

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

Regency

MEZARA MAHKUM

sezinn

BİR GECE ANCIŞI ROMANI

JEANIE FROST

"YOĞUN, DUYGUSAL VE TEK KELİMEYLE BÜYÜLEYİCİ!"

Lara Adrian, New York Times çoksatarı yazar

Regency

"CAT, BEŞ SANİYEDE
KALBİNİZİ ELE GEÇİRECEK."

Cheyenne McCray

"KLASİK VAMPIR
EFSANELERİNE YENİ
BİR SOLUK GELDİ.
JEANIENE FROST
BAŞARISINI SONUNA
KADAR HAK EDİYOR."

Yasmine Galenorn

sezinn

Regency

sezinn

"ELİNİZDEN BIRAKAMAYACAĞINIZ BİR ŞAHESER.
HER SAYFADA BAŞTAN ÇIKARICI BİR MACERA.
GECE AVCISI SERİSİNE RESMEN BAĞIMLIYIM."

Gena Showalter

MEZARA MAHKUM

Bir Gece Avcısı Romanı

ЖЕАНПІЕРЕ ФРОСТ

İngilizce'den Çeviren:
Memet Karaosmanoğlu

ARTEMİS

ABG/108

AB/281

AÇ/20

A/55

MEZARA MAHKUM

JEANIENE FROST

Orijinal Adı: *Destined For An Early Grave*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Memet Karaosmanoğlu

Türkçe Düzenleme: Alp Özalp

Son Denetim: Yeliz Üslü

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Tasarım: HarperCollins, US

Grafik: Karen Yardımlı

1. Basım: Mart 2011

ISBN: 978 - 605 - 4377 - 95 - 4

Sertifika No: 10905

Jeaniene Frost © 2009

Avon Books, HarperCollins Publishers

*Bu kitabın Türkçe yayım hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çöğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisayinlari.com

www.artemisayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

MEZARA MAHKUM

Bir Gece Avcısı Romanı

JEANPIERRE FROST

ÇEKİP GİDECEKKADARCESUR,
VE GERİ DÖNMEYECEK KADAR GÜÇLÜ OLAN
KIZKARDEŞİM JEANNE' E.

TEŞEKKÜRLER

Hem hayallerimi gerçekleştirmeme yardım eden lıcm dc bana yeni hayallerin peşinden koşma gücü veren Tanrıya bir kez daha teşekkür ederim.

Eğer bana yardım eden, beni cesaretlendiren ve geçtiğimiz yıl bu serinin başarıya ulaşmasında katkısı olan herkese hak ettiği teşekkürü sunmaya kalksaydını, bunu ayrı bir kitap olarak yayınlamak gerekirdi. Bu yüzden sözü uzatmayıp onlarsız yapamayacağım birkaç kişinin adını anmakla yetineceğim.

Bıkıp usanmadan kitaplarımı güzelleştirerek beni desteği ve anlayışıyla şaşkına çeviren editörüm Erika Tsang'c sonsuz teşekkürler. Son zamanlarda söylemediysem söyleyeyim, yaptığın her şey için sana minnettarını.

Hazırladığı güzel kapaklarla kitaplarımı birer okur mıknaısına dönüştüren 'Thomas Egner'e teşekkür ederim. Ayrıca Amanda Bergeron, Carrie Peron,

JEANETTE FROST

Liate Stehlik, Karen Davy, Wendy Ho ve Avon Books/HarperCollins'in harika ekibindeki herkese çok teşekkürler.

Temsilcim Nancy Yost'a müşterilerine gösterdiği özel ilgi, profesyonel yardım ve kariyerimi biçimlendirirken sağladığı paha biçilmez destek için en derin teşekkürlerimi sunarım.

Gece Avcısı serisinin fanatik okurlarına, dünyamı ve yarattığım karakterleri sizlerle paylaşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarım ancak sizin büyük ilgi ve desteğinizle varolabilirdi. Ben sadece yazdım, siz yönlendirdiniz.

Tage Sliokker, Erin Horn ve Marcy Funderburk'e teşekkürler; fan sitemin okurlarım ve benim için tam bir eğlence alanı olmasını sağladınız. Melissa Marr ve Ilona Andrevs, muhteşem dostluğunuz ve eleştirileriniz için ne kadar teşekkür etsem azdır. Siz ikiniz, geçtiğimiz yıl boyunca beklenmedik her olay ve durum karşısında dimdik ayakta durmamı sağladınız. Kızlar Birliği, zafer bizimdir!

Son olarak da her zamanki gibi eşime ve aileme teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ben bir hiçtim.

BİR

BENİ YAKALARSA ÖLDÜM DEMEKTİR.

Ormandaki ağaç kökleri ve kayaların üzerinden atlarken bir yandan da elimden geldiğince Kızlı koşuyordum. Canavar beni kovalarken hırlıyordu ve sesi gittikçe daha yakından geliyordu. Ondan hızlı koşamazdım. Ben yoruldukça canavar daha da hızlanıyordu.

Biraz ileride orman bitiyordu. Uzaktaki tepede sarışın bir vampir gördüm. Onu görür görmez tanıdım, içimde bir umur belirdi. Ona ulaşabilirsem her şey iyi olacaktı. O beni seviyordu. Beni canavardan korurdu. Ama ondan çok uzaktaydım.

Tepeye sis çöküp vampiri çevreledi. Vampir sisin içinde bir hayalet gibi gözüküyordu. Canavarın ayak sesleri iyice yaklaştığında vampire seslendim. Panik içinde kendimi ileri attım ve beni mezarıma çekecek olan kemikli ellerden ucu ucuna kurtuldum. Gücümün son damlasını kullana-

JEANNE FROST

rak vampire doğru atıldım. Vampir beni cesaretlendiriyor, peşimdeki canavara tehditler savuruyordu.

"Rahat bırak beni," diye bağırdım canavar beni arkadan sımsıkı yakaladığında. "Hayır!"

"Kedicik!"

Bunu söyleyen, ilerideki vampir değil beni yere yatıran canavardı. Başımı kaldırıp uzaktaki vampire baktım ama artık tamamen sisin içinde kalan yiziinii seçemiyordum. Vampir kaybolmadan önce sesini duydum.

"O senin kocan değil, Catherine."

Biri beni sertçe sarsınca rüyadan uyandım ve üzerime eğilen vampir sevgilim Bones'u gördüm.

"Neyin var? Yaralandın mı?"

Sadece bir kabus gördüğümü düşünürsek bu garip bir soruydu. Ama doğru güç ve sihir kullanıldığında kabuslar bile silah olarak kullanılabilirdi. Geçmişte bir kabus beni neredeyse öldürecekti. Ama bu farklıydı. Çok gerçekçi de olsa, sadece bir rüyaydı.

"Beni sarsmayı kesersen iyi olacağım."

Bones ellerini çekti ve rahatlayarak iç geçirdi. "Uyanmıyordun ve yatakta kendini bir o yana bir bu yana atıyordun. Kafamda kötü anılar canlandı."

"Ben iyiyim. Sadece... tuhaf bir rüyaydı."

Rüyamdaki vampir beni rahatsız etmişti. Onun kim olduğunu biliyormuşum gibi hissediyordum. Ama sadece bir hayal ürünüydü.

"Rüyanın beni es geçmesine şaşırdım," diye devam etti Bones. "Genellikle rüyalarını fon müziği gibi duyarım."

MEZARA MAHKUM

Bones, Usta vampirlerdendi ve tanıdığım vampirlerin çoğundan daha güçlüydü. Becerilerinden biri de insanların zihnini okuyabilmektir. Ben de yarı insan yarı vampir olduğumdan, eğer gizlemek için özel bir çaba göstermezsem benim düşüncelerimi de duyabiliyordu. Yine de rüyalarımı duyabildiğinden haberim yoktu.

"*Rüyalarımı* da duyabiliyor musun? Tanrım, sessiz bir an yakalamak senin için çok zor olmalı. Senin yerinde olsaydım çoktan kafama bir kurşun sıkıyıştım."

Aslında bu da bir işe yaramazdı. Bir vampiri öldürmenin tek yolu kalbini gümüşle parçalamak ya da kafasını vücudundan ayırmaktı. Kafadan vurulmak *benim* rahatsızlıklarıma temelli olarak son verebilse de Bones'un sadece başını ağrıttırdı.

Bones tekrar yastıklara gömüldü. "Dert etme, tatlım. Fon müziği gibi olduğunu söyledim, yani oldukça rahatlatıcılar. Sessizlik konusuna gelince, denizin ortasındayız ve burası yeterince sessiz. Daha önce böyle bir sessizliği, sadece yarı çürümüşken tecrübe etmiştim."

Arkama yaslandım ve Bones'un neredeyse öldüğü o zamanı hatırladım. Üzerime bir titreme geldi. Bones ölmeye o kadar yaklaşmıştı ki saçları bembeyaz olmuştu. Neyse ki şimdi saç rengi yine her zamanki gibi koyu kahverengiydi.

"Bu yüzden mi Atlantik Okyanusunun ortasında bir teknedeyiz? Biraz huzur ve sessizlik bulabilesin diye mi?"

"Seninle biraz baş başa vakit geçirmek istedim, Kedicik. Son zamanlarda hiç yalnız kalamadık."

JEANETTE FROST

Bones az bile söylemişti. Ulusal Güvenlik'in vampir ve gulyabanileri avlayan gizli bir bölümünün komutanlığından istifa etmiş olmama rağmen hayat hiç de sıkıcı geçmiyordu. Geçen sene başka bir Usta vampirle girdiğimiz savaşın ardından öncelikle yaralarımızı sarmamız gerekmişti. Bones'un arkadaşlarının birkaçı -ve en yakın arkadaşım Denise'in kocası Randy- öldürülmüştü. Sonra aylarca o savaştan kaçanları avlamamız gerekmişti. Ancak bu sayede daha sonra başımıza bela olmayacaklarından kesinlikle emin olabilirdik. Ardından da Don Amca'nı benim yerime işe alacağı ve takımın yem olarak kullanacağı kişiyi eğitmem gerekmişti. Çoğu vampir ve gulyabani beslenirken kurbanlarını öldürmese de sırf eğlenmek için öldürenler de vardı. Ya da aptal oldukları için. Amcam bu vampir ve gulyabanileri ortadan kaldırılmasından ve sıradan vatandaşların vampir ve gulyabanilerden haberdar olmamasını sağlamaktan sorumluydu.

Bu yüzden Bones bir tekne turu yapacağımızı söylediğinde yine birilerini avlamak için yola çıktığımızı düşünmüştüm. Sadece dinlenmek için bir yere gitmeyi ilişkimiz boyunca *hiçbir* zaman yapmamıştık.

"Bu bir haftasonu kaçacağı mı?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

Parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Bu bizim tatilimiz, Kedicik."

Bu düşünce beni aptal etmişti. "Kedime ne olacak?" Kedime sadece iki günlük mama bırakmıştım.

MEZARA MAHKUM

"Dert etme. Onunla ilgilenmesi için evimize birini yolladım. Dünyada istediğimiz yere gidebilir ve istediğimiz kadar kalabiliriz. Söylesene, nereye gidelim?"

"Paris'e."

Bunu söylediğime kendim bile şaşırdım. Daha önce oraya gitmek için özel bir istek duyduğum olmamıştı ama nedense aniden aklıma ilk orası gelmişti. Belki de aşıkların kenti olarak bilindiği için. Romantikleşmem için Bones'a şöyle bir bakmam bile yeterliydi.

Ne düşündüğümü duymuş olmalı çünkü gülümsedi ve yüzü daha da nefes kesici bir hal aldı. Lacivert çarşafların üzerinde, cildi bir insana ait olamayacak kadar ipeksi bir soluklukla parlıyordu. Yatak örtüleri beline kadar inmişti, gerilmiş karnı ile kaslı göğsünü görebiliyordum. Koyu kahverengi gözlerinde zümrüt yeşili bir ışıltı belirmeye başladı ve dudaklarının arasından çıkan vampir dişlerini gördüm. Tutkuyla dolup taşan bir tek ben değildim.

"O zaman Paris'e gidiyoruz," diye fısıldadı ve yatak örtülerini üzerimizden attı.

"...yakında varacağız. Evet, o çok iyi, Mencheres. Beni neredeyse her gün aradın... Tamam, limanda görüşürüz."

Bones telefonu kapadı ve başını salladı. "Büyük Efendi ya benden bir şey saklıyor ya da senin yaptığın her şeyi öğrenmeyi kafaya koymuş."

Güvertedeki hamakta gerindim. "Bir dahaki sefere onunla ben konuşayım. Her şeyin her zamankinden daha iyi olduğunu söylerim."

JEANIE FROST

Son üç hafta gerçekten harika geçmişti. Bones'un bir tatil benden bile daha fazla ihtiyacı vardı. Geniş bir soyun Usta vampiri ve daha da geniş bir soyun Ustalarından biriydi ve halkı tarafından daima izleniyor, yargılanıyor, sınanıyordu. Ya da onları korumakla meşguldü. Tiim bu sorumluluğun da bir bedeli vardı. Birkaç saatten daha fazla uyuyabilecek kadar gevşemeyi ancak zon haftalarda başarabilmişti.

Tatilimizde sadece bir pürüz vardı ama onu da kendime saklıyordum. Bones'a o saçma, anlamsız rüyaları görmeye devam ettiğimi söyleyerek bu güzel seyahatin tadını kaçırmayacaktım.

Bones rüyaların sürdüğünün farkında değildi. Artık rüyamda onu tekmelemiyordum sanırım. Uyandığımda da fazla bir şey hatırlamıyordum, 'lek bildiğim, yüzii olmayan o sarışın vampiri gördüğümdü. Bana gerçek adımla seslenen ve o gizemli uyarıyı yapan vampiri. *O senin kocan değil.*

İnsan kanunlarına göre Bones kocam değildi. Vampir yasalarıyla evlenmiş, birbirimize kanla bağlanmıştık. Yaşayan ölüler asla boşanamazdı. *Ölüm bizi ayırana kadar*, kısmında oldukça ciddilerdi. Belki de rüyalarım, bilinçaltımın geleneksel evlilik arzusunu dile getiriyordu. Bunu en son denediğimizde, kara büyü yapmaktan çekinmeyen bir vampirle savaşmak zorunda kaldığımızdan planımızı gerçekleştirememiştik.

Mencheres bizi limanda karşıladı. Bones ona *Büyük Efendi*, diyordu çünkü Mencheres, Bones'u vampire çevi-

Mezara Mahkum

ren vampirin efendisiydi. Ancak Mencheres, Bones'la aşığı yukarı aynı yaşlarda görünüyordu. Vampire dönüştüklerinde aynı insan yaşında olmalıydılar. Mencheres'in egzotik bir yakışıklılığı, asil bir ifadesi, Mısırlı yüz hatları ve uzun siyah saçları vardı.

Ama asıl dikkatimi çeken, Mencheres'in yanında sekiz Usta vampir olmasıydı. Daha tekneden inmeden onların yaydığı enerjiyi havada hissedebiliyordum. Mencheres genellikle bir grupla beraber yolculuk ederdi ama bunlar daha çok korumaya benziyordu.

Bones, Mencheres'in yanma gitti ve kısaca elini sıktı.

"Merhaba, Büyük Efendi. Tüm bunlar sadece gösteriş için olamaz." Başıyla diğer vampirleri işaret etti. "O yüzden bir sorun çıktığını tahmin ediyorum."

Mencheres başıyla onayladı. "Hemen buradan gitmeliyiz. Bu tekne yüzünden buraya geldiğiniz haberi anında yayılacak."

Teknenin kenarında kızıl harflerle **Melek** yazıyordu. Lakabıma, yani Kızıl Melek'e bir göndermeydi. Kızıl saçlarım ve öteki tarafa yolladığım yaşayan ölümler sayısından dolayı bu lakabı kazanmıştım.

Mencheres kısa ve nazik bir selam dışında bana tek kelime etmedi. Hep beraber siyah bir minibüse bindik. Korumaların altısı, bizimkinin hemen arkasındaki ikinci bir minibüse doluştu. Yola çıktığımızda bizi yakın mesafeden takip ediyorlardı.

"Bana rüyalarından bahset, Cat," dedi Mencheres minibüs hareket ettiği anda.

JEANIE FROST

Ağzım açık ona bakakaldım. "Bunu nereden biliyorsun sen?"»

Bones şaşırmış gibiydi. "Ben bahsetmedim, Kedicik."

Mencheres ikimizin de sorularını cevapsız bıraktı. "Rüyanda ne gördün? Hiçbir detayı atlama."

"Tuhaflar," diye başladım ve çoğul ekini duyunca Bones'un kaşlarının kalktığını farkettim. "Hep aynı vampiri görüyorum. Rüyalar sırasında onun kim olduğunu biliyorum. Hatta adını bile söylüyorum ama uyanınca kim olduğunu hatırlamıyorum."

Mencheres'i tanımasam onun tedirgin olduğunu söyleyebilirdim. Onun ne hissettiğini anlamak konusunda bir uzman sayılmazdım tabii. Dört bin yıldan uzun süredir vampirdi ve duygularını saklamakta çok yetenekliydi ama dudaklarını sanki azıcık sıkıldığını görmüştüm. Ya da bana öyle gelmişti.

"Bu rüyaları kaç kere gördün?" diye sordu Bones. Mutlu değildi. Ve bu seferki benim hayal gücümün bir ürünü de olamazdı çünkü dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

"Dört. Ama başlama şimdi. Eğer rüyalardan bahsetseydim rotamızı en yakın kaleye çevirirdin ve gece gündüz başımda dururdun. Çok güzel vakit geçiriyorduk, bu yüzden onlardan bahsetmedim. Önemli bir şey değil."

Bones homurdandı. "Önemli bir şey değilmiş! Peki, tatlım, *nasıl* bir şey olduğunu öğrenelim bakalım. Şansımız varsa, bu önemsemediğin şey, hayatını kaybetmenle sonuçlanmaz."

MEZARA MAHKUM

Sonra Mencheres'c döndü. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordun. Neden hemen bana haber vermedin?"

Mencheres öne eğildi. "Cat'in hayatı tehlikede değil. Ancak bir... durum var. Bu konuşmaya hiç ihtiyacımız olmayacağını ummuştum."

"Bir kere de süslü bir girizgah yapmadan meselenin ne olduğunu söyleyemez misin?"

Mencheres lafı dolandırma konusunda meşhurdu. Bu kadar yaşlı olmak çok sabırlı olmayı da beraberinde getiriyordu herhalde.

"Hiç Gregor diye bir vampirden bahsedildiğini duydun mu?"

Bir an kafamın içinde keskin bir acı hissettim, sonra çabucak geçti. Başka biri daha bunu hissetti mi diye etrafıma baktım. Mencheres bana beynimin içini eşelemek ister gibi bakıyordu. Bones küfretti.

"Birkaç Gregor tanıyorum ama sadece biri Rüyahırsızı diye bilinir." Yumruğunu indirip koltuğun kenarını kırdı. "*Buna* mı karımın güvenliğini sağlamak diyor-sun sen?"

"Ben senin karın değilim."

Bones şaşkınlıkla bana döndüğünde elimi ağzıma götürdüm. Bu da nereden çıkmıştı?

"Ne dedin?" diye sordu şaşkınlıkla.

Yaşadığım şoktan kekelemeye başladım.

"Be-ben... Rüyalarımda tek hatırlayabildiğim şey, vampirin bana *O senin kocan değil*, demesi. Seni kastediyor, Bones, onu söyledim."

JEANETTE FROST

Bones bana ona bir bıçak saplamışım gibi bir bakış attı. Mencheres'in ifadesi buz gibiydi, ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Ne zaman ikimizin aramız çok iyi olsa sen gelip her şeyi mahvediyorsun!" diye bağırdım Mencheres'e.

"Gidebileceğiniz onca yer arasında Paris'e gelmeyi sen seçtin," diye cevap verdi Mencheres.

"Ne olmuş yani? Fransızlarla bir alıp veremediğin mi var?" içimde ona karşı mantıksız bir öfke büyüyordu. Çılgınlık atmak istiyordum. *Neden bizi rahat bırakmıyorsun?*

Sonra bu hisleri üzerimden attım. Benim derdim neydi? Regl öncesi gerginliği falan mı yaşıyordum?

Mencheres alnını ovuşturdu ve başını çevirdi.

"Paris çok güzel bir şehir. Tadını çıkarın. Her yeri görün. Ama hiçbir yere yalnız başınıza gitmeyin. Ve eğer rüyalarında Gregor'u tekrar görürsen, Gat, sana dokunmasına izin verme. Onu rüyanda görürsen hemen kaç."

"Bu gizemli 'iyi eğlenceler' vedasıyla konuşmayı bitirebileceğini sanmıyorsun, değil mi?" dedim. "Gregor kim, neden rüyamda onu görüyorum ve neden ona Riyyahırsız diyorlar?"

"Daha önemlisi, neden şimdi ortaya çıkıp *onu* arıyor?" Bones'un sesi buz gibiydi. "Gregor'u on yıldır gören ya da duyan olmadı. Öldüğünü sanıyordum."

"Ölmedi," dedi Mencheres. "Benim gibi Gregor da geleceği görebiliyor. Gördüğü bir şeyden dolayı geleceği değiştirmek istiyordu. Bunu öğrendiğimde ceza olarak onu hapsedtim."

MEZARA MAHKUM

"Peki, *karımdan* ne istiyor?"

Bones bunu bana bakarak ve kelimenin üstüne basa basa söylemişti. Sanki onunla tartışmamı bekler gibiydi. Sesimi çıkarmadım.

"Gelecek görüntülerinin birinde Cat'i gördü ve ona sahip olması gerektiğine karar verdi," dedi Mencheres duygusuz bir sesle. "Sonra kanla sana bağlanacağını öğrendi. Basit bir plan yaptı. Cat'in on altıncı doğum gününde onu kaçıracaktı. Cat seninle hiç tanışmazsa senin değil onun olacaktı."

"Sinsi piç," diye hırladı Bones. Benimse ağzım açık kalmıştı. "Onu zekasından dolayı kutlayacağım. Kalbine girmiş bir bıçak saplarken."

"Gregor*u hafife alma," dedi Mencheres. "Bir ay önce zindanımdan kaçmayı başardı ve bunu nasıl becerdiğini hala bilmiyorum. Gregor benden intikam almaktan çok Cat'le ilgileniyor gibi. Bildiğim kadarıyla kurtulduğundan beri sadece Cat'in rüyalarına girmiş."

Bu deli vampirler neden beni elde etmeye çalışıyor? Yaşayan birkaç melezden biri olmam başıma her gün yeni bir bela açıyordu. Gregor beni elde edip egzotik bir oyuncak gibi saklamak isteyen ilk vampir değildi ama bunu başarmak için en yaratıcı planı yapan kişinin o olduğunu kabul etmek gerekirdi.

"Gregor, Bones'la geleceğimi değiştirmesin diye onu on iki yıl boyunca kilit altında mı tuttun?" diye sordum kuşkuyla. "Neden? Bones'un efendisi lan aynı şeyi denediğinde onu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştın."

JEANETTE FROST

Mencheres'in çelik grisi bakışları benden Bones'a kayd. "Bu sefer tehlike daha büyüktü," dedi sonunda. "Eğer Bones'la tanışmasaydın Bones çok uzun süre Ian'ın emri altında kalıp kendi soyunu başlatmayabilirdi ve ona ihtiyacım olduğunda benim soyumun Ustalarından biri olmaya bilirdi. Bunu riske atamazdım."

Yani bunun gerçek aşkı korumakla alakası yoktu. Tahmin etmeliydim. Vampirler çok ender durumlarda sırf iyilik olsun diye bir şey yapardı.

"Gregor ya rüyalarımnda bana dokunursa?" diye sordum. "O zaman ne olur?"

Cevap veren Bones oldu. Gözleri alev alevdi.

"Rüyalarında eğer seni yakalarsa uyandığında onun yanında olursun. Bu yüzden ona Riyyahırsızı deniyor. Gregor insanları rüyalarından çalabilir."

İKİ

İTİRAZ ETTİM TABİİ. İKİ ADAM DA DOĞRU OLDUĞUNU kesinlikle bildikleri bir şeyi onlarla tartıştığım için bana aptalmışım gibi baktı. Gregor'un bu yeteneği normalde sadece insanlar üzerinde işe yarıyordu çünkü vampirlerle gulyabanilerin beyin kontrolüne karşı bağışıklığı vardı. Ama ben melezdim ve Gregor'un numarası benim üzerimde de işe yarayabilirdi.

Amcama bu vampirden bahsetmeliydim. Kesin altına yapacaktı.

"Gregor rüyalarında beynini yıkamaya çalışacaktır," dedi Mencheres ayrılırken. "Onun dediği hiçbir şeye kulak asmamahsın ve olabildiğince çabuk uyanmaya çalışmalısın."

"Kesinlikle öyle yapacağım," diye mırıldandım. "Bu arada Paris'in önemi ne? Paris'e gelmeyi bizim seçtiğimizi söylemiştin."

JEANNE FROST

"Gregor, Fransız," diye yanıtladı Mencheres. "Dokuz yüz senedir evi olan ülkeye gelmeyi tercih ettiniz. Bence bu bir tesadüf değil."

Tüylerim diken diken oldu. "Ne söylemek istiyorsun?"

"Durum çok açık," dedi Bones. Tablodan çıkmış gibi gözüken bir dağ evine doğru yürüyorduk. "Buraya gelmeni sana Gregor söyledi."

İkisi de vampir olan çok hoş bir Fransız çift bizi kapıda karşıladı ve anlamadığım bir dilde bir şeyler söylediler. Bones da aynı dil ve aynı aksanla onlarla konuşmaya başladı.

"Fransızca bildiğini söylememiştin," diye mırıldandım.

"Bana birden çok rüya gördüğünü söylememiştin," diye İngilizce cevap verdi.

Hala kızgındı. İçimi çektim. En azından huzurlu iki hafta geçirmiştik.

Ardından da bizi İngilizce tanıştırdı. Sonya ve kocası Noel bizim Paris'te ev sahiplerimiz olacaktı.

"Evli misiniz?" diye şaşkınlıkla sordum, sonra da kızardım. "Şaşılacak bir şey olduğunu ima etmek istemedim, ben sadece..."

"Karşılaştığı ilk bağlı vampir çiftsiniz, *mes amis*," diye durumu idare etti Bones. "Sanırım bunun ona özel bir durum olduğunu düşünmeye başlıyordu."

İkisi de güldü ve o tuhaf anı atlattık. Sonya evinin etrafını saran yarım düzine vampire dönüp bakmadı bile.

Bize bahçe manzaralı odamızı gösterdiler. Sonya bir peyzaj mimardı. Cennet bahçesi tasarlanırken onun planları kullanılabilirdi.

MEZARA MAHKUM

"Gayret ve sabır, *ma cherie*," diye yanıtladı iltifatımı.
"İkisi de her durumda çok faydalıdır."

Bunu söylerken Bones'a bakmış, Bones'un önceki ters tepkisini gözden kaçınmadığını belli etmişti.

"Sevgili Souya, bunu unutmayacağım," dedi Bones.

"Yerleşip biraz kendinize gelmek istersiniz tabii. Cat, meyve, peynir ve soğuk şarap var. Bones, sana şimdi mi birini yollayayım, sonra mı?"

"Sonra. Önce *karımla* konuşmalıyım."

Yine kelimeyi özellikle vurgulamıştı. Souya ve Noel odadan çıktı. Daha ayak sesleri uzaklaşmadan Bones başladı.

"Kahretsin, Kedicik, bunu aştığımı sanıyordum. Ama benim neyle başa çıkıp çıkamayacağıma yine bensiz karar veriyorsun."

Bu suçlayıcı ton karşısında pişmanlığım biraz azaldı.
"Önemsiz olduğunu düşündüğüm için sana söylemedim."

"Önemsiz mi? Vahşi bir vampirin seni yatağımızdan çalma çabalarını tarifetmek için ilginç bir kelime."

"Öyle olduğunu bilmiyordum ki!"

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyordun ve bunu benden sakladın. Altı yıl önce benden bir şeyleri saklamaman gerektiğini öğrendin sanıyordum."

Bu belden aşağı bir darbeydi. Biz tanıştıktan birkaç ay sonra insan olmadığımı anlaşılmış ve Ohio Valisi'ni öldürdüğüm için tutuklanmıştım. Beni sorguya çeken FBI ajanı Don'un vampir babamın kardeşi olduğunu bilmiyordum. Ayrıca Don'un benim bir melez olduğumu bildiğinden de haberim yoktu. Don'un vampirler hakkında az çok bir şey-

JEANETTE FROST

ler bilen yüksek rütbeli bir FBI ajanı olduğunu sanıyordum ve eğer onun takımına katılmazsam Bones'u öldüreceğini düşünüyordum.

Aklım sıra Bones'un hayatını kurtarmak için onu kandırıp Don'la beraber gitmiştim. Bones onu böyle bırakıp gitmemi pek de iyi karşılamadı tabii. Dört yıldan uzun süre ayı kaldık ama sonunda beni buldu ve birlikteliğimizin imkansız olmadığını bana gösterdi. Yaptığım şey yüzünden hala suçluluk duyuyordum ve şimdi o eski yarayı kızgın bir demirle dağlamıştı.

"Bunun için beni daha ne kadar cezalandırmayı düşünüyorsun? Anlaşılan her fırsatta bunu yüzüme vuracaksın."

Bones'un yüzündeki kızgınlık biraz azaldı. Elini saçında gezdirdi ve bana bıkkın -ama daha az suçlayıcı- bir bakış attı.

"Bir sabah uyandığımda senin iz bırakmadan kaybolduğunu görürsem ne hissedeceğimi tahmin edebiliyor musun? Deiririm, Kedicik."

Derin bir nefes aldım. Bir vampir belirsiz amaçları için Bones'u uykusunda alıp götürürse ben de aklımı kaybederdim. *Kendine gel, Cat. Şimdi istemeden söylenen sözlerin çetelesi)ni tutmanın vakti değil.*

"Bunu atlatmaya çalışalım, tamam mı? Rüyalarımın sana bahsetmem gerekirdi. Bir daha görürsem uyanır uyanmaz sana anlatacağım. İzci yemini."

Bana yaklaştı, omuzlarımdan tuttu. "Seni o şekilde kaybetmeye dayanamam, Kedicik."

MEZARA MAHRUM

Ellerini tuttum. "Kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum."

Palais Garnier'nin her bir detayı abartılıydı. Opera binası antik, eski dünyaya ait bir mimariye sahipti. Korumalarımızın yanı sıra Sonya ve Noel de bizimle beraber gelmişti. Bones, Gregor'un ortaya çıkıp eğlenceyi bozma ihtimaline karşı çok dikkatliydi.

İlk defa operaya gidiyordum. Genellikle birini öldürmem gerekmediği sürece güzel elbiseler giymezdim ama bu gece operada broşürde yazandan daha fazlası olmayacaksa kimseyi öldürmem gerekmeyecekti.

Girişte herkes Bones'a hayranlıkla bakınca elini biraz daha sıkı tuttum. Evet, siyah smokini ve beyaz ipek fularıyla muhteşem görünüyordu, yine de kadınların onu böyle uzun uzun süzmesi şart mıydı yani? Böylesine göz kamaştırıcı birinin bana ait olduğuna bazen ben bile inanamıyordum. Ona atılan şehvetli bakışları gördükçe, keşke bu kadar çekici ve yakışıklı görünmeseydi diye düşünmeden de edemiyordum.

"Bana bakmıyorlar, yavrum," diye mırıldandı Bones. "Sana bakıyorlar. Benim de baktığım gibi."

Bana yan bir bakış attığını görünce gülümsedim. "Elbisedendir," diye dalga geçtim. "Kalçamı ve memelerimi büyük gösteriyor."

Kırmızı tafta elbisem göğsümü sarıyor, askısız durmasını sağlayan telleri saklıyordu. Elbisenin alt tarafı uzun ve dar bir eteğin ucunda balık kuyruğu gibi açılıyordu. Hayatımda giydiğim en süslü elbiseydi.

JEANIE FROST

Bones sessizce kıkırdadı. "Üzerinde bu elbise varken sana nasıl sahip olacağımı hayal etmekten kendimi alamıyorum. Şimdilik arkadan diye düşünüyorum ama opera bitene kadar fikrim değişebilir."

"Operayı izlemek yerine aklımı okuyup beni taciz edersen niye buraya geldik?"

"Çünkü eğlenceli kısmı bu," diye gülümseyerek cevap verdi. "Yalnız kaldığımız zaman sana yapacağım şeyleri hayal etmek çok zevkli."

Sonra ciddileşti ve gözündeki o parıltı kayboldu. "Aslında operadan sonra geç bir akşam yemeği yeriz ve yürüyerek şehri gezeriz diye düşündüm. Korumalar bizi takip eder ama ille de dibimizden gelmelerine gerek yok. İster misin?"

Ağzım açık kalmıştı. Zırh giymeden ve yanımda silahlı bir ekip olmadan yürümek mi? Normal insanlar gibi öylesine dolaşmaya çıkmak mı?

"OK*, *si...* Her dilde evet."

"Performans başlamak üzere. Hadi koltuklarımızı bulalım."

«NN
İmam.

"Bugün her dediğimi yapıyorsun, değil mi?" Biraz önceki ses tonu geri gelmişti. "Daha sonra bundan faydalanmalıyım."

Ara için perde indiğinde üç şeyden emindim: Operayı seviyordum, bir şey içmeliydim ve tuvalete gitmem gerekiyordu.

MEZARA MAHKUM

"Seninle geliyorum," dedi Bones.

Gözlerimi devirdim. "Bu konuda *kurallar* lar."

"Ben de makyajımı tazelemeliyim, Cat. Seninle gelsem olur mu?" diye sordu Sonya. "Bones, biraz şampanya bulabilirsen ben de bir kadeh alırım. Bar tuvaletlerin hemen karşısında. Orada bizi kolayca bulabilirsin."

Bunun anlamı çok açıktı. Bir sorun çıkarsa Bones yeterince yakında olacaktı ve kendi korumam da yanımdan ayrılmayacaktı.

Bones başıyla onayladı. "Sana eşlik edebilirim. Bu aşırı korumacılık değil, sadece kibarlık."

"Tabii. Sen ne dersen o."

Kadınlar tuvaletinde uzun bir kuyruk vardı. Erkekler tuvaletinin boş girişine baktığımı görünce Bones güldü.

"Bu konuda *kurallar* var," diye dalga geçti.

"Bu sıradakilerin çoğu için ayrı bir makyaj odası olması lazım ki bizim gibiler tuvalete gidebilsin," diye homurdandım ve özür dilemek için Sonya'ya döndüm. "Seni kastetmiyordum. Söylediğim her şeyi duymazdan gel, ikimiz için de daha iyi olur."

Güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum, *eherie*. Uzun zamandır tuvalete ihtiyaç duymasam da."

"Bana acilen içki getir, Bones. Aptal aptal konuşmayı kesmeliyim."

Bones elimi öptü. "Orada görüşürüz."

Bones uzaklaşırken arkadan görünüşünün tadını çıkaran bir tek ben değildim.

"Mmmm."

JEANIE FROST

Bu ses, sıranın biraz ilerisindeki bir esmerden gelmişti. Kaşımı kaldırıp parmağımdaki yüzüğü işaret ettim.

"Sahipli, tatlım."

Kadın insandı, yoksa Bones'a attığı ikinci bakışta onu yere indirirdim.

"Hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

Dişlerimi sıktım. "Ölüm hariç."

Sonya, Fransızca bir şey söyledi ve kadın son bir bakış atıp arkasını döndü.

"Erkeğinin beğenilmesine dayanamıyorsan onu hep evde tutmalısın."

Ağır Fransız aksanı yüzünden h'leri neredeyse söylemiyordu. *Sadece bir kaltak olduğu için onu öldüremezsin*, diye hatırlattım kendime. *Cesedi kimseye çaktırmadan yok edebilecek olsan bile...*

"Göründüğünden daha da iyi sevişiyor," demeye karar verdim. Birkaç kişi kafasını bana doğru çevirdi. Umrumda değildi. Çok kızmıştım. "Ve eve döner dönmez o güzel yüzü, bacaklarımın arasında olacak, sen *hiiiç* dert etme."

Bardaki kalabalığın arasında Bones'un güldüğünü duydum. Sonya da kıkırdadı. Kadın bana zehirli bir bakış attı ve sıradan çıktı.

"*Bon*, sıradan biri daha eksildi. Bones içkilerimizi getirmeden biz işimizi bitiririz," dedi Sonya.

"Biri gitti." Sıradaki kadınlara baktım. Az önceki olay yüzünden çoğu ya gülümsüyor ya da bana bakmamaya çalışıyordu. "Bir düzine daha kaldı."

MEZARA MAHKUM

On dakika sonra tuvalete girdiğimizde neredeyse bir bacağımanın üzerinde zıplıyordum. Sonya'dan vampir güçlerini kullanıp önümüzdeki kadınları temizlemesini istemek yerine sıramı beklemek çok zor olmuştu.

Çıktığımda Sonya rujunu çantasına koyuyordu. Onun yanındaki lavaboda ellerimi yıkamaya başladım.

"Dünya küçük," dedi sağımdaki biri.

Döndüğümde tatlı bir sarışının bana baktığını farkettim. "Efendim?"

"Beni hatırlamıyor musun?" Başını iki yana salladı. "Hayli zaman geçti. O kadına laf sokana kadar sen olduğundan emin bile değildim ama rengin seni ele veriyor. Hem ilk tanıştığımızda da yerinde duramıyordun."

Aksanından Amerikalı olduğu belliydi ama onu daha önce hiç görmemiştim.

"Üzgünüm, biriyle karıştırıyorsunuz." Ne de olsa insanları hatırlamakta iyiydim. Hem yarı vampir olduğum için hem de eski işimden dolayı.

"Place Vendome'daki Ritz'de. Hatırlamadın mı?" Başımı iki yana salladım. Kız içini çekti. "Sorun değil. Diğer çocukla işlerin iyi gitmediğine üzüldüm ama daha iyi birini bulmuş gibisin. Aferin sana."

"Ha?"

Artık deli olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Sonya bana biraz daha yaklaştı. Kız, burnunu pudralayıp malzemelerini çantasına geri koydu.

"Evlenmek için çok gençtin zaten, o yüzden seni suçlamıyorum..."

JEANİENE FROST

"Ha? Sesimdeki kuşkulu tonu saklamaya zahmet etmemiştim.

Tekrar içini çekti. "Boşver. Seni tekrar görmek güzeldi."

Kız tuvaletten çıktı. Sonya tam ona doğru hamle yapacaktı ki, "Uğraşma. Biriyle karıştırdı herhalde," diye mırıldandım.

Kakımın içinde bir acı hissettim. Sanki beynime küçük iğneler batırılıyordu. Şakaklarımı ovdum.

"İyi misin, *eherie*?" diye sordu Sonya.

"İyiyim. Biriyle karıştırdı," diye tekrar ettim. "Ben ilk kez Paris'e geliyorum."

Arkamızda korumalarımızla, Rue de Clichy boyunca yürüdük. Havalı bir akşam yemeği yemek yerine sevimli bir kafede oturup kruvasan yemeyi ve kapuçino içmeyi tercih etmiştim.

Sonya ve Noel bize katılmamıştı. Korumalarımız ve etraftaki yüzlerce insanı saymazsak baş haşaydık. Paris sokaklarında geceyarısı yürüyen onca çiftten biriydik sadece.

Bones yürürken gördüğümüz binalar hakkında bilgi veriyordu ve eskiden o binaların yerinde ne olduğunu anlatıyordu. En iyi arkadaşı Spade ve efendisi Ian'ı hikayeleriyle beni güldürdü. Üçünün buralarda nasıl bir karmaşa yarattığını tahmin edebiliyordum.

Binaların birbirine yakın olduğu uzun sokaklardan birinin sonunda durduk. Bones, Fransızca bir şey söyledi ve beni dar bir sokağa soktu.

"Ne dedin şimdi?"

MEZARA MAHKUM

Gülümsedi. "Bilmesen daha iyi olur."

Sonra beni arzuyla öpmeye başladı, vücudunu bana yasladı. Ellerin elbisemi kaldırdığını hissedince kendimi geri çektim.

"Delirdin mi? Yakınlarda bekleyen yarım düzine vampir var."

"Ama hiçbir görüş açısında değil," diye gülerek sözümü kesti. "Onlara emrettiğim gibi."

"*Duyabilirler*, Bones," diye itiraz ettim ama o beni çevirip yüzümü binaya döndürdü.

Gülmeye devam etti. "O zaman beni sana iltifat etmeye teşvik et."

Tek kolunu belime sarmıştı. Ben debelenince elbisem daha da yukarı kalktı. Sonra aniden dişlerini boynumda hissettim ve öylece durdum. Bones'tan hafif bir zevk hırıltısı çıktı.

"Ah, Kedicik, bunu neredeyse benim sevdiğim kadar seviyorsun. Kendini bana bırak, tatlım. Ben de aynısını yapacağım."

Benden çıkıp ona giren kanın yerini tatlı bir ateş alıyordu. Bones haklıydı, beni ısırmasını çok seviyordum. Vücut sıcaklığım artıyor, kalbim hızlanıyordu. Ona sürtündüm ve pantolon fermuarını açmasını bekledim.

"Bones," demeyi başardım. "Evet."

Bina yüzüme öyle hızlı çarptı ki çenemin çatladığını hissettim. Sonra da silah seslerini duydum.

Üzerimizden ve yapıştığım bina dışındaki her yönden kesik kesik silah sesleri geliyordu. Bones beni tuğlalara doğ-

JEANIE FROST

ru itmiş, vücuduyla bana kalkan olmuştu. Önümdeki duvarı yumruklarken titriyordu. Kapı olmayan bir yerde kapı yaratmaya çalışıyordu.

O sırada neden titrediğini farkettim. Kurşunlar onu delik deşik ediyordu.

Seslerden anlaşıldığı kadarıyla korumalarımızın durumu daha da kötüydü. Büyük ihtimalle etrafımızda çember oluşturmuşlardı. Bir yönden gelen silah sesleri bir çığlıkla kesilince panikle debelenmeye başladım. Durum düşündüğümünden çok daha kötüydü. Bunlar her kimse gümüş mermi kullanıyordu.

"Kaçmalısınız, Tanrım, bu seni öldürecek!" diye çığlık attım ve kendimi Bones'un altından kurtarmaya çalıştım. Ama Bones tüm gücüyle beni kavramışken sırtüstü dönmüş bir kaplumbağa kadar acızdım.

"Kaçarsak mermiler seni delip geçer," dedi nefes nefese. Sesi neredeyse duyulmuyordu. "Biri yardım çağırmıştır. Bekleyeceğiz. Mencheres yardıma gelir."

"O zamana kadar ölürsün," diye karşılık verdim. Bir vampiri ateş ederek öldürmek gümüş mermilerle bile zordu çünkü kalbini parçalamak uzun sürerdi. Bunu bana Bones öğretmişti. *Hiçbir vampir durup senin için poz vermez. ..*

Altı sene önce, tam bu kelimelerle, tabancaların etkisiz silahlar olduğunu söylemişti. Fakat şu anda Bones durmuş, onlar için poz veriyordu. Yardıma gelseler bile çok geç olacaktı. Tıpkı benim gibi o da bunu biliyor olmalıydı. Bana yalan söylüyordu.

M E Z A R A M A H K U M

Binanın duvarında, yuıurukladığı yerde bir delik oluştu. İçerideki insanlar çığlık arttı. Yeterince zamanı olsa Bones binanın duvarını yıkıp içeride mermilerden saklanmamızı sağlayabilirdi. Ama kurşunlar onu delik deşik ederken lek eliyle bunu yapabilir miydi? Bones daha yavaş hareket etmeye başlamıştı bile. Duvara sarhoş gibi vuruyordu. Tanrım, bu sokakta, benim üzerimde ölecekti.

İçimde vahşi bir şey yüzeye çıktı. Beynimin vücuduma verdiği kesin bir komut bile yoktu. Tek bildiğim, Bones'un bu mermilerden uzaklaşıp iyileşmesi gerektiğiydi.

Aklımda bu hedefle, kendi etrafımda dönüp kollarımı ona doladım ve dümdüz yukarı zıpladım. Dibinde olduğumuz beş katlı binanın tepesine çıktık. Çatıya düştüğümüzde onunla beraber yuvarlandım. Tuhaf ama artık etrafımızda uçuşan kurşunlar yoktu.

Ateş edenlerin neden bize nişan almayı kestini düşünmedim. Bones'u zor tutuyordum. İçimdeki korku beni ateşledi ve onu tutarak bu defa da komşu binanın çatısına atladım. Sonra da başka bir binanın çatısına... Yaptığım şeyin ne kadar inanılmaz olduğunu düşünmeye bile fırsatım yoktu. Silahlardan yeterince uzaklaştığımıza kanaat getirince durdum. Normalde bir taş gibi yere yığılmam gerekirdi ama Bones'un kana ihtiyacı vardı. Hem de çok.

Peşimizden uçan katiller gelmiyordu. Korumalarımız şimdilik onları oy alıyor olabilirdi ama fazla zamanımız yoktu. Bones'un başını tuttum ve dişlerini kullanarak kendi bileğimi kestim. Bileğimden akan kanı ağızına dayadım.

JEANETTE FROST

Korkunç bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Yutkunmadı, gözlerini açmadı ve kanım ağzının kenarından aktı. Çaresizce diğer elimi kullanarak çenesini hareket ettirdim ve kanın boğazına girmesini sağladım. Deliler gibi ağlıyordum. Her yerinde, yanaklarında bile gümüş mermilerin açtığı delikler vardı. *Tanrım, lütfen ölmesin...*

Sonunda yutkundum. Gözlerini açmadı ama bileğimi emmeye başladığını hissettim. Sonra daha kuvvetli emdi ve damarlarımdaki kanı çekti. Rahatlama hissiyle beraber başım dönmeye başladı. Bones'un vücudundaki deliklerin kapandığını ve vücudunun gümüş mermileri dışarı arttığını gördüm. Gülümsedim. Bones gözlerini açtığında bu kez benim gözlerim karardı ve bayıldım.

ÜÇ

44...ŞİMDİ UYANIR..."

"...yakında yola çıkar, yarın burada olur..."

Parçalar halinde konuşmalar duyuyordum. Tüm vücudum ısınmıştı. Kolum hariç. Yumuşak ve serin bir şey alnımı okşadı.

"Uyandın mı, Kedicik?"

Bunu duyunca gözlerim açıldı ve kendime geldim. Doğrulmaya çalıştım ama biri beni durdurdu.

"Kıpırdama, tatlım. Kanın dolaşması için biraz zaman ver.

Kan mı? Gözlerimi kırptırdım ve Bones'u gördüm. Üzerinde hala kırmızı lekeler vardı ve dikkatle bana bakıyordu. Onu görmek beni sakinleştirdi. Tekrar onun kucağına yattım. Yanında iki boş kan torbası, bir iğne ve bir sonda duruyordu.

"Neredeyiz?"

JEANIE FROST

"Londra'ya giden bir minibüsteyiz," diye cevap verdi. "Saldırımı hatırlıyor musun?"

"Vücudundan birini özel üniversiteye yollamaya yetecek kadar gümüş çıktığını hatırlıyorum," diye yanıt verdim. Etrafıma baktım ve Mencheres'le dört vampirin yanımda olduğunu gördüm. "Ölebilirdim Bir daha sakın öyle bir şey yapma."

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Neredeyse tüm kanını bana vermiş biri olarak bunu söylemen komik."

"Vücudunda çok fazla gümüş vardı. Ne yapsaydım? Oturup ölmeni mi izleseydim?"

"O silahlı adamlar kafanı patlatabilirdi," diye diiz bir şekilde karşılık verdi.

"Kimdi onlar? Kaçtılar mı?"

Yanağıma dokundum. Acı yoktu. Bones bana sadece insan kanı vermemişti. Normal bir insandan daha hızlı iyileşebilirdim ama sadece vampir kanı kırık kemikleri bu hızla iyileştirebilirdi.

"Üzgünüm, tatlım," diye mırıldandı Bones. "Neredeyse ölümüne sebep oluyordum. Hiç düşünmeden seni böyle bir şeyin ortasına soktum."

"Kaçı öldii?"

"Altı kişiden üçü."

Sesinde vicdan azabından ve üzüntüden daha fazlası vardı. Ne olduğunu tam olarak kestiremedim.

"Bize saldıranlar gulyabaniydi ve bildiğin gibi silahlıydılar. Biz kaçtıktan sonra sekiz vampir daha kavgaya girmiş."

MEZARA MAHKUM

"En azından yardım gelmiş." Mencheres'e gülümsedim. 1 eşekküredirim."

Bones ağzını büzdü. "Yardımaımıza Mencheres'in adamları gelmedi. Mencheres'in adamları eğer son anda yetişmeseydi, bizi kurtaranlar büyük ihtimalle sonra bize saldıracaktı."

Belki de yeni kan henüz beynime ulaşmamıştı çünkü Bones'un neden bahsettiğini anlamıyordum. "Eğer senin adamların değilse, kimdi onlar?"

"Bizi izleyen iki grup varmış," diye açıkladı Bones. "Gulyabaniler ve bir de Gregor'ın adamları galiba. Sana rüyalarla ulaşmaya çalışmaktan bıkmış ve daha fiziksel bir kaçırma taktiğinde karar kılmış olmalı."

Mencheres'in tek kelime etmemesi gözümünden kaçmamıştı. "Sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

Bana kısa bir bakış attı. "Spade'in yerine vardığımızda bu konuşmaya devam etmemiz daha uygun olacak."

"Şimdi." Bones bu tek kelimeyi bin kelimenin kararlılığıyla söylemişti.

αα/α^ - - »

Grispın...

"Şimdi de bana insan ismimle sesleniyorsun, hala o çocukmuşum gibi," diye onun sözünü kesti Bones. "İttifakımızda ben senin eşitin sayılıyorum. Gregor hakkında bildiğin her şeyi bana hemen şimdi söyleyeceksin."

Bones neredeyse Mencheres'le bir savaş başlatmak üzereydi. Onun böyle rest çekeceği hiç aklıma gelmezdi. Mencheres'in şaşkın yüz ifadesine bakılırsa o da bunu beklemiyordu.

JEAN PIERRE FROST

Nihayet Mencheres hafifçe gülümsedi. "Tamam, Gregor'u Cat'in geleceğiyle oynamayı düşündüğü için hapsedtiğimi söylemiştim. Söylemediğim şeyse, onu yakaladığımda Gregor'un zaten Cat'i ele geçirmiş olduğuydu."

Zıplayarak yerimden kalktım. "Ben Gregor'u hayatım boyunca görmedim!"

"*Hatırladığın* kadarıyla," diye cevap verdi Mencheres. "Gregor'un adını duyunca kafanın içinde bir acı hissediyorsun, değil mi? Onlar bastırılmış anıların acıları. Sizi Paris'te bulduğumuzda haftalardır Gregor'la beraberdin. O sürede seni etkilemeyi ve yalanlarla kafanı karıştırmayı başarmıştı. Durumu düzeltmek için hafızanla oynamam gerekiyordu. Bu yüzden onunla geçirdiğin zamanı hatırlamıyorsun."

"Bu... bu asla..." Bu sırada kafama çekiçle vuruyorlardı sanki. *O senin kocan değil... Diğer çocukla işlerin iyi gitmediğine üzüldüm... Palace Vcndome'd.aki Ritz'de...*

"Ama vampirlerin zihin kontrolü benim üzerimde işe yaramaz ki," diyebildim sonunda. "Ben bir melezim, şu ana kadar hiç işe yaramadı!"

"Bu yüzden bunu bir tek ben becerebildim," dedi Mencheres sessizce. "O anıları aklından silebilmek için tüm gücümü ve büyü kullandım. Daha güçsüz bir vampir bunu başaramazdı."

Bones da şokta gibiydi. "*Partir de la femme de mon maître,*" diye mırıldandı. "Gregor'un vampirlerinden biri kaçmadan önce bunu söylemişti. Demek bu yüzden Gregor onunla kafayı bozmuş."

MEZARA MAHKUM

Mencheres sessizdi. Bones önce ona baktı, sonra da bana.

"Umrunda değil," dedi sonunda. "Gregor iddialarını bir tarafına sokabilir."

Ben hala ikna olmamıştım. "Ama ben Bones'tan önce vampirlerden nefret ediyordum. Haftalarımı bir vampirle geçirmiş olamam."

"Onlardan annen yüzünden nefret ediyordun," dedi Mencheres. "Gregor önce onu ele geçirdi. Annenin sana Gregor'ın bir dost olduğunu ve seni koruyacağını söylemesini sağladı."

Bones homurdandı. "Gregor'un bu iddiası ne kadar yayıldı?"

Mencheres biraz düşündü. "Bana henüz gerçekleşip gerçekleşmediğini sormadın."

Başka bir dil konuşuyor gibiydiler. "Ne?"

"Farketmez. Onu alması için kurumuş cesedimi çiğnemesi lazım."

"Ne!" Bones'un dikkatini çekebilmek için ona dirseğimle vurdum.

"Gregor'un iddiası," dedi Bones buz gibi bir sesle. "Şimdi serbest kaldığı için herkese seninle beraber geçirdiği haftalarda evlendiğinizi söylüyordur."

Hayatım boyunca sadece birkaç kere söyleyecek söz bulamadığım olmuştur. On altı yaşındayken annem tüm garipliklerimin babamın bir vampir olmasından kaynaklandığını açıkladığında bunu yaşamıştım. Dört yılın ardından Bones'u ilk defa gördüğümde... Ama bu, her ikisinin de

JEANIE FROST

önüne geçmişti. Donup kaldığım bir dakika boyunca söylediklerini inkar edebileceğim yeterince etkileyici bir söz bulamadım.

"Hayır." Sırf bunu söylemek bile beni daha iyi hissettirdi. Bu yüzden daha yüksek sesle tekrarladım. "Hayır. Bu gerçek olamaz."

"Öyle bile olsa, o öldükten sonra anlamı kalmayacak," diye söz verdi Bones.

Mencheres'e döndüm. "Sen oradaydın, değil mi? Bunun gerçek olmadığını söyle!"

Mencheres omuz silkti. "Kanla bağlanma seremonisi görmedim. Gregor o kısmın ben yanınıza varmadan hemen önce gerçekleştiğini söyledi. Onun adamlarından birkaçı da bunu onayladı ama yalan söylemiş olabilirler. Gregor çok dürüst biri sayılmaz."

"Ama *ben* ne dedim?"

Çok korkmuştum. Bir şekilde kendimi tanımadığım bir vampire mi bağlamıştım? Bunu yapmış olamazdım, değil mi?

Mencheres gözlerimin içine baktı. "Kendinde değildin. Gregor duygularını kontrol ediyordu ve belirsiz bir ceza-ya çarptırılacaktı. O anda onu kurtarmak için her şeyi söyledin."

Yani...

"Bones bu konudaki düşüncesini belirtti." Mencheres minibüstekilere baktı. "Soyun yöneticilerinden biri olarak ben de onu destekliyorum. Farklı bir düşüncesi olan var

MEZARA MAHKUM

Kimse bir şey demedi.

"O zaman mesele çözüldü. Gregor'un iddiası desteklenmediği için umursanmayacak. Cat bağlanmayı kendi de hatırlamıyor ve ondan başka bağlanmanın gerçekleşip gerçekleşmediğini bilecek kimse yok. Bones?"

Bones'un yüzünde ani ve soğuk bir gülümseme belirdi. "Bakalım karımın *karım* olmadığını iddia eden biri ne kadar hayatta kalabiliyor?"

"İstediğin gibi olsun." Bu durum Mencheres'in canını sıkışmış gibi gözüküyordu. "Gün doğmadan Spade'in evine varırız. En azından ben yorgunum."

Ben de öyleydim. Ama uyuyabileceğimi sanmıyordum. Hayatımın bir aydan uzun bir süresinin hafızamdan silindiğini öğrenmek bana kendimi tecavüze uğramışım gibi hissettiriyordu. Mencheres'e baktım. *Sana gıcık olmama şaşmamalı*. Olanları hatırlamasın da bilinçaltımda bir yerde, onun beynimle oynadığını hatırlıyordum muhtemelen.

Yoksa olanları da hatırlıyor muydum?

"Aklımı okuyup ne olduğunu kendin göremez misin? Anılarımı silen sensin, ayıttıkları geri getiremez misin?"

"O anıları asla hatırlama diye benim bile ulaşamayacağım bir yere gömdüm."

Harika. Eğer Ultra Usta Mencheres bile onları çekip çıkaramıyorsa o zaman o anılar gerçekten kaybolmuş olmalıydı.

"Gregor ya da herhangi birinin neye inandığı umrumda değil," dedi Bones yumuşak bir tonla. "Tek umursadığım senin ne düşündüğün, Kedicik."

JEANİENE FROST

Ne mi düşünüyordum? Sandığımdan çok daha boktan bir durumda olduğumu düşünüyordum. Evlenmiş olabileceğim bir yabancıyla geçirdiğim bir ay hayatımdan çekip çıkarılmıştı. Daha ne olsun?

"Keşke bizi rahat bıraksalar," dedim. "Kocaman, karanlık bir mağarada baş başa olduğumuz o günleri hatırlıyor musun? Hayatımızın en az karışık döneminin o olduğu kimin aklına gelirdi?"

DÖRT

BARON CHARLES DEMORTIMER, BİR ZAMAN-
lar bir ceza kolonisinde mahkum olduğu günleri asla
unutmamak için kendine Spade adını takmıştı. Kusursuz
bahçesi ve yüksek duvarlarıyla inanılmaz güzel bir evde
oturuyordu. On sekizinci yüzyıl mimarisine bakılırsa bu-
rası Spade'in insan olduğu zamanlarda yapılmış olmalıydı,
içeride uzun, muhteşem koridorlar, geniş salonlar vardı.
Duvarlarda incelikli ahşap işlemleri, boyanmış tavanlar,
kristal avizeler, el dokuması halılar, antika mobilyalar ve
içinde toplantı yapabileceğiniz büyüklükte şömineler...

"Kraliçe nerede?" diye mırıldandım içeri girince.

"Senin zevkine uygun değil mi, tatlım?" diye sordu Bo-
nes bilmiş bilmiş.

Pek sayılmaz. Ben Ohio'da, şehir dışında büyümüştüm.
Pazar günleri giydiğim en güzel kıyafetim, buradaki kane-
pelerin kumaşının yanında mutfak bezi gibi kalırdı.

JEANETTE FROST

"Her şey fazla mükemmel. Bir şeyin üzerine oturursam onun mükemmelliğini bozacakmışım gibi geliyor."

"O zaman senin yatakodatı değiştirsek mi acaba? Belki ahırda daha uygun bir yer vardır," diye dalga geçti bir ses.

Yataktan yeni kalkmış gibi gözüken saçlarıyla Spade belirdi.

Yine çenemi tutamamıştım. "Evin *çok* hoş," dedim. "Sen bana bakma. Ben ancak balık kavağa çıkınca kibar olmayı öğreneceğim."

Spade, Bones ve Mencheres'e sarıldı, sonra benim elimi tutup öptü. Genellikle bu kadar resmi değildi.

"Balık kavağa çıkamaz," dedi gülümseyerek. "Ama duydum ki sen kanatlanmışsın."

Bunu söyleyiş tarzı beni rahatsız etti. "Uçmadım. Sadece çok yükseğe zıpladım. Nasıl yaptığımı bile bilmiyorum."

Bones bana anlayamadığım bir bakış attı. Spade bir şey söylemek için ağzını açtı ama Mencheres elini kaldırdı.

"Şimdi olmaz."

Spade, Bones'un sırtına vurdu. "Doğru. Neredeyse gün doğacak. Size odanızı göstereyim. Solgun görünüyorsun, Crispin. Senin için birini yollayacağım."

"Solgunluğumun kansızlıkla alakası yok," dedi Bones acı bir sesle. "Kendime geldiğimde Cat kanının çoğunu bana akıtmıştı. Eğer Mencheres o kan torbalarıyla yetişmeseydi Cat hazır olmadan diğer tarafa geçebilirdi."

Spade'in ardından merdivenlerden çıktık. "Onunki insan kanı sayılmaz, o yüzden yine de sana birini yollayacağım."

MEZARA MAHKUM

"Şu anda aklımda beslenmekten başka şeyler var."

Spade gecemizin üstüne tüy diken gelişmeleri bilmiyordu. Sadece gulyabani saldırısından haberdardı.

Spade'in açtığı kapının ardında Kùlkedisi'ne layık bir yatak, antika mobilyalar ve büyük bir şömine vardı. Banyoyu renkli buzlu camdan bir duvar ayırıyordu. Bir kez daha hiçbir şeye rahat dokunamayacağımı hissettim. İpek işlemeli battaniyeler bile altına girip uyumak için fazla güzel duruyordu.

Bones'un benim gibi dertleri yoktu. Ceketıyla ayakbılarını çıkardı, hala üzerinde olan delik deşik gömleği ve pantolonuyla bir koltuğa oturdu.

"Gravyer peynirine dönmüşsün," diye yorum yaptı Spade.

"Çok yorgunum. Bilmen gereken bir şey var."

Spade başını yana eğdi. "Neymiş?"

Birkaç kısa ve öz cümleyle Bones on altı yaşında başımdan geçen ve hatırlamadığım o haftaları anlattı. Ve Gregor'un benim Bones'un değil kendi karısı olduğuma dair iddiasından bahsetti.

Spade bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Kaşları birbirine yaklaştı ve hafifçe tısladı. "Vay canına, Crispin."

"Üzgünüm."

Bunu Bones'un mermilerle delik deşik edilmiş kıyafetlerine bakmamaya çalışarak söylemişim. *Hep senin yüzünden*, diye vicdanım benimle alay ediyordu.

"Sakın öziir dilemeye kalkma," dedi Bones hemen. "Bu şekilde doğmayı ve Gregor'un seni ele geçirmesini sen istemedin. *Kimseye* öziir borçlu değilsin."

JEAN PIERRE FROST

Buna inanmadım ama tartışmadım da. İkimizde de o enerji yoktu. Onun yerine düşüncelerimi bir duvarın arkasına gizledim. Bu konuda geçtiğimiz yıl uzmanlaşmıştım. "Spade haldi, biraz daha kan sana iyi gelir. Ben bir duş alacağım, sen de istediğin bardan içebilirsin."

Spade başıyla onayladı. "O zaman anlaştık. İkiniz için de odaya birkaç kıyafet bırakıldı. Mencheres, sana da odanı göstereyim. Bu işin devamını sonra getiririz."

Ölüm beni kovalıyordu ve koştuğum dar sokaklarda bile peşimi bırakmıyordu. Nefes nefese kalmama rağmen çılgınlıklar atarak yardım istiyordum ama kaçış olmadığından emindim.

Bu sokaklar boş olmasına rağmen çok tanıdıkta. Herkes neredeydi? Neden kimse bana yardım etmiyordu? Ve sis... Lanet olası sis! Sis yüzünden göremediğim nesnelere takılıp duruyordum.

"Bu tarafa..."

Bu sesi tanıyordum. Sesin geldiği yöne döndüm ve daha hızlı koşmaya çalıştım. Arkamdan gelen Ölüm lanetler savurarak hızını artırıyordu. Ara sıra pençesini sırtımda hissediyor, acı ve korkuyla bağıırıyordum.

"Birazcık daha."

Ses beni bir sokağın ucunda, gölgeler içinde bekleyen bir figüre doğru yönlendiriyordu. Onu görür görmez Ölüm hızını kesti ve birkaç adım arkamda kaldı. Peşimdeki kötülükten beni uzaklaştıran her adımda daha da rahatlıyordum. *Tamam, neredeyse oradayım...*

MEZARA MAHKUM

Adamın üzerindeki gölgeler kayboldu. Yüz hatları belirdi ve gri-yeşil gözlerinin üzerindeki kalın kaşları, kemerli burnu, dolgun dudakları ve kül rengi saçları ortaya çıktı. Kaşından şakağına zikzak çizerek uzanan bir yara izi vardı ve omuz hizasındaki saçları rüzgarda dalgalanıyordu.

"Gel bana, *eherie*."

Aklımda bir uyarı sinyali belirdi. Birden etrafımızdaki boş şehir yok oldu. Sadece ikimiz ve her yeri kaplayan boşluk kaldı.

"Kimsin sen?"

Bunda bir yanlışlık vardı. Bir yanım kendimi ileri atmak istiyor, öteki yanını beni geride tutuyordu.

"Beni tanıyorsun, Catherine."

Bu ses. Tanıdık ama çıkaramadığım bir ses. *Catherine. Kimse artık bana bu isimle seslenmiyor...*

U / - ' M

uregor.

İsmini telaffuz eder etmez kafa karışıklığım kayboldu. Bu oydu ve ben rüya görüyordum. Ve rüya görüyorsam...

Uzattığı elleri bana dokunamadan önce geri çekildim. Kahretsin, neredeyse kendimi onun kollarına atacaktım.

Yüzünde bıkkın bir ifade belirdi ve bana doğru bir adım attı. "Bana gel, karıcığım."

"Asla. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Rüyahırsızı."

Tekrar kendi sesimi bulmuştum. Her kelimeyle geri çekilmeye ve kendimi uyandırmaya çalışıyordum. *Gözlerini aç, Catl Uyan, uyan!*

"Sadece onların sana anlattıklarını biliyorsun."

JEAN-PIERRE FROST

Fransız aksanlı sesi yankılanıyordu. Rüyada bile gücünün farkındaydım. *Kahretsin, sen zayıf bir halüsinasyon değilsin, değil mi? Geri kaç, Cat. Bu yavru köpek oldukça dişli.*

"Yeterince biliyorum."

Gülerek karşılık verdi. "Öyle mi, *cherie*? Sana seni benden uzak tutmanın tek yolunun beni hafızandan silmek olduğunu söylediler mi? Sen çılgınlık atarken seni kollarımdan çekip aldıklarını söylediler mi? Sen gitmemek için yalvarırken?"

O yaklaştıkça ben uzaklaşıyordum. Ne de olsa bu rüyada silahlı değildim.

"Ona benzer şeyler anlattılar. Ama ben senin karın değilim."

Gregor biraz daha yaklaştı. Uzun boylu bir adamdı ve yüzünde gülümsediği zaman ortaya çıkan zalim bir güzellik vardı.

"Sana söylenenlere inanmakransa kendin öğrenmek istemez misin?"

Ona şüpheyle baktım. "Üzgünüm, dostum. Beynimin içindeki çöpler çoktan toplanıp bir kutuya kondu. Mencheres bile kutuyu tekrar açamıyor ve evli olduğumuzu söyleyen tek kişi sensin."

"Onlar sana anılarını geri veremez." Gregor ellerini uzattı. "Ben verebilirim."

Gregor rüyalarında beynini yıkamaya çalışacak. Mencheres'in uyarısı kafamda çınlıyordu. Haksız çıkmamıştı.

"Yalancı."

MEZARA MAHKUM

Arkamı dönüp ters yöne ilerledim. Gregor ısınlanmış gibi tekrar önümde belirdi.

"Yalan söylemiyorum."

Etrafıma bakındım ama görünürde sadece yararsız bir sis vardı. Hemen uyanmam gerekiyordu. Bu herif bana dokunursa kendimi çok büyük bir belanın içinde bulacaktım.

"Bak, Gregor, Mencheres'in seni uzun şiiire hapiste tuttuğunu ve buna kızdığını biliyorum ama mantıklı olalım. Ben sevdiğim adama kanla bağlandım ve denizde başka birçok balık var. Birbirimize *adieu* diyelim ve rüyasından çalacağın başka bir kız bul."

Kül rengi kafasını hüznle iki yana salladı. "Bu konuşan sen değilsin. Sen bir katil olmak ve hep tehlike içinde yaşamak istemedin. Hepsini geri alabilirim, Catherine. Daha önce bir seçim şansın vardı. Beni seçtin. Elimi tut. Sana kaybettiklerini geri getireceğim."

"Hayır." Arkamda hırıltı gibi bir ses duydum. Korkuyu iliklerimde hissediyordum. Ölüm tekrar benim için gelmişti.

Gregor ellerini sıktı, o da duymuş gibiydi.

"Şimdi, Catherine... Şimdi bana gelmen gerekiyor!"

Hırıltıların şiddeti arttı. Ölüm arkamdaydı, Gregor önümdeydi ve birine gitmem gerekiyordu. Neden uyanmıyordum? Geçen sefer beni ne uyandırmıştı? O zaman da beni bir canavar kovalıyordu...

Arkamı dönüp Gregor'un çığlıklarını umursamadan Ölüm'e doğru koştum. Ya işe yarayacaktı ya da...

JEANIE FROST

Yüzümde bir tokat hissettim, sonra bir tane daha. Biri beni o kadar sert sarsıyordu ki dişlerim dökülecek sandım. Bones benimle konuşmaya çalışıyordu ve beni sarsmaya kendini öyle kaptırmıştı ki ancak üçüncü bağırısta dikkatini çekebildim.

"Kes şunu!"

"Kedicik?"

Yüzümü tuttu. Gözleri yemyeşil parlıyordu. Ellerine vurdum. Titriyordum. Islak olduğumu farkettim. Üşümüştüm, her yerim ağrıyordu ve izleyenler vardı.

"Bana *ne* yapıyordun?"

Yerdeydim. Bones yanımdaydı. Islak haliya, etrafa saçılmış eşyalara ve endişeli seyircilere bakılırsa uzun süredir kendimde değildim. Kafamı eğince korktuğum şeyin gerçek olduğunu gördüm. Hala yattığımızdaki gibi çınlıplaktım.

"Tanrım, Bones, bir daha seviştiğimizde herkesi çağır istersen! Böylece her şeyi izleyebilirler!"

En azından, geçmişte bir kabustan uyandığımda olduğu gibi bu defa Spade de çıplak değildi. Yanında Mencheres ve tanımadığım, vampir olmayan bir kadın duruyordu.

"Vay canına, bir daha bunu yaşamak zorunda kalmamak için her şeyi veririm," diye hırladı Bones ve elini saçlarında gezdirdi. "Bu ötekiler gibi değildi, Mencheres. Ne demek bu?"

Çıplak olmak Bones'un umrunda değildi. Vampirlerde utanma duygusu diye bir şey yoktu. Ben en yakın çarşafa uzandım ve Bones'un eline asıldım.

MEZARA MAHKUM

"Kendine bir pantolon, bana bir gecelik bul. Ne?"

Hareket eder etme/, sırtımdaki acıyı hissettim. Ağzımda kan tadı vardı ve başım çatlayacak gibiydi.

Mencheres yanımda diz çöktü. "Rüyayı hatırlıyor musun, Cat?"

Giyecek bir şey. Hemen, diye düşündüm Bones'a bakarak.

"Kimin umrunda?" diye homurdandı ama bir pantolon ve gecelik buldu.

"Gel buraya," dedi sonra ve elinde bir yara açıp ağzıma tuttu. "Yut."

Yarayı emdim ve kanı içer içmez vücudumdaki acılar azaldı. Sonra yatağın üzerine oturdum ve biraz önce beni uyandırmaya çalıştıkları yere hayretle baktım.

"Bana *ne* yaptınız?"

"Sadece uyandırmaya çalışıyorduk," diye cevap verdi Bones. "Seni kestim, üzerine su döktüm, tokatladım ve bacaklarına çakmak tuttum. Bir dahaki sefer için söyle de bizim olsun. Sence seni hangisi uyandırdı?"

"Aman Tanrım," diye tısladım. "Rüyamda seni ölüm'ün ta kendisi olarak görmeme şaşmamalı. Bu yüzden önce *Gregor'u* doğru kaçıyordum!"

"O zaman rüyayı hatırlıyorsun," diye araya girdi Mencheres. "Hayra alamet değil."

Hissettiğim korku yüzünden ters bir cevap verdim. "Hey, Mısırlı, bir kerelik resmi konuşmayı bırakıp yirmi birinci yüzyılda yaşıyor gibi konuşsan nasıl olur?"

"Bu kez fena yan bastık," diye anında karşılık verdi Mencheres.

JEANIE FROST

Bir an için ona baktım, sonra gülmeye başladım. Durumun ciddiyetini düşünürsek yapmamam gereken bir şeydi.

"Ben bunda komik bir şey görmüyorum," diye mırıldandı Bones.

"Ben de görmüyorum, yine de çok komikti," diyebilirdim. "Halın için üzgünüm, Spade. Kan, yanıklar, su... Belki de *gerçekten* bizi alıra yerleştirmeliydin."

"Dediğim gibi," diye devam etti Mencheres, "bu hiç hayra alamet değil."

Yorum yapmamı bekler gibi bir bakış attı. Bir şey söylemedim ve dudaklarımı sıktım.

"Rüyayı hatırlıyorsun ve dışarıdan gelen uyarıcıların sende bir etkisi olmadı. Bu onun çok yakında bir yerde olduğunu gösteriyor. Hemen buradan gitmelisin."

Bones, Spade'e bir bakış attı. "Buraya geldiğimizi kimseye söyledin mi?"

Spade başını iki yana salladı. "Saçmalama, Crispin. Benim bile son anda haberim oldu. Sen benim en yakın arkadaşımın ve evim size yakındı. Biri mantık yürütmüş olmalı."

"Mümkün." Bones ikna olmuşa benzemiyordu. "Ya da sandığımız kadar dikkatli değildik ve takip edildik."

"Arabayı getirteyim, dostum."

"Üç araba getirt." Bones bana ölçülü bir bakış attı. "Hepsi farklı yöne gidecek ve her birinin içinde bir insan ve en azından iki vampir olacak. Takip edenin Cat'in hangi arabada olduğunu bulması gerekecek."

MEZARA MAHKUM

"Bu durumu düzeltmek için kaçmaktan daha fazlasını yapmalısınız."

Beynimin dalga geçmeyi seven tarafı başka bir fikir öne sürdü. *Bırakalım Gregor benimle biraz vakit geçirsin. Bir süre sonra beni hayatında istemeyecektir nasılsa.* Belayı kötü bir koku gibi üzerimden atamıyordum.

Bunun yerine sahte bir neşeyle gülümsedim. "Spade, evine bayıldım. Mencheres, her zamanki gibi harikası. Bones." Saat sabahın dokuzuydu. Sadece iki saat uyumuştum ve daha fazla uyumam söz konusu değildi. "Sen ne zaman hazır olursan çıkabiliriz."

"Ben hazırım, tatlım." Bana doğru giyecek bir şeyler attı ve kendi üzerine bir gömlek geçirdi. "Sen giyinir giyinmez çıkalım."

BEŞ

UÇAK, SARJILARA KIYERİNDİ. Bu BENİ R/1HA*f~
sız etmedi ama liones un dudaklarının inceldiğini
gördüm. Uçmayı sevmezdi. Mesafe uzun olmasa, sanırım
daha *samimi* bir şekilde uçmayı tercih ederdi. Yani beni
ona bağlayıp kendi uçmayı... Ama herkesin birsinin vardı.

Spade'in evinden ayrıldıktan üç saat sonra uçağa bin-
miştik. Amcam Dona hemen Amerika'ya dönmemiz ge-
rettiğini söylemiştik, o da bizim için bu uçuşta dört boş
koltuk bulmuştu. İnsanın yüksek mevkilerde akrabaları ol-
ması bazen gerçekten çok işe yarıyordu.

Mencheres ve Spade, Londra'da kaldı ama Seksek ve
Yara Bandı diye iki vampir bizimle geldi. Uçuş sırasında
sıkıntıdan bu lakapları neden seçtiklerini sordum. Seksek,
Bones'la iki yüz sene önce tanışmış bir Aborjin'di ve evlat-
lık çocuğunun en sevdiği oyunun seksek olduğunu söyle-
di. Yara Bandı ise sırttı ve acı vermeyen biri olduğu için bu

MEZARA MAHKUM

ismi seçtiğini söyledi. Bu konuda daha fazla detaya girmek istemedim.

Uçaktan ilk biz indik. Henüz terminale bile bağlanmadan önce hostesler bizi uçaktan çıkardı ve teknik elemanların kullandığı merdivenden indirdiler. Hemen yakında bir limuzin bekliyordu. Limuzinin catnı açıldığında amcamı gördüm.

Onu iki aydır görmüyordum. Çizgilerle dolu yüzünde bir gülümseme belirdiğinde onu ne kadar özlediğimi farkettim.

"Seni şaşırtayım dedim."

Bones beni araca götürmeden önce dikkatle etrafı süzdü. Yara Bandı ve Seksek de av köpekleri gibi havayı kokluyordu. 1 lemen arkamızdan araca bindiler ve karşımızdaki koltuklara oturdular.

O an içimden öyle geldi ve Don'a sarıldım. Buna onun kadar ben de şaşırmıştım. Derken sürücü koltuğundan tanıdık bir ses geldi.

"Tatlım, arkadaşına öpücük yok mu?"

"Jtan?" Güldüm. "Don seni şoför mü yaptı?"

"Seni görmek için gerekirse traktör bile kullanırım." Sırtı ve bana döndü. "Seni çok özledim. Gülüşünü, yüzünü, yuvarlak ve dolgun..."

"Arabayı sür, dostum," diye sözünü kesti Bones. "Acelelerimiz var."

Don, Bones'un kabalığına şaşırmış gibiydi. Normalde Bones ve Juan birbirine arkadaşça takılırdı. Bones geçen sene Juan'ı vampire çevirmişti, yani Juan artık Bones'un

JEANIE FROST

soyundandı. Juan da Bones'un sertliğine şaşırmişti. Ne de olsa o daima benimle -ve etraftaki tüm dişilerle- flört ederdi. Ama bir şey söylemedi, hafifçe gülümseyip arabayı vitese taktı.

"Sana göze çarpmayan, güvenli bir araba hazır etmeni söylemiştim," diye başladı Bones. "Onun yerine uçağın yanına bir limuzin park etmişsin. Ne düşünüyordun?"

Don alnını ovuşturdu. "İki dakika bekle, ondan sonra eleştirip eleştirmemeye karar ver."

"İkimiz de yorgunuz," dedim ve Bones'a bakarak düşündüm. *Kimse Amerika'ya döndüğümüzü bile bilmiyor. İnsanlara saldırmayı kes artık.* Sonra da elini hafifçe sıktım ve gittiğimiz yerde daha iyi hissedeceğimizi hatırlattım.

"Biraz sıkıntılıyım, Don. Sana bağırdığım için üzgünüm," dedi Bones ve elimi geri sıktı. "Sana da Juan'a. Ama bana bir iyilik yap, iltifatları fazla abartma. Şu ara bunu yaparak bir yaraya tuz basmış oluyorsun."

"Bueno, pero cuál es elproblema?"

"İngilizce," diye hatırlattım Juan'a.

"Sorunun ne olduğunu bilmek istiyor, tatlım." Bones arkasına yaslandı ve kalçama doğru bir işaret yaptı. "Kemerini tak. İstedğim son şey bir araba kazasında sakatlanman."

Kemerimi taktım. "Mutlu oldun mu?"

Hemen yanımızdan hızla siyah bir limuzin geçti. Sonra bir tane daha geçti ve bir tane daha... Arka camdan baktığımda yolda en azından bir düzine siyah limuzin olduğunu gördüm.

MEZARA MAHKUM

"Yeni Miramax filminin oyuncularını havaalanından daha yeni çıkıyor." Don tatmin olmuş bir şekilde kaşlarını düzeltti. "Zavallılar güvenliğe takıldı. Birkaç saatir bekliyorlar."

Bones nihayet gülümsedi. "Sen çok kurnaz bir ihtiyarsın, değil mi?"

"Eğer hatırlarsan Cat'i gizlemek konusunda oldukça tecrübeliyim."

Bones burnundan nefes verdi. "Evet, bunu çok iyi hatırlıyorum."

"Kavga etmeyin," dedim.

Bones elimi hafifçe sıktı. "Dert etme, ona öfkem çoktan geçti. Hatta bize faydalı olabilir. Söyle bakalım, eski dost, senin çalıştırdığın bilimadamlarının insanların rüya görmesini engelleyen bir hapi var mı?"

Ben Gregor'la olanları ve ona neden Rüyahırsızı dediğini anlatırken Don hayretle dinledi. Tüm sorularını cevaplamayı bitirdiğimde iki saat geçmişti ve amcam midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu.

"Juan, bir sonraki sapakta dur. Benzin istasyonunda bizi bekleyen başka bir araç var," dedi Bones. "Kedicik, tekrar yola çıkmadan önce birkaç dakikan olacak."

"Cat için bir hap bulmaya çalışacağım," dedi Don kendine geldiğinde. "Sanırım işe yarayacak bir şey yaptırabilirim.»

Juan sağdaki ilk benzin istasyonuna yanaştı.

"İşte geldik. Juan, *vaya con dio*. Don..." Bones elini uzattı. "Kendine iyi bak."

JEANETTE FROST

Don, Bones'un elini sıktı. "O haplar için gerekli çalışmaları hemen başlatacağım."

Böyle sevgi gösterilerine alışık olmamamıza rağmen amcam bir kez daha sarıldım. Onu bir daha ne zaman göreceğimi kim bilirdi? Annemi saymazsak ailemden geriye kalan tek kişi Don'du.

"Yolculukta bize eşlik ettiğin için teşekkürler, Don. Tüm planlarını altüst ettik sanırım."

"Diğer görüşmelerim her zaman ertelenebilir." Don omzumu sıktı. "Dikkatli ol, Cat."

"Söz veriyorum."

Arabadan önce Seksek ve Yara Bandı indi. Benzin istasyonunun çevresini tarayıp bize güvenli olduğunu işaret ettiler. Bones bordo renkli bir arazi aracına yanaştı ve sürücüyle selamlaştı. Yeni aracımız buydu demek.

Arabadan inip limuzinin sürücü kapısına yanaştım. "Sarılmayacak mısın, *arkadaki*"

Juan arabanın kontağını kapatmadan araçtan indi ve her zaman yaptığığın tersine kalçamı ellemeden bana sarıldı. "Arkadaşımızın siniri bozuk," diye mırıldandı.

"Pek uyuyamadı. ikimiz de iyi olacağız."

"Kedicik," diye seslendi Bones. "Burada çok açıktayız. Oyalanmayalım."

"Tamam." Juan'a son bir kez gülümsedim. "Başını belaya sokma."

"Sen de, *tatlım*."

Benzin istasyonunun kadınlar tuvaletine doğru yürümeye başladım ve Bones'a bakarak kapıda beklemesine ge-

MEZARA MAHKUM

ıck olmadığını düşündüm. İçerisi iğrençti ama pek bir seçeneğim yoktu. Bir daha umumi bir tuvalete girmek istemiyorsam bir vampire dönüşmeliydim. Şimdilik yarı insan olarak kalmayı seçtiğime göre bunun sonuçlarına da katlanacaktım.

New Orleans'a giden otuz beş kilometrelik köprüyü geçtiğimizde yine akşam olmuştu. Don'la çalışırken gerek olmadığı için buraya daha önce hiç gelmemiştim. Bu bölgede de suç oranı düşük değildi ama ilginç bir şekilde bu suçlar vampirler ya da gulyabaniler tarafından değil insanlar tarafından işleniyordu.

Bones, Tallahassee'den New Orleans'a giden beş saatlik yolda biraz kestirmeyi reddetmişti. Şahin gözlerini üzerimden bir an bile ayırırsa benim de uyuyacağımdan korkuyordu sanırım. Seksek aracı sürüyordu, Yara Bandı ise yolcu koltuğundaydı. Köprüyü geçerken neden bu ünlü şehre uğradığımızı sordum.

"Orleans Kraliçesi'yle konuşmam lazım," dedi Bones. "Gregor'la durumumuz kötüye giderse Orleans Kraliçesi bizim için güçlü bir müttefik olabilir. Ama yardım istemek için telefonla aranmayı sevmez."

"Bir kraliçe daha mı?" Avrupa'da bile, vampir dünyasında olduğundan daha az kral ve kraliçe vardı.

Bana yan yan baktı. "New Orleans Kraliçesi'nin adı Marie Laveau fakat artık Majestik ismini kullanıyor. Marie ülkedeki en güçlü gulyabanilerden biri. Kara büyü söylentileri var ya? Onlar söylenti değil, tatlım."

JEANIE FROST

Bu hoşuma gitmemiştir. Tanıştığım son kraliçe mistik güçleriyle neredeyse hepimizi öldürüyordu. Bence kadınlar erkeklerden daha korkutucuydu.

"Eğer kara büyüye düşkinse, onunla görüşmek güvenli mi?"

"Marie kendi koyduğu kurallara her zaman uyar. Seninle görüşmeyi kabul etmişse, o görüşmeye giderken, görüşme sırasında ve görüşmeden ayrılırken güvende olacağın kesindir. Sonrasında ilk fırsatta seni katledeceğini söyleyebilir ama yine de evinden sapsağlam çıkmaya izin verir. Tabii o noktada hızla uzaklaşmak yapabileceğin en iyi şeydir."

"Marie diyelim ki kibar bir ev sahibi, ya şehirdeki diğer nabız atmayanlar? *Ab, çok pardon, Majestik, yanlışlık bı birkaç turist öldürmüşüm, durumu olamaz mı?*"

Bones neşesizce güldü. "Marie'ye *pardon* işlemez. Marie bizim tarafımızda olursa o bölgede hiç kimse bize dokunamaz. Gregor bile."

"Otelde mi kalacağız?"

"Orada kullanmadığım bir evim var. Fski bir arkadaşım kalıyor. Marie ile görüşmeyi henüz ayarlayamadığım için ne kadar kalacağımızı bilmiyorum."

Sokaklar daralmaya başladı. Fransız Mahallesi'ne geldiğimizde tüm sokaklar tek yönlüydü. Şehir sanki birden yaşlanmıştı. Sıva ve alçının yerini tuğla ve taş almıştı. Ama mahallenin en göze batan tarafı mimarisi değildi.

"Bones." Hayretle kafamı çevirdim. "Tanrım, şunlara baksana..."

MEZARA MAHKUM

Dudağını büktü. "Dikkat çekiyorlar, değil mi? Sakın onlarla konuşmaya kalkma, yoksa sen ölene kadar susmazlar."

Her yerde hayaletler vardı. Çatıların üzerinde, kaldırımlarda, turistlerin yanında ya da üzerinde, banklarda... Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bir grup turistin, New Orleans'ın lanetli tarihi hakkında bilgi aldığını duyduk. Uç hayalet ise tur rehberinin verdiği bilgilerdeki hataları düzeltiyordu. Hayaletlerden biri o kadar sinirlenmişti ki uçarak tur rehberinin içinden geçip duruyordu. Zavallı adam geçiriyor ve büyük ihtimalle hazımsızlık çektiğini düşünüyordu. Oysa karnının içinde kızgın bir hayalet vardı.

Daha önce de hayalet görmüştüm ama hiç bu kadar fazlasını birarada görmemiştim. Burada öyle bir hava vardı ki sanki buraya aittiler.

"Çok güzel," dedim sonunda. "Bayıldım buraya."

Bones gülümsedi, belirgin bir şekilde rahatladı. "Ah, Kedicik, beğeneceğini biliyordum."

Aracımız mahallenin en işlek kavşağını geçince durdu. Bones arabadan inip benim kapımı dışarıdan açtı.

"Geldik"

Sokak boyunca kasaba evleri yan yana dizilmişti ama çoğunun ön tarafta kapısı yoktu.

"Böyle tasarlanmışlar," diye aklımdaki soruya cevap verdi Bones. Yara Bandı arabayla devam etti, Seksek bizimle kaldı. "Frausız-Afrikalı aileler ön kapıları fazla gösterişli bulurlar. Evlere yan taraftan giriliyor."

JEANIE FROST

Dar bir sokağa girip bir evin yan duvarındaki kapıyı açtı. Bones'un peşinden içeri girdim ve evin içinin dışına göre daha gösterişli olmasına şaşırdım.

"Liza," diye seslendi Bones. "Biz geldik."

Yüzümde kibar bir gülümsemeyle döndüm ve merdivenlerden bir kızın indiğini gördüm.

"Tanıştığımıza çok sevindim, *eherie*," dedi hafif aksanlı bir sesle.

"Ee..." Elimi uzattım ama ne diyeceğimi bilemedim. Liza bir gulyabaniydi ve büyük ihtimalle çorapları bile benden daha yaşlıydı ama insan yaşıyla on dört yaşında gibi görünüyordu.

Eli vücudunun geri kalanı gibi ince ve narindi. Bir altmış boyunda bile değildi ve kırk kilodan ağır olamazdı. Bones'a doğru yürürken siyah saçları vücudu için fazla ağır gibi gözüküyordu.

"*Mon eher...* "

Yüzünde gördüğüm ifade Bones'la kızın önceki ilişkileri konusundaki şüphelerimi doğruladı. *Sen bir domuzsun, Bones. Bundan hep şüphelenmişim ama bu kesin kanıt.*

Bones ona sarıldı. Liza, Bones'un kollarında neredeyse kaybolduysa da bir anlığına yüzünü görebildim. Mutlu bir gülümsemeyle yüzü aydınlanmıştı. Güzel bir kız olduğunu farkettim. İlk bakışta dikkat etmemiştim.

Bones kızı bırakınca Liza dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Senin için yemek ve kahve hazırladım, Cat. Kafeini tercih edeceğini düşündüm."

MEZARA MAHKUM

"Evet, hem de çok." Çok yorgun olmasaydım çoktan Bones'a vurmuştum. Kız, yetişkin filmlerini izlemek için bile çok genç duruyordu. "Teşekkürler."

Liza'ya klima onu uçurmadan önce oturmasını söylemek için kendimi zor tuttum. Bones'un yattığı kadınlardan genellikle anında nefret ederdim ama garip bir şekilde Liza'yı korumam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Birincisi, o ölüydü ve korumama ihtiyacı yoktu, ikincisi, Bones'a attığı bakışlardan anladığım kadarıyla Bones'a aşıktı.

Sübyancı'.

"Liza, dönüştürüldüğün zaman kaç yaşında olduğunu Cat'e söyler misin?" dedi Bones bana bakarak. "Bir yanlış anlama yüzünden saldırıya uğramak üzereyim."

Liza utangaç bir şekilde güldü. "On yedi yaşındaydım. Eğer insan olsaydım 'geç olgunlaşanlardan' sayılacaktım."

"Ah." En azından günümüzde bir suç işlenmiş sayılmazdı ve Liza'nın ses tonundan çıkardığım kadarıyla onun hayatta olduğu zamanlarda da yasaya aykırı değildi. "Dönüşmek için neden beklemedin o zaman?"

Liza'nın yüzünde bulutlar belirdi. "Bekleyemedim. Zehirlenmişim ve ölmüştüm. Burada olmamın tek sebebi aynı gün vampir kanı içmiş olmamdı. Ailem gömülmem için beni evime yolladı. Cesedim buraya vardıktan sonra Bones beni mezarımdan çıkardı ve bir gulyabani olarak canlandırdı."

Şimdi daha da büyük bir kaltak gibi hissediyordum. "Üzgünüm. Her kim yaptıysa, umarım Bones onu öldürmüştür."

JEANIE FROST

Liza üzüntüyle gülümsedi. "Bir kazaydı. Bir doktor beni iyileştirmek için yanlışlıkla zehir vermişti. 1831'de tıp pek ileri sayılmazdı."

"Tıp demişken Don'u aramalıyız. Belki benim için şu ilacı hazırlatmıştır."

"Hasta mısın?" diye sordu Liza.

"Hasta değil," dedi Bones. "Gregor'un iddiasıyla ilgili söylentiler buralara ulaştı ini?"

Liza bana bir bakış attı. "Evet."

"Anladım." Bones'un sesi şimdi daha da yorgun geliyordu. "O zaman Marie de bunu duymuştur." Telefona yürüdü ve tuşlara bastı. Sonra da Fransızca olmayan ama ona yakın bir dilde konuşmaya başladı.

Yani tek kelime bile anlamadım.

"Telefondaki kişiye kim olduğunu ve Majestik'le görüşmek istediğini söylüyor," diye çevirdi Liza. "Çok acil olduğunu söylüyor... Onu bekletiyorlar sanırım..." Bones parmaklarını bacağına vuruyordu. Sonra tekrar konuşmaya başladı. "Evet... Geri aramalarını bekleyeceğini söylüyor."

Bones telefonu kapattı. "Ne konuştuğumuzu tekrar söylememe gerek yok. Şimdi amcanı arayabilirsin, tatlım. Cep telefonundan ara, bu hattı meşgul tutmayalım."

Neredeyse kaba ve ters konuşuyordu. Uykusuzluk, uçak yolculuğu ve stresten dolayı böyle olduğunu kendime hatırlattım. Bones, Gregor'la ilgili detayları Liza'ya anlatırken Don'u aradım. Don ilacı hemen yollayacağını söyledi ve ne sıklıkla almam gerektiğini anlattı.

MEZARA MAHKUM

"Don benim için bir şey hazırlamış," dedim telefonu kapatınca. "Beni ayıklıktan derin uykuya geçirecek ve REM uykusunu atlamamı sağlayacak bir ilaç. Ama sadece yedi saat etki ediyor. Bu yüzden yedi saat dolunca bana kan vererek uyandırmanız gerekecek. Yoksa ilacın etkisi geçince tekrar REM uykusuna geçip rüya görebilirim."

Bones'un yüzüne bir rahatlama yayıldı. "O adamla ilk tanıştığımızda onu öldürmediğime sevindim. Bu harika bir haber, Kedicik. Uykuya dalmana ve seni kollarımda tutarken kaybolma ihtimaline göz yumamazdım."

Bones'un ses tonundaki duygu ona olan kızgınlığımı hemen unutturdu. Bones'un kaybolma ihtimali olsaydı ben de onun gibi davranırdım.

"Kaybolmayacağım." Gidip kollarımı ona doladım. İlam o sırada Liza'nın telefonu çaldı.

ALTI

Evin içinDE dolaşıyorum, BÜYÜKLÜĞünDEN etkilenmişim. Üç katlıydı, sık mobilyalarla döşenmişti ve demir tırabzanlı balkonları vardı. Duvarlar canlı renklere boyanmıştı, zarif kartonpiyerler beyazdı. Gördüğüm tüm banyoları mermerdendi. Kısacası zengin ve zevkli tasarlanmıştı ama koltuklarına oturmaktan korkmuyordum.

Evde dişı dokunuşların yanında Bones'un etkisi de hissediliyordu. Çatal bıçak takımları gümüştü. Koltukları oturanı beşik gibi sarmalıyordu. Tüm bu detaylara dikkat edecek kadar zamanım vardı çünkü Bones, Marie ile görüşmeye bensiz gitmişti.

Yalnız gideceğini söylediğinde öyle hararetle karşı çıkmıştım ki Liza kızgın bağırıışlarımı duyup odaya gelmişti. Bones sessizce bitirmemi beklemiş, sonra da sadece gelemeyeceğimi söylemişti. Neymiş, benim varlığım

MEZARA MAHKUM

Marie'nin dikkatini dağıtırmış. Öyle bir şeyler saçmaldı işte.

Tabii ki ona inanmadım. Yine beni korumaya çalışıyordu. Görüşmenin 'kesinlikle' güvenli olduğunu iddia etse de, beni götürmediğine göre Marie'yle buluşmak tehlikeli olmalıydı. Ya onunla güreşip beni de almasını sağlayacaktım ya da şimdilik gitmesine izin verip sonra bunu ona ödeteceğimi söyleyecektim, ikinci şıkkı seçtim.

Evi gezdikten sonra pençe şeklinde ayaklan olan bir küvette banyo yaptım. Sonra da üstümde dantelli bir gecelikle evde çamaşır makinesi aramaya başladım. Giyecek temiz bir şeyim yoktu ve Liza'nın kıyafetleri bana olmazdı. Yeni bir şey satın almak için de saat çok erkendi. Sabahın üçünde sadece barlar açık olurdu.

Bones geri döndüğünde neredeyse gün doğuyordu. Kapıdan girip Liza'yla beni görünce duraksadı. Yerde oturuyorduk ve ben Liza'nın saçını örüyordum. Bones yokken Liza'yla konuşmaya başlamıştık. Gerçekten iyi birine benziyordu. Şaşırtıcı bir hızla onu sevmeye başlamıştım. Bones'un iyi olduğunu görünce çok rahatlamama rağmen ona kötü bir bakış attım ve Liza'nın saçına döndüm.

"Saçın muhteşem. O kadar giir ki... Ayaklarına gelene kadar uzatmalısın."

"Bakıyorum ikiniz iyi anlaşıyorsunuz," dedi Bones hafif bir şaşkınlıkla. "Nasıl gittiğini sormayacak mısın, Kedicik?"

"İçeri girip merdiven basamaklarını tek tek çıktın," diye cevap verdim. "Ve bana arabaya atlamamı söylemedin."

JEANIE FROST

Herhalde Majestik bizim için av sezonunu açmadı. Doğru bildim mi?"

Bones dudağını büktü. "Hala bana kızgınsın anlaşılan. O zaman bu hoşuna gidecek. Marie seninle tanışmak istiyor ve siz görüşürken benim orada olmamı istemiyor."

Tatmin dolu bir kahkaha attım.

"Tanrım, Bones, yüziin morarıncaya kadar buna karşı çıkmış olmalısın. Marie'yi sevmeye başladım bile."

"Hoşuna gideceğini biliyordum." Yüz ifadesinden onun hiç eğlenmediği belliydi. "Saç örmeye devam etmene izin verip yatağa mı gideyim? Liza'yla beraber olmayı benimle beraber olmaya tercih ediyor gibisin."

"Sevdiğin insan tehlikeli bir yere giderken evde oturup hiçbir şey yapmamak çok rahatsız edici, değil mi?" dedim hiç suçluluk duygusu hissetmeden.

"Seni ardımda bırakmak benim hoşuma gitmemiştii en azından," diye karşılık verdi. "Ama sen aynı şeyi yapacağın için kahkahalar atıyorsun."

Liza bir bana bir Bones'a bakıyordu. Elim hala örgülerinde olduğu için de bunu yaparken biraz zorlanıyordu.

"Ben evde kaldığım sürece nasıl hissettiğim umrunda değildi," dedim kızgınlıkla. Son birkaç gündeki gerginliğim sonunda ortaya çıkmıştı. "O yüzden, evet, intikam almak hoşuma gidiyor. Anlaşılan ben sığ bir insanım."

"Hayır, kinci bir veletsin," diye tersledi Bones ve bana doğru yürüdü. "Buna ne diyorsun?"

Liza'nın örgülerini bırakıp ayağa kalktım. "Sen de öylesin sanırım. Ne oldu? Marie'ye kendini göstererek eski za-

MEZARA MAHKUM

inanları hatırlatacağını ve yine istediğini alabileceğini mi düşündün? Ama elin boş döndün, değil mi?"

"Bilgin olsun, Marie'yle hiç yatmadım." Bones bunu söylerken parmağını göğsüme bastırdı. Liza aramızdan çekildi.

İnanamayarak hala göğsüme bastıran parmağına baktım. "Çek şu parmağını, yoksa ben çekerim."

Kaşını kaldırdı. "Elinden geleni ardına koyma, tatlım."

Sen istedin. Çenesine bir yumruk geçirdim. Bir tane daha vuramadan Bones eğildi ve yumruğumu savuşturdu. Gözleri yemyeşildi.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu? Yeterince iyi değildi." Yine parmağını göğsüme bastırdı.

Şimdi başlıyoruz, tatlım'.

Bileğinden tutup onu çektim ve bacak arasına bir tekme atıp dengesini bozmaya çalıştım. Ancak çok hızlıydı ve ağırlığımı bana karşı kullandı. Beni arkamdan iterek koltuğa uçmamı sağladı. Liza korkuyla bağırdı.

"Lütfen, ikiniz de durun!"

Onu umursamadım. Bones da umursamadı. Nabzım hızlandı ve tekrar ayağa kalktım. Gerçek bir kavgayla sınırimi atmak harika bir fırsattı. Gözlerinin parlamasına bakılırsa Bones'un da istediği buydu.

Yine de emin olmak için... "Sert oynamak istediğinden emin misin?" diye sordum ve beynimi boşaltıp niyetimi belli etmemeye çalıştım.

Kendini beğenmiş, seksi bir gülüşle beni kendine çekti. "Neden istemeyeyim ki? Nasılsa kazanıyorum."

JEANETTE FROST

Ben de gülümsedim. Sonra da yumruğumu karnına geçirdim. Bones bana yıllar önce *Her ucuz numarayı kalbin*, diye öğüt vermişti. Derslere dikkatimi vermediğim söylemezdi.

Ama Bones beklediğim gibi yere yığılmak yerine beni tutup havaya attı. Vücudum tavana çarptı ve bir an için nefessiz kaldım. O bir saniyede tavanı tekmeleyip kendimi başka bir köşeye attım, böylece Bones bana doğru uçtuğunda ıska geçti. Yere düştüğümde yuvarlandım ve sehpayı devirdim.

Bir sonraki saniye yine üzerimdeydi. Tüm ağırlığıyla beni yere çivilemiş, sırtıyordu. Geceliğimin iistii açılmıştı, göğsüm onun gömleğine değiyordu. Aşağı baktı ve dilini dudağının içinde gezdirdi.

"Pes mi?" diye sordu.

Kalbim heyecandan küt küt atarken bir yandan da suratındaki o gülüşü bir tokatla silmek istiyordum. Kollarımı serbest bırakmıştı ve bu bir hataydı.

"Daha değil." Arkama uzandım ve dokunduğum ilk şeyi kavradım. Sonra da ona doğru fırlattım.

Mermer sehpa Bones'a çarpıp büyük parçalara ayrıldı. Masa kafasına geldiği için onu biraz sersemletmişti. Ben de bundan yararlandım. Altından kaçmayı başardım ama zaferimi kutlamaya fırsat bulamadan sanki demirden yapılmış iki el beni ayak bileklerimden yakaladı. Kurtulmaya çalıştıysam da beni bırakmıyordu. Uzanabileceğim tek eşya kalay servis tabağıydı. Onu kavrayıp bir silah gibi tuttum.

MEZARA MAHKUM

"Bir dahaki sefere bunu kullanacağım!" diye onu uyardım.

Bones hala bileklerimi tutarak bana baktı ve gözlerini kırıştırdı. Etrafıma baktım, bir köşede korkuyla elini ağzına götürmüş Liza'yı gördüm. Seksek ve Yara Bandı da kapının yakınında, ne yapacaklarını bilmeden duruyordu.

Birden gülmeye başladım.

Bones'un ağzı oynadı. O da gülünce Liza'nın gözleri kocaman oldu. Sonra bileklerimi bıraktı ve yerde kontrolsüzce gülmeye devam ettik.

Bones gülerken üzerindeki mermer kalıntıları silkti. "Vay be, Kedicik. Kendi mobilyamın beni yere sereceğini hiç düşünmezdim. O şeyi kafama geçirdiğinde gerçekten yıldızları gördüm."

Yanında diz çöküp saçındaki son parçaları temizledim. Gözleri yeşil yeşil parlıyordu ve ben gülmeye devam ederken beni yakalayıp öptü. Ağzı sertti ve bir karşılık bekliyordu. Vücudumdaki adrenalin başka bir şeye dönüştü, onı kendime çektim. Üç izleyicimizin hızla odayı terk edip kapıyı çektiklerini duydum. O sırada Bones vücuduyla beni dümdüz etti.

"Uzun zamandır böyle bir düello yapmamıştık," diye mırıldandı Bones. Ağzı boynumdan aşağı iniyordu. "Ne kadar hoşuma gittiğini unutmuşum."

Geceliğimin altında bir şey olmadığı için elleri rahatlıkla kalçama ulaşmıştı. Parmakları bacaklarımın arasına değdiğinde ağzımdan bir inleme çıktı.

"Senin de hoşuna gitmiş gibi," diye fısıldadı.

JEANETTE FROST

Gömleğini çekiştirdim ve etraftaki sehpa parçalarını umursamadan bacaklarımı ona doladım.

"Sana ihtiyacım var."

Sadece onu ne kadar çok istediğimden bahsetmiyordum. Son günlerde aramıza giren mesafeden nefret etmiştim. Kendimi ona yakın hissetmek istiyordum. Ne olursa olsun her şeyin düzeleceğine inanmak istiyordum.

Beni koltuğa itti ve pantolonunu indirdi. Kendini ilk itişinde bağdırmamak için omzunu ısırıldı.

Bones başımı kendine doğru çekti. "Daha sert," dedi inleyerek.

Dışlerimi geçirdim ve derisini deldiğimde akan kanı yuttum. Onu öpmek için başımı yüzüne çevirdiğimde küçük yara iyileşmişti bile.

Ağzı benimkini kapladı ve bir an nefes alamadım. "Beni ısırmanı çok seviyorum," dedi Bones ben nefes almak için başımı çektiğimde.

Onu sıkıca tuttum, tırnaklarımı sırtına geçirdim. "Ne kadar sevdiğini göster."

Sessizce güldü ve içimde daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Niyetim de o."

Bones beni çörek ve kahveyle uyandırdı. Bir süre yataktan çıkmadık. Aramızdaki terslik en azından şimdilik kaybolmuştu.

Marie'yle o gece görüşeceğim için hala onun misafiri sayılırdık ve şehirde istediğimiz gibi hareket edebilirdik.

MEZARA MAHKUM

Bundan faydalanmak için Fransız Mahallesi'ni dolaştık. Ağustos sıcaklığında ceket giymeme gerek yoktu fakat güneş kremine ihtiyacım vardı. Bones beni Bourbon Sokağı'ndan Jackson Meydanı'na, sonra da Saint Louis Katedrali'ne yürüttü. Mahallenin en eski binalarından Lafitte'in demirci dükkanında bir mola verdik. Dışarıdaki masalardan birinde cin tonik içerken bir hayaletin başımızda durduğunu farkettim.

"Kaybol, dostum," dedi Bones hayalete. "Dediğim gibi tatlım, Büyük Yangın sırasında..."

"Öldükten sonra sadece delilerin bizimle konuşmak istemesi ne büyük bir adaletsizlik," diye kendi kendine söylendi hayalet. "Hiçbir vampir ya da gulyabani selam bile vermiyor."

Bones rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardı. "Tamam, selam, şimdi gidebilirsin."

"Kız senin kiminle konuştuğunu merak edecek," diye bana bakıp sırtıttı hayalet. "Deli olduğunu sanacak, birazdan..."

"Seni görebiliyorum," diye sözünü kestim.

Yarı saydam birinin şaşkına döndüğünü ilk defa görüyordum. Bir zamanlar mavi olan gözlerini kıstı.

"Özel hisleri olanlara benzemiyorsun," diye suçladı.

"Medyum gibi mi? Birçok şey olabilirim ama medyum değilim. Sohbet eden bir çiftin konuşmasını bölmek biraz kabalık olmuyor mu? *Pardon*, bile deмедin."

"Kedicik, onlarla konuşmak konusunda seni uyarmıştım." Bones içini çekti.

JEANIE FROST

"Benimle konuşacağını sanmıyordum," diye cevap verdi hayalet ve gülümsemeye başladı. "Yaşayan ölüler..." Bones'a doğru başını salladı. "Onlar bizi görmezden' geliyor. Bizi görebilen çok az kişi arasında olmalarına rağmen umursamıyorlar!"

O kadar hararetle konuşuyordu ki eğer katı olsaydı kesin sırtını sıvazlardım. Onun yerine anlayışla gülümsedim.

"Adın ne senin? Benimki Cat."

Eğilerek selam verdi ve başı, masanın içinden geçti. "Ben Fabian du Bıac. 1877'de doğdum, 1922'de de öldüm."

Bones sandalyesinde arkasına yaslandı. "Fabian, tanıştığımıza çok sevindim. Şimdi eğer izin verirsen biraz meşgulüz."

"Sen Bones'sun," dedi hayalet. "Seni daha önce görmüştüm. Hep bizimle konuşmak için çok meşgul oluyorsun."

"Tabii ki öyleyim. Sen burnunu sokmasan..."

"Bones." Kolunu çekiştirdim. "Kim olduğunu biliyor!"

"Kedicik, ne anlamı..."

Beynimin içinde bağırdığım şeyi nihayet duyunca sustu. Sonra tüm dikkatini Fabian'a verdi ve gülümsedi.

"Ah, dostum, haklısın. Daha kibar olmalıydım. 1877'de doğdun demek? 1877'yi hatırlıyorum. O zamanlar her şey daha güzeldi, değil mi?"

Bones hayaletlerin konuşkan olduğu konusunda haklıydı. Fabian eski günlerden, modern kültürün çöplüğünden, en sevdiği başkanlardan ve Louisiana'daki değişiklik-

MEZARA MAHKUM

li rden bahsetti. Konuşan bir ansiklopedi gibiydi. Bir hayaletten bir sürü şey öğrenilebilirdi. Son zamanlarda şehir dışından New Orleans'a gelen gulyabaniler gibi. Gizli toplantıları gibi. Gregor'un ismi birkaç kere geçti ve gulyabani ırkı için bir tehditten bahsedildi.

"Gregor ve gulyabaniler demek?" Bones konuyu biraz daha açmaya çalıştı. "Başka neler dediler?"

Fabian uyanık bir bakış attı. "Artık unutulmak istemiyorum."

"Tabii ki unutulmayacaksın," diye hak verdi Bones. "İnanılmaz bir hafızam vardır, seni sonsuza dek hatırlayacağım."

"Ondan bahsetmiyor."

Konuşmaları sırasında ilk defa ağzımı açmıştım. Yirminci yüzyılın başlarında neler olduğu, otomobillerin atların yerini nasıl aldığı ve benzinden önce havanın nasıl koktuğu konularında söyleyecek bir sözüm olmayabilirdi. Ama bu kısmı anlamıştım.

"Fabian arkadaşlık istiyor," dedim. "O çok yalnız. Bunu kastediyorsun, değil mi?"

"Kvet." Belki güneş ışığının bir oyunuydu ama bir an hayaletin gözlerinde yaşlar gördüğümü sandım. "Bir yuva istiyorum. Artık gerçek bir ailem olamayacağını biliyorum ama tekrar birine aii olmak istiyorum."

Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Arkadaşlık isteği ölümden sonra bile devam ediyordu.

Bones pes etmiş gözüküyordu. "Artık evsizleri mi alıyoruz, Kedidik? Önce bazı kurallarım olacak. Bu kuralları çiğ-

JEANETTE FROST

nersen, Fabian, bulabileceğim en iyi hayalet avcısını ruh çıkarmaya çağırırım. Anlaşıldı mı?"

"Dinliyorum." Fabian sakın ve umursamaz gözükmeye çalışıyordu ama heyecandan neredeyse titriyordu.

"Öncelikle ben, karım ve adamlarım hakkında hiçbir bilgiyi yaşayan, ölü ya da yaşayan ölü kimseye iletmeyeceksin. Tamam mı?"

Fabian başıyla onayladı. "Tamamdır."

"Gerçek bir insan gibi özel hayata saygı duyacaksın. Flayalet olduğun için her şeyi izleyebileceğini sanıyorsan yanlışlıyorsun."

Fabian hakarete uğramış gibi iç geçirdi. "Günümüzdeki yozlaşmış ortam yüzünden karakterimle ilgili yanlış kanılara varmış olmanı başlıyorum."

"Evet mi diyorsun yani?" diye sordum gülerek.

"Evet."

Evet.

"Tamam." Bones parmaklarını çıtırdattı. "Ve son olarak, kaldığın yerle ilgili başkalarına hava atmayacaksın, tamam mı? Bir eve ihtiyacı olan tüm ruhların bana gelmesini istemiyorum. Tek bir kelime bile etmeyeceksin, anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle."

"O zaman bir anlaşmaya vardık, Fabian du Brac."

Hayaletin yüzünde hayatımda gördüğüm en mutlu gülümsemelerden biri belirdi. Bones sandalyesinden kalktı.

Ben de bardağımdaki son yudumu içip kalktım.

"Evet, Fabian, artık benim adamlarımdan sayılırsın. Hayal edebileceğin en iyi anlaşmanın bu olduğunu söyle-

MEZARA MAHKUM

yemem ama kurallarımıza uyarsan bir daha evsiz kalmayacaksın."

Avludan çıkıp eve yöneldik. Hayaletin bir eli benim omzumdaydı ve hemen arkamızdan geliyordu.

YEDİ

B_{ONES} çizmE GİYmEmi SÖYLEDİ. ÖncE Bunu

silah saklamak için istediğini sandım ama yeni deri çizmelerime ayaklarımdan başka bir şey girmezdi. Diğer yeni kıyafetlerimse gece mavisi bir pantolon ve beyaz bir bluzdu. Nişan yüzüğüm dışında takı takmıyordum. Liza saçımı yapmak istedi ama reddettim. Bu bir parti değildi. Kibar bir görüşmeydi.

Refakatçimiz gelince evden çıktık. Adı Jacques'tı ve bir gulyabaniydi. Jacepies'in teni simsiyahtı ve bastırılmış ama güçlü bir enerji yayıyordu. Bones belli bir noktaya kadar bize eşlik edeceği konusunda onlarla önceden anlaşmıştı. Yolun geri kalanını bana Jacques gösterecekti. Silahsızdım ve silahlarım olmayınca kendimi yarı çıplak hissediyordum. Bıçaklarımı özleyordum. Beni rahatlatıyorlardı. Sırf bu bile acayip biri olduğumu kanıtlıyordu.

MEZARA MAHKUM

Bones hemen yanımda yürüyor ve elimi tutuyordu. Adımlarının eminliğine bakılırsa nereye gittiğini biliyordu. Jacques yolda hiç konuşmadı. Ben de konuşmadım. Gulyabaninin sonradan bana karşı kullanabileceği bir şey söylemek istemiyordum. Tutuklanmış gibi sessiz kalma hakkımı kullanıyordum. Bones'a söylemek istediğim herhangi bir şeyi düşünmem yeterdi zaten. Bu gibi zamanlarda zihin okuma becerileri işe yarıyordu.

Fabian biraz ileride binaların içine girip çıkarak uçuyor ve kendi işine bakıyormuş gibi gözüküyordu. Jacques onun olduğu yöne bir kez bile bakmadı. Hayaletleri görebilenlerin onları böylesine görmezden gelmesi şaşırtıcıydı. Yaşayan ölümler ve hayaletler arasındaki bu uzaklık şu anda çok işimize geliyordu. Bones yol boyunca bana eşlik edemeyecekti ama Fabian'ın öyle bir kısıtlaması yoktu. Fabian'ı eve getirdiğimizde Liza şaşkına dönmüştü. Bir hayaletle arkadaş olmak hiç aklına gelmemişti.

Saint Ix'te Mezarkgı'nda durduk. Bones elimi bıraktı. Kapıları kilitli mezarlığa baktım ve kaşımı kaldırdım.

"Burası mı?"

"Marie'nin kabul odasına buradan gidiliyor," diye karşılık verdi Bones. "Seni burada bırakıyorum, Kedicik."

Harika. Bir mezarlıkta. Ne kadar da rahatlatıcı. "Onunla mezarlığın içinde mi buluşacağız?"

"Tam olarak öyle sayılmaz." Bones'un ses tonu hem dalga geçiyor hem de sıkıntımı anlıyor gibiydi. "Mezarlığın altında."

JEANIE FROST

Jacques mezarlığın kapısını anahtarla açtı ve bana işaret etti. "Bu yönden, Melek."

Eğer Marie Laveau kendisini ziyarete gelenleri rahatsız hissettirmeyi hedefliyorsa, ziyaretçilerini bir gulyabani eşliğinde mezarlığa getirmek kesinlikle iyi bir fikirdi.

"Pekala. Arkandayım, Jacques."

Mezarlıktaki en büyük türbelerden biri Marie Laveau nunkiydi. İki metre yüksekliğinde ve oldukça genişti. Duvarlarına siyah çarpılar ve kara büyü grafitileri çizilmişti. Türbenin önüne hem kuru hem de taze çiçekler serpiştirilmişti. Mezar taşında efsanevi kara büyü kraliçesinin ismi yazıyordu. Tüm bunlara dikkat etmek için sadece birkaç saniyem oldu. Jacques mezar taşının önündeki toprağa işaret etti ve kendi dilinde bir şey söyledi. Derken toprak açılmaya başladı.

Seslerden anladığım kadarıyla hareketi kontrol eden elektronik bir mekanizma vardı. Mezar taşını çevreleyen çitlerin içinde kare bir delik açılmıştı. Aşağıdan damlama sesleri geliyordu. New Orleans'ta herhangi bir şeyin yeraldında olup da nasıl su altında kalmadığını merak ettim. Jacques benim endişelerimi taşıyor gibiydi. Kara deliğin içine atladı ve önceki talimatını yineledi.

"Bu yönden, Melek."

Çukurun karanlığına baktım ve gözlerinin aşağıda parladığını gördüm. Altı metre kadar derindeydi. Kendi kendime omuz silkip atladım. Ufak bir su birikintisinin içine düştüm. Jacques dengemi korumam için elini uzattı ama

MEZARA MAHKUM

yardımlı kabul etmedim. Zavallı kız rolünü oynamama gerek yoktu. Üzerimizdeki delik aynı gıcırtyla kapanmaya başladı ve ortam daha da korkutucu bir hal aldı.

içinde bulunduğumuz tünelin zeminini birkaç santim derinliğinde su kaplıyordu. Görünürde ışık yoktu ve gidebileceğimiz tek yön ilerisi gibiydi. Neredeyse zifiri karanlıkta Jacques'ın peşinden yürürken Bones'un neden çizme giymemi istediğini anladım. Üzerine bastığım şu yumuşak şeyler her neyse, çizmelerim sayesinde onlardan korunmuş oluyordum. Hava nemliydi ve küf kokuyordu. Elimi uzattığımda duvarların da ıslak olduğunu farkettim ve yürümeye devam ettim. Melez olduğum için bu karanlıkta bile yolumu az çok görebiliyordum.

"New Orleans'ta yeraltında bir yapı olamayacağını sanıyordum," diye belirttim. "Burayı sel götürmüyor mu?"

Jacques yürümeye devam ederken dönüp bana bir bakış attı. "İler zaman. Buraya davet edilen biri olmadığı sürece bu tüneller su kaplıdır."

Anlaşılan Marie istemediği kişilerden kurtulmak için onları boğmayı tercih ediyordu. Meraklı turistlerden korunmak için bu da bir yoldu.

"Bu sadece nefes alması gerekenleri uzak tutmaya yarar. Nüfusun geri kalanına ne yapıyor?"

Jacques cevap vermedi. Konuşma kotasına ulaşmış olmalıydı. Biraz daha yürüdükten sonra metal bir kapıya ulaştık. Yağlanmış menteşeleri olan kapı açıldı ve arkasında ışıklı bir alan belirdi. Jacques kenara çekilip içeri girmeme izin verdi ama tam yanından geçerken koluma dokundu.

JEANETTE FROST

"Bak."

Islık gibi bir ses duydum. Ardımızda bıraktığımız tünelin tüm duvarlarından aniden bıçaklar çıkmıştı. Eğer birkaç metre geride olsaydım, lime lime doğranacaktım.

"Hoşmuş," dedim. İyi bir bubi tuzağını her zaman takdir ederdim. "O kadar gümüş bir servete mal olmuştur."

"Gümüş değiller."

Kadının sesi önümdeki basamakların tepesinden gelmişti. Tereyağı gibi yumuşak bir sestti.

"Çelikler," diye devam etti. "Davetsiz gelen yaşayan ölü misafirlerin ölmesini istemem. Onların canlı olarak bana getirilmesini tercih ederim."

Kendimi hazırladım ve kara biyyi kraliçesiyle tanışmak için basamakların başına yürüdüm.

Mezar taşında yazdığı gibi, Marie Laveau 1881 yılında ölmüştü. Bunun dışında tek bildiğim bir gulyabani olduğu ve kara büyüyle ilgilendiğiydi. Bones daha fazla detay vermek istememişti. Boncs'un ketumluğu yüzünden, basamakları çıktıkça önümde netleşen kadınla ilgili yeterince bilgim yoktu. Marie'yle ilgili duyduklarım yüzünden onu bir tahtta otururken bulmayı, kalasında türban, bir elinde kafası koparılmış bir tavuk, diğer elinde ise bir kafatası görmeyi bekliyordum. Şimdi karşımda duran kadına bakıp gözlerimi kırıştırdım.

Marie pofuduk bir koltukta oturmuş örgü örüyordu. Siyah bir elbisesi ve beyaz bir şalı vardı. Prada'ya benzeyen yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Siyah saçları omuzlarına iniyordu. Bana bir film sahnesini hatırlattı. Bir an

MEZARA MAHKUM

bana kurabiye uzatıp "Güzel kokuyorlar, değil mi?" diyeceğini ve benim de kapının yanındaki vazoyu kıracağımı sandım.

"Kahin?"

Ben daha kendime hakim olamadan ağ/ımdan çıkmıştı bir kere. Bones'un benimle gelmek istemesine şaşmamalı. Daha kendimi takdim bile edemedim kadını kızdıracaktım.

Fındık rengi gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Uzun parmaklarından birini bana çevirdi.

"Bingo."

Yine o tatlı ses. Eğer kulaklarımdan kalori alabilseydim, kalçam sırf onu dinleyerek büyüyor olurdu. Ve o da *Matrix* teki kahinin repliğini söyleyerek karşılık vermişti.

"Harika bir filmdi, değil mi?" Teklifetmediği için oturdum. "En sevdiğim filmlerden. İlki en azından. Diğer ikisini pek beğenmedim."

Delici gözleriyle bana baktı. "Sen Seçilmiş Kişi olduğunu mu düşünüyorsun? Hepimize gelecekte liderlik edecek kişi?"

"Hayır." İleri bir adım attım ve elimi uzattım. "Ben sadece Cat'im. Tanıştığımıza memnun oldum."

Marie elimi tuttu. Bir anlığına sıktı ama acıtmadı.

Elimi bıraktı ve yanındaki koltuğu başıyla işaret etti. "Otur, lütfen."

"Teşekkürler."

Küçük odada hiçbir dekorasyon yoktu. Duvarları betondandı ve odadaki tek eşyalar da bu iki koltuktu. Burası bana bir hapishane hücresini hatırlatmıştı.

JEANIE FROST

"Hemen konuya girip Gregor'un yalancının teki olduğunu mu söyleyeyim, yoksa önce biraz sohbet etmek mi istersin?"

Havadan sudan konuşmak bana zamanı iyi kullanmak gibi gelmiyordu. Ayrıca havadan sudan konuşmakta iyi olsaydım, şu ana kadar kızdırdığım o kadar kişi bana daha iyi davranırdı. Bazı şeyleri asla beceremeyecektim. Tamam, birçok şeyi diyelim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Marie.

Onun da aynı netlikte olması beni gülümsetti. "Bones'la yatmamışsın ve lafı dolandırmıyorsun. Eğer Bones'a karşı Gregor'un tarafını tutmayı düşünmüyorsan seni çok sevebilirim."

Omuz silkti ve örgüsüne devam etti. "İnsanları sevip sevmememin onları öldürmeye karar vermemle alakası yok. Ya öldürmem gerekir ya da gerekmez."

"Vlad gibi konuşuyorsun."

Orgi'ı örerken duraksadı. "Seni merak etmek için bir sebep daha. Vlad kolay kolay yeni arkadaş edinmez. Ve Rüyahırsızı kimseyi bu kadar kafasına takmaz. Çok fazla kişiyi fethetmişsin, Melek."

Kaşımı kaldırdım. "Bir şeyi fethetmek demek, o şey için savaşmış olmak demektir. Gregor'u tanımıyorum bile. Vlad sadece arkadaşım. Fethedecek kadar umursadığım tek adam Bones."

Marie derin bir kahkaha attı. "Ya çok iyi rol yapıyorsun ya da çok safsın. Gregor seni geri istiyor ve sana kanla bağlı olduğu iddiasına giderek daha çok kişi inanıyor. VladTe-

MEZARA MAHKUM

pesh senden arkadaşı olarak bahsediyor. Ve önceden önüne gelenle beraber olan Bones seninle evlendi ve senin için iki savaş başlattı."

"İki mi? Benim sadece birinden haberim var."

"Mencheres onu on yıl boyunca hapsettiği için Gregor haklı olarak çok kızgın ama senin ona geri verilmen durumunda intikam almayacağını söyledi. Bones bu teklifi reddetti ve Mencheres adına da konuşmuş oldu. Bu yüzden şimdi ikisi de Gregor'la savaşta sayılır."

Harika. Bones bundan bahsetmemiştii.

"Gregor rüyalarımı işgal etmeseydi ona arabamla çarpsam bile onu tanımazdım," diye sakin bir şekilde cevap verdim. "Elimi kesip yüzlerce kişinin önünde Bones'un kocam olduğuna kanım üzerine yemin ettiğimi hatırlıyorum. Gregor'un şahitleri nerede? Ya da kanıtı? Eğer gerçekten benimle evlenmiş olsaydı bir anı saklardı herhalde."

"Gerçeği sen de öğrenebilirsin," diye belirtti Marie. "Şu zamana kadar neden öğrenmediğini merak ediyorum zaten."

Karşısında daha dik durdum. "Mencheres anılarımın geri gelemeyeceğini söyledi."

"Öyle mi? Aynen bu kelimeleri mi kullandı?"

Parmaklarımı koltuğun kenarına vuruyordum. "Öyle sayılır."

"Mencheres anılarını geri getiremeyebilir ama Gregor getirir," dedi Marie sakin sakin. "Mencheres bunu biliyor. Bones da."

JEANIE FROST

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedim. Marie bana bakmaya devam etti. Tepkimi ölçüyor gibiydi. Sonra gü-lümsedi.

"Bunu biliniyordun. Ne kadar ilginç."

"Bunun bir anlamı yok," dedim ve şaşkınlığımı örtmeye çalıştım. "Gregor'u tanımıyorum ama bana anılarımı geri getirip sonra haksız çıkınca el sallayıp kendi yoluna gidecek birine benzemiyor."

"Ya haksız çıkmazsa?"

Dikkatli ol. Çok dikkatli ol. "Dediğim gibi, neden iddiasının gerçekliği benim hatırladıklarına bakıyor? Belki de tüm bunlar beni yakınına getirmek için bir oyundur. Böylece en hızlı davranan adam beni kapabilir."

Marie örgüsünü bir kenara koydu. Bu artık gerçekten ciddileşeceğimiz anlamına geliyordu herhalde. "Şu anda Gregor'a kanla bağlı olup olmadığını bilmediğine inanıyorum. Ancak Bones yerine onun karısı olduğun kanıtlanırsa, o zaman kanunlarımıza uyacağım ve Gregor'un taralında olacağım. Bu konuda son söziim budur."

"Bana ne istediğimi sormuştun, Marie. Bones'la evime gitmek ve on yıl boyunca kimse tarafından rahatsız edilmek istiyorum. Gregor'u hatırlamıyorum. Hatırlasam bile bu Bones'la ilgili hislerimi değiştirmez. Eğer beni Gregor'la beraber olmaya zorlayarak bir savaş çıkarmak istiyorsanız o zaman savaşacağız demektir."

Marie'nin yüzünde yaşını belli eden hiçbir şey yoktu. Bir gulyabaniye dönüştüğünde belki yirmi yaşındaydı, belki de elli.

MEZARA MAHKUM

"Ben de evliydim bir zamanlar," dedi. "Adı Jacques'tı. Bir gece Jacques beni dövdü ve bunun hoşuna gittiğini hissettim. Ertesi sabah ona zehirli bir tonik verdim ve verandamın altına gömdüm. Artık ne zaman bir sevgilim olsa ona Jacques diye hitap ediyorum. Böylece eğer gerekirse onu öldürebileceğimi hatırlıyorum."

Başını yana eğip bana baktı, "içecek bir şey ister misin?"

Bu hikayeden sonra istemem. Ama eğer kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştıracağımı düşünüyorsa yanılıyordu.

"Çok hoşuma gider." *Göster bakalım neyin varmış, Kara Büyücü.*

«Y I»

Jacques!

Gulyabani odada belirdi. "Aşkım?"

İsminin arkasında yatan sebebi öğrendiğim için içimden gülmek geldi. *Bence de yalakalık yapmaya devam et, dostum. Bahse girerim yıldönümünüzü asit unutmazsın.*

"Bana biraz şarap getir, Jacques. Ve sanırım misafirimin ne istediğini biliyoruz."

Jacques kısa sürede geri döndü. İçinde kırmızı sıvı olan kadehi eğilerek Marie'ye uzattı ve içinde renksiz bir içki olan yuvarlak bardağı da bana verdi. İçkimi ev sahibimin şerefine kaldırdıktan sonra bir seferde içtim. Bana getirilen içkinin cin tonik olmasına hiç şaşımamıştım doğrusu.

Marie beni izledi ve kadehinden sadece bir yudum aldı. İçkimi bitirdiğimde bardağımı Jacques'a geri uzattım.

"Çok güzeldi. Bir tane daha alabilirim."

JEANNE FROST

Marie içkisini bir kenara koydu ve bir el işaretiyle Jacques'ı yolladı.

"Melez olman her şeye bağışıklığın olduğu anlamına gelmiyor, Melek."

"Evet. Ama duyduğum kadarıyla insanları öldürme konusunda belli kuralların varmış. Bu yüzden ikram ettiğin şeyden bir fıçı bile içebilirim. Ve adım Cat."

"Bir gulyabaniye dönüşmeye niyetin var mı?" diye sordu Marie.

Bu soruyu o kadar beklemiyordum ki bir an duraksadım. "Hayır, neden?"

Marie bana ölçülü bir bakış attı. "Bir vampirle beraber yaşıyorsun. Hayatın sürekli tehlikede ve melez olduğun için vampirlerden güçsüzsün. Yine de bir vampire dönüşmemeyi seçmişsin. Amacının, melez güçlerinle bir gulyabaninin güçlerini birleştirmek olduğunu duydum. İlk gulyabani-vampir melezi olmak istiyormuşsun."

İçtiği şeyde ne var? diye merak ettim.

"Bu bir an bile aklımdan geçmedi," dedim.

"Bir vampir gulyabaniye dönüşemez. Sadece bir insan dönüşebilir. Yani bir melez olarak sadece sen bir vampirin güçlerine sahip olup yine de gümüşten korkmayabilirsin. Sonsuz güce sahip olabilirsin. Bunu hiç düşünmedin mi?"

Bana meydan okuyordu. Fabian'ın New Orleans'a gelen gulyabanilerden ve gulyabaniler için yeni bir tehditten bahsettiğini hatırladım. Konuştukları bu muydu? Güç uğruna böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorlardı?

MEZARA MAHKUM

"Babam boğazımı parçaladığında ölseydim Bones beni bir gulyabani olarak geri getireceğini söylemişti. Sadece o zaman gulyabani olma ihtimalini düşünmüştüm. Eğer bir gün dönüşmeyi seçersem, Majestik, o zaman bir vampire dönüşürüm. Yani bu söylentileri yayan kişiye, olduğumdan daha da büyük bir ucubeye dönüşmeyi düşünmediğimi söyleyebilirsin."

Jacques dolu bir bardakla geri döndü ama Marie otoriter bir şekilde parmaklarını şıklattı.

"Misafiri m iz gidiyordu."

içimden kendimi suçlayarak ayağa kalktım. *İyi iş becerdin, Cat. On dakikada onu kızdırmayı başardın. Anlaşılan basamakları beşer beşer çıkıp "Hemen arabaya atla!" diyen sen olacaksın.*

"Ünlü bir tarihi kişilikle tanışmaktan şeref duydum," dedim.

Marie de ayağa kalktı. Çok uzun boyluydu. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla beraber boyu iki metreye yakındı. 1 leykel gibi bir görüntüsü vardı ve hem teliditkar hem de anaç bir enerji yayıyordu.

"Düşündüğüm gibi çıkmadın."

Elini uzattı. Eli yumuşacık ve kremli gibiydi. Pıl sıkıştıktan sonra gücünden elimin neredeyse uyuştüğunu hissettim.

"Sen de öyle. Elinde kafası kopuk bir tavuk tutacağından çok emindim."

Neden söylemeyeyim ki? Birisi seni zaten öldürmek istiyorsa o kişiyi daha fazla kızdıramazsın nasılsa.

JEANIE FROST

Marie gülümsedi. "İlk söyleyeceğin şeyin en sevdiğim filmde bir replik olacağını düşünmezdim. Huzur içinde git, Cat."

Jacques tünel kapısını benim için açtı. Uzun bıçaklar duvardaki yerlerine geri girdi. Tünelin ucunda buğulu bir parlaklık gördüm. Fabian nöbet tutuyordu. Jacques peşimden tünele girince Fabian kayboldu.

Refakatçim yolun geri kalanında konuşmadı. Türbenin kapısına ulaştığımızda üzerimizdeki kapak gıcırdayarak açıldı. Jacques bana yardım etmek için elini uzattı ama onu yine reddettim.

"Gerek yok, teşekkürler. Kendim yaparım."

Dizlerimi kırıp odaklandım ve altı metre derinliğindeki çukurdan tek bir sıçrayışla çıkmayı başardım. Kedi gibi zıplama konusunda gittikçe iyileşiyordum. Nabzım da olmasaydı daha birçok şey yapabilirdim.

Bones, mezarlığın girişinde beni bekliyordu. Gülümsediğinde ağzının aldığı şekil dışında hiçbir şey umrumda değildi. O yumuşak kavis, dudaklarının soluk pembeliği... Güçlü çenesi ve çıkık elmacık kemikleri... Etrafı kolaçan eden koyu kahverengi gözleri... Kapı açıldığında kararlı bir tavırla elimi tuttu. Marie gibi onun da elleri güçlüydü ama elim uyuşmadı. Kendimi güvende hissettim.

"Yolda yemek için çörek alsak iyi olur," diye başladım.

Ellerimi sıktı. "Dert etme, anlaşılmayacağınızı tahmin ettim zaten. Bavullarımız hazır. Liza arabada bekliyor."

MEZARA MAHKUM

Biz mahalleye yaklaşırken kırmızı ve beyaz ışıklardan oluşan trafik hızla akıyordu. Bu şehir geceyarısından sonra uyumak yerine uyanıyordu anlaşılan. Jacques geride kaldı. Anlaşılan bizi Bones'un evine kadar takip etmeyecekti.

"Marie'nin sana söylediği son şey ne oldu?" diye sordu Bones.

"Huzur içinde git. Bunun gizli bir anlamı mı var?"

Bones karşıdan karşıya geçerken yolun ortasında durdu. Biri bize korna çaldı. Bones sürücüye bir el hareketiyle ne düşündüğünü gösterdikten sonra beni yolun öteki tarafına çekti.

"Söylediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Sağır değilim." C) kadar kötü müydü?

Gülümseyişi bir kahkahaya dönüştü.

"Ona tam olarak *ne* söyledin, tatlım? Marie'yi yüzyıldır tanımım ve bana en fazla *Dikkatli ol*, demiştir, ki bu da *Kıçını kolla!* demenin kibarcasıdır. *Huzur içindi'git*, seni desteklediği anlamına geliyor. Görüşmeniz sadece yarını saat sürdü. Ne konuştunuz ki?"

İçimi büyük bir rahatlama kapladı. "Filmler. İçkiler. Kafasız tavuklar. Kız muhabbeti işte."

Bones'un kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

Köşeyi döndük. Evine varmamıza dört blok vardı.

"Neyse ki *Matrix* hayranıymış.

Sözüm yarıda kesildi ve olduğum yerde donakaldım. Bones da durdu, endişeyle bana baktı ve sonra hareketsiz kaldı. Bones onu hissetmiş olmalıydı, bense adamı üç blok

JEANETTE FROST

ötede zar zor görüyordum. *Ona arabamla çarpsam bile onu tanımazdım...*

Ama Gregor'u tanı mı ş tım. Bir bakışta. Ve rüya görmüyordum.

SEKİZ

GREGOR'UN GÖZLERİ ÜSTÜMDEYDİ. BU MESA-
feden renklerini seçememe rağmen gri-yeşil olduk-
larını biliyordum. Altın rengi saçlarının arasında kül rengi
tutamlar vardı. Sanki Gregor fazla parlaktı da biri rengini
koyultmaya çalışmış gibi.

"Seksek, Yara Bandı. Hemen yanıma gelin."

Bones sesini yükseltmediğine göre vampir korumaları-
mız yakınlardaydı. Kalabalığın içinden çıkıp geldiler ve iki
yanımızda durdular. Bones başıyla ileride hareketsiz duran
figürü gösterdi ve sessizce küfretti.

"Adi herif evimin neredeyse tam önünde. Kapıyı çalıp
seni istemeye gelebileceğini mi sanıyor?"

Bones elimi sıktı. Ganimin yandığını belli eden bir ses çı-
kardım. Elini biraz gevşetti ama çok değil. Uzakta bile olsa
Gregor'un gözlerini kıstığını ve gözlerinin yeşil yeşil parladı-
ğını gördüm. Sonra da bize doğru yürümeye başladı.

JEAN PIERRE FROST

Bones elimi bıraktı. Boynunu ve parmaklarını çıtlattı. Ölümcül ve kararlı gözüküyordu. O da ileri doğru yürümeye başladı. Eğer Seksek ve Yara Bandı beni tutmasaydı, ben de peşinden gidecektim.

"Bones!"

Bones beni duymazdan geldi ve ilerlemeye devam etti. Gregor da öyle. ikisinin de niyetinin konuşmak olmadığı belliydi. Midemi bulandıran bir korku tüm vücudumu sardı ama beni tutan ilci adamdan kurtulamıyordum.

Bones ve Gregor'un arasında sadece birkaç metre kalmışken Jacques aralarına girdi ve kollarını kaldırdı.

"İkiniz de bir adını daha atmayın."

İkisi de onu duymazdan geldi. Jacques'ı büyük ihtimalle bir kenara iteceklerdi ama havada başka bir ses duyuldu.

"Benim şehrimde dövüşmeyeceksiniz!"

Bones durdu. Gregor ise yavaşladı ve Jacques'm kollarına değebilecek mesafede duraksadı. Marie yürümekten çok süzülerek yaklaştı. Bones çileden çıkmış bir halde ona baktı.

"Tanrı aşkına, Majestik, eğer dövüşmemizi istemiyorsan neden ona burada olduğumuzu haber verdin?"

Korumalarım bu sahneyi izlerken Yara Bandı'nın gözüne dirsek attım ve beni tutan vampirlerden kurtulmayı başardım.

"Bir daha bunu sakın yapmayın," diye onları uyardım ve koşarak yanlarından uzaklaştım.

"Ona ben söylemedim," diye cevap verdi Marie. "Benim halkımdan kimse de söylemedi."

MEZARA MAHKUM

Gregor'un yüzünde kibirli bir ifade belirdi. Gerçek batta, rüyalarda olduğundan bile daha gösterişliydi. Düşmanca bakmamasına rağmen rahatsız bir edici havası vardı. Ve bakışlarında bir özlem vardı. Olduğum yerde kaldım. Beynimin içine iğneler batıyordu sanki.

... Ben de bir çiftliktenim. Fransa'nın güneyinde bir çiftlikti ama oralarda kiraz yoktu...

Ellerimi şakaklarıma götürdüm. Gregor sesli bir şekilde derin bir nefes aldı.

"Catherine."

"Karıma bakmayı kes."

Bones kendini zor tutarak hırladı. Ondan yayılan enerjiyi bu mesafeden bile hissediyordum. Gregor da aynı derecede tehditkar bir şekilde hırladı ve ileri doğru tek bir adım attı.

"Baktığım benim karım."

Gregor tüylerini açan bir tavuskuşu gibi enerjisini dışarı verdiğinde nefesim kesildi. Rüyalarım da çok güçlüydü ama anlaşılan rüyalarım da gücünün sadece sulandırılmış bir versiyonunu hissediyordum. Bu adam tek başına Fransız Mahallesi'nin elektrik ihtiyacını karşılayabilecek bir enerji yayıyordu. *Kahretsin, en azından Bones kadar güçlü. Belki de daha fazla...*

Yakında ani bir fren sesi duyuldu ama iki adam da gözünü diğer adamdan ayırmadı. Bense başımı çevirdim ve Liza'nın minibüsün camını açtığını gördüm. Gözleri kocaman açılmıştı ve telaşla bana işaret ediyordu.

"Lütfen, Cat, minibüse bin."

JEANİENE FROST

"Bones olmadan olmaz."

Bunu Liza'ya olduğu kadar Gregor'a da söylemiştim. Gregor'un sesinin bilinçaltımı bir bıçak gibi kesmesi umrumda değildi. O bana bakarken bir anlığına bile olsa bir istek duymam da umrumda değildi. Uyumam da, uyanık da olsam, ben sadece Bones'a aittim.

"Gördün mü? Seçimini yaptı."

Bones bunu söylerken her hecesinden nefret akıyordu. Sırrı bana dönük olmasına rağmen tehditkar gülümseyişini hayal edebiliyordum. Gregor'un yüz ifadesine bakılırsa tahminim doğruydu.

"Seni piç, onun seçimi Mencheres tarafından silindi. Bizim bağlanmamızdan bir saat sonra Mencheres onu benden zorla ayırdı!"

"Mencheres onu senin yatağından bile almış olsa umrumda değil," diye hırladı Bones. "Git de biraz rüya gör, bela herif!"

Marie bu hırlaşmanın sadece hakaret aşamasında kalmasını uzun süre sağlayamazdı. Bones'un ölümcül bir tehlikenin içinde olması bir yana, etrafta çok fazla masum insan vardı. Eğer ikisi birbirine girerse birçok kişi ölecek ya da yaralanacaktı. Gözümün ucuyla Fabian'ın minibüse girdiğini gördüm.

"Bones." Sesimi sakın tutmaya çalıştım. *Kızgın hayvanı cLıta da heyecanlandırma.* "O burada olduğumuzu biliyor-sa başkaları da biliyordur. Gitmemiz gerek."

"Sadece onun kibri yüzünden tehlikedesin," dedi Gregor. "Bana gel, Catherine. Senin güvende olmanı sağlayacağım."

MEZARA MAHKUM

"Küstah piç," diye karşılık verdi Bones. "Başka birisinin karısını çalmaya çalışan bir adamdan her şey beklenir.»

"Bones, git artık." Marie sesini yükseltmemesine rağmen ses tonu tehlikeliydi. "Gregor, bir sonraki giindoğumuna kadar burada kalacaksın. Şehrime davet edilmeden geldin ve şiddet getirdin. Nasıl bir geçmişimiz olursa olsun bunu yapmamalıydın."

"Marie..."

"Benim kentimdesin," diye sözünü kesti Marie. "Bunun anlamını diğer herkesten iyi bilmen gerekir."

Gregor ellerini sıktı. Bir an için Marie'ye vuracağım sandım. *Oyle bir şey yapma, dostum. Yoksa kendini Marie'nin verandasının altında gömülü bulursun!*

"Sen öyle diyorsan," dedi Gregor dişlerini sıkarak.

Bones bana dönmeden sestendi. "Minibüse bin, Kedicik. Seksek, Yara Bandı, siz de. Majestik, umuyorum ki Gregor'un saçmalıkları ileride yapacağın seçimleri etkilemez."

Aracı bindim ve o yeşil gözlere bakmamaya çalıştım.

"Sen de hoşça kal, Rüyahırsızı," diye devam etti Bones minibüse binerken. "Bu gece hoşuna gitmiştir umarım çünkü onu bir daha göremeyeceksin."

"Gatherine." Gregor'a bakmamama rağmen onun bakışını hissediyordum. "Anıların benim kanımda. Seni bekliyorlar, *ma bien-aimee*, ve sözümü tutacağım..."

Minibüsün kapısı kapanınca Gregor'un sözü yarıda kesildi. Arkama bakmayayım diye gözlerimi kapadım.

"Bizi nasıl buldu sence?"

Bu soruyu çok sonra sorabildim. Gregor'u gördükten sonra konuşmak pek içimden gelmemişti. Bones'un sessizliğine bakılırsa onun için de aynı şey geçerliydi. Gün doğmuştu. Aracı hala Liza sürüyordu. Gulyabaniler gündeğumundan vampirler kadar etkilenmiyordu. Seksek ve Yara Bandı gözlerinde güneş gözlükleriyle uyuyordu.

Bu yeni araç öncekilerden daha genişti. Takip edilme ihtimalimize karşı üç kere araç değıştirmiştik. Bones sürücülerini hipnotize edip araçlarını almamızı sağlıyordu. O kadar hızlı araç değıştiriyorduk ki bizi takip edenlerin hangi araçta olduğumuzu bilmeleri için her saniye dibimizde olmaları gerekirdi. Gregor henüz görünürde yoktu ve Wonh Kalesi'ne yaklaşmıştık.

Bones rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardı. "Marie'nin adamlarından biri -ki zannetmiyorum- ya da benimkilerden biri bize ihanet etmediyse bizi nasıl bulduğunu hiç bilmiyorum." Parmaklarını bacağına vuruyordu. "Belki de buna Don sebep oldu. O ilaçları evine yollarken hangi ismi kullanmıştı, Kedicik?"

"Kathleen Smith." Amcamın gerçek ismimi kullanacak kadar aptal olabileceğı düşüncesini ciddiye almadım. "Ve zamanlamayı düşünürsen bu zaten imkansız. Biz Paris ve Londra'dayken Gregor da oradaydı. Yani bizden hemen sonra yola çıkmış muhtemelen. Bilgiyi Don'dan almış olamaz."

Bones bana baktı. "Haklısın. Onun evinden çıktığımızda nereye gideceğimizi sadece Charles biliyordu. Charles'ın

MEZARA MAHKUM

bunu herkese ilan ettiğini sanmam. Marie'nin biz geldikten sonra haberi oldu. Geriye, Gregor'a haber vermiş olabilecek sadece bir avuç kişi kalıyor ve onların hepsi de bu arabanın içinde."

Bu, Yara Bandı ile Seksek'i anında uyandırdı. Liza kocaman gözlerle dikiz aynasından bize bakmaya başlamıştı. Gerildim ve vampirlerden birinin aniden saldırıp saldırmayacağını merak ettim.

Ama öyle bir şey olmadı. Bones'la bir süre karşılıklı baktılar. Bones'un onları öldürüp öldürmemeyi kafasında tarttığını biliyordum.

"Efendim," diye söze başladı Yara Bandı.

"Kes," dedi Bones kısacı. "Rattler'den sonra üç kişi dışında kimsenin bana ihanet etmeyeceğinden emin olamam ve o üç kişi arasında siz yoksunuz. Yine de acele etmeye gerek yok. Vardığımızda ikiniz de gözümün önünden ayrılmayacaksınız ve inzivada olacaksınız. Eğer Gregor yine de bizi bulursa, o zaman ihanet edenin sizden biri olmadığını anlayacağım."

İkisi de şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Seksek daha çabuk kendine geldi ve başıyla onayladı.

"Sana ihanet etmem. Bunu kanıtlama fırsatını geri tepmeyeceğim."

"Ben de öyle," diye yineledi Yara Bandı ve Liza'ya bir bakış attı.

"Ne gerekiyorsa yaparım," dedi liza yumuşak bir tavırla.

"Seni zorlamayacağım." Bones neredeyse içini çekti. "Ama rica edeceğim, Liza."

JEANETTE FROST

Liza o kadar hüzünlü bir şekilde gülümsedi ki benim bile içim acıdı. "İçin rahat edecekse senin için tabii ki inzi-
vaya çekilirim."

Etraftaki insanlara şüpheyile bakmak ne kadar kötüydü. *Kocaman karanlık bir mağara...* Bu giderek kulağa daha hoş geliyordu.

"Onunla daha yeni tanıştığımı biliyorum ama ihanet edenin Marie olduğunu sanmıyorum," dedim.

Bones tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Şey, bana kocasını zehirlediğiyle ilgili tuhaf bir hikaye anlattı. Önce bu hikayeyle beni korkutmaya çalıştığını sandım ama bunu eğer Gregor'la evliysen, vampirlerin boşanması kanunlara aykırı olduğu için onun tarafını tutacağını söyledikten sonra anlattı."

"Öyle mi?" Bones bunu biraz düşündü. "İlginç. Herkes Marie'nin insanken kocasını öldürdüğünü bilir. Ama nasıl öldürdüğünü hiç duymamıştım."

"Adama bir balta sapladığını sanıyordum," dedi Liza. "Bana öyle anlatmışlardı."

"İlginç," diye tekrarladı Bones. "Ama kimi destekleyeceğine açıkça söylemiş. Bunun ııııııı onu bizim tarafımıza çekeceğini düşünüyorsun, tatlım?"

Söylemesem daha iyi olur.

Oturduğum yerde kıpırdanıp duruyordum. Keşke çenemi hiç açmasaydım.

"Beni engelliyorsun." Gözleri yeşil yeşil parladı.

Evet, tüm gücümle zihnimi okumasını engellemeye çalışıyordum. *Boşboğaz. Neden susup oturmuyorsun?*

MEZARA MAHKUM

Bunları ona değil içimden kendime söylüyordum. Majestik'le tanışmamızdan sonra Bones'la özel olarak konuşmak istediğim birkaç şey vardı. Ve burada özel bir konuşma yapmamıza imkan yoktu.

"Bunu yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık," diye devam etti Bones. "Hiçbir bilgi ya da tahmini saklamayacaktık. Her ne ise, Kedicik, bana söyle."

Derin bir nefes aldım. Bu hoşuna gitmeyecekti.

"Marie, Gregor'un anılarımı geri getirebileceğini ve Mencheres'le senin bunu bildiğinizi söyledi. Olanları neden hatırlamak istemediğimi merak ettiğini söyledi. Gregor'un yanında, sokaktayken, anılarımı geri almam konusunda ısrar edebilirdi. Onun bölgesindeydik, sayımız azdı ve zor kullanabilirdi. Ama gitmemize izin verdi. Sanırım böyle yaptı çünkü Gregor'a gerçekten bağlı olduğumu düşünüyor ve eğer bu kanıtlanırsa Gregor'un tarafını tutmak zorunda kalacağını biliyor."

Bones hiç kıpırdamıyordu. Bakışları zümrüt rengi lazerler gibiydi.

"Onunla geçirdiğin zamanı hatırlamak istiyor musun peki?"

öncekinden daha derin bir nefes aldım. "Hayatımda hiç bilmediğim bir ay olması beni rahatsız ediyor. Bana bunu söylemeliydin, Bones. Sen de benden hiçbir şey saklamayacağına söz vermiştin ama bunu Marie'den öğrenmek zorunda kaldım."

"Emin olmadığım için sana söylemedim. Ne olursa olsun, o pisliğin ellerini sana sürmesine, dudaklarını onu..."

JEANIE FROST

"Ciddi misin sen?" diye sözünü kestim. "Onu öpeceğimi nereden çıkardın?"

Bones bana sert sert baktı. "Zihnini açma gücü, Gregor'un kanında. Bunun için onu ısırman gerekli," dedi.

"Nasıl olacağını bilmiyordum."

"Evet, ama fırsatın olsaydı yapardın," dedi Bones. Sesinde öyle bir suçlama vardı ki onu tutup sarsmamak için kendimi zor tuttum.

"Biri senin hayatının bir ayını çalsaydı, sen de o ayda ne olduğunu merak ederdin." Bunu bağırmadan söylemiştim. Aferin bana.

"Hayır, etmezdim."

Ses tonu sakın değildi. Neredeyse bir hırlama gibiydi.

"Eğer biri evliliğimizi bozacak bir olayı aklımdan silseydi, o olayı asla hatırlamak istemezdim. Ama belki de evliliğimiz bana, sana olduğundan daha çok şey ifade ediyor."

Zen huzuruyla söylediğim sözler buraya kadardı.

"Evliliğimizi bozabilecek tek insan sensin. Diyelim ki Gregor'la evlendiğimi öğrendim. Tekrar bekar olma ihtimalin sana çok lllll hoş geliyor?"

"Bir çıkış yolu aradığını kabul eden sensin," dedi Bones aynı hiddetle. "Gregor'u beğendin mi? Acaba onunla yatmak nasıldı diye mi merak ediyorsun? Hatırlamak istediğin bu mu?"

"Sen aklını kaçırmışsın!" Bu hakaret karşısında sinirden deliye dönmüştüm.

MEZARA MAHKUM

Onu ittim ama kıpırdamadı bile. "Danny'yle ilk seferinde kanamıştım, anladın mı? Yoksa daha açık mı anlatmam lazım?"

Başka zaman olsa bu kadar kişisel bir şeyi bunca kişinin önünde hayatta söylemezdim ama hiddet insana dünyayı unutturuyordu.

Bones yüzünü benimkine yaklaştırdı. "O herifle gece boyunca sevişmiş olabilirsin ve yine de Danny'yle beraber olduğunda kan gelirdi. Mencheres'in tek yapması gereken sana kanından biraz vermek olurdu. Tüm yaraları iyileştirmiyor IIIII? Sen Gregor'la ilk defa yattıktan hemen sonra seni ondan ayırdılaysa, iyileştirmeleri gereken sadece küçük bir yaran vardır."

"Bu..." Bu fikir karşısında öylesine donakalmıştım ki cevap veremedim. "Bu saçmalık!" diyebildim sonunda.

"Öyle mi?" Bones daha da yaklaştı. "Bence değil. Çünkü ben yaptığımı biliyorum."

Bunun böyle sakince söylemesi daha da sinirimi bozmuştu. Kızgınlık, kabullenmeme ve kıskançlıktan kendimi kaybettim.

"Sen vicdansız bir fahişesin," diye bağırdım.

Bones gözlerini benden ayırmadı ve sesini yükseltmedi. "Ama sen öyle biriyle evlendin, Kedicik. Vicdansız bir fahişeyle. Başka bir şey olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim."

Evet, insanken bir jigolo olduğumu biliyordum ama canımı yakan bu değildi. *Artık paraya ihtiyacı kalmadığında herkesle yatmayı kesseydi keşke,* diye düşündüm acı acı. *Ama*

JEANIE FROST

hayır. Vampire döndükten sonra bunu zevk için yapmaya devam etti, tıpkı şimdi hatırlattığı gibi.

Geçmişinin beni hala ne kadar yaraladığını bilmesini istemiyordum. Bu yüzden zihnimin etrafına duvarlar ördüm. Onu dışarıda tutmak için tek savunmam buydu. Pencereden dışarı baktım. O anda güzel yüzüne bakmaya kadamıyordum.

Bones da beni bırakıp arkasına yaslandı. Yol boyunca bir daha konuşmadık.

DOKUZ

“YİHUU!”
Bağırışı duyunca başımı salladım. İçinde rodeo olan bir bar... Hayır, dalga geçmiyorum. İçeride canlı bir boğa vardı. Hem de parasını ödeyen, daha önce boğaya binmiş, gerekli belgeleri imzalayan ve aklı başında olmayan herkes binebilirdi.

Bones ve ben hala pek konuşmuyorduk. Benim bir gulyabaniye dönüşmek istediğimle ilgili dedikoduyu anlattım ama onun dışında birbirimize bir şey söylemedik. Başka bir şey de yapmıyorduk. Bir gün süren araba yolculuğundan sonra Worth Kalesi Oteli'ne vardığımızda Donun bana verdiği hapları yutup kendimden geçtim. Bones'la geçirdiğim en samimi dakika, bileğini ağzıma dayayarak beni uyandırmasıydı. Kanını emmiş, sonra da duşa gireceğimi söylemiştim. Duştan çıktığımda giyinmiş beni bekliyordu. Uzak ve soğuk davranıyordu. Bence

JEANIE FROST

aramızdaki bu görünmez duvar, kavga etmemizden bile daha kötüydü.

Bones barda eskiden tanıdığı bir gulyabaniyle buluşacaktı. Gulyabani dedikodusu hiç hoşuna gitmemiştir ve bu söylentinin ne kadar ciddiye alındığını öğrenmek istiyordu. Seksek, Yara Bandı ve Liza karantinaya alındığı için Spade de bizimle burada buluşacaktı.

Fabian bizden önce barı kolaçan ederek bu buluşmanın bir tuzak olmadığından emin oldu. O anki bunalımlı halimde sadece iki şey beni neşelendiriyordu. En yakın arkadaşım Denişe artık Texas'ta yaşıyordu ve bu gece o da gelecekti. Diğer iyi haber ise eski ekibimde yer alan arkadaşım Cooper'ın da geliyor olmasıydı. Spade ikisini de arabasıyla alacaktı.

Bara girdiklerinde o kadar mutlu oldum ki onlara doğru ilerlerken önümdeki insanları çiğneyecektim neredeyse. Denise'le Cooper'a sıkıca sarıldığımda biraz şaşırdılar. Onların hemen ardından da Spade içeri girdi. Selam verirken Bones'la beni siizdii. Aramızdaki sürtüşmenin ne kadar kötü olduğunu anlamaya çalışıyordu muhtemelen.

"Crispin, ahşap bir kutunun içine çivilense daha iyi gözükürdün," diye yorum yaptı sonunda. Pek beğenmeyen bir ifadeyle bara göz gezdirdi. "Eminim şu korkunç müziğin suçudur. Kovboy şarkıcıların neden depresyonu bir melodiye oturtmaya çalıştığını anlayamıyorum."

Denişe gülümsedi. "Bence burası harika. Şu bir boğamır

MEZARA MAHKUM

"Kesinlikle." Boğa o sırada mutsuz mutsuz homurdandı. Ben de onunla aynı fikirdeydim.

"Keşke binebilseydim," dedi DeniŖe.

Denise'i gülümserken görmek güzeldi. Onu bayağıdır görmemiŖtim. Kocasını Randy öldüröldükten sonra DeniŖe birkaç hafta Bones ve benimle kalmıŖ, sonra Virginia'ya dönmek ve doğaüstü her Ŗeyden uzak durmak istediğini söylemiŖti.

Onu suçlayamazdım. Randy'yi öldüren, doğaüstü bir saldırıydı. Bu yüzden DeniŖe onu hatırlatan Ŗeylerden uzaklaŖmak istiyordu. İki ay önce Teksas'a taŖınmıŖtı. Böylece annesinin onu yeni erkeklerle tanıştırmaya çalışmasından kurtulacağını söylemiŖti. Hala yas tutuyordu. Bu konuda da onu suçlayamazdım. Denise'i anlıyordum.

"Cooper, dostum, burada olmana sevindim," dedi Bones. "Charles ve ben biraz uzaklaŖacağız, sen bu arada bayanlara göz kulak ol. Eminim Kediciik eski arkadaşlarının neler yaptığını öğrenmek istiyordur."

Ardından Spade'le birlikte gittiler. Üçümüz rodeo ringinin hemen yanında baş başa kaldık.

Piç herif.

DeniŖe ve Cooper'la zaman geçirmek istemediğimden değil ama benim hakkımda konuşacakları için kızgındım. Onlar gulyabani meselesini konuşurken benim de orada olmam gerekmez miydi?

"...o odayı da baştan tasarladık... Hey, dinliyor musun, komutanım?"

JEANIE FROST

Cooper'ın sorusuyla kendime geldim. "Ah, pardon, Coop. Bir içkiye ihtiyacım var," dedim en yakındaki barmene yönelerek.

Toniksiz, sade cin söyledim ve tek seferde içtim. Kadehi tekrar doldurması için barmene geri verdiğimde adam bana bir bakış attı.

"Dokuz buçuk dolar, efendim."

"Tabii," diyerek elimi cebime attım ve utançtan donakaldım. Cüzdanım üzerimde değildi. Taşıdığım tek değerli şey, kıyafetlerimin altına sakladığım birkaç kilo gümüştü. Bu bardağı taşıran son damlaydı. *Bories'tan harçlığını alana kadar bekleyin lütfen.*

"Alın, üstü kalsın. Ve iki bardak daha lütfen."

Cooper masanın üzerine biraz para attı. Deniye de yanına oturdu. Kahverengi gözlerini kocaman açmıştı.

"Cat, iyi misin? Patlamak üzere gibisin."

Barmen içkileri doldurup uzattı. Ben ikinci kadehimi de tek dikişte içince Cooper üçüncü kadehi uzattı.

"İyiyim."

Kötü giden şeylerden bahsetmenin anlamı yoktu. Dertleri paylaşmak güzel olurdu ama Denise'in kendine yetecek kadar derdi vardı zaten.

"Pek iyi gözüküyorsunuz."

Uzun uzun anlatmak istemediğim için konuyu değiştirmeye çalıştım. "Bakın, boğayı saldırlar!"

Deniye dikkatini boğanın üzerindeki amatör kovboya vermişti. Kalabalığın içinde Bones'un Spade'e birini işaret ettiğini gördüm. Uzun boylu, çok zayıf ve çok

MEZARA MAHKUM

ölü birisi onlara doğru yaklaşıyordu. Tanıdıkları gulyabani bu olmalıydı. Kısa sürede üçü de kalabalığın içinde kayboldu.

İç çektim ama Denise bana dönünce bunu bir gülümsemeyle sakladım.

"Bu harika bir şey! Biraz daha içelim, Car. Belki sonra sen binmek istersin."

Daha fazla içmek istiyordum ama Bones ve Spade gulyabaniyle beraber ortadan kaybolduğu için gidi)) ondan para isteyemezdim.

"Denise, üzerinde ne kadar para var?"

Yüzünü ekşitti. "Kahretsin, çantamı Spade'in arabasında unuttum."

Cooper yine elini cebine götürdü. "Kredi kartı geçmiyor. Ru kadar para bize..." Cebinden çıkan yirmiliklere baktı. "Sanırım on dakika dayanır."

Eski dostum Cooper, yarı ölülerin nasıl içtiğini iyi biliyordu.

"Sana geri ödeyeceğim," diye söz verdim. Kendimi kötü bir akraba gibi hissediyordum.

Cooper'ın tahmini yanlış çıktı. Parası bitene kadar neredeyse yarım saat geçmişti çünkü etraftaki erkeklerin bana ve Denise'e ismarlayacağı içkileri hesaba katmamıştı. Ben hepsini reddettim ama Denise her erkekten ilk içkiyi kabul edip ikinciye hayır diyordu. Adamların çoğu hayalkırıklığına uğrasa da üstelemedi ama çalı gibi kahverengi saçları olan iri bir adam biraz zorluk çıkardı.

"Hadi, tatlım," dedi Denise'e, "biraz dans edelim."

JEANETTE FROST

Elini Denise'in bacağına koydu. Kaşlarım kalktı. Cooper ayağa kalkıyordu ki elimle adamın pençesini bir kenara ittim.

"Arkadaşım sadece benimle dans eder."

DeniŒe gülümsedi. "Üzgünüm."

Adam bana iğrenmiş gibi baktı ve üç arkadaşıyla beraber uzaklaştı. *Yapacağın bir şey yok, Çalı Kafa*, diye düşündüm.

"Durumu iyi kurtardın, komutanım," dedi Cooper.

"Bana komutanım demeyi kes."

Onu terslemek istememiŒtim. Ama Cooper bana her komutanım dediğinde liderlik pozisyonumu sonsuza dek kaybettiğimi hatırlıyordum. Ve o anda bir barda oturup içerken kendimi oldukça yararsız hissediyordum.

DeniŒe ikimize baktı. "Sanırım artık gidip çantamı almalıyız," dedi.

Cooper ve ben Spade'in arabasına kadar Denise'e eşlik ettik. Arabanın kilitli olmamasına ŒaşırmıŒım. Nedenini sorduğumda DeniŒe, Spade'in kilitlerin sadece dürüst insanlara karşı yararlı olduğunu düşündüğünü söyledi. Çantası yolcu koltuğunun altındaydı. DeniŒe çantayı omzuna geçirmişti ki arkamızda kelimeleri uzata uzata konuşan bir adamın sesini duyduk.

"Çocuklar, bakın burada kimler varmış."

Yaklaştıklarını duymuştum. Kokuları, gürültülü adımları ve kalp atıŒlarıyla kimseyi faka bastıramazlardı ama insan oldukları için önemsememiŒtim.

"Kaybolun, çocuklar," dedim.

Bardaki Çalı Kafa ve onun kadar iri iki arkadaşıydı.

MEZARA MAHKUM

"Tam biz de diyorduk ki..." diye başladı Çalı Kafa. Çok sarhoş olduğu konuşmasından da belliydi. "İki güzel bayanın bu siyah adamla beraber olması çok büyük adaletsizlik."

"Siyah adam mı?"

Cooper tehditkar bir şekilde adamın sözlerini yineledi. Tanrım, üç ırkçıdan oluşan bir grup. Tam ihtiyacımız olan şey!

"Ben hallederim," dedim soğukça. Bu aptallar grubun en tehlikelisinin ben olduğumu bilmiyordu. Cooper'a odaklanmışlardı çünkü sadece yapılı bir erkeği tehdit olarak görüyorlardı.

"Benden size ufak bir tavsiye. Uzaklaşmaya başlayın. Hiç havamda değilim, o yüzden sinirim tepeme çıkmadan buradan defolup gidin."

Gümüş bıçaklarımı çıkarmaya zahmet bile etmedim. İnsanlar üzerinde silaha ihtiyacım yoktu. Spade arabayı otoparkın en arkasına park etmişti. Bu maymunlar da bunun onlar için bir fırsattı olduğunu düşünmüştü ama yanı-
lıyorlardı.

Fakat Çalı Kafa tabancasını çekti, silahı Cooper'a doğrulttu.

"Sen." Sesi çok çirkin bir şekilde yankılanıyordu. "Biz bu kızlarla iyi vakit geçirirken sen yerde oturacaksın, anladın mı?"

"Cooper." Sesim kızgın bir hırıltı olarak çıkıyordu. Onun ya da Denise'in vurulma riskini göze alamazdım. "Dediğini yap."

JEANIE FROST

Cooper yıllarca emirlerimi dinlemişti. Çileden çıkmış gibi bir ses çıkardı ama sözümü dinledi. Çalı Kafa silahı arkadaşına verdi, anlaşılan tatmin olmuştu.

"Çok akıllıca, kızıl." Adam pis pis sırıttı. "Şimdi ben senin arkadaşınla arabanın arka koltuğuna geçerken sen benim arkadaşlarımla yanınızda kal."

Söylediği gibi arkadaşlarının yanına gittim. Ne de olsa biri hala silahlıydı. Eğer sessizce onların işini bitirebilirimse kötü bir olay olmazdı...

Çalı Kafa sadece bir elini Denise'e deşirmişti ki ıslık gibi bir ses duydum. Ne olduğunu anlamam için bir an geçmesi gerekti.

Kimin daha çok korktuğunu söylemek zordu. Bones'un boyunlarından tutarak havaya kaldırdığı iki adamın mı, yoksa Çalı Kafanın kafasının kalıntılarına bakan Denise'in mi? Denise'in yanında duran Spade bir küfür mırıldandı, sonra da Çalı Kafa'nın yerdeki vücudunu öyle sertçe tekmeledi ki adamın cesedi arabaya çarptı. Spade adamı yere hızlı çarpmıştı, adamın kafası beşinci kattan düşmüş bir kavuna benziyordu.

"Denişe, iyi misin?" diye sordu Spade.

"O çok..." Denişe ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Çok ölü bir durumda," diye yardımcı oldum. İki vampirin otoparkın üzerinden hızla uçuşmasının kimsenin dikkatine çekmemesine rahatlamıştım. "Bones, bırak onları. Onları öldürüyorsun."

"Amacım o zaten," diye cevap verdi. Hala adamları boğazlarından tutuyordu. "Boyunlarını kırdım ama bu çok kolay olurdu."

MEZARA MAHKUM

Adamların dilleri ağızlarından çıkmıştı ve debeleniyorlardı. Denise kusacak gibiydi.

"Neden onu öldürdün?" diye fısıldadı Spade'e.

"Yapmaya niyetlendiği şey yüzünden," dedi Spade kısık ama sert bir sesle. "Kimse bundan sonra yaşamayı hak etmez."

Cooper cesede acımadan baktı. "Onu taşımamız gerekecek, komutanım."

Komutanım sözüne bu sefer takılmadım. Daha önemli işlerimiz vardı.

"Bones."

İki elinde ölmek üzere olan iki adam yokmuş gibi bana baktı. Adamlar şimdi daha yavaş debeleniyordu. Belli ki onları sadece korkutmaya çalışmıyordu.

"En azından burada yapma," diye zaman kazanmaya çalıştım. "Burası çok ortalık bir yer ve Denise'i korkutuyorsun. Onları bagaja at, ne yapacağımızı yolda tartışırız. Eğer sen kazanırsan onları iki kere boğmuş olursun."

Dudağını büktü. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, tatlım. Ama bu sefer önemli bir noktaya parmak bastın."

Onları iki çuval gibi yere bıraktı. Adamlar hırıltılı bir şekilde tekrar nefes almaya çabaladı. Birilerinin yaklaştığını duydum. Gülüyorlardı, konuyla hiç alakaları yoktu ve bir cinayet mahalline girmek üzereydiler.

"Spade, bizim arabamızı al ve Denise'i buradan uzaklaştır," dedim. "Sonra buluşuruz. Cooper, bagajı aç da şu adamı oraya sokalım."

Bones anahtarlarını Spade'e attı. "Sabah haberleşiriz."

JEANIE FROST

Spade, Denise'i götürdü. Sadece yaklaşan birkaç adamı hipnotize etmek için durakladı.

"Tekrar içeri girin, barda daha çok vakit geçirmek istiyorsunuz," dedi onlara. Yaklaşanlar yüz seksen derece dönüp bara yöneldi. Zavallılar büyük ihtimalle bütün gece barda takılacaktı.

"Cooper, senin üzerinin kanlanmasını istemiyorum, sen kimseyi gördüklerini unutması için hipnotize edemezsin," dedim ve ölü adamı bagaja yükledim. "Sen diğerlerinden birini alıp içeri at."

Cooper dediğimi yaptı ve en yakınındaki adamı alıp bagaja soktu.

Bones kalan adamı kaldırdı ve sarstı. "Eğer ağzınızı açtığınızı duyarsam ağızlarınızı temelli olarak kapatırım. Şimdi söyle, araban nerede?"

"Nnnnhhhh," dedi tuttuğu adam.

"Nefes borusuna hasar vermişsin, konuşamıyor," dedim.

"Tabii." Bones parmağının ucunu vampir dişiyle del-di. Adamın korku dolu yüzüne bakarak gülümsedi ve kanlı parmağını adamın ağzına soktu. "Şimdi cevap ver. Alçak sesle. Yoksa senin dilini koparır, diğer herife sorarım."

Bones'un kanının sadece bir damlasını yutmasına rağmen adam tekrar konuşmaya başladı.

"...eyaz kamyonet..."

"Önünde Güney Eyaletleri bayrağı olan beyaz kamyonet, o mu?" dedi Bones adamı sarsarak.

"...vet..."

"Anahtarlar kimde?"

MEZARA MAHKUM

Adam önce acıyla öksürdü. "Kenny... cebinde...öldürdünüz..."

"Ölü herifin cebinde mi?"

"Nnnhhh."

"Kedicik, rica etsem?"

Cesedin pantolon ceplerini yokladım. Yoktu. Sonra anahtarı gömlek cebinde buldum.

"İşte."

"Cooper, onların aracına bin ve Weber Sokağı'na sür. Orada bekle, işimiz bittiğinde seni alacağız."

"Cep telefonun el altında olsun, ne olur ne olmaz," diye ekledim. Siyahi bir adamın Güney Eyaletleri bayrağı taşıyan bir kamyonet kullanması hakkında yorum yapmadım.

"Pekala, dostum." Bones adamı bagaja koydu ve kapağı kapadı. "Başınıza dikkat edin."

ОП

CANDLERIDGE PARK'IN TABELASINDA BURANIN yürüyüş yapmak için ideal olduğu yazıyordu ama biz bu amaçla gelmemiştik doğrusu. Buraya bir ceset gömecektik. En azından ben sadece *bir tane* gömeceğimizi umuyordum.

Fabian ağaçların arasında uçuyordu. Fek kelime etmeden, Spade'in arabasında bizimle beraber gelmişti. Uzun mesafeleri gidebilmek için bir şeye dokunması gerekiyordu. Bazı ruhani güçleri olan özel yerler bu kuralın dışında kalıyordu. Aslında bu konuyu tam olarak anlamamıştım ama sırası gelince Fabian'a sorardım nasılsa. Fakat şu anda yine Bones'la tartışıyordum.

"Spade'in o an durumun aciliyetiyle adamı öldürmesi anlaşılabilir ama bu adamları şimdi öldürürsen bu cinayet olur, Bones. Hapse girmeleri lazım ama onları öldürürsen masum aileleri acı çekecek."

MEZARA MAHKUM

"Herkesi seven birileri vardır," dedi Bones acımasızca. "Canavarları bile. Bu adil değil ama yapılması gereken şeyi değiştirmiyor."

"Silahta mermi yoktu," diye taktik değiştirdim. "Kontrol ettim. Ayrıca bir şey olacağı da yoktu. Her şey kontrolüm altındaydı..."

"Önemli olan bu mu sanki?"

Bones çileden çıkmış bir şekilde motoru durdurdu ve bana döndü.

"Sen onların düşüncelerini duyamıyorsun. Ben duyabiliyorum. İlk kez böyle bir şey yapmıyorlardı ve onları durdurup öziir diletene kadar dövsen bile *niyetleri* aynı olacaktı. Eğer insan olmasalardı benimle bu konuyu tartışır mıydın?"

Bu konuda söyleyecek bir şeyim yoktu. Bakışlarından anladığım kadarıyla o da bunun farkındaydı.

"Vampirler ve gulyabarıilerin kendi kuralları var," diye tekrar şansımı denedim. "Eğer böyle bir şey yaparlarsa ne olacağını biliyorlar. Bu heriflerin o kurallardan haberi yok. Hapse girmeyi hak ediyorlar, evet, ama ölümü değil."

"Ölmelerini hak ettirecek kadar korkunç bir şey yaptıklarının *neden* farkında değillerdi? Vampirlerin tecavüzcülere verdikleri ceza insanlarınkinden daha adilse ben ne yapabilirim?"

Başım ağrıyordu. Ama büyük ihtimalle Çalı Kafanın kafası betona vurduğunda acıdığından daha az acıyordu. Mantıken Bones haklıydı. Yine de yanlış bir şey yapıyor-muş gibi hissediyordum.

JEANIE FROST

"Zaten kararını vermişsin, o yüzden ne yapacaksan yap. Seni durdurmam için fazla güçlüsün."

Bones bana anlayamadığım bir bakış attı ve arabadan inip bagajı açtı. İki adama, arkadaşlarını ormanın içine taşımalarını emrettiğini duydum. Sonra da elleriyle kazmalarını söyledi. İşlerini bitirmeleri aşağı yukarı kırk dakika sürdü. Sonunda pes etmiş bir iç çekiş duydum.

"Bu benim sağduyuma ters bir hareket, Kedicik... İkiniz de bana bakın. En yakın karakola gidip şu ana kadar işlediğiniz tüm suçları itiraf edeceksiniz. Bir tek bu adamı gömme meselesini anlatmayacaksınız. Tutuklandığınızda avukat istemeyeceksiniz ve hakim önünde de suçlu olduğunuzu söyleyeceksiniz. Parmaklıkların arkasında hak ettiğiniz kadar yataacaksınız. Şimdi değersiz hayatlarınızı alın ve gidin."

Bones arabaya geri döndüğünde hala gözlerimdeki yaşları siliyordum. Bones kapıyı kapattı ve yaptığı işten memnun olmadığını belirten bir ses çıkardı.

"Demek son zamanlar o kadar kötüydü ki, bazı pisliklerin cezalarından kaçmalarını sağlamak bu ara beraber yaptığımız şeylerin en güzeliydi."

Sözleri beni tersliyor gibiydi ama yüz ifadesi öyle değildi. O saklamadan önce yüzünde anlık bir pişmanlık ifadesi yakaladım.

"Çünkü bu senin hala umursadığını gösteriyor, son zamanlarda her şey ne kadar kötü olursa olsun."

Bir an için yüzünden yine aynı ifade geçti. "Gerçekten artık umursamadığımı mı düşündün? Kedicik, o kadar umursuyorum ki bu beni mahvediyor."

MEZARA MAHKUM

Kendimi onun üzerine attım ve kollarımı ona doladım. Onun da beni kucakladığını hissettiğimde tüm vücudumu bir rahatlama hissi sardı.

"İşsiz ve cüzdansız olduğum için sana o kadar kızdığımı inanamıyorum," dedim ve asıl önemli olanın yanında bu söylediğimin ne kadar tuhaf kaçtığını farkettim.

"Ne?"

"Yok bir şey." Onu öptüm ve son günlerde aramızda yükselen duvar eridi gitti. "Otele ne kadar çabuk dönebiliriz?"

Gözlerinde o çok sevdiğim yeşil parlaklığı gördüm.

"Çok çabuk."

"İyi." Neredeyse inliyordum. "Cooper'ı arayıp onunla sabah görüşeceğimizi söylerim."

Bones camını açtı. "Fabian," diye bağırdı, "arabaya dön ve otur şu koltuğa, gidiyoruz."

Fam gaz otele dönüyorduk. O rahatsız yataklar ve ince yorganlar bile şu anda kulağa çok güzel geliyordu. Ama otele çok yaklaşmışken kırmızı ışıktaki durduğumuzda kalatamızın içinde bir acı hissettim.

...bu adamın asla durmayacağını anlı, asla güvende olmayacaksın. ..

"Gregor," dedim çok alçak bir sesle.

"Nerede?" Bones etrafına bakındı.

.. .güvende olmanı sağlayabilirim ama bana güvenmelisin, ehrie...

"Tanrım," diye fısıldadım. "Bones... Sanırım Gregor otelde!"

JEANETTE FROST

Bones bir U dönüşü yaptı ve gaza bastı. Diğer arabalar fren yaptı, kornalar çınladı. Bones ışığın yanmasını beklememişti.

"Fabian," dedi Bones gergin bir sesle, "otele geri dönüp durumu kontrol et. Biraz önce gittiğimiz parkın girişinde olacağız."

"Hemen dönerim," diye söz verdi Fabian ve kayboldu. Yavaşlamamıza bile gerek kalmadı.

Bones sürekli dikiz aynasını kontrol ederek gaza basmaya devam ediyordu. Birkaç kilometre sonra bir benzin istasyonunda durdu.

"Hadi, tatlım, araba değiştirme zamanı."

Arabadan indik. Bones onu hipnotize etmeden önce Honda'sına benzin koyan adamın sadece "Ne?" demeye fırsatı oldu.

"Artık senin araban bu," dedi. "Seninki de benim."

"Benim arabam," diye tekrar etti adam boş bakışlarla.

"Evet. Eve gidip arabayı temizle, çok kirlenmiş."

"Özellikle bagajı," diye mırıldandım ve adamın arabasına bindim.

Bones bu sefer daha yavaş sürüyordu ama yine de hız sınırının üstündeydi. Parka giden anayol yerine yan yolları tercih ediyordu. Parka ulaştığımızda Bones arabayı bir ağacın altına park etti, motoru durdurdu ve farları kapattı.

Bu sessizlikte nefes almam bile çok gürültülü geliyordu. "Sence... Sence..."

"Neden Gregor'un otelde olduğunu düşündün?"

MEZARA MAHKUM

Bunu çok normal bir soruymuş gibi sordu ama beni kandıramadı. Direksiyonu tutan parmakları bembeyaz kesilmişti.

Nasıl açıklasam? "Kafamın içinde bir acı hissediyorum ve sanki onun sesini duyuyorum ama benimle *şu anda* konuşmuyor. Sanırım daha önce bana söylediği şeyleri hatırlıyorum. Bu daha önce sadece New Orleans'ta çok yakınımdayken olmuştu."

Bones duraksadı, sonra sordu. "Ne dedi?"

"Sen duyamıyor musun?" Bu beni şaşırtmıştı.

"Hayır." Sesi artık o kadar sakın değildi. "Duysam sormazdım."

"Peki. İlki çok kısıydı. Fransa'da kiraz çiftliği olmamasıyla ilgili bir şeydi. Bu kez ise birinin benim peşimde olduğunu söylüyor ve beni uyarıyordu."

Bones homurdandı. "Şu anda söylediği bir şey gibi, sence de öyle değil mi?"

"Evet," dedim ve düşündüm. "Ama yine de bir anı olduğunu sanıyorum."

Fabian ön camda belirdi. Aniden onu görünce olduğum yerde sıçradım. Fabian kesinlikle sessizdi.

"Sarı saçlı vampir oradaydı," dedi. "Altı vampirle beraber otelin arkasındaydı. Sanırım beni görmediler."

Bones bana bakıyordu. Bakışında adını koyamadığım bir şey vardı.

"Üzgünüm," dedi sessizce.

"Ne için?"

"Bunun için."

JEANETTE FROST

Sonra bir an yumruğunun hareket ettiğini gördüm.

Gözlerimi açtığımda her yer karanlıktı ama kenarlardan ışık sızıyordu. Oturuyordum ama arabada değildim. Bir uçaktaydık.

Hemen göz bandımı çözmek için uzandım ama soğuk eller beni durdurdu.

"Yapma, Kedicik."

Sesin geldiği yöne döndüm. "Çıkar şunu hemen."

"Hayır. Kıpırdanmayı bırak da konuşayım."

Ne olduğunu birden hatırladım ve donakaldım. "Beni bayılttın."

"Evet. Rahat duracak mısın?"

"Belki. Neden bana vurdun?" Umarım *çok* iyi bir sebebi vardır.

"Gregor'a yerimizi bildirebilecek kişilerin hepsinin arabada olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Liza, Yara Bandı ve Seksek, Wortlı Kalesi'nde nerede kaldığımızı bilmiyorlardı. Bilselerdi bile bu bilgiyi ulaştırabilecek durumda değillerdi. Denişe ve Spade de nerede kaldığımızı bilmiyordu. Fabian yol boyu bizimleydi ve eğer hain o olsaydı Gregor'un otelde beklediğini söylemezdi. Geriye sadece sen ve ben kalıyoruz. Ben Gregor'a hiçbir şey söylemedim, yani geriye bir tek... sen kalıyorsun."

Şaşkınlıktan donakalmıştım. "Gregor'a *benim* bilgi verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilerek değil ama senin Paris'e gelmeni sağladığı ve rüyalarında seninle konuştuğu gibi aklını da okuyor olabilir.

MEZARA MAHKUM

Bu sadece bir tahmin, Kedicik. Eğer yanılıyorsam, sadece uyanık olduğun bazı saatlerden mahrum kalacaksın."

Ama yanılmıyorsa...

"Planın ne peki? Beni komaya girene kadar dövüp Gregor'un gitmesini beklemek mi?" Bence hiçbir şey faydasız olmaktan daha kötü değildi ama şimdi faydasız olmanın da ötesinde bir yüküm. *Bu* daha kötüydü.

"Tabii ki hayır. Ama seyahat ederken bu haplardan alıp uyumanı istiyorum. Nerede olduğumuzu bilmediğin halde Gregor bizi takip edebiliyorsa, o zaman sen uyurken aklını okumadığından emin oluruz."

Tanrım, bu korkunçtu. Bir hayvanın kuduz olup olmadığını anlamak için onu karantinaya almak gibi bir şeydi.

"O zaman neden beni uyandırdın? Şu anda uçaktayız. Motorları duyabiliyorum. Gittiğimiz yere varmamızı neden beklemedin?"

"Bir şeyler yiyip içmen gerekiyor. Hem elini yüzünü yıkamak isteyebilirsin diye düşündüm."

Bir kez daha göz bandıma uzandım ama beni yine durdurdu. "Bırak kalsın."

"Neden? Uçakta olduğumuzu biliyorum ama bulutlara bakarak gittiğimiz yönü kestiremem!"

"Ne tip bir uçak olduğunu bilmiyorsun," diye cevap verdi Bones. "Hangi model, hangi yıl yapımı... Bu tür bilgilerle bizi takip edebilirler. Sadece bir süre için bunu yapacağız, Kedicik."

Yanılıyorsa bir süre için yapacağız, kabul. Ama ya yanılmıyorsa?

"Peki. Önce beslenme mi, temizlenme mi? Ağzımı mı açayım, yoksa kıyafetlerimi mi çıkarayım."

Bir süre bir şey söylemedi. "Üzgünüm," dedi sonunda.

"Bu bana yine vuracağın anlamına mı geliyor? Bunu en son söylediğinde öyle olmuştu."

Gregor'a bilgileri benim vermiş olabileceğim düşüncesi yüzünden ağlamamak için Bones'u tersliyordum.

"Senin seçimin. Ve hayır, sana vurmayacağım."

Keşke gözlerini görebilseydim. Gerçekten ne düşündüğünü o zaman anlayabilirdim. Ama sadece sesini duyabiliyordum ve Bones sesini kontrol etmekte çok iyiydi.

"O zaman bana tuvaletleri göster. Ben bile koktuğumun farkındayım."

Ne kadar zamandır baygındım bilmiyordum ama uzun zaman geçmiş olmalıydı. Altıma yapmak üzereydim ve ağzım kupkuruydu. Ne kadar da hoş.

Elimi tuttu. "Gel göstereyim."

Başka çarem olmadığı için Bones'un beni yürütmesine izin verdim.

Küçük bir lavaboda saçımı yıkadım. Bunu yaparken göz bandını çıkarmakta ısrar ettiğimden gözlerimi kapalı tutuyordum. Çok tuhaftı. Bones hemen yanımda duruyor, ihtiyacım olan şeyleri bana uzatıyordu. Seslerden anladığım kadarıyla uçakta bizden başkaları da vardı. Hiçbirinin bakacağını düşünmesem bile kapı açık olduğu için rahatsızdım. İşim bittiğinde Bones bana yeni kıyafetler uzattı. Sonra bana kaşıkla yemek yedirdi. Tavuk olduğunu düşündüğüm şeyi her çiğnediğimde hissettiğim çaresizlik arttı. İliş-

MEZARA MAHKUM

kimizde eşitlik diye bir şey kalmamıştı. Daha işlevsiz olamazdım herhalde. Bones bana dört tablet verdiğinde onları hemen yuttum. Böyle olmaktansa baygın olmayı tercih ederdim.

Bones bir ara beni tekrar uyandırdı ve aynı işlemleri tekrarladık. Sallantılardan hala uçakta olduğumuzu anlamıştım ama farklı bir uçak olabilirdi. Motorun sesi daha gürdü. Bu kez kaşıkla yemek yedirilmeyi reddettim ve hemen haplarımı yuttum. Açlıktan ölmezdim, su içmem yeterliydi. Bones benimle tartışmadı. Sadece ben uyumayı beklerken saçımı okşadı.

Kendimden geçmeden önce son duyduğum, "...birazdan ineceğiz, Crispin," oldu. Spade'ın sesi gibiydi. Ya da çoktan rüyaya dalmıştım.

ON BİR

GÖZLERİMİ AÇTIM VE ODADAKİ PARLAK IŞIĞA gözlerimin alışmasını bekledim. Bones'un tanıdık, tatlı kanını yutuyordum ki bu sefer bir damardan değil bardaktan içtiğimi farkettim.

"O hayvanın kanını her gün içmek zorunda kalmaktan-
sa açlıktan ölmeyi zevkle tercih ederdim."

Aman Tanrım. Lütfen rüya görüyor olayım! "Anne?"

Bardağı masaya koymadan önce bana kötü kötü baktı.

"Yine kilo vermişsin. O yaratık senin açlıktan ölmeme-
ni sağlayamıyor mu?"

Hayır, rüya görmüyordum. Ta kendisiydi. "Burada ne yapıyorsun? Bones nerede?"

Elini kaldırdı. "Bir yere gitti. Nereye gittiğini bilsem
bile söylemezdim. Diğer vampir öğrenmesin diye. Cathcri-
ne, erkek seçimlerini hiç anlayamıyorum."

Lütfen biri bana yardım etsin.

MEZARA MAHKUM

"Her zamanki Bones'u taşlama oyununu atlayabilir miyiz? Pek havamda değilim."

"Havanda olma zaten," dedi acımadan. Ne kadar da tipik. "Bir tava ile evlendiysen ateşe de hazır olmalısın."

Bones onu buraya getirirken ne düşünmüştü acaba? Ah, annemle biraz vakit geçirelim, sonrasında uyutulmayı zaten kendim isteyeceğim.

"Gregor'dan bahsetme, yoksa..."

Durdum. Annem ağzını büktü. "Yoksa ne yapacaksın, Cathcrinc?"

Ne yapacaktım sahi? O benim annemdi. Ona yumruk ya da tokat atamaz, hatta isim bile takamazdım. Riyyahırsızı ile aramızdaki durumdan bir daha bahsetmemesi için onu bir şekilde korkutmahydım.

"Grup seks yaparım," dedim. Gözleri kocaman oldu. Alternatif yaşam tarzları onu her zaman gererdi. "Evet. Üçlü, dörtlü, daha fazla. Bones bizimle yatağa girmek isteyen en az bin kız tanıyordur..."

"Catherine!" diye bağırdı.

Aşağıda bir kadının güldüğünü duydum. Tanıdık ve beklemediğim bir sestti.

"Siz Amerikalılar nasıl diyorsunuz? Birinç!"

Bones'un ilk yarattığı vampir, Annette. Tekrar güldü. Dalga geçmekten ziyade çok şey bilen bir gülüştü.

Annem ayağa fırladı. Yatakodasının kapısı açıldı ve Annette annemin duyacağı kadar yüksek sesle konuştu.

"Çıkamaz ayın son çarşambasında, seni İngiliz sürtüğü!"

JEANETTE FROST

İçimden bu hakareti alkışlasam da bunu başlatan bendim. "Anne, Annette'e sürtük deme. Kaç kişiyle yattığı seni ilgilendirmez."

'Iamam, pek bağışlayıcı davranmıyordum. Bones beni bu ikisiyle aynı çatı altında tutmaya karar verdiğinde ne düşünüyordu ki? Bones'la yüzyıllar boyu süren ilişkisinden dolayı Annette'le çok iyi geçinmiyorduk. Annemle de -son zamanlarda yaşayan ölümlere karşı yumuşamış olmasına rağmen- hala sorunlarımız vardı.

"Anne, seni gördüğüme sevindim. Şimdi gerçek bir banyo yapmak istiyorum."

Annem ayağa kalktı. "Evdeki herkes nerede olduğumuzu söylemememiz gerektiğini bildiği için dışarı çıkmadığın sürece istediğini yapabilirsin. Senin için giyecek bir şeyler getirip dolaba koydum. Televizyonu açma. Radyoyu da. Telefonu da kullanamazsın tabii ki."

Bu yararlı bilgileri verdikten sonra odadan çıktı. Bir saniye dıraksadım ve yataktan kalktım. En azından kimse nin yardımı olmadan yıkanabilecektim.

Yıkandıktan ve üstümü giydikten sonra konuşma seslerinin geldiği alt kata indim. Nerede olduğumuzu anlamamamı gerçekten başarmışlardı. Tek çıkarabildiğim, bunun modern bir şekilde döşenmiş eski bir ev olduğu ve evin de bir uçurumun kenarına yapıldığıydı. Bunu pencereden dışarı baktığımda anlamıştım. Evi yeşil tepelerle kayalar çevreliyordu ve hava farklı kokuyordu. Amerika'da değildik sanki. Belki Kanada'daydık. Belki de değildik.

MEZARA MAHKUM

Tahmin etmeye çalışmayı bırakmamın daha iyi olacağına karar verdim.

Ben mutfağa girince tüm konuşmalar birden durdu. Beş kafa sahte bir umursamazlıkla bana döndü. Annem ve Annette dışında Bones'un atası Ian, Spade ve Rodney de buradaydı.

"Herkese merhaba," dedim. "Tüm ekip bu mu? Yoksa başkaları da var mı?"

"Başkaları da var," diye başladı annem, sonra birden bağırды. "Ah! Beni kim tekmeledi?"

Bir hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde güldüm. "Spade olmalı. Demek burada kimin olduğunu bilmem bile yasak. Ne farkedebilir ki?"

"Sadece birkaç nöbetçi, Cat," dedi Spade anneme bakarak. "Dert edecek bir şey değil."

"Peki." Eğer bir şeyler öğrenmek için ısrar edersem büyük ihtimalle yine gözlerimi bağlayacaklardı.

Ian bir koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Turkuvaz rengi gözlerini anneme dikti. "Dün gece buraya vardığımda gözlerim seni aradı. Seni tekrar görmek çok güzel, tatlım," dedi kelimeleri uzata uzata.

Rodney benimle beraber Ian'a uyarıcı bir bakış attı ama onun uyarma sebebi benimkinden farklıydı. Rodney ve annem, şey, çıkıyorlardı. En azından bildiğim kadarıyla öyleydi. Annemin özel hayatını düşünmek biraz midemi kaldırıyordu ve bunun Rodney'nin bir gulyabani olmasıyla alakası yoktu.

"Annemi rahat bırak," dedim Ian'a sertçe bakarak.

JEAN PIERRE FROST

Ian pişkin pişkin gülümsedi. Asla pişmanlık hissetmezdi. Bones'un sadık dostu olduğunu kanıtlamasına rağmen onunla bulanık bir geçmişimiz vardı. Ender bulunan, sıradışı eşyaları ve insanları toplamayı severdi. Bu yüzden bir zamanlar arkadaşı' olmam için bana şantaj yapmıştı ama o sırada Bones'la geçmişimi bilmiyordu. Artık Ian bana karşı uygunsuz hareketlerde bulunmuyordu ama beni sinirlendirmekten hala keyif alıyor gibiydi.

Ian ağır ağır annemi süzerek sırttı.

"Seni tekrar görmek *gerçekten* güzel, Justina."

Tek umudum, annemin vampirlere karşı duyduğu nefretti. Annem babamdan nefret ediyordu. Babam, yani Max, annemi baştan çıkarmış ve sonra da onu bir şeytanla yattığına inandırmıştı. Sırf bunun çok komik olduğunu düşündüğü için. Annem hamile kalmış ve yarı şeytan bir çocuk doğurmuştu. Yani beni. Babamın espri anlayışı yüzünden uzun süre çok çekmiştim, ta ki Bones bana vampirlerin sadece dişlerden ibaret olmadığını gösterene kadar.

Annemin Ian'a bakışlarından anladığım kadarıyla vampirlerin şeytan olmadığına hala ikna olmuş değildi.

"Olman gereken başka bir yer yok mu senin?" diye sordu annem.

Ian daha da geniş gülümsedi. "Tabii ki var. Eteğini kaldır da göstereyim."

"Buraya kadar!" diye bir çığlık attım ve Ian'a doğru hamle yaptım. Aynı anda Rodney de sandalyesinden kalkıp Ian'ın üzerine atlamıştı, ikimiz de o kadar hiddetli bir şe-

MEZARA MAHKUM

kilde kendimizi Ian'ın üzerine atmıştık ki birbirimize çarpmamız için Ian'ın kendini biraz geri çekmesi yeterli oldu.

"Ian, yeter," dedi Spade ve benimle Rodney'nin arasına geçti. "Cat, Rodney! Ian çenesini kapıyor, değil mi?"

Spade öfkeyle Ian'a baktı, Ian omuz silkmekle yetindi.

"Şimdilik."

Annem, annemin çileden çıkmış erkek arkadaşı, Bones'un eski sevgilisi, azgın efendisi ve gizemli en yakın arkadaşıyla aynı evdeydim. Tüm açlığım gitmişti. Tek istediğim hepsinden uzaklaşmaktı ama bunu yapmak için odamda saklanmam gerekecekti ve onu yapmaktan da çok sıkılmıştım.

Durumu düzeltebilecek bir tek şey vardı. Mutfak dolaplarını karıştırmaya başladım.

"Ne arıyorsun, Catherine?" diye sordu annem.

"İçki."

Üçüncü Jack Daniels şişemi içiyordum ki Bones geldi. Günbatımında kızıla çalan saçlarını ve yapılı vücudunu gördüğüm anda tuttuğum viski şişesini sıkmaya başladım. Müthiş görünüyordu ama başka şeyler düşünüp beynimi ondan uzak tutmam gerekiyordu. Çiftlik araçları. Tarım işleri. Ekonominin hali.

"Vay be, Kedicik, tüm gün bunu mu yaptın? Sadece içtin mi?"

Sesindeki suçlama tonu anında hevesimi söndürdü. Devlet işlerini düşünmeme gerek kalmamıştı.

"Rengin yerine gelmiş," dedim. "Bu yüzden mi geç kaldın? Kızın tadı çok mu güzeldi?"

JEANETTE FROST

Bunun bir mantığı yoktu ama kıskanmıştım, ne yapayım. Bones iki sebepten dolayı daima kadınlardan beslenirdi. Bir, yakışıklılığı sayesinde onlarla yalnız kalması kolay oluyordu ve iki, tatlarını daha çok seviyordu. Bones'un erkek ve kadın kanları arasındaki farkı tatlarından anlayabileceğine, bana bunu kanıtlayana kadar inanmamıştım. Bir keresinde östrojenin tadını seviyor olabileceğini söylemişti.

"Birkaç litre viski tadında değildi, o kesin," diye karşılık verdi. Yanıma gelip neredeyse bitmiş şişeme baktı. "Bugün sadece bundan mı içtin?"

"Tabii ki, Crispin," dedi lan neşeyle. "Bir İrlandalı gibi içiyor!"

Elimdeki viski dışında lanın kafasına atabileceğim bir şey yoktu. "Defol git, lan!"

Bones şişemi almaya çalıştı ama bunu bekliyordum. Ben de şişeyi tuttum, iki taraftan çekiştirmeye başladık.

"Bırak şunu," diye bağırdı ve ödülümü elimden aldı. "Katı yiyeceklere ihtiyacın var, Kedicik. Ve bir fıçı suya. Annen nerede? Şu kadına en azından seni beslemesi için güvenemez miyim?"

Beni kızdırmak için daha iyi bir yol seçemezdi. "Tabii. Birisi beni beslesin, sulasın ve tasma taksın. Bence bir köpekle evlenmeliydin, Bones. Böylece *ara sıra* kendi kendine bir şeye karar vermesi gibi sorunlarla karşılaşmazdın."

"Tam da buna ihtiyacım vardı," diye homurdandı ve elini saçında gezdirdi. "Eve gelip sarhoş bir kadın tarafından karşılanmak."

MEZARA MAHKUM

Onun mu buna ihtiyacı yoktu? Yumruklanmış, uyutulmuş ve başkası tarafından beslenmiştim. Sırf bir vampir tarafından on altı yaşında kaçırıldığım ve o vampir pes etmeyi bilmediği için. "*Sarhoş kadın* olmak haftamın en güzel saatleri oldu. Bu yüzden seni kapıda karşılamadıysam özür dilerim. Bir dahaki sefere boynumu uzatıp gelir gelmez sana tatlıyı sunarım."

Bir yanım bunu söylediğim için hayretler içindeydi. Ne de olsa beni kızdıran Bones değildi, içinde bulunduğum durumdu. Ama bir şekilde aklım ve ağzım arasındaki filtre bozulmuştu. Bunu sarhoşluğa da veremezdim. Yarı vampir olduğum için normal içkilerle o kadar da sarhoş olamıyordum.

"Sanırım şu anda *senin* ihtiyacın olan o," diye karşılık verdi Bones. "O mu istediğin? Seni yatağa götürüp ısıarak huysuzluğunu almam mı lazım? Aklını başına getirecekse bir vampir olarak gerekeni yaparım, ben yapmak istemesem bile."

Ağzım açık kaldı ve içimden onu tokatlamak geldi. Ve aynı anda da ağlamak istiyordum. Bu o kadar yanılttı ki. Çok bunalmıştım ve etrafımdaki insanlara rağmen tek başınaydım.

Bunu ya yüzümde gördü ya da aklımı okudu. Yüzündeki soğukluk gitti ve içini çekti. "Kedicik..."

"Başlama." Ağlamak üzereydim. Ne hissettiğimi ve ne söylediğimi kontrol edemediğim için yalnız olmam daha iyiydi. Söylemek istemediğim başka bir şey söylemeden yalnız kalmalıydim.

"Ben... yorgunum."

Viskiyi koltukta bırakıp merdivenlerden çıktım. İçki işe yaramamıştı. Hatta uyandığımdan beri yapmayı becerdiğim tek şey durumu daha da kötüleştirmek olmuştu. Bunların hiçbirinin Bones'un suçu olmadığını biliyordum. O sadece herkesin güvende olmasını istiyordu, ben dahil. Bense hırsımı ondan çıkarıyordum. En azından baygınken durumu daha kötü hale getiremezdim.

Arkamdan kapıyı kapattım. Yatakodamda bardak yoktu. Lavabodan avuçla su içerek Don'un haplarını yuttum. Sayıları azalıyordu. Daha fazla yollamasını istemem gerekecekti ama nerede olduğumuzu bilmiyordum. Kısa şiiire sonra kendimi yatağın içine düşer gibi hissettim. Bir an için panikledim ve tutunacak bir şey aradım. Ama yalnızdım. Daha sonra ağzımda birinin bileğini hissettim ve rahatladım. Yutmayı bitirdiğimde bunun Bones olmadığını anladım. Kanın tadı değişikti.

Gözümü açtım ve Spade'i gördüm. Yatağın kenarında oturuyordu. Elini çekti ama ayağa kalkmadı. Hala karanlıktı. Maalesef tüm günü uyuyarak geçirememiştim.

"Bones nerede?" diye sordum.

"Dışarıda, birazdan döner."

Bir şey söylemedim ama beni uyandıran kişinin Bones olmaması aramızın ne kadar kötü olduğuna işaret etti. Spade iç geçirdi.

"O buna alışık değil, Cat. Durumu iyi idare edemiyor."

"Neye alışık değil?" *Psikopat bir kaltakla evli olmaya mı?* diye düşündüm içimden.

MEZARA MAHKUM

"Korkuya." Spade sesini alçaktı. "Crispin her zaman duygularını kontrol etmekle övünmüştür ama senin yanında bunu yapamıyor. Daha önce sevdiği birini kaybetme ya da başkasına kaptırma korkusu yaşamamıştı. Arkadaşın Tate, Crispin'i sinirlendirebilir ama Tate'in gerçek bir tehlike olmadığına farkında. Gregor farklı. Crispin'den daha yaşlı, daha güçlü ve bir zamanlar senin onu ne kadar sevdiğini kimse bilmiyor."

Spade durumu yumuşatıyordu. "Sorun bu değil bence. Bones ve ben kavga etmeden yanı yana bile duramıyoruz."

"İkinizin de morali bozuk ve sinirinizi sadece birbirinizden çıkarabiliyorsunuz ama önceliklerinizi unutmayın. Sen onun için savaşıyor musun?"

Dudağımı ısırdım. "Ya gerçekten ben yerimizi belli ediyorsam? Ya bildiğim her şeyi uykumda Gregor'a söylüyorsam? Sırf uyanmakla herkesi tehlikeye atıyorum demektir! Ve kendimi kontrol edemiyorum."

Sesim çatladı, gözlerim doldu. Oda bulanıklaşmıştı.

"Sanırım Don'a girmeliyim," dedim gözlerimdeki yaşları silerek. "Bombalanmaya bile dayanabilecek, yerlerini bilmediğim üsleri var. Her şey yatışana kadar orada kalabilirim. Böylece etrafımdakileri tehlikeye atmam..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Spade'in arkasındaki kapıda Bones belirdi. Merdivenlerden çıktığını bile duymamıştım, neredeyse Fabian kadar sessizdi. Gözleri yeşil yeşil parlıyordu.

JEANETTE FROST

"Eğer unuttuysan tekrar söyleyeyim, Kedicik. Hiçbir yere gitmiyorsun. Ne Dona ne de başkasına. Sen benim-sin, bu yüzden sakın bir daha gitmekten bahsetme."

Yanımda olmana ihtiyacım var, der gibi değildi. Bu duygusuzca, *Sen benim prangamsın ve bileğime zincirlisin!* demekti. Bones başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve gitti.

Spade yataktan uzaklaşmadan önce neredeyse acıyarak bana baktı ve elimi sıktı.

"Her şey düzelecek."

Tartışmadım ama ona inanmadım. Bones daha önce söylediklerim için özür dilememe bile izin vermemişti. Benim için önemli olan her şey -Bones'la ilişkim, özgürlüğüm, arkadaşlarım, suçluları yakalamam- gitmişti. Çoğu Gregor'un suçuydu. Ama benim de suçum vardı. En azından bu konuda bir şey yapabilirdim.

Öncelikle duygularımı kontrol altına almalıydım ki Bones'u gördüğümde bunları konuşabilelim. Çocukluğum boyunca ve Bones'u terkettiğim yıllarda geliştirdiğim duygusal kalkanlarıma odaklandım. Şu anda beni sadece onlar toparlayabilirdi.

Yeterince kendimde hissettiğimde plan yapmaya başladım. Ljzun, sıcak bir duş alacaktım ve biraz vücudumu çalıştıracaktım. Belki lanla düello yapabilirdim. Ona girmek iyi bir başlangıç olurdu. Hem onu yendiğim günden beri bir rövanş istiyordu.

Pekala, lan, diye düşündüm, *bugün senin şanslı günün!*

Ondan sonra da Bones'la konuşacaktım. Durum daha fazla kötüleşmeden aramızı düzeltmeliydim.

ON İKİ

İAN BABA ÖFKEYLE BAKTI. "GÜNEŞ DOĞMAK ÜZERİNE olmasaydı şu anda sana merhamet göstermem için yalvarıyor olurdun."

İan yerdeydi ve onun üzerinde oturuyordum. Normalde bu pozisyon onun hoşuna gidebilirdi ama o anda göğsüne bir bıçak sapladığım için kafası başka şeylerle meşguldü.

"Kaybettin diye mızıkçılık yapma," diye karşılık verdim. Bıçağı göğsünden çıkardım ve üzerinden kalktım. "Hadi. Tekrar."

"Sevişmenin yerini tutmuyor bu," diye homurdandı ayağa kalkıp gömleğindeki yırtığa bakarak. "Mahvetmişsin."

"Sana gömleğini çıkarmanı söylemiştim," dedim ve omuz silktim.

İan sırttı. "Ah, ben vücudumu görmek için öyle dediğini sanmıştım, tatlım."

JEANETTE FROST

Dövüş boyunca bu tür yorumlarla dikkatimi dağıtmaya çalışmıştı ama hiçbirini ciddiye almıyordum. Onun taktiğinin bu olduğunu biliyordum.

"Konuşmaya devam et, güzelim. Böylece sessiz olduğun dakikaların değerini daha iyi anlıyorum."

Birbirimizin etrafında daireler çizdiğimiz sırada lan güldü. Böyle kavgaları çok severdi. Bu onun beğendiğim özelliklerinden biriydi.

"Demek beni güzel buluyorsun. Biliyordum. Maalesef, Melek, harika vakit geçirebilirdik ama gidip Crispin'le evlendin. Artık sonsuza dek bana yasaksın. Oysa eğlenceli olurdu. Çok eğlenceli."

"Hiç şansın olmadı, lan."

Gülerek eğildi ve ona fırlattığım bıçağı savuşturdu.

"Kötü nişan alıyorsun, tatlım. Bir metreyle kaçırdın. Crispin hayatına tekrar girmeden önce istesem seni ne kadar kolaylıkla yatağa atacağımı hiç düşündün mü? Eğer gerçekten seni elde etmek isteseydim bana uzun süre karşı koyabileceğini mi sanıyorsun?"

Kendini beğenmiş piç. Ona doğru hamle yaptım ama son anda kenara çekildi. Bir hata yaptığımı çok geç anladım. Çelme taktı ve bir yumrukla beni yere düşürdü. Sırtımda dirseğini hissettim. Tam üstüme atlamıştı. Kollarımı arkamda kenetledi ve ağzını boynuma dayadı.

"Bir ısırışla boğazını parçalayabilirim," diye fısıldadı, sonra beni serbest bıraktı. Sırtüstü döndüm ve onun bana muzaffer bir edayla baktığını gördüm.

"Öfkelisin," dedi. "Bu senin hem zayıflığın hem gücün."

MEZARA MAHKUM

Ayağa kalktım ama kırılan kaburga kemiklerim yüzünden sanırım, yavaş hareket ediyordum. "Üç maçın birini kazandın, Ian. Hava atmak için fazla erken."

"Seni eninde sonunda yeneceğimi biliyordum," diye cevap verdi. "Yeterince zaman verilince herkes hata yapar."

Ayak sesleri duydum ve annem odaya girdi. Önce odanın kenarlarına itilmiş mobilyalara, sonra bana, ardından lana baktı.

"Catherine, daha ne kadar burada dövüşüp duracaksınız?" diye sordu.

"Bana merhaba demeyecek misin, tatlım?" diye yumuşakça sordu Ian. Sadece ağzımı oynatarak Ian'a tehditler savurdum. Keyifle sıırttı.

Annem, Ian'ı duymazdan geldi ve düzensiz nefes aldığımı farketti. "İyi misin, Catherine?"

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Daha da sesli bir şekilde nefes alıp vermeye başladım.

"Hayır, değilim. Ian kaburgalarımı kırdı."

"ispiyoncu." Ian ne yaptığımı anlamıştı.

Annem benim için endişelenmek yerine ayağını yere vurmaya başladı.

"O kadar yaklaşmasına izin vermemeliydin. Belki de işini bıraktığından beri formunu kaybetmişsindir."

Hiddetle nefes verdim. Ian sessizce gülüyordu. O sırada odanın bir köşesine ittiğimiz televizyon açıldı. Etrafıma bakıp uzaktan kumanda tutan birini aradım ve Ian'ın küfrettiğini duydum.

"Kahretsın."

JEANIE FROST

"Ne?"

Bir eliyle benim kolumu, öteki eliyle de annemin kolunu tuttu.

"Gündoğumu. Neden gulyabaniler hep giindoğumunda saldırmayı seçiyor?"

lan bizi merdivenlerinden yukarı çıkardı. Evdeki herkes odalarından çıkıyordu ve televizyonlar açılmıştı. Hepsinin aynı anda açılmasının evin alarmlarından biri olduğunu hatırladım.

"Kim saldırıyor?"

"Durup konuşmaya vakit yok," dedi lan ve köşeyi döndüğünde neredeyse Bones'la çarpıştıyordu. "Alı, Crispin. Umarım enerjik hissediyorsundur. Yoğun bir sabah olacağı benziyor."

"Öyle gözüküyor," dedi Bones ve bir elini omzuma koydu. "Benimle geliyorsun, Kedicik. lan, annesini aşağı götür."

"Bekle."

Bones'un kemerindeki bıçaklardan birini çektim. Bones'un üstünde bir sürü bıçak vardı. Belli ki bu çok da beklenmedik bir saldırı değildi. "Kaburgalarım kırık. Beni yavaşlatmamaları için bana biraz kan vermelisin."

lan dalga geçer gibi homurdandı. "Bu konuşmanın devamını çok merak ediyorum."

"Merak etmesen iyi olur," diye karşılık verdi Bones. "Kedicik, bu taraftan."

Tuttuğum bıçağı umursamadan beni evin üçüncü katına çıkardı. Önce bu katta benim için birkaç silah sakladığını düşündüm. Ya da koruyucu giyecekler... Bones böy-

MEZARA MAHKUM

le şeylere önem verirdi. Ama Bones yatakodasma girdi ve dolabın içinde görünmeyen bir düğmeye bastı. Daha önce hiç görmediğim küçük bir odanın gizli kapısının açıldığını görünce ne yapmak istediğini anladım. Ve sinirden deliye döndüm.

"Eğer bu kıruda saklanacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Tartışmaya zamanım yok," diye sözümü kesti Bones ve beni içeri itti. "İçeride ekranlar, bir telefon, cep telefonun ve bazı eşyaların var. Bu saldıranlar gulyabani. Majestik'in bahsettiği söylentileri hatırla, sence kimi hedef alacaklar? Seni ve seni koruyanları. Ortalıkta gözükmezsen aşağıda savaşılan herkesin hayatta kalma şansı artar. Bu yüzden, Tanrı aşkına, Kedicik, burada kal."

Bones'un alev alev yanan gözlerine baktığımda uyanık ya da baygın, bir şekilde bu sığınakta kalacağımı anladım.

"Bu kapıyı gösteren bir ekranın var," diye devam etti ve bir düğme gösterdi. "Eğer tanımadığın biri içeri girmeye çalışırsa buna bas. Şimdi geri çekil."

İtaat etmemi beklemeden beni odanın derinliklerine doğru itti ve dışarıdaki düğmeye bastı. Kapı sert bir sesle kapandı. Kilitlerin döndüğünü duydum. Bu ayakkabı kurusunda hapsolmuştum.

Arka taraftaki ekranlara döndüm. Hepsi farklı yerleri gösteren altı ekran vardı. Biri Bones'un dediği gibi dolabın kapısını, ötekilerse değişik açılardan evi gösteriyordu. Evin dışını görmek beni şaşırttı çünkü nasıl bir yerde olduğumuzu yeni farkediyordum. Bones'un dışarı adım atma-

JEANIEPE FROST

ma bile izin vermemesine şaşmamalı. Anlaşılan küçük bir kaledeydim, içerisi çok modern döşendiği için bunu daha önce anlayamamıştım.

Gün doğuyordu. Gökyüzü aydınlanmaya başladığından olan biteni giderek daha iyi görebiliyordum çünkü kameraların gece görüşü yoktu. Kameralardan bir tanesi kaleye uzanan küçük tepeyi gösteriyordu.

Nefesimi tuttum. Sayıları o kadar çoktu ki. Yüzden fazla gulyabani kaleye doğru düzenli bir şekilde yürüyordu. Hepsi silahlıydı. Bazılarında tabanca ya da bıçaklardan daha tehlikeli, roketatar gibi silahlar vardı. Biz kaç kişiydik? Bones, Spade, Rodncy, Ian... Spade birkaç da nöbetçi olduğunu söylemişti. Bu kadar fazla gulyabaniye karşı dövüşürlerse bu bir katliam olacaktı. *Neden dış bahçeye mayınlar yerleştirmediler?* diye sinirlendim. *Neden dışarıda daha çok adamımız yok? Ve neden hedeftahtası gibi evin önünde dizilmiş duruyor Lir!*

Gulyabanilerin arasından biri öne çıktı ve kaleye yaklaştı. Orta boylu, gri saçlıydı ve bir komutan edasıyla yürüyordu. Bir şey söylüyordu ama ekranlar sesi iletmiyordu. Her ne dediyse bizim tarafın pek hoşuna gitmedi. Bones adama ortaparmağıyla bir işaret yaptı. Adam yere tüküldü ve diğerlerinin yanına döndü.

Bir anlamaya varılamayacağı belliydi.

Makineli tüfekler ateş açtı. Aynı anda vampirlerin hepsi uçmaya başladı. Rodncy de kendi makineli tüfeğinin başına geçti. Kaleden tanımadığım bazı kişilerin çıkıp Bones'la diğerlerinin yardımına koştuğunu görünce biraz rahatla-

MEZARA MAHKUM

dun. Vampirler birkaç saniye için kameraların görüş alanının dışına çıktıktan sonra, füze gibi gulyabanilerin arasına uçtular. Tekrar uzaklaştıklarında üzerine daldıkları gulyabanilerin ya kafaları kopmuş oluyordu ya da baygın ve yerde oluyorlardı.

İzlemek inanılmazdı. Yaptığım hesaplama göre kaleyi koruyan bir düzine vampir vardı ve her biri güdümlü bir kasırğa gibi saldırıyordu.

Yine de yeterli değillerdi. Hayatta kalan gulyabaniler uzun süre baygın kalmıyordu. Kendilerine gelip kaleye doğru yürümeye devam ediyorlardı ve adım adım kaleye yaklaşıyorlardı. Sayıları azalıyordu, evet, ama çok kararlıydılar. Bones ve diğerleri çok tehlikeli olsa da matematik diye de bir şey vardı. Vampirlerin sayısı çok azdı. Yirmi dakika dövuştükten sonra gulyabanilerin başındaki adam bir işaret fişegi ateşledi. Dehşetle elimi ekrana uzattım. Ağaçların arasından gulyabani ordusunun diğer yarısı çıkmaya başladı. Çığlık attım ve beni içeri hapseden kapıyı yumrukladım. Kıpırdamadı bile. Kapıyı açacak bir düğme aramaya başladım.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki o da benimle beraber çığlık atıyor gibiydi. Yüz gulyabani daha saklandıkları yerden çıkmıştı. İki dalga halinde saldırmayı seçmişlerdi. Zekice ve ölümcül bir plandı. Gündoğumundan hemen önce saldırıp vampirlerin en zayıf oldukları anı yakalamışlardı. Ve vampirlerin tüm güçlerini ilk dalgada harcamalarını sağlamışlardı. Şimdi de vampirler yorulmuşken onları öldürmek için yaklaşıyorlardı. Bense küçücük

JEANETTE FROST

bir odada kilitliydim ve izlemek dışında elimden bir şey gelmiyordu.

Bir telefonun çaldığını duydum. Bir an durup bu sesin gerçek mi hayal mi olduğunu anlamaya çalıştım. Sesi tekrar duyunca yerlere devirdiğim eşyalar arasında sesin kaynağını aramaya başladım. Bazı kıyafetlerin altında çalan cep telefonumu buldum. Arayanın Don olduğunu umarak telefonu açtım. Belki o bize yardım edebilirdi. Askerlerini yollardı. Ben nerede olduğumuzu bilmesem bile.

"Catherine."

Ben alo diyemeden ses kulağıma ulaşmıştı. Arayan amcam değildi.

Gregor.

Nefes nefese kalmıştım. Kaburgalarım kırıktı, Bones'u kaybetmekten korkuyordum ve buradan çıkamıyordum.

"Korkma, karıcığım."

Sakinleştirici bir ses tonuyla konuşuyordu ama sesinde bir şey daha vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ve umırsatmıyordum.

"Buna ayıracak vaktim yok..." Nefes almak için cümleler arasında boşluk bırakmam gerekiyordu. "Buradan çıkmalıyım..."

"Tehlikede değilsin."

Ağzımdan sert bir kahkaha çıktı. "Ne kadar da yanılıyorsun."

"Sana zarar vermeyecekler, Catherine."

O anda sesinde ne olduğunu farkettim. Kendine güven.

"Bunlar senin gulyabanilerin, değil mi?" diye fısıldadım.

MEZARA MAHKUM

Ekran da Bones'un vampirleri bir araya toplamaya çalıştığını gördüm. Üzerlerine mermi yağıyordu. Daha önce gördüğüm sahne şimdi anlam kazanmıştı. Bir elçi, Bones'a bir teklif götürmüştü. Teklifin ne olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu. Bu yüzden Bones beni buraya kilitlemişti. Kendimi kurtarmak için herkesi feda etmeyeceğimi biliyordu.

"Bu şekilde bitmek zorunda değil, *ma eherie*," dedi Gregor. "Bana gelirsen söz veriyorum adamlarım seninkilere daha fazla zarar vermeden oradan ayrılacak."

"Şu anda gizli bir odada kilit altındayım," diye onu tersledim. "İstesem bile bir yere gidemem."

"Bana gelmek için bir yere gitmene gerek yok," dedi yumuşakça. "Ben Riiyahırsızı'yım. Bana gelmek için uyuman yeterli."

Uyumak mı? Böyle bir zamanda kim uyuyabilirdi ki? Silah seslerinden duvarlar titriyordu ve ekranlarda gördüklerim yüzünden kusmak üzereydim. Kafamı duvara vurup kendimi bayıltmak dışında uyumanın bir yolu aklıma gelmiyordu.

"Söylemesi kolay."

Sesim alçaldı. Bones bu odayı dikkatle hazırlamıştı. Birkaç kitap, atıştırmalık yiyecekler, içecekler, kalem ve en önemlisi haplar vardı.

Düşündüm. Bir haplara bir de ekranlarda gördüklerime bakıyordum. *Mencheres*, *Gregor'un bana zarar vermek istemediğini söyledi*. *Bones'un aldığı tüm önlemler Gregor'un beni bulmasını engellemek için*. *Gregor'un beni öldüreceğinden*

JEANİENE FROST

den değil Gregor benimle olmak istediği için... Onun yanına gitmek tehlikeli olabilirdi ama Bones ve arkadaşlarım şu anda çok daha büyük bir tehlike içindeydi. Arkama yaslanıp hayatlarını kurtaracak bir mucize gerçekleşmesini bekleyemezdim.

"İsteddiğini yapacağım ama şartlarım var."

Gregor inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Durumun ciddiyetini anlayamadın galiba."

"Olan her şeyi kuşbakışı görebiliyorum," diye onu düzelttim ve dudağımı ısırdım. "Yine de bazı şartlarım

»

var.

Dalga geçer gibi güldü. "Sana zarar vermeyeceğim, Catherine."

"Güzel, ama istediğim bu değil." Tanrım, yeni gelen gulyabaniler de ateş açmaya başlıyordu. Fazla zamanım yoktu. "Senin yanma geldiğim anda bu saldırı duracak. Adamlarını geri çekeceksin ve tekrar saldırmayacaklar. Bizim aramızda ne geçtiğini hatırlamamı mı istiyorsun? Tamam, istediğini yapacağım. Ama her şeyi hatırladıktan sonra yine de Bones'un yanına dönmeyi seçersem gitmeme izin vereceksin, ne olursa olsun. Bu bir kumar, Rüyahırsızı, kendine ne kadar güveniyorsun?"

Bilerek onun kibrine oynuyordum. Ne öğrenirsem öğreneyim, Bones'a karşı hislerimin değişmeyeceğini biliyordum. Gregor bunu bilmiyordu. Eğer teklifimi kabul etmezse kendine güvenmiyor olacaktı.

"Eğer iş o noktaya gelirse seni korumasız yollamam. Güvenle istediğin yere ulaşmanı sağlarım," diye dikkatle

MEZARA MAHKUM

ccvap verdi. "Evet, kumar oynayacak kadar kendime güveniyorum. Şartlarını kabul ediyorum."

"Hayatın üzerine yemin et, Gregor. Çünkü eğer yalan söylüyorsan senden hayatını alacağım."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Eğleniyor gibiydi. "Peki. Hayatım üzerine yemin ediyorum."

İçimi çektim. Gregor'a güvenmesem de başka şansım yoktu. Buradaki herkes ölürse kendimi asla bağışlamazdım. *Tanrımı, lütfen Gregor doğru söylüyor olsun ve lütfen, lütfen, Bones bunu rüya olduğunu anlasın.*

"Tamam. Her ne yapacaksan hazır ol. Geliyorum."

Telefonu kapadım ve uyku haplarını elime aldım. Bones bunları Gregor'u uzak tutmam için koymuştu. Ama şimdi onları Gregor'u içeri almak için kullanacaktım.

Don ne kadar içmem gerektiği konusunda çok netti. Dört hap birden almalıyım. Daha azını alırsam normal bir uykuya daldırdım. Şişeyi açıp iki hap yuttum. Sonra elimi bir kalem aldım. Başım dönmeye başlamıştı bile. Kiptaplardan birinden bir sayfa yırttım ve boş bir yerine yazmaya başladım.

Geri döneceğim...

Daha yazmayı bitirmeden kelimeler bulanıklaştı. Sonra her şey karardı.

Koşuyordum ama bu sefer kovalanmıyordum.

"Daha yakına gel, Catherine."

Sesini takip ettim ve ileride onu gördüm. Gregor sakince gülümsüyordu. Son adımlarımı yavaşlattım.

JEANETTE FROST

"Anlaşmamızı unutma," diye uyardım ve yaydığı gücü hissettim.

Gregor'un gözleri ışıldadı. "Bana gel."

Bir an tereddüt ettim. Arkama baktım ve Bones'u görmeyi umdum. Orada değildi. Kendi hayatını ve etrafındakilerin hayatını kurtarmak için savaşıyordu. En azından artık ona yardım edebilirdim.

Gregor'a yaklaştım ve bana sarılmasına izin verdim. Dudaklarının boynuma değip geçtiğini hissettim sanki ama onun dışında...

"Hiçbir şey olmuyor."

Bunu onun göğsüne doğru söylemişim çünkü çok uzun boyluydu. Etrafımızdaki havanın elektriklenmesine rağmen rüyada olduğum hissi geçmedi.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Şansa bak, şimdi de performans sıkıntısı mı çekiyorsun?" diye tısladım ve bu gecikme yüzünden Bones'a olabilecekleri düşündüm. "Hadi, Gregor. Rüyahırsızlığını yap."

Beni daha sıkı tuttu. "Senden dolayı olmalı," diye fısıldadı. "Beni engelliyorsun."

Kahretsin. Savunmalarımı devreden çıkarmak benim için yapması en zor şeydi, özellikle karşımda bir yabancı varken.

"Engellemeyle çalışıyorum."

Gözleri alevlendi. "Geciktirmen senin zararına olacaktır."

Maalesef haklıydı. Bunu hemen çözmem gerekiyordu. Kollarımı boynuna doladım ve başını bana doğru çektim. Ağzı ağızıma yaklaştığında onu öptüm ve dudaklarının ta-

MEZARA MAHKUM

nıdık gelmesine şaşırdım. Bana açlıkla karşılık verdiğini hissedince dikkatim dağıldı ve kalkanlarım indi. *Kendini serbest bırak, Cat. Sadece rahatla...*

Birden içim dışıma çıkıyormuş gibi bir acı hissettim. Çığlık atmak istedim ama bir gırtlığım, sesim ya da vücudum yoktu. Kendi vücudumdan çekilip hiçliğe atılmanın tarifiedilemez korkusunu hissettim. Ses hızıyla boşluğa düşmek gibiydi. Sonunda vücuduma geri fırlatıldım sanki. Tekrar et, kan ve kemikten oluştuğumu farkettiğinde kalp atışlarıma odaklandım. O anda kalbimin sesi şu hayatta duyduğum en tatlı sestti.

"Catherine."

Hemen sonrasında da diğer duyularım yerine geldi. Ayakla olmadığımın farkına vardım ama Gregor'un kolları hala bana sanlıydı. Kendi kendime her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim, *iki kol, iki bacak, tamam. Parmaklarımı oynatabiliyorum, tamam. Kaburgalarımı hala acıyor, olabilir. Kalbim deli gibi atıyor, çok doğal.* Ama bir şey eksikti.

Büyük ellerin sırtımda gezdiğini hissettim. Gregor katı bir şekilde önümdeydi ve yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

Ve benim gibi, onun da üstünde hiçbir şey yoktu.

ON ÜÇ

“KİYAFETLERİM NEREDE?”

Bunu öyle bir öfkeyle sormuştum ki bana suçlayıcı bir şekilde baktı. "Öyle tıslama, Carilerine. Sadece organik şeyleri hareket ettirebiliyorum."

Bu doğru olsa bile neden onun da çıplak olduğunu açıklamıyordu. Kazara olduğunu sanmıyordum. Beni okşamayı kesinlikle kazara değildi.

"Çek ellerini üzerimden, Gregor. Ve söz verdiğin gibi adamlarının çekilmesini sağla. Hemen." Bunu aynı kızgın ses tonuyla söylemedim. Soğuk bir kararlılıkla söyledim.

Bir an reddedecekmiş gibi baktı. Sonra kasten yavaş davranarak kollarını üzerimden çekti. "Ayağa kalkmaya çalışma, kendine gelmen için zamana ihtiyacın var."

Bir yataktaydım. Tabii, eminim bunu da özellikle seçmemişti. "Sen sözünü tuttuğun sürece bir sorun çıkmaz."

MEZARA MAHKUM

Cevap vermedi. Sadece kapıya yönelip açtı. Olduğum yerde yüzüstü dönmeyi başardım ama hala kollarımı ve bacaklarımı oynatamıyordum.

Odanın hemen dışında biri vardı. Gregor o kişinin içeri girmesine izin verdi.

"Lucius, bak ve gör."

Lucius uzun boylu, sarışın bir adamdı ve gerçekten bakıp gördü. Ben de bu sırada onlara ters ters bakıyordum.

"Karım yanımda. Kendi isteğiyle geldi, bu yüzden Simon'a güçlerini çekmesini söyleyebilirsin."

"Hala karın olduğumdan emin değilim ve bana şantaj yaptığın için geldim," diye cevap verdim.

"Onun ne durumda olduğunu Simon'a söylemeyi unutma," dedi Gregor beni duymazdan gelerek. "Benimkini de es geçme."

Tanrım, Bones çıldıracaktı. Belki de bu planı daha iyi düşünmeliydim.

"Oui, monsieur."

Lucius arkasına bile bakmadan ayrıldı ve Gregor kapıyı kapattı. Gregor da içeride kaldığı için bu pek hoşuma gitmemişti.

"Şu Simon'ı arayacak mı? Oraya ne kadar yakınız?" diye sordum ve yorganı tutup içine girmeyi başardım.

"Arayacak." Gözleri parladı. "Bavyera'dan çok uzaktayız, Catherine."

"Bavyera mı?" Vay be, gerçekten uzak bir yerdeyiz. "Peki, şimdi neredeyiz? Ama herhalde bana söylemezsin."

JEANETTE FROST

Çıplak bir yabancıyla konuşmak çok tuhaftı. Gregor'un üstünü örtmeye niyeti yok gibiydi. Özellikle bakmıyordum ama kör de değildim. Amerikan futbolcuları gibi bir vücudu vardı. Kaslıydı ve yara izlerini görebiliyordum.

"Söyleyeceğim. Ben gözlerini ve aklını elinden alıp seni oradan oraya taşıyan o hayvan gibi değilim."

Bu cümleyle her şey açıklığa kavuştu. Ona yerimizi söyleyen gerçekten benmişim.

"Rüyamda seni görmüyordum ama yine de kafamın içinde geziniyordun. Böyle detayları bildiğine göre işini iyi yapmış olmalısın."

Gregor yatağın kenarına oturdu ve uzaklaşmamam için elini uzattı. Hareketlerimi kontrol edememek beni korkuttu. Yataktan atlayıp kaçmak istiyordum ama sadece olduğum yerde debelenebiliyordum.

"Senin bildiklerini biliyorum," dedi ve elini kolumda gezdirdi. "Kanını içmediğim kimseyi yerinden hareket ettiremem ve aklını okuyamam. Yıllar önce olmasına rağmen kanın hala benim bir parçam, Catherine."

Bu küçük bilgiyi de daha önce kimse bana söylememişti. "Yaptıklarımı biliyorsan, Bones'u sevdiğimi de biliyorsun demektir," diye cevap verdim.

"Sevdiğini sanıyorsun." Kİ i daha aşağılara indi ve yorganın altına girdi.

Klinin baldırımında gezmesi beni tahrik etmedi, tersine kızdırdı. "Nasıl pislik bir herif, hareket edemeyen bir kadını okşar ki?"

MEZARA MAHKUM

Eli bacağımın üzerinde dondu. Olduğum yerde dönme-
yi ve yorganı üzerimde tutmayı başardım. Şimdi en azın-
dan boynumu bükmeden onu görebiliyordum.

"Adamlarımı kaleden çekmeyi kabul etmemin tek sebe-
bi, Bones'un birkaç kere senin hayatını kurtarmış olması-
ydı," dedi Gregor. "Ama onu bir kez daha affetmeyeceğim."

"Onu, annemi ve arkadaşlarımı gündeğumunda pusu
kurarak öldürmekten vazgeçmeye affetmek mi diyorsun?
Hem sen bizi nasıl buldun? Bu sefer benden öğrenmiş ola-
mazsın."

Gregor dişlerini sıktı. "Bones'un aptallığı sayesinde bul-
dum. Ve eğer rollerimiz değişseydi o da ez benim kadar acı-
masız davranırdı."

Cevap vermek için ağzımı açmışım ki biri kapıya vurdu.

"Rahatsız etmeyin demiştim," diye bağırdı Gregor ve si-
nirle kapıyı açtı.

Gelen yine Lucius'tu. Çok telaşlıydı, neredeyse olduğu
yerde zıplıyordu. "Efendim, benimle gelmelisiniz. Bazı ha-
berlerim var."

Bu sırada yataktan kalkmayı ve ayakta durmayı he-
cerdim.

"Ne oldu? Mesajı ulaştırabildiniz mi?" diye sordum. Ba-
şım dönmeye başlamıştı.

"Seninle mi gelmeliyim?" diye tekrar etti Gregor. "On
iki yıldan sonra nihayet karımla beraberim. Bekleyemez
mı?"

"Hayır, *monsieur*," diye fısıldadı Lucius ve boynunu
eğdi.

JEANETTE FROST

"Bones'a bir şey mi oldu?" diye ısrar ettim ama bacaklarım beni taşımadığından yere düştüm. "Eğer o öldüyse, Gregor..."

"O domuz hala hayatta mı?" diye sözümü kesti Gregor. "Cevap ver de kendini kaybetmesin."

"Evet, hayatta." Duyduğum en tatlı sözlerdi. "Lütfen benimle gelerseniz..."

"Annem?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla arkadaşlarınız arasında ölen yok," dedi Lucius ellerini ovuşturarak.

"Öğrenmek istediğini duydun," dedi Gregor ve beni tutup tekrar yatağa yerleştirdi. "Kendini sakatlamak istemiyorsan burada bekle. Hemen döneceğim."

Odadan çıktı ve kapının kilitlendiğini duydum. O anda yapabileceğim başka bir şey olmadığı için uzuvlarımı hareket ettirme antrenmanları yapmaya başladım.

Gregor bir saat sonra döndü. Bir pantolon giymişti sadece. Hiç yoktan iyidir. Çarşafı çeneme kadar çekerek olurdum ve yastıklara sırtımı dayadım. Yüzüme baktığında sert yüz ifadesinde bir değişiklik gördüm. Ağzı yumuşadı ama tam olarak gülümsedi de sayılmaz.

"Bana eskiden olduğun kızı hatırlatıyorsun. Artık o değilsin ama şu anda ona benziyorsun."

Çok tuhaftı. Eskiden olduğum kişiyi hatırlıyordu ama o kişinin kim olduğu konusunda benim hiçbir fikrim yoktu. Vampirlerden nefret etmeyen ve bir vampirle Paris'e giden on altı yaşında bir Catherine mi? Öyle biriyle hiç tanışmadım.

MEZARA MAHKUM

"Hayır, artık o kişi değilim," dedim. "Zıınanı geri çevirmenin yolu olmadığına göre arkadaşça ayrılmaya ne dersin?"

Teklifime cevap vermedi. "Vücudun da değişmiş. Birkaç santim uzamışsın ve kilo almışsın."

"Herkes başkalarını eleştirmeye bayılıyor," diye mırıldandım.

Bu onu gülümsetti. "Bu bir hakaret değildi, *ma femme*. Göğüslerin büyümüş ve kalçan yumuşaklaşmış."

Bu öğrenmek istediğimden *çok* daha fazlaydı. "Gregor," dedim içimi çekerek. Kaburgalarımdeki baskıyı hissediyordum.

Birden başucuma geldi. "Yaralanmışsın. Seni buraya getirdiğim için olduğunu sanıyordum ama sen acı çekiyorsun."

"Önemli değil," dedim ve ellerini ittim. "Bir arkadaşla düello yaparken darbe aldım, ben iyiyim. Nerede olduğumuzu hala söylemedin."

"Avusturya." Teklif etmememe rağmen yanıma oturdu. Yakınımda olmasından hoşlanmıyordum. Uzaklaşmaya çalıştım.

"Peki Lucius'un getirdiği ve bilmemi istemediği haber neymiş?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Hafifçe omuz silkti. "Önemsediğin kimse yakalanmadı ve öldürülmedi. Adamlarım istediğin gibi geri çekildi ve söziimii tutmuş oldum."

"Sözünün tamamını henüz tutmadın," dedim sertçe.

"Sen de tutmadın. Şimdi senin sıran." Pantolon cebinden küçük, gümüş bir bıçak çıkardı. "Kanımdan iç. Senden çalınanı öğren."

JEANETTE FROST

Aklımdan silineni öğrenmemin zamanı gelmişti ama bunu yapmak istediğimden emin değildim. Karşımdaki bu vampiri sevmiş olmam mümkün müydü? Bunu hayal bile edemiyordum ama Gregor kendinden çok emindi. Ya geçmişimle ilgili öğreneceklerim Bones'la aramdaki durumu değiştirirse? Bunu riske atabilir miydim?

Ama başka çarem yoktu. Gregor bana zorla kanını içirmeye çalışsa ona o anki durumumda karşı koyamazdım. Ayrıca hareketlerime şüphenin yön vermesine de izin veremezdim. Bones'u seviyordum. Gregor ne düşünürse düşünsün, hatırlayacağım hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Bıçağı elime alırken başka taraflı bakmadım. Eline uzandığımda Gregor beni durdurdu.

"Hayır. Boynumdan içmelisin, bir zamanlar benim senin boynundan içtiğim gibi."

Ona *gerçekten* daha fazla yaklaşmak istemiyordum ama hayır diyemezdim. *En azından Bones yanıldı*, diye düşündüm. Gregor'un onu ısırمامı isteyeceğinden emindi.

Tereddüt etmeden bıçağı Gregor'un boğazına saplayıp yaraya ağzımı dayadım ve kanını içmeye başladım. Gregor'un kollarını bana doladığını hissettim. Beynimde bir şey patladı. Bu sefer düşmüyor, sanki ileri itiliyordum.

Gregor'un hizmetçisi Cannelle'in istediği gibi önü kapının yanında bekliyordum. Fransızca bir şey mırıldanmıştı. Ne dediğini anlamamıştım ama kulağa pek dostça gelmemişti. Gregor'un önünde Cannelle çok nazikti. Ama Gregor sırtını döner dönmez buz kesiyordu. Nedenini bilmiyordum

MEZARA MAHKUM

ama bu beni üzüyordu. Evden çok uzaktaydım ve bu evdeki birkaç kişiden başka kimseyi görmüyordum. Bir arkadaşım olsa ne iyi olurdu.

Gregor'un evinin giriş katı çok soğuk bir şekilde tasarlanmıştı. Yüksek tavanlardan gökyüzü gözüküyordu. Duvarlarda gülümsemeyen adamların portreleri ve çapraz şekilde asılmış baltalar vardı. Evet, burası gerçekten de sıcacık bir yuvaydı. Eğer Adolf Hitler'seniz.

Gregor birkaç dakika sonra kapıdan içeri girdi. Üzerinde ızzın, koyu renk bir palto ve kömür rengi bir pantolon vardı. Beni korkutmasına rağmen ne kadar muhteşem göründüğünü inkar edemiyordum.

Gregor'un bir vampir olması hala gerçek gibi gelmiyordu. Bir melez olduğumu yeni kabullenmiştim ki tanımadığım bir vampir beni evimden alıp götürmüştü. Dahası, annem bu vampire güveniyor gibiydi. Annem kimseye güvenmediğine göre Gregor özel biri olmalıydı.

"Elbisen çok yakışmış," dedi beni süzerek. "Çiftlik çocuğu gitmiş, yerine çok hoş bir genç bayan gelmiş."

Dişlerimi sıktım ama damarıma bastığını belli etmek istemiyordum. "Cannelle'e teşekkür et. Beni o giydirdi."

"Ona sonra teşekkür edeceğim," diye cevap verdi. Gözleri parlıyordu. "Lekeli bir kor pantolon giymenden ve saçında dallar olmasından daha iyi değil mi?"

Son iki gündür neredeyse hiç konuşmamıştım çünkü hala Gregor'un karşısında dilim tutuluyordu ama bu son söz karşısında cesaretimi topladım. "Eski kıyafetlerim ömrüm boyunca benim için yeterli oldu," dedim. "Geldiğim

JEANETTE FROST

yer senin için o kadar büyük bir sorunsu belki de beni bir uçağa bindirip geri yollamaksın. Bana ne istersen söyle ama aileme hakaret etme. Eğer zengin değillerse bu onların suçu değildi. Büyükbabamlar tanıdığım çoğu kişiden daha fazla çalışmıştır."

Gregor ellerini uzattı. "Hakaret etmek istemedim, *chârie*. Ben de bir çiftliktenim. Fransa'nın güneyinde bir çiftlikti ama oralarda kiraz yoktu. Gördün mü? Ortak yönlerimiz var."

Gönlümü almıştı. "Başka ne ortak yönümüz var?"

"Ah," dedi ve sert yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gel. Göreceksin."

Gregor'la Paris sokaklarında yürüdük. Beni meydana-daki ıııklı fıskiyelere götürdü ve tarihçelerini anlattı. Rüya gibi bir akşamdı ama kafamda cevaplanmamış birçok soru vardı ve Gregor konuyu değiştirip duruyordu.

"Neden burada seninleyim?" diye sordum. Ohio'dan alelacele buraya getirilmiştim ve sebebini bilmediğim için çileden çıkmak üzereydim. "Yani, annem kötü bir vampirin peşimde olduğunu ve bu yüzden seninle gitmem gerektiğini söyledi ama o vampirin kim olduğunu söylemedi."

Neredeyse Eyfel Kulesi'ne varmıştık. Nefes kesiciydi ama önceliğim olan biteni öğrenmekti.

Gregor yakındaki bir bankı işaret etti ve oturduk. Giin-batımından beri hava gittikçe soğuyordu. Paltosunu çıkarıp bana verdi. Bu basit jest beni yine utangaç hissettirdi. Bir erkeğin randevularda böyle davranacağını hayal ederdim. Gregor çok yakınımı oturmuştu. Nefesimin na-

MEZARA MAHKUM

sil koktuğunu ve dişlerimin arasında bir şey olup olmadığını düşündüm.

"Sen, Catherine," diye başladı Gregor, "çok ender bir şeysin. Bu dünyada vampirler, insanlar ve gulyabaniler var. Ama tarih boyunca senden başka tek bir melez görülmüştür, o da yüzyıllar önceydi. Sen tek olduğun için senden faydalanmaya çalışanlar olacaktır, özellikle de bir adam seni kullanmak isteyecek."

"Kim?" dedim ve nefesimi tuttum. Benim gibi başka kimse olmadığını öğrendiğim için çok yalnız hissediyordum. "Ve neden?"

"Adı Bones," dedi Gregor. "Seni kendisi gibi bir katil olmaya zorlayacak. Avlamak istediği kişileri ona çekmen için seni bir fahişe gibi kullanacak. Aileni öldürecek, böylece ondan başka seni koruyacak kimse kalmayacak. Ve korunmaya ihtiyacın olacak, Catherine. Yapacağın kötülüklerden sonra ömür boyu tehlikeden kaçacaksın."

"Hayır!"

Oıüme serdiği kaderi reddediş çılgımdı bu. Ailemin ölmesine sebep olacak bir canavara dönüşeceğimi duyduğumda kaçmak istedim ama Gregor elini omzuma koyup beni tuttu.

"Ben bu yüzden geldim, *ma eherie*. Seni burada bulamayacak. Yakında seni bana bağlayacağım, ondan sonra kimse seni alamayacak. Eğer dediklerimi yaparsan böyle bir hayatı yaşamak zorunda kalmazsın."

"Ailem? Annem? Onlar güvende olacak mı?" Onların öleceğini düşünmek baştan aşağı titremeye başlamama sebep olmuştu.

JEANETTE FROST

"Sen benimle olduğun sürece güvende olacaklar."

Kendine o kadar güveniyordu ki... *Bu yüzden annem beni buraya yolladı,* diye düşündüm. Eğer evimden uzaklaşmasaydım hepsi öldürülecekti.

Eliyle yanağımı okşadı. "Ama söylediklerimi yapmalısın, *ouP*. Yoksa seni bunlardan koruyamam."

"Tamam." Derin bir nefes aldım. "Dediklerini yapacağım."

"Güzel." Gözlerindeki yeşil parlaklık söndü ve rahat bir havayla gülümsedi. "En iyisi bu. Şimdi bana gel."

Kollarını açınca tereddüt ettim. Kucaklaşmak mı istiyordu?

"Ee, Ne..."

"Daha şimdiden sorgulamaya mı başladın?" diye sözü-mü kesip gözlerini kıstı.

"I layır, hayır." Hemen kollarımı ona doladım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Bu alışık olduğum bir şey değildi.

"Bu daha iyi." Sesi neredeyse bir hırıltıydı. Gregor yüzüm kızarmaya başlayıncaya kadar beni sıktı. "Şimdi eve döneceğiz. Yorgun olmalısın."

"Eh," diye başladım. "Biraz. *Ne?*"

Yukarı doğru uçmaya başladık. İlk korkum yerini hayrete bıraktı. Aşağı baktığımda Paris'e neden Işıklar Şehri dendiğini anladım. Vay canına. Gregor bizi binaların üzerinden uçurdu. Yerden gözükmeyecek kadar yüksekteydik. O yükseklikte rüzgarın sesini duymak ve Gregor'un yaydığı gücü hissetmek tarifedilemez bir duyguydu. Kalbim artık atmıyor, giirlüyordu. *Eğer bu bir riiyaysa uyanmak istemiyorum,* diye düşündüm.

MEZARA MAHKUM

Kısa süre sonra Gregor'un evi olan gri binaya iniş yapıldı. Kendime gelmem için bir süre daha ona tutunmam gerekti. *Uçmak*. Vampirlerin böyle bir özelliği varsa, belki melez olmak o kadar da kötü değildi.

"Bu hoşuna gitti," dedi gülümseyerek. "Gördün mü? Tek yapman gereken bana güvenmek."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Nefes nefeseydim. Beni tutmayı bırakmıştı ama hala çok yakınımdaydı. "Teşekkür ederim."

Yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Karnımda bir şey pır pır ediyordu. Daha önce kimse bana Gregor gibi gülümsememişti.

"Bir şey değil, Catherine."

JEANNE FROST

ON DÖRT

SONRAKİ ÜÇ HAFTA ŞAŞIRTICI BİR HIZLA GEÇTİ. Cannelle'in küçümseyici tavırlarını ve ailem için endişelenmemi saymazsak hiç bu kadar mudu olmamıştım.

Gregor'un yanında olmak harika bir duyguydu. Ona karşı gelmediğim ya da onunla tartışmadığım siirece. Bunu çabucak öğrenmiştim. Ben -bir ergen- kim oluyordum ki bin yaşındaki, güçlü ve bilgili bir vampirle tartışmaya kalkıyordum? Gregor sinirlenince bunu bana sık sık hatırlatırdı. Bu söze verebileceğim bir karşılık bulamamıştım.

Ama Gregor'ın neşesi yerindeyken cennette gibiydim. Saatlerce kendimle ilgili güvensizliklerimi anlatmamı dinlerdi. Annemin tersine, insan dışı özelliklerimi saklamam için beni cesaretlendirirdi. Güzel kızların güzel şeyleri olması gerektiğini söyleyip bana elbiseler, ayakkabılar ve takılar alırdı.

MEZARA MAHKUM

Daha önce hiçbir erkek bana güzel olduğumu söylememişti. Hatta hiç kimse benimle Gregor'un ilgilendiği gibi ilgilenmemişti. Yalnız ve dışlanmış biriyken birden özel ve sevilen birine dönüşmüştüm. Çekici ve karizmatik bir •ulam tüm vaktini benimle geçiriyordu ve aptalca olduğunı bilsem de her geçen gün Gregor'dan daha çok hoşlanıyordum.

Gregor ise sadece benim koruyucum olarak davranıyordu. Kendi kendimi Gregor'dan hoşlanmamam gerektiğine ikna etmeye çalışıyordum. *Gregor hem senden bin yıl daha yaşlı hem de büyük ihtimalle on tane sevgilisi vardır. Cannelle onu istediğini o karlar belli ediyor ama Gregor böylesine güzel bir kadına bile zaman ayırmıyor. Böyle bir durumda senin ne şansın olabilir ki?*

Gregor'la ilgili hayaller kurmayı kesmiştim ki beni İngiliz Hasta filmine götürdü. Altyazıları okumadan neler olduğunu anlayabilecek kadar Fransızcamı geliştirmiştim. Bazı bölümlerde zaten çeviriye gerek yoktu.

Ana karakterin adı Catherine'di. Filmin erotik bölümlerinde adımın söylendiğini duymak fantezilerime spot ışığı tutulması gibiydi. O anda Gregor'un dizinin benimkine değdiğinin, kolunun hemen yanımda durduğunun ve otururken bile ne kadar uzun boylu olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Yüzümün kızardığını hissettim ve bir şey mırıldanıp tualete gitmek için koltuğumdan aceleyle kalktım.

Tuvaletlere ulaşamadım. Koridorda Gregor beni arkamdan yakaladı, çevirdi ve kendine çekti. Şaşkınlıktan ağzım

açılmıştı ki Gregor'un dudaklarını dudaklarımda hissettim. Başımı tuttu ve beni öptü.

Hem korkutucu hem de harika bir histi. Beni öyle sıkı tutuyor, öyle ısrarla öpüyordu ki kıpırdayamıyor, nefes bile alamıyordum. Sonunda beni bıraktığında neredeyse yere düşecektim. Kalbim deli gibi atıyordu.

"İlk öpüşmen miydi?" diye sordu Gregor.

Bunu kabul etmek istemiyordum ama yalan söylediğimde anlıyordu.

"Evet." Ne kadar eziktim. On altı yaşımıdaydım ve sınıftakilerin yarısı çoktan biriyle yatmıştı bile.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İstediğim cevap buydu. Sana yaşatacağım diğer zevkler ne kadar hoşuna gidecek, merak ediyorum."

Acaba yanlış mı anladım diye ona bakakaldım. Bı, Gregor'un normal halinden o kadar farklıydı ki birden ayak uyduramamıştım. "Sen benimle, şey, *seks* yapmak istediğini mi söylüyorsun?"

Fısıltıyla sorduğum bu soruya beni kendine çekerek cevap verdi. "Neden burada olduğunu sanıyorsun? Sence neden seni evime aldım, giydirdim, gecemi gündüzümü seninle geçirdim? Yeni evine alışmanı bekliyordum ve çok sabırlı davrandım, **OM?** Ama sabrım azalıyor. Sen benimsin, Catherine. Ve yakında sana sahip olacağım. Çok yakında."

Söyleyecek söz bulamıyordum. Evet, Gregor'dan deli gibi hoşlanıyordum ama onunla yatağa girmeye hazır değildim.

MEZARA MAHKUM

Çekingen bir şekilde gülümsedim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Yanlış bir şey söylediğimi hemen anladım. Kaşları çatıldı ve yüzü koyulaştı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Sana Cannelle'in uğrun-da birilerini öldüreceği şeyi sunuyorum, sense dalga geçip kıkırdıyor musun? Belki de zamanımı aptal bir çocuk yerine bir kadınla geçirmeliyim."

Gözlerim doldu. İnsanların yanımdan geçerken bize baktığını görüyordum.

"Üzgünüm. Öyle demek..." diye başladım.

"Öyle demek istemedin," diye kızgınlıkla sözümü kesti. "Öyle demek istemedin çünkü *düşünmedin*. Hadi, Catherine. Bu gecelik dışarıda yeterince gezdin."

Beni kolumdan çekiştirerek sinemadan çıkardı. Yanından geçtiğimiz insanlar ağladığını görmesin diye başımı eğik tutuyordum.

Gregor iki gün boyunca benimle konuşmadı. Annemi aradım ama o da böylesine harika bir adama hakaret ettiğim için beni azarladı. Beni evine aldığı için ne kadar şanslı olduğumu bilmiyor muydum? Benim iyiliğimi istiyor olması umrumda değil miydi? Anneme benim istediğimin onun istediğinden *biraz* farklı olduğunu söylemedim. Belki de gerçekten nankörlük ediyordum. Ne de olsa Gregor benim için çok şey yapmıştı. O olmasaydı ben ve ailem tehlikede olacaktık. Ve o büyük bir adamdı, *çok* büyük. Gregor'un yaşındaki bir adamın be-

JEANETTE FROST

nimle sadece el ele tutuşmak istemesini bekleyemezdim elbette.

Pişman olmuşum. Onunla konuşmak için üçüncü günü bekledim. Bir planım vardı ama işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum.

Önce biraz makyaj yaptım. Gregor makyajlı halimi tercih ediyor gibiydi. Sonra saçımı yaptım ve güzel bir kıyafet aradım. Ben pantolon giymeyi seviyordum ama Gregor pantolondan nefret ediyordu. Yeni kıyafetlerimi karıştırmaya başladım. *Tüm bu güzel giysileri görmüyor musun? Hepsini senin için satın aldı. Şuyatakodasına bak. Büyükbabamı tüm evi kadar büyük. Kimse sana bu kadar iyi davranmadı. İvet, Gregor'un ruh hali çabuk değişebiliyor ama ona bakarsan sen de melez bir ucubesin.*

Kolsuz, beyaz bir elbise seçtim ve kendimi hazırladım. Son bir kez dişlerimi fırçalayıp odasına yöneldim.

Ancak kapısının önünde duraksadım. Ya beni evime yollamayı çoktan kafasına koyduysa? Tanrım, nasıl bu kadar aptalca davranabildim?

"İçeri gel, seni duyabiliyorum," diye seslendi.

Kahretsin. Ya şimdi ya hiç.

Yatakodasına girdim ve içeriyi görünce neredeyse amacımı unuttum. Vay canına. Ne kadar da antik bir yerd burası. Yatak benim odamdaki kocaman yatağın iki katı büyüklüğündeydi. Dört kenarında da incelikle yontulmuş ve cilalanmış ağaç gövdeleri vardı. Tüm yatak sanki devasa bir ağaçtan yapılmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

MEZARA MAHKUM

"Dört yüz yıl önce bir marangoz bu yatağı benim için özel olarak yapmıştı," dedi Gregor sessizliğim karşısında. "Muhteşem, *ton?*"

"Evet." Gözlerimi yataktan alıp ona çevirdim. Masasında, bilgisayarının başındaydı. Ekranı kapatıp kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslanıp beklemeye başladı.

"Geçen gece için özür dilerim," diye başladım. "Bir süredir senden çok hoşlanıyorum ama benimle ilgilenebileceğini düşünmediğim için duygularımın aptalca olduğuna karar vermiştim. Bu yüzden beni öptüğünde ve o sözleri söylediğinde çok şaşırdım ve bunun gerçek olamayacağını düşündüm. Çünkü bu kadar şanslı olabileceğime inanmadım."

Önce ondan hoşlandığımı söyleyerek söze başlamamın daha iyi olacağını düşünmüştüm. Bu benim için her ne kadar utandırıcı olsa da söylediklerim gerçektir. Gregor'un rahatlıkla elde edebileceği o kadar kadın arasında neden beni istediğini bilmiyordum. Çabuk sinirlenmesi dışında mü-kemmel biriydi.

"Yakına gel."

Kızgın gözükmeyeceği için rahatlardım ve ona yaklaştım.

"Daha yakma."

Dizlerim onun bacaklarına değene kadar yaklaştım.

"Daha yakına."

Gri gözlerinde zümrüt yeşili parıltılar belirmeye başlamıştı. Ellerimi omuzlarına koydum. Titremeye başlamıştım. Bacaklarının arasında duruyordum.

"Öp beni."

JEANETTE FROST

Çok heyecanlıydım ama onu reddetmeye korkuyordum. Dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Doğru yapıp yapmadığımı bile biliniyordum. Ağzı açıldı ve elleri hareketlendi. Beni kendine bastırdı ve dili dudaklarımı araladı. Birden kendimi onun üzerinde yatar buldum. Gregor koltuğu geri yatırmıştı ve ağzımın içinde gizli hazineler varmışçasına beni öpüyordu. Sonra beni tek eliyle kaldırdı ve sırtüstü yatağa yatırdı.

"Gregor, bekle!" dedim ağzını boynuma kaydırırken. Elbisemin eteğini kaldırdığını hissettim.

Özür dilemek ve onunla konuşmak istemiştım. Belki biraz da öpüşmek. Ama aklımda bu kadar ileri gitmek yoktu.

"Ne dedin?"

Soruyu neredeyse kızgınlıkla sordu ve elbisemin fermuarını açarken duraksadı. Vampir dişlerini görünce titremeye başladım. Dişlerini daha önce sadece bir kere görmüştüm. Büyükbabamların verandasında tanıştığımız gece bir vampir olduğunu kanıtlamak için bana dişlerini göstermişti. O sırada aklıma bir fikir geldi.

"Beni ısırmanı istiyorum." Doğaçlama yapıyordum. Bu fikir de beni korkutuyordu ama olacaklara bir alternatif bulmam gerekiyordu. "Kanımdan iç."

Gregor bana uzun uzun baktı. Sonra gülümsedi. "*Oui*. Bu gece vücudunun kanını içeceğim, yarın gece de masumiyetinin kanını."

Tanrım. Ne yaptım ben?

Gregor oturdu ve beni yanına çekti. Eliyle saçımı kenara itti ve elbisemin yakasını aşağı çekti.

MEZARA MAHKUM

Kendimi sıktım. Ne kadar kötü olabilirdi?

"Korkuyorsun," diye mırıldandı. Boğazımda dilini hissedince olduğum yerde sıçradım. Beni daha da sıkı tuttu. "Bu seni daha da tatlı yapacak."

Bir şey söylemek üzereydim ki ağzımdan sadece bir çığlık çıktı. Dişleri boynumu deldi ve kanımın derimden fişkırıldığını hissettim. Gregor kanımı emerken biraz acı hissettim ama tüm vücudumu kaplayan sıcaklık o acıyı örtmüştü. Başım dönmeye başladı ve beni bekleyen karanlığa yuvarlandım.

ON BEŞ

“UYANMIŞSIN.”

Gözlerimi açtım ve Cannelle'i gördüm. Yakınımda duran tepsiyi işaret etti.

"Al. Yemek ve bir demir hâpı. ikisine de ihtiyacın olacak. Günbatımına kadar birkaç saatin var."

"Ne?"

Cannelle'in sözlerini duyar duymaz olduğum yerde doğruldum. Söyledikleri beynime ulaştığı anda başım tekrar dönmeye başladı. Cannelle acımadan beni izliyordu.

"Kanından çok içti," dedi ve Fransızca bir şey mırıldandı.

Fransızcam çok iyi olmamasına rağmen sıska ve keçi kelimelerini yakaladım.

"Ne oldu, Cannelle?" diye sordum. Ben de hiç havamda değildim. "Birilerine anlamayacakları dilde hakaret etmenin ayıp olduğunu bilmiyor musun?"

MEZARA MAHKUM

Tepsiyi yatağın üzerine dikkatsizce koydu. "Sıka bir ke-
• iden Gregor'un neden bu kadar çok beslendiğini anlama-
dığımı söylüyordum," diye özetledi. "Şimdi bir şeyler ye-
meni tavsiye ederim. Bu gece onun altında kanamaktan
başka bir şey yapamazsan Gregor pek mutlu olmayacaktır."

Bu işten nasıl sıyrılacağını bilemiyordum. Gregor'a fik-
rimi değiştirdiğimi söylemem yeterli olmazdı. Bu da bana
tek bir seçenek bırakıyordu. İzin vermek. Belki de yapabi-
leceğim en iyi şey buydu ve endişelerimi bir kenara koyma-
lıydım. Böylece Gregor kızmaz, beni eve yollamazdı ve de-
diğine göre hamilelik ya da hastalık gibi şeyleri dert etme-
me gerek yoktu. Böyle bir adım atmak için biraz daha bek-
lemeyi tercih ederdim ama anlaşılan vaktim gelmişti.

"Canıelle." Sesimi alçaktım ve yakınıma gelmesi için
işaret ettim. Meraklı bir ifadeyle yanıma geldi. "Bu gece
beni ne bekliyor, söyleyebilir misin?"

Başka kime soracaktım ki? Annemi arayıp ona mı sor-
saydım? Hiç kız arkadaşım yoktu ve okulda duyduklarım
bir işime yaramazdı. Evet, neyin ne olduğunu biliyordum.
Ama bir *vampirle* sevişmenin detayları konusunda hiçbir
fikrim yoktu.

"Ne mi bekliyor?" diye tekrar etti. "Düzölmek bekliyor,
seni aptal kız!"

Çok utanmıştım. Birden bu düşmanlığın sebebini an-
ladım. "Gregor altmış yıldır onunla beraber olduğunu
söyledi. Seni genç tutmak için sana kanından veriyormuş
ama sen büyük terfiyi bekliyorsun, değil mi? Bir vam-
pir olmak istiyorsun ama ben istediğim anda onun beni

JEANETTE FROST

hemen bir vampire dönüştüreceğini biliyorsun. Bu yüzden benden nefret ediyorsun. Aynı teklifi sana yapmadığı için."

Cannelle gök mavisi gözlerini kıstı. Çirkin bir gülümsemeyle kulağıma eğildi.

"İlk seferinde seni neyin beklediğini bilmek istiyor musun?" Sesi neredeyse duyulmayacak kadar yumuşaktı. "Çok fazla acı. *Bon appetit.*"

Odadan çıktı. Açlığım geçmişti. Tepsiyi elimden kenarıyla ittim.

İki saat sonra kapı çaldı. Yatakodamın kapısı değil evin ön kapısı. Ben merdivenlerin başından izlerken Gregor kapıyı açtı. Hiç misafirimiz olmazdı. Altı kişinin içeri girdiğini görünce ben de merdivenlerden indim. Çok hızlı bir şekilde Fransızca konuşuyorlardı.

"*MerdeT* diye küfretti Gregor. "Bu gece mi? Eğer onu çalmayı düşünüyorsa beni çok hafife almış demektir. Catherine. Hemen buraya gel!"

Bana söyleneni yaptım. Başımın ne kadar belada olduğunu merak ediyordum ama Gregor bana yalnızca bir palto uzattı.

"Giy şunu. Gidiyoruz."

"Şimdi mi?" diye sordum. "Sorun ne?"

"Yolda anlatırım," diye cevap verdi ve beni kolumdan çekiştirerek dışarı çıkardı. "Oyalanacak vaktimiz yok."

Siyah bir Mercedes'in yanında iki vampir daha bekliyordu. Arabaya bindik ve hızla uzaklaştık. Hızdan koltuğa ya-

MEZARA MAHKUM

pişmiştim. Emniyet kemerimi takmaya bile fırsatım olmamıştı. Anlaşılan gerçekten acelemiz vardı.

"Sorun ne?" diye sordum tekrar.

Gregor uzun uzun bana baktı. Bir şeye karar vermeye çalışıyor gibiydi.

"Catherine," dedi, "keşfedildin. Şu anda Bones'un müttefikleri şehirde seni arıyor. Seni bulurlarsa, daha önce anlattığım gibi seni bir canavara çevirecekler."

Korkmuş ve şaşırmıştım. "Bunu yapmalarına izin verme! Lütfen. Katil olmak istemiyorum. Bir tür fahişe olmak da istemiyorum."

Bir an için yüzünde sanki muzaffer bir eda gördüm. Ama sonra alnı kırıştı ve başını iki yana salladı.

"Bunu engellemenin bir tek yolu var, *ma eherie*. Kendini bana bağlamaksın. Çözülemeyecek tek bağ budur."

"Tabii, bağla beni." Bu her ile anlama geliyorsa. "Ne yaparsan yap ama beni o canavarlara verme!"

"Lucitis, Ritz'e siir," diye bağırdı Gregor. Araba bir virajı sertçe döndü. "Diğerlerine de orada toplanmalarını söyle. Bağlanmayı bir arabanın arka koltuğunda yapmayacağım."

Tekrar bana döndü. "Catherine, eğer bunu yaparsan ömrün boyunca korunmuş olacaksın. Eğer yapmazsan seni ve aileni kurtaramam. Bu yüzden doğru an geldiğinde tereddüt etmemelisin."

Bu biraz kaygılandırıcıydı. *Bağlanma* ne demekti? Hiçbir fikrim yoktu. "Ee, ne yapmam gerekiyor?"

Elimi tuttu ve parmağıyla avcumda bir çizgi çizdi. "Elinin burasını keseceksin," dedi basitçe, "sonra benim elimi

JEANETTE FROST

sıkacaksın ve benim olduğunu söyleyeceksin. Ben de elimi kesip aynısını yapacağım."

"Bu kadar mı?" Vampire dönüşmem gerekeceğinden korkmuştum. "Hadi, bana bir bıçak ver de yapalım şu işi!"

Gülümsedi ve elimi tutmaya devam etti. "Şahitler olması gerekiyor ve sadece Lucius yeterli olmaz. Dahası ilk birlikteliğimiz için burası uygun bir yer değil ve benim olduğun zaman sana sahip olmak için beklemeyeceğim."

Bu cümlesini çevirmeye gerek yoktu. Bu bedeli ödemem gerekecekti.

"Yani bu bir tür vampir nişanı gibi mi?" Soruyu sorarken yüzüne bakamıyordum. Her şey çok hızlı geliyordu.

Gregor duraksadı. Kelimeleri dikkatle seçer gibiydi. "Vampirler arasında nişan diye bir şey yoktur. Eğer insanlara benzetmek istiyorsan buna bir evlilik diyebiliriz."

Evlilik mi? *Ama yaşımda yeterince büyük değil!* diye karşı çıkmamak için kendimi tuttum. Ne de olsa insan kanunlarından değil yaşayan ölü kurallarından bahsediyorduk.

"Bir şey imzalamam ya da ismimi değiştirmem gerekmiyor, değil mi?" dedim gergin bir şekilde gülerek. "Bu sadece vampirlere özel bir şey mi?"

Lucius başını bize çevirdi. Gregor onu tersleyen bir şey söyledi ve Lucius tekrar yola döndü. Gregor gülümsedi.

"Aynen öyle. Sizin dininizde ve geleneklerinizde bir anlamı yok."

Geriye kalan tek sıkıntım bizi kovalayan şeytanlar ve bekaretimi kaybetmekti. "Tamam o zaman."

MEZARA MAHKUM

Gregor ve yanındaki altı vampirle beraber gösterişli bir otele girdik. Gregor kendime elbise bakmam için beni yakındaki bir dükkana gönderdi ve diğer vampirlerle alçak sesle bir şeyler konuşmaya başladı. Söylediklerinin tek bir kelimesini bile duyamıyordum. Önümdeki elbiseye dokundum. Mavi ve ipeksiydi. Kenarlarına boncuklar işlenmişti. Yanımda genç ve sarışın bir kız da elbiselere bakıyordu ama benden daha hevesliydi. Sırayla elbiseleri üzerine tutup deniyordu.

"Ne zaman acelen olsa giyecek bir şey bulamazsın," dedi İngilizce konuşarak.

Etrafıma bakındım. "Benimle mi konuşuyorsun?"

Güldü. "Tabii ki. Fransızca bilmiyorum ve şuradaki adamın sana İngilizce bir yere kaybolmamamı söylediğini duydum. Ben de Amerikalıyım. Fransa'ya geleli çok oldu mu?"

Kız zararsız birine benziyordu ama Gregor yabancılarla konuşmamı istemezdi. Dikkat çekmemem gerekiyordu.

"Çok olmadı," diye cevap verdim ve dükkanın diğer tarafındaki elbiselere yöneldim.

Peşimden geldi. "Baksana, bu turuncu benim üzerimde korkunç mu duruyor?"

Elbiseye baktım. "Evet," dedim dürüstçe.

"Ben de öyle düşünmüştüm!" Dükkan çalışanlarından birine suçlayarak baktı. "Fransızlar, Amerikalılardan nefret ediyor. Üzerime bir çöp torbası geçirip bin dolarımı almaktan çekinmezler."

Gözümün ucuyla Gregor'un bana doğru yürüdüğünü gördüm. Hiç mutlu gözüküyordu. "Hemen gitmem

JEANİENE FROST

gerekiyor. Nişanlım geliyor. Düğün provamıza çok geç kaldık."

Ağız açık kaldı. "Evleniyor musun? Çok genç gösteriyorsun!"

Gregor'a doğru yürümeye başladım. "*Olay* bakım kremi kullanıyorum. Gençlik iksiri gibi."

"Hadi gel, Catherine," dedi Gregor sabırsızlıkla ve kıza kötü kötü baktı.

Gregor'un peşinden giderken kızın "Kaba Fransızlar," diye homurdandığını duydum.

Odamız en üst kattaydı. İçeri girer girmez korumalarımız tüm perdeleri çekti. Yatakodasını gördüm ve *yolum sonu* diye düşündüm.

"Bıçağı verin," diye emretti Gregor. Oyalanmaya niyeti yoktu.

Küçük, gümüş bir bıçağı Gregor'a verdiler. Gregor tereddüt etmeden avcunu kesti ve elini kaldırdı.

"Kanım üzerine yemin ediyorum, o benim kanındır. Catherine." Bıçağı bana verdi. "Benim yaptığımı yap. Söylediklerimi tekrar et."

Bir an tereddüt ettim. Yedi çift göz bana bakıyordu. Gregor dişlerini sıktı. O patlamadan önce bıçakla avcumu kestim.

"Kanım üzerine yemin ediyorum, ben onun karışım," diye tekrar ettim. Gregor'un yüzündeki rahatlamayı görünce ben de rahatladım. Elimi tuttu ve yaralarımız birbirine değdiğinde bir karıncalanma hissettim. Altı adam alkışlamaya ve bağırmaya başladı. Gregor'a

MEZARA MAHKUM

sarılıp yanaklarından öptüler, sonra da aynı şeyi bana yaptılar. Gregor da gülümsiiyordu ve hala elimi tutuyordu.

"Yeter, *mes amis*," diye onları durdurdu. "Etienne, Marcel, Lucius, bağlandığımız haberini yayın. François ve Thomas, lobiye kontrol edin. Bernard, sen bu katta kal."

Bunun üstüne herkes odadan çıktı. Gregor bana döndü. Geri geri uzaklaşmaya başladım.

"E-elim," diye kekeledim. "Yara bandı sarmalıyım..."

"Gerek yok," diye sözümü kesti. "İyileşti bile, Catherine. Beni daha fazla oyalamayacaksın."

Konuşmasındaki açlık kanımı dondurdu. Gregor ayak-kabıllarını ve gömleğini çıkardı. Pantolonunu çıkarırken bile üzerime doğru gelmeyi sürdürdü. Çırlıçıplak kalmıştı.

Baştan ayağa kocaman ve kaslıydı. Beni kucaklayıp yatağa yatırdı. Ağırlığını üzerimde hissettiğimde hareket etmeye çalıştım.

"Kıpırdanmayı bırak, *eherie*," dedi beni suçlar gibi. Elbisemin düğmelerini çözüyordu. "Artık benim olduğunu biliyorsun. Neden karşı koyuyorsun?"

"Biraz, ee, bekleyemez miyiz?"

"Beklemek mi?" diye tekrar etti. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibiydi. "Gerdek gecemi elimden almayı mı düşünüyorsun?"

Her an sinirlenecek gibiydi. "Çok heyecanlıyım," diye itiraf ettim.

Elini vücudumda gezdirdi. Onun vücudunun yanında küçücük kalmıştım.

"İlk seferinde heyecanlanmak çok doğaldır, *ma femme*. Rahat ol."

Onun gücüne karşı koyabilecek durumda değildim zaten. Gözlerimi kapadım ve rahatlamaya çalıştım. Gregor beni tekrar öptü ve elbisemi çıkarmayı başardı.

"Çok güzel," diye fısıldadı ve elini karnımdan göğsüme götürdü. Titriyordum. Daha önce kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Gregor birden küfrederek sıçradı. Gözümü açtığımda kapıdan içeri iki adamın girdiğini gördüm. Birinden o kadar fazla enerji yayılıyordu ki neredeyse nefes alamıyordum.

"Seni aptal çocuk," dedi uzun boylu, yabancı görünüm-lü adam.

Bir an benimle konuştuğunu zannettim ama ben odada değilmişim gibi Gregor'a bakıyordu.

"Mencheres." Gregor'un sesinde meydan okuma vardı. "Çok geç kaldın."

Ben kendimi örtmeye çalışırken vampir, başını iki yana salladı. "Gregor, hiç karışmaman gereken işlere karıştın."

"Sen bunu hep yapıyorsun," diye bağırdı Gregor.

"Ben geleceği görme becerilerimi ölümü durdurmak için kullanıyorum, daha fazla güç kazanmak için değil. Bu yaptığının yanlış olduğunu sen de biliyorsun, yoksa saklamak için bu kadar uğraşmazdın."

"Sen de onu aynı sebeplerden istiyorsun ama o artık benim. Bana bağlandı." Gregor beni yataktan kaldırıp ona

MEZARA MAHKUM

doğru itti. "Elindeki kan lekesine bak. Benim izimi boğazında da görebilirsin."

Diğer vampir banyoya gitti ve bir bornozla döndü. Bornozu bana verirken odaya girdiğinden beri ilk kez benimle konuştu.

"Al, bunu giy."

Üzerimde sadece sutyenim ve külotum olduğu için bu teklif beni memnun etmişti ama Gregor bornozu odanın diğer ucuna fırlattı. "Onu kullanmak isteyen adamlar yüzleşirken bu halde olacak!"

Bu adamların beni avlayan vampirin müttefikleri olduğunu tahmin ediyordum ama bu şüphemin yüksek sesle onaylandığını duymak korkunçtu.

"Yapmayın," dedim çaresizlikle. "Gregor'la olmak istiyorum. Neden bizi rahat bırakmıyorsunuz?"

Gregor'un kolunu tuttum. Gregor muzaffer bir bakış attı.

"Kendisi söylüyor, duydunuz. O artık benim karım ve bunu değiştirmek için hiçbir şey..."

Bir darbe yemiş gibi arkaya itildim ve yatağın üzerine düştüm. Ama asıl darbeyi yiyen Gregor'du. Görünmez bir güce karşı koymaya çalışıyordu ve kollarını ağır çekimde hareket ettiriyor gibiydi. Sonunda olduğu yerde dondu.

"Ona ne yaptın?" diye korkuyla fısıldadım.

Mencheres tek elini Gregor'a doğru uzatmıştı. Ondan çıkan enerjiyi göremiyordum ama hissedebiliyordum. Gregor konuşamıyordu bile.

"Bu işe karıştığın için cezalandırılacaksın," dedi Mencheres. "Kız hemen evine dönecek. Başarısız oldun, Gregor. O asla senin olamazdı."

"Bu saçmalık," diye bağırdım. "Katil bir kaltağa dönüşmeyeceğim ve o katil Bones'la tanışırsam ya onu ya da kendimi öldüreceğim. Kan emici bir psikopatın oyuncacı ol-maktansa ölürüm daha iyi!"

Birden odanın diğer ucuna koştum. İki adam neredeyse merakla beni izledi. Daha önce Gregor'un kullandığı gü-müş bıçağı aldım ve boğazıma tuttum.

"Eğer biriniz bile kıpırdarsa boğazımı keserim," diye ye-min ettim.

Onlara bakarak bıçağı boğazıma bastırdım. Blöt yapı-yordum. *Aileni öldürecek, böylece ondan başka seni koruya-cak kimse kalmayacak.* Gregor, Bones hakkında böyle de-mişti. Buna izin vermeyecektim.

O sırada kolum sıvı nitrojenle kaplanmış gibi hissettim. Bacaklarıma ve diğer koluma da aynı şey oldu. Sadece boy-numu ve kafamı hareket ettirebiliyordum. Nefes almak ve konuşmak dışında bir şey yapamıyordum.

Mencheres bana doğru yürüdü, ben de başka bir şey ya-pamadığım için onun üzerine tükürdüm. Elimdeki bıça-ğı aldı.

"Gördün mü?" dedi Gregor'a. "Onu evinden aldın, ya-lanlarla zehirledin, kurtarıcısı olduğuna inandırdın ve ta-mamen kontrolün altına almak istedin... *Yine de o özün-de aynı kişi.* Hemen bıçağa yöneldi. Benim kanıtım budur, Gregor. Senin kanıtınsa niyetin kadar boş."

MEZARA MAHKUM

"Senden nefret ediyorum," dedim. "Beni evime götürebilirsin ama gerçeği biliyorum. Annem biliyor. Senden ve Bones'tan kaçacağız."

Mencheres düşünceli gözüktüyordu. "Sana inanıyorum."
"Onun... zihnini..."

Gregor zorlukla konuşuyordu. Mencheres parmağını şıklattı ve Gregor'un ses telleri tekrar çalışmaya başladı.

"Onun zihnini kontrol edemezsin," dedi hızla. "Ben denedim ama melez olduğu için bu imkansız. Ne olursa olsun beni unutmayacak."

Zihnimi kontrol etmek mi? Gregor böyle bir şey yapmayı mı denedi?

Mencheres içini çekti. "Bir şeyin nasıl yapılacağını senin bilmemen, o şeyin yapılamayacağı anlamına gelmez."

Gregor tekrar bağırmaya başlamıştı ki Mencheres parmağını şıklatınca sesi kesildi. Mencheres tekrar bana döndü.

"Uzak dur benden," diye tısladım.

Kömür karası gözleriyle bana baktı. Bir an sanki yüzünde merhamet gördüm. Bana doğru yürüdü. Korkudan donakalmıştım. Bana ne yapacaktı? Beni ailemi öldürmek isteyen vampire mi götürecekti? Gregor'u da öldürecekler miydi? Bunu engellemek için yapabileceğim herhangi bir şey var mıydı? Gregor'a baktım ve Mencheres'in soğuk elleri alnıma dokunmadan önce son sözlerimi söyledim.

"Eğer kurtulursam sana geri döneceğim. Eğer sen kurtulursan bana geri döneceğine söz ver."

Sonrasında hiçbir şey görmedim ve hissetmedim.

ON ALTI

İLK GÖRDÜĞÜM ŞEY GRİ-YEŞİL GÖZLERİ OLDU. Sonra yüzü belirginleşti. En sonunda da beni hala kollarında tuttuğunu larkettim.

"Gregor," diye fısıldadım. Anılarımın geri gelmesi başımı döndürmüştü.

"Evet, *cherie*" dedi. "Tekrar beraberiz."

Ağzını ağızma dayadı. Öyle rahatlamıştım ki kollarımı boynuna doladım ve onu geri öptüm. Gregor'un öldürüleceğini düşündüğüm o korkunç anları hatırlarken hala titriyordum. Ama o sırada hayatımın geri kalanı yerine oturdu.

Bones.

Gregor için hissettiklerim aniden bir çığ altında kaldı sanki. Gregor'la ilgili hatıralarım ve duygularım kalbime ulaşmayı başarmıştı ama Bones zaten kalbime sahipti.

Başımı çevirdim. "Hayır."

Gregor donakaldı. "Hayır mı?"

MEZARA MAHKUM

Kararlılıkla omzunu ittim. "Hayır."

Kaşlarını çattı ve inanamayarak bağırdı.

"Beni *reddettiğini* mi söylüyorsun?"

İlk tepkim, öfkesi karşısında geri çekilmektir. Gregor bu hareketimi pes etmek olarak algıladı ve beni tekrar yastıkların üzerine itti. Anılarımı hatırlama seansı başlarken yatakta oturuyorduk ama bu süre içinde üzerimdeki çarşafı çekmeyi ve beni yatırmayı başarmıştı. Beni tekrar öpmeye başlamıştı ki hamlemi yaptım. Onu seviyor olabilirdim ama bunun gerçekleşmesine izin veremeyecektim. Ne yazık ki Gregor bıçağın hala bende olduğunu unutmuştu.

"Şu son birkaç yüzyılda anlamamış olabileceğin bir şey söyleyeyim sana, biri sana hayır diyorsa sadece *hayır* demek istiyordur. Ani bir hareket yapmamamı tavsiye ederim, Gregor."

Bir zamanlar bizi bağlamak için kullandığı gümüş bıçağı sırtına saptamıştım. Bıçağın sapını sıkıca tutuyordum. Gregor'a karşı hala bir şeyler hissetsem bile asla Bones'a ihanet etmeyecektim.

Bıçak Gregor'un kalbini parçalamanı istiyordu ama kalbine çok yakındı. Bunu o da hissetmiş olmalıydı ki hiç kıpırdamıyordu.

"*Ma femrne*, neden beni böyle yaralıyorsun?" dedi yumuşakça. "Eğer gerçekten sevişmek istemiyorsan tabii ki seni zorlamam."

"Tabii ki mi?" diye tekrarladım. "Sadece belli bölümleri hatırlayacağımı mı düşündün? Bıçak orada kalıyor."

JEANETTE FROST

"Bakire olduğun için gereksiz çekingenliklerin vardı. Hangi erkek olsa aynı şekilde davranırdı," diye kendini savunmaya başladı.

"Saçmalama. Her erkeğin yapacağını yapmadın. Her zamanki gibi sadece kendi istediğini yaptın. Seni yaralamak istemiyorum, Gregor. Ama sana bu bıçağı çekecek kadar güvenmiyorum. O yüzden şöyle yapacağız. Senin istediğin gibi her şeyi hatırladım ve şimdi gitmek istiyorum."

Gregor hayretler içindeydi. "O kiralık katile mi döneceksin?" dedi. "Seni bu... Kızıl Melek'e çeviren Bones köpeğine mi dönmek istiyorsun?"

Bana hakaret etmeye çalışıyordu ama ben sadece gülmekle yetindim.

"Bones beni hiçbir şeye çevirmedi. Onunla tanıştığımızda on altı vampir öldürmüştüm. Bones sadece benim bu işte daha iyi olmamı sağladı ve beni hiçbir zaman bir fahişe olarak kullanmadı. Sen benden çok daha büyük bir fahişesin. *Sen* kaç kişiyle yattın?"

"Ben erkeğim. Benim için durum farklı."

"Bu cümle neden bizim asla bir ilişkimiz olamayacağını özetliyor," diye mırıldandım. "Lucius'u buraya çağır. Bu her ne kadar birçok sorunu çözecek olsa da seni öldürmek istemiyorum. Eğer dediklerimi yapmazsan, vampir öldürmenin bana ters bir şey olmadığını öğrenirsin."

O bıçağı sırtına sapladığım anda Gregor'u öldürmeliydim. Anılarım geri gelince bana yalan söylediğini, beni kullandığını ve kendimi ona bağlamam için beni kandırdığını görmüştüm. Gregor reddedilmeyi kabullenemeyeceği için

MEZARA MAHKUM

tehlikeliydi. Ama hem Gregor'un tüm adamlarıyla dövüşecek durumda değildim hem de anlaşılmamıza onu öldürmek yoktu.

Ayrıca Gregor'dan hala hoşlanan içimdeki ergen kız onu öldürmeye dayanamazdı. Yine de bıçağı yerinden çıkarmayacaktım ve eğer Gregor anlaşılmamıza ihanet etmeye kalkarsa bıçağı kullanacaktım.

Bana kötü kötü baktı. Gözümü bile kırpmadım. Ben onun tanıdığı Catherine değildim. Ben Cat'tim ve daha önce benimle tanışmamıştı.

"Lucius," diye bağırdı sonunda. "Hemen yanıma gel!"

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Lucius, Gregor'u üzerimde çıplak ve sırtına saplı bir bıçakla görünce olduğu yerde kaldı.

"Efendim?" diye başladı. "Ne?"

"Dinle, Lucius." Gözlerimi Gregor'dan ayırmadım, diğer vampiri sadece gözümün ucuyla görüyordum. "Buraya hoparlörlü bir telefon getireceksin. Hemen. Başka bir şey yapmaya kalkarsan bir sonraki kurban sen olursun. Anladın mı?"

"*Monsieur*

"Dediğini yap," dedi Gregor yavaşça. Kendini toparlamıştı. "Ne de olsa *karıma* bir söz verdim."

Dişlerimi sıktım ama o tartışmayı daha sonra yapacaktık. "Sözünü tutacağına sevindim. Şansın yaver giderse birkaç saat sonra bıçak sırtından çıkmış olur."

"Saat mi?" diye sordu.

"Avusturya'da olduğumuzu söyledin," diye cevap verdim. "Eğer gelmeyi kabul ederse birkaç saat içinde burada olur. O geldikten sonra bıçağı çekeceğim."

JEANIE FROST

"Bones'u mu arayacaksın?"

Gregor bunu söylerken gözleri parlamıştı. *Bahse girerim Bones'u arayacağımı tahmin etmiştin ve onun için bir tuzak hazırladın.*

"Bones'u aramamı isterdin, değil mi?" dedim. "Ama hayır. Başkasını arayacağım."

Vlad Tepesh odaya girince kapının kenarına tutunarak kahkahalar atmaya başladı.

"İşte *bunu* görmek tüm o uçak yolculuğuna değer," diye kıkırdadı. "Nasıl gidiyor, Gregor? Böyle bir durumda olduğunu bilseydim biç acele etmezdim."

Gregor'la aramıza bir çarşaf çekmiştim ama bıçağım hala kalbinin yakınındaydı. Gregor kıcı havada beklemek zorunda kalmıştı. Komik olmaya çalışmıyordum, sadece mantıklı davranıyordum.

"Geldiğin için teşekkürler, Vlad. Kolum yorulmaya başlamıştı."

Vlad'la geçen seneki o korkunç savaşta tanışmıştık ama güvendiğim biriydi. Hayatımı kurtarmıştı. Gerçi son zamanlarda pek görüşmemiştik. Yine de ihtiyacım olduğunda geleceğini biliyordum. Doğu Avrupa'da yaşayan ve Gregor'un ihanet etmekten korkacağı kadar güçlü olan, tanıdığım tek vampir oydu.

"Pekala, Gregor, bıçağı yavaşça çekeceğim, sen de üzerimden kalkacaksın. Bir numara yapmaya kalkma."

Gregor, Vlad'a bir bakış attı. Vlad'ın tehlikeli bir şekilde gülümsediğini görünce başıyla onayladı.

MEZARA MAHKUM

Nefesimi tuttum ve bıçağı çekmeye başladım. Gümüş bıçak vücudundan çıkıktan sonra Gregor yataktan kalktı. Olanlara hala inanamıyormuş gibi görünüyordu.

"Söz verdiğim için gitmene izin vereceğim ama hala bana bağlısın, Catherine. İşlerini halletmek için sana birkaç gün veriyorum, sonra bana dönmelisin."

Gregor'a cevap vermedim. "Giyecek bir şey," diye Vlad'ı dürttüm. Gregor'a bağlı olmam konusunda ne yapacağımı bilmiyordum. Bones'u seçmeme rağmen Gregor'un pes etmeyeceği belliydi. Gregor birkaç gün geçince ona döneceğimi mi düşünüyordu? Tanrım, beni *gerçekten* tanı mıyordu.

"Bunu görmek de uçak yolculuğuna değerdii," dedi Vlad ve bana bir elbise uzattı.

Utandığımı belli etmeden elbiseyi giydim. "Üst kısmı daha önce görmüştün, o yüzden rol yapmana gerek yok."

"Göğüslerini ne zaman gördü?" diye tısladı Gregor.

"Bir zombi ordusu kolumun bir parçasını ve sütyenimi yediği zaman," diye cevap verdim.

"Oyle bir hayata mı dönmek istiyorsun? Öyle mi yaşamak istiyorsun? Biraz düşün, Catherine!"

"Sana söylemedi mi?" dedi Vlad yumuşak bir sesle. "O ismi artık kullanmıyor."

Vlad'la beraber kapıdan çıkarken duraksadım. "Hoşça kal, Gregor. Peşimden gelmeyi deneme, bu dünyada da, rüyalarımda da."

Gregor'un yüzü sertleşti. Yenilgiyi kabul etmeyeceği ve peşimden geleceği belliydi. *Neden?* diye merak ettim. Başka birini seçtiğim için gururu mu incinmişti?

JEANIE FROST

Vlad gülümsedi ve ellerini birbirine sürttü. Ellerinden kıvılcımlar çıktığını gördüm.

"Bizi durdurmayı denemeyeceksin, değil mi?" diye sordu ipek gibi bir ses tonuyla.

Vlad, Gregor kadar güçlü bir vampiri bile tek dokunuşuyla küle çevirebilirdi. Bu yüzden çoğu kişi, Dracula'ının kibritleriyle oynamaya başlamasını istemezdi.

"Buna gerek olmayacak," dedi Gregor bana bakarak. "Sana Bones'un gerçekten ne olduğunu göstereceğim. Ondan sonra seni affetmem için bana yalvaracaksın."

"Hoşça kal," dedim tekrar. Benim için her şeyi özetleyen kelime buydu.

Vlad'ın dört korumasıyla birlikte evden çıktık. Kimse bizi durdurmayı denemedi. *Senden bu kad/tr korkuyorlar mı?* diye sordum ona. *Yoksa Gregor'un başka bir niyeti mi var?*

Bones ve Mencheres gibi Vlad da zihin okuyabiliyordu. "İkisi de ve hiçbiri," diye cevap verdi. Kahverengi saçları, attığı her adımda dalgalanıyordu. "Gregor kötü durumda. Gulyabanilerini geri alması lazım."

"Ne?"

Bunu sesli olarak söylemiştim. Vlad bana gülümsedi.

"Bones'un gerçekten kendini aşmasını sağladın. Onu buraya çağırmaman akılcıydı. Gregor'u senin yanında çıplak görse aklını kaybederdi. Şu ana kadar yaptıklarının sonuçlarına katlanmaya başladı bile."

"Biz telefodayken Spade'le konuştuğunu ve Bones'un iyi olduğunu söylemiştin!"

MEZARA MAHKUM

Vlad ve adamlarıyla beraber küçük bir uçağa bindik. Gregor da üçra bir ev seçmişti.

"Spade'in söylediklerinden anladığım kadarıyla Bones saldırı sırasında seni bir odaya kilitlemişti, değil mi?" Vlad başımla onayladığımı görünce devam etti. "Bir noktada Gregor seni aradı ve eğer ona gidersen saldırıyı durduracağını söyledi."

Yine başımla onayladım. "Cat, bu bir numaraydı. Bones ve arkadaşları sayıca az değildi. Bundan nasıl haberin olmadığını bilmiyorum. Bones o evin altında yüzden fazla yaşayan ölüden oluşan bir paralı asker ordusu saklıyordu. Ortaya çıkmak için Gregor'un kuvvetlerinin yaklaşmasını bekliyorlardı. Sen Gregor'un yanına gittiğinde Bones zaten savaşı kazanmıştı."

Donakaldım. *Tüm ekip bu mu? Yoksa başkaları da var mı?* diye sormuştum. Annem de susturulmadan önce *Başka birı da var*, demişti.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

ikimiz de bir süre bir şey demedik. Sonra Vlad cep telefonunu çıkardı.

"Yanımda," dedi telefondakine. "Durumu iyi. Havalandık."

"Bones mu?" dedim heyecanla. *Bana o kadar kızacak ki.*

"Spade," diye eliyle telefonu örtüp bana cevap verdi. Sonra yine telefona döndü. "Evet... Biliyorum... Hayır, yeterince yakıtımız var... Bones'la konuşmak istiyor... Tamam. Uç saate orada oluruz."

Telefonu kapadı. "Orada değil miymiş?" diye sordum.

JEANIE FROST

Vlad telefonu paltosunun cebine koydu ve bana baktı. "Spade onunla konuşmanın iyi bir fikir olmadığını söyledi. Büyük ihtimalle önümüzdeki üç saati Bones'u sakinleştirmeye çalışmakla geçirecek."

"Çok kızgın olmalı, biliyorum. Ama hepsinin öleceğini sandım. Ne yapabilirdim?"

"İlciniz de kendi seçimlerinizi yaptınız," dedi Vlad. "Sonuçları ne olursa olsun, olan oldu. Bones beni gerçekten şaşırttı. O kadar akıllı olduğunu düşünmüyordum ama son iki yıldaki en iyi performansını sergiledi."

"Nasıl?"

"Öncelikle paralı asker kullanması." Vlad kötü kötü gülmüştü. "Büyük ihtimalle para karşılığı vampir öldürdüğü günlerden tanıdığı adamlardı. Eğer kendi soyundan yüz kişiyi toplasa Gregor'un bundan haberi olurdu ve ona tuzak kurulduğunu anlardı. Ama kiralık katillerden kimin haberi olacak?"

"Bones her zaman zekiydi," diye mırıldandım. "O kadar kadının arasında zekasını görmek zor oluyordu sadece."

Vlad güldü, sonra ciddileşti. "Belki öyle. Ama şimdi acımasız taralını da gösteriyor. Sen kaybolduğundan beri saat başı Gregor'un gulyabanilerinden birinin kafasını kesiyor. Eğer Gregor seni geri vermezse tüm gulyabanileri öldüreceğini söylüyor."

"Ne?"

Bunu duyunca ayağa fırladım. Evet, yaşayan ölülerin belki bazı kuralları farklıydı ama savaş rehineleri konusundaki kurallar insanlarınkiyle aynıydı. Rehineler sonradan

MEZARA MAHKUM

pazarlıkla serbest bırakılırdı. Yaşayan ölümlere kalıcı hasar vermek mümkün olmadığı için bilgi almak istendiğinde ilginç teknikler kullanılabilirdi. Bones'un rehineleri acımadan öldürmesi kanımı dondurmuştu.

"Dediğim gibi, Bones kendini aştı. Bu yüzden Gregor sorun çıkarmadan gitmene izin verdi. Eğer izin vermeseydi, bir daha onun için savaşacak asker toplaması gerektiğinde kimse onun tarafında olmayı kabul etmezdi. Bu konuyu kapatalım. Sen iyi görünüyorsun."

Acı acı güldüm. "İyi görünmüyor muyum? Kocam birilerinin kafasını kestiği için telefona gelemiyor. Asıl komik olan da şu. O aslında benim..."

"Sakin söyleme."

Vlad sözümü kesti ve yüz ifadesi ciddileşti.

"Bilmek ve kabul etmek farklı şeylerdir. Gregor hala senin toplum içinde bu gerçeği onaylamana muhtaç. İstedğini ona vermemelisin."

"Sen bu konuda kimin tarafındasın?" diye fısıldadım. Onu zor durumda bırakmamam gerekirdi ama sormak zorundaydım. Vlad'ın gerçek düşüncelerini söyleyeceğinden emindim.

Bana uzun uzun baktı. Vlad Tepesh filmlerde Dracula'yı oynayan bazı aktörler gibi klasik anlamda yakışıklı bir adam değildi. Oval bir yüzü, ince dudakları, çökük gözleri ve geniş bir alnı vardı. İnce yapıydı ve boyu iki metreye yakındı. Ama o aktörlerin hiçbirinde Vlad'ın yaydığı enerji yoktu. Sonunda elimi tuttu. Elleri yara izleri vardı ama Vlad beni korkutmuyordu. Korkmam gerekiyordu ama korkmuyordum.

JEANETTE FROST

"Daha önce de söylediğim gibi, sana karşı bir bağ hisse diyorum. Bu aşk ya da çekim değil ve senin için kendimi feda da etmem ama bugünkü gibi bana ihtiyacın olduğunu söylediğinde gelirim. Ve hangi tarafta olursan ol, senin yanında dururum."

Elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Vlad arkasına yaslandı.

"Bir şey değil."

ON YEDİ

BAVYERA'DAKİ EVE DÖPMEDİK, GERÇİ HAVA-
dayken buranın Bavyera olup olmadığından emin
değildim ama benim bir süre önce ayrıldığım yere benze-
miyordu. İnişe geçtiğimizde ilaç almadığım halde gözlerimi
kapattım ve bir arabaya binerek yola devam ettik. İlaç almış
olsaydım bile, bundan sonra almamaya kesin kararlıyım.
Ben yardım etmeseydim Gregor beni uykumdan çekip ala-
mazdı ve bunu bir daha yapmayacağıma emindim. Ayrıcı
bu ilaçların beni hasta edebileceğinden endişeleniyordum
çünkü Vlad'ı da farketmişti gibi berbat bir haldeydim.
Don'ı aramam ve ilacın yan etkisi olup olmadığını sor-
mam gerekiyordu.

Vlad beni eve getirdiğinde gözlerimi açtım ve karşı-
mda Spade'i buldum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gi-
rişte bekliyordu ve yüzünde gerçekten uysal bir ifade vardı.

"Gitmemeliydin."

"Bones nerede?"

Spade'le tartışacak değildim. Evet, bir cezayı hak etmiştim ama bana hak ettiğim cezayı verecek tek kişi vardı. Sesimi duyduğu halde Bones odasından çıkmamıştı. Bana gerçekten çok öfkelenmiş olmalıydı.

Spade başını sola çevirdi. "Müziği takip et."

Spade'in işaret ettiği yerden piyano sesi geliyordu. Bones rahatlatıcı bir müzik dinliyordu. Belki de müzik onun öfkesini biraz dindirmiş olabilirdi.

"Sağ ol."

Birkaç odanın önünden geçerek sesin geldiği yöne ilerledim. İçeri girdiğimde buranın geniş bir kütüphane olduğunu gördüm. Müzikse CD çalardan değil gerçek bir piyanodan geliyordu. Bones sırtı bana dönük halde piyanonun başına oturmuştu ve solgun parmakları tuşların üzerinde ustaca geziniyordu.

"Selam," dedim kalbim kiit küt atarak. Bones arkasına bile dönmedi. Beni görmezden mi gelecekti acaba? Buna izin veremezdim. Aramızdaki gerginliği uzatmak istemiyordum. "Piyano çalabildiğini bilmiyordum," dedim biraz daha yaklaşp. Etrafa yaydığı elektriği hissedecek kadar yaklaştığımda durdum.

Bones patlamaya hazır bir bomba gibiydi, oysa piyano tuşlarından dingin bir beste yükseliyordu. Clhopin, olabildi. Ya da Mozart.

"Neden geldin?" Sahte bir nezaketle bana bunu sorarken ne yanlış bir notaya basmış ne de piyanodan başını kaldırmıştı.

MEZARA MAHKUM

Bu soru beni şaşkına çevirdi. "Çü-çiinkü ben..." diye kekeledim ve çekingen bir ycniyetme gibi davrandığım için kendime kızdım. Bu huyumdan bıkmıştım artık.

Bones hala yüzüme bakmıyordu. "Eğer buraya vedalaşmak için geldiysen boşuna yorulma. Gözyaşları içinde yapacağın açıklamaları dinlemeye hiç niyetim yok. Şimdi geldiğin yoldan git."

Boğazım düğümlenmişti. "Bones ama bu..."

"Dokunma bana!"

Elimi sırtına doğru uzattığım sırada koluma öyle bir şiddetle vurdu ki kendi etrafımda bir tur attım. *Şimdi* Bones'la yiiz yüzeydik. Gözlerindeki öfke beni olduğum yere mıhlamıştı.

"Hayır. Gregor'un kokusu üzerindeyken bana dokunamazsın." Her sözcüğü kasıtlı bir kinle doluydu. "Beni korumaya çalışmandan bıktım. Bana senin yardımın olmadan hayatta kalamayacak bir insanmışım gibi davranıyorsun ama ben bir vampirim. *Usta vampir:*"

Bunu bağırarak söylemişti. Geri çekildim. Bones kollarını iki yana açtı, ne yapacağını bilemez gibiydi. Sonra da dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti.

"Eğer isteseydim, seni ellerimle paramparça ederdim. Evet, sen de güçlüsün. Hızlısın. Ama ben seni öldürmeye niyetlendiğimde elimden kurtulabilecek kadar değil. Buna rağmen bana büyülenerek bakmaya devam ediyorsun. Bunu umursamıyordum. Kendi kendime önemsiz olduğumu söylüyordum ama artık yeter. Dün bana değil Gregor'a inandın. Ona gitmek için beni *terkettin* ve bu bardağı ta-

JEANETTE FROST

şıran son damla oldu. Şimdi bir kez daha soruyorum: Neden buraya geldin?"

"Çünkü seni seviyorum ve biz..." *Evlüyiz*, diyecektim ama sözcükler boğazıma takıldı. Hayır, evli olmadığımızı kendime kanıtlamıştım. En azından vampir aleminde evli sayılmıyorduk.

Bones soğuk bir tavırla homurdandı. "Buna tahammül edemeyeceğim. Aklında başka birinin olup olmadığını merak ederken sana sarılamam."

"Bones, bunun doğru olmadığını biliyorsun!" Bu suçlama beni kahrediyordu. "Seni seviyorum, bunu biliyorsun. Bilmiyorsan, Tanrı aşkına, bana bak ve gör..."

"Yalnızca senin gölgeni görüyorum," dedi sözümü acımasızca bölerek. "Aramızdaki o lanet olası duvarın ardından bir anlığına çıktığın zamanlarda gölgeni görebiliyorum yalnızca. Sana karşı daima dürüst oldum ve kendim hakkında hiçbir şeyi senden gizlemedim, en kötü yönlerimi bile. Çünkü bunu hak ettiğini düşündüm. Ama sen benim için aynı şeyi yapmadın. Gregor için yaptın. Her şeyi geride bırakıp gidebilecek kadar ona güvendin. Sevgilim, bükemediğim bileği öpmeyi bilirim. Gregor beni büyük bir yenilgiye uğrattı. Sen ona saygı duyuyorsun. Ona güveniyorsun, bu yüzden sen buradan hemen gitmezsen ben gideceğim."

Buz kesmiştim ve boğazımdaki yumru gittikçe biiyyiyordu. Bu bir kavga değildi. Bu çok daha kötü bir şeydi.

"Beni terk mi ediyorsun?"

Tekrar piyanonun başına oturdu. Tuşlara amaçsızca bir fiske attı.

MEZARA MAHKUM

"Birçok şeye katlanabilirim." Sesindeki duygusuz ton •tiçlenmişti. Bu ses beni ürkütüyordu. Biran için Bones'tan korktuğumu hissettim.

"Birçok şeye," diye devam etti. "Onu adam yerine koymasam da Tate'e olan düşkünlüğüne. Sebepsiz yere beni diğer kadınlardan sürekli kıskanmana. Boyunu aşan tehlikelere dalmaktaki ısrarına. Bunların hepsine, içim içimi yese de, senin için katlandım."

Ayağa kalkmıştı. Sesindeki sakin ve duygusuz ton bir anda kayboldu ve her sözcükte sesi biraz daha yükselmeye başladı.

"Senin itirafetmediğin şeylere de katlandım. Gregor'un seni benden daha fazla mutlu edip etmediğini içten içe merak etmene mesela. Vampire dönüşmek istememenin, kalp atışlarına bağlılığının altındaki gerçek nedene göz yumdum. Bütün vampirlerin şeytan olduğu düşüncesini çok derinlerde de olsa hala taşıdığını bildiğim halde buna katlandım!"

Bones artık kükrüyordu. Geri çekildim, onu hiç böyle görmemiştim. Gözleri yemyeşil yanıyordu ve öfkeden titriyordu.

"Bilmediğimi sanma. Bütün bunları *hiç* anlamadığımı sanma! Vampire dönüşmemekteki ısrarının diğer nedenini de bildiğim halde katlandım. Bana duyduğunu ifade ettiğin bağlılığa ve sevgiye rağmen -evet, her şeye rağmen beni sevdiğini sanıyorum- ilişkimizin ömrünün kısa olacağını düşündüğün için vampire dönüşmek istemediğini biliyorum. Bizim ilişkimiz gelip geçici, vampir olmaksızın dön-

JEANETTE FROST

şü olmayan bir şey, değil mi? FVet, *bunu biliyorum*. Seninle tanıştığımdan beri böyle düşündüğünü biliyordum ama sabrettim. Günün birinde aramızdaki duvarı kaldıracağını sandım. Günün birinde benim seni sevdiğim gibi beni seveceğini sandım..."

Piyano odanın duvarında paramparça oldu. Korkunç bir ses çıkmıştı ve parçalandığı için canı yanmıştı sanki. Mideindeki boşluk büyüyerek bütün vücudumu kaplamaya başlarken elimi ağzıma bastırdım.

"Ne kadar aptalmışın."

Şu sıradan cümle beni, az önce parçalara ayrılan piyanodan bile daha fazla parçaya bölmüştü. Acıyla yutkundum ama Bones görmezden geleli.

"Ama bu, işte kaldıramayacağım tek şey buydu, beni terketmen. Bana bıraktığın o notu göreceğime ölseydim keşke. O kahrolası kağıt parçasını görmektense neşe içinde *kendi mezarıma* uzanmayı tercih ederdim!"

"Ben seni terketmedim. Sana yardım etmeye çalıştım ve geri geleceğimi yazdım."

"Bu söylediklerinin hiçbir anlamı yok."

Her bir kelimesi suratıma bir tokat gibi iniyordu. Bana baktı, yüzünde ne şefkat ne aşk ne de merhamet vardı. Bir heykel gibi donuktu. Kalbim korkuyla, yitip giden her şey için umutsuz bir korkuyla delicesine çarpmaya başlamıştı.

"Bones, dur..."

"Hayır. Dursam ne değişecek? Zamanı geri getirecek mi? Hayır. O halde boşuna yorulma. Sen şimdiye dek hep tek bir yol bildin. Yalnızca bir yol. Ve benim bunu unutma-

MEZARA MAHKUM

inam gerekirdi. Belki bundan sonra durmaksızın cilalayıp parlattığın zırhını delip geçmeyi öğrenirsin."

Topukları üzerinde dönüp yürüdü. Ardından bir süre aptal gözlerle bakakaldım ve sonra peşinden gidip onu kapıda yakaladım.

"Bekle! Tanrı aşkına, biraz konuşalım. Bunu halledebiliriz, sana söz veriyorum. Böyle *çekip gidemezsin*^"

Duyduğum acıdan ölecek gibiydim, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Gözyaşları görmemi engelliyordu ama Bones'un yumuşak dokunuşunu yüzümde hissettim.

"Kedicik." Sesinde anlayamadığım bir şey vardı. "Bu kez... başka seçeneğin yok."

Kapıyı arkasından kapattığında yere yığıldım.

ON SEKİZ

A PETTE PENCEREDEKİ JALUZYİ KALDIRDI.
"Yağmur yağıyor. Sana yağmurun kokusunu alabil-
diğimi söylemiştim."

Başımı yeniden önümde duran dondurma kutusuna çevirdim. Cevizli ve kaymaklı koca bir kutu dondurma neredeyse bitmişti. Dondurmadan sonra da çikolata kutusunu açacaktım.

"Desene düzmece hava raporları seni kandıramaz."

"Yürüyüşe çıkmak yerine şu filmi seyredelim," diye devam etti Annette. "İyi olduğunu söylüyorlar."

İyi mi? Bu sözcüğün ne anlama geldiğini resmen unuttum. Kendimi canlı cenaze gibi hissediyordum. Ne kadar bitkin olursam olayım günde en fazla birkaç dakika uyuyabiliyordum çünkü olur da Bones dönerse ondan bir saniye bile ayrı kalmak istemiyordum. Şu mutsuzluğumu biraz olsun hafifleten tek şey, annemin burada olmaması-

MEZARA MAHKUM

ılı. Rodney'yle birlikte bir yerlere gitmişti ama malum sebep yüzünden nerede olduklarını bilmiyordum.

"Crispin'in zamana ihtiyacı var," demişti Spade o berbat günden sonra. "Onu boşuna arama. Şu anda nerede olduğunu ben bile bilmiyorum."

Böylece beklemeye başladım. Bana söylediği her korkunç kelimeyi uzun uzun düşünüyor ve daha da kötüsü bütün söylediklerinin doğru olduğunu görüyordum. Bones'la arama mesafe koymak istememiştim. Neden ona tümüyle açılmadığımı da bilmiyordum. Ama hepsinden öte, o sabah Gregor'a gittiğim için çok pişmandım.

Bu arada Gregor da oldukça meşguldü. İlişkimi mahvetmesi ona yetmemiş olacak ki ortalığa vampir/gulyabani melezine dönüşeceğim yönünde asılsız dedikodular yaymaya devam ediyordu. Bavyra'daki saldırıda iki yüz küsur kişilik gulyabani ordusunu da bu dedikodular sayesinde biraraya getirmişti. Gregor gulyabanilere beni yakaladığı zaman vampire dönüştüreceğine dair söz vermişti. Hatta Gregor'a kalsaymış beni yıllar önce vampire dönüştürerek bugünkü körü ünümün yayılmasını engelleyecekmiş ama Mencheres'in beni kaçırıp Gregor'u hapsetmesi her şeyi bozmuşmuş.

Gregor beni en son yakaladığında bunu neden yapmamıştı peki? Söylentilere göre ben Gregor'u da kontrolüm altına almışım. O gün Gregor'un beni vampire dönüştürmek gibi bir şansı olmadığı gerçeğini kimse dinlemiyordu. Sırtına sapladığım gümüş bıçak, kararı onun yerine vermişti.

Bütün bu vampir/gulyabani melezi korkularına tuz biber eken bir şey daha vardı, o da Paris'teki yüksek atlamalarım. Bu da benim hakkımdaki paranoyaları körüklemişti. Uçmak yalnızca Usta vampirlere özgü bir yetenektir ve ben neredeyse uçmaya yakın bir performans sergileyince insanlar gizlediğim başka ne gibi güçlerim olduğunu merak etmeye başlamıştı. Hepsinin üstüne bir de gulyabanilere özgü güçler edinme ihtimalim paniğe sebep oluyordu. Yenilmez olabilir miydim? Ölümsüz olabilir miydim? Tek bir sıçrayışta gökdelenlerin tepesine çıkabilir, hatta zamanı geri almak için dünyanın dönüş yönünü değiştirebilir miydim? Gittikçe daha çılgın teoriler ortaya atılmaya başlamıştı. Ama çok az kişi benim şu anda yalnızca tatlılara karşı bir tehlike arz ettiğimin farkındaydı. Faydasız bir rahatlama sağlayan alkolle dönmüncüye kadar, şimdilik şekerle yetiniyordum ama öyle acı çekiyordum ki dünyada bunu bastırarak kadar çok şeker yoktu.

"Spade ne zaman döner?" diye sordum Annette'e. Sabah erkenden işle ilgili üstü kapalı bir şeyler söyleyip dışarı çıkmıştı. Kimse bana, sonradan başıma bela açabilecek türden cevaplar vermiyordu. Bu kadar az uyumama rağmen Gregor'un hala zihnimden bilgi sızdırmaya çalıştığının hepimiz farkındaydık. Ama ben hiçbir şey bilmediğim için o da hiçbir şey öğrenemiyordu. Nerede olduğumuzdan bile haberim yoktu. Kaç kişiydik, bugün günlerden neydi... Zaten bu saçmalıkların hiçbirisi umrumda da değildi. Tek bildiğim, Bones şu kapıdan çıkıp gideli beş gün olmuş-

MEZARA MAHKUM

tu. Artık zamanı böyle ölçüyordum. Bones'tan ayrı kaldığım dakika ve saniyelerle.

"Karanlık çökünce," diye cevapladı Annette.

Fabian merdivenlerden inerek Annette'in yanına oturdu. Yüzünde sersem bir gülümsemeyle Annette'e bakıyordu. Gözlerimi devirdim. Hayaletler bile bu kadına hayrandı. Annette'in bir yolunu bulup onunla da yattığına emin dim. Gerçi Fabian saydamdı ve ancak bir bulut kütlesi kadar katı olabilirdi ama bir hayaletle sevişmek mümkünse bunu ancak Annette başarabilirdi.

"Ne çekici bir adam," dedi Annette. "Tanrım, Cat, yeni bir moda yaratmış olabilirsin. Buradan gittiğimde onu senden çalmaya çalışabilirim."

Yani ne kadar ziıman sonra? diye sormamak için kendimi tuttum. *Aklına geleni hemen söyle* alışkanlığımı kontrol etmeye çalışıyordum.

"Annette, ben sanırım bu filmi izlemek yerine bir şeyler okuyacağım. Sen izlemeye devam et."

Merdivenleri çıkarken Vlad'la karşılaştım. Durdu ve işler yoluna girdiği zaman buradan ayrılacağını söyledi. Burada bu kadar uzun süre kalabileceğini hesaba katmadığına adım gibi emindim. Odama girmek üzereyken cep telefonum çaldı. Telefonun sesini duyar duymaz odama koşturdum.

"Bones?" diye açtım telefonu.

Kulağıma kibirli bir gülüş geldi. "Playır, *eherie*. Yoksa hala sevgilinin dönmesini mi bekliyorsun? Ne gülünç."

Gregor. Bir sen eksiktin.

JEANETTE FROST

"N'aber tatlım?" dedim alaycı bir tonla. "Sen de hala benim rüyalarımı mı dikizliyorsun? Kan emmek yerine hava solumaya devam ettiğim için bütün gulyabanilerinden özür dileyebildin mi bari? Tam da küçük kızı köşeye sıkıştırdığını sanmıştın ama hay aksi, kızın elinde bir bıçak olduğunu unutmuşsun meğer."

"Benim yanımda kalmalı ve şu köylü fahişenin süprütülerinden biri olma rezilliğinden kendini kurtarmalıydın," dedi bir kedi gibi hırlayarak. "Sen Bones için ağlarken o başka kadınların koynuna giriyor."

"Yalancı. Bones bana kızmış olabilir ama o kadar da alçalmaz. İbii bu senin anlayamayacağın bir şey."

Gregor gülüyordu. "Ah, Catherine, yakında ne kadar yanıldığını göreceksin. Gerçekten onun değiştiğini mi düşünmüştün? Bones kaçamak yapmak için bir çıkış yolu buldu ve hemen işe koyuldu."

Telefonu kapattım ve tam yere atıp paramparça edecekken Bones'un arama ihtimalini düşünerek kendimi tuttum. Güçlkle soluyordum, sanki kilometrelerce koşmuşum. Vlad kapımı çaldığında hızla kapıya döndüm, onu omuzlarından sıkıca tuttum.

"Bones'un nerede olduğunu biliyor musun? Bana doğruyu söyle!"

Vlad gözünün ucuyla gömleğine baktı, *Rica etsem ellerini üzerimden çeker misin?* diyecek gibiydi.

"Hayır, Cat. Beni sarsmaya devam edecek misin?"

Ellerimi Vlad'ın omuzlarından çektim. "O piç kuru su benimle oyun oynuyor. En büyük korkumun ne ol-

MEZARA MAHKUM

duğunu çok iyi biliyor ve beni üzmek için bunu kullanıyor!"

"Gregor mu?" diye sordu Vlad düz bir sesle. "Yoksa Bones mu?"

Birden durdum ve ona ters ters baktım. "Elbette Gregor ama sen de güzel bir noktaya parmak bastın."

Vlad gülümsedi. "Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Spade döndüğü zaman," dedim vahşi bir ifadeyle, "biraz da *onu* sarsacağım."

Gömleğinin yakasına yapıştığım Spade daha kapının eşinden bile geçmemişti.

"Bones'la konuş ve ona amacına ulaştığını söyle. Ben bir hata yapmış olabilirim ama o da çok acımasızmış, yetti artık."

Spade yakasındaki ellerimi topaklanan ip parçalarıymış gibi çekip aldı. "Bu mesajını gömleğimi buruşturmadan gönderemez miydin?"

"Böyle daha vurgulu oluyor," dedim. "Durumun ciddiyetini göstermek için gerekebilir."

Vlad odanın diğer ucunda Fabian ve Annette'in yanında duruyordu. Üçü de Spade'in vereceği cevabı bekliyordu. Spade ciddiyetimi anlasın diye birkaç eşyayı da sağa sola savurdum. Yoksa ortalığı kırıp dökmeye meraklı değildim.

"Cat," diye söze başladı Spade, "bana birkaç gün daha ver."

"Yanlış cevap," dedim gülümseyerek ve ona vurdum. Belki de vururken gülümsediğim için Spade bu darbeye

JEANIE FROST

hazırlıksız yakalanmıştı. Yumruğumun etkisiyle başı yana savruldu. Artık beni ciddiye almaya başlıyordu. Az önceki gevşek duruşundan eser kalmamıştı. Geriye doğru tedbirli birkaç adım attı. Ellerini dövüğe hazırlamak için esnetti.

"Sana sebebini açıklayamam."

"Açıklamanın bir yolunu bulsan iyi olur."

"Biraz daha zaman gerek," dedi dişlerini sıkarak.

Aniden durumu kavramışçasına durdum ve sert bir kahkaha attım.

"Ah, şimdi anladım. Ona ulaşamıyorsun, değil mi? Bu yüzden kem küm ediyorsun. Bones'un nerede olduğundan haberin bile yok!"

Spade dişlerini gıcırdatarak küfretti. "İyi gösteriydi, Kızıl Melek! Ama unutma, sen uykuya dalar dalmaz her şey Gregor'a rapor edilecek. Crispin'in boynuna lanet bir hedef tahtası asmak istiyorsun galiba?"

"Ne kadar zaman gerek?" diye sordum. İlk korku zerreleri içime sızmaya başlamıştı. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Tehlike yaratacak daha fazla bilgi vermeyeceğim..."

"Hayır, vereceksin," dedim. Kaygı ve öfke sesimi keskinleştirmişti. "Benim için endişelenme, gerekirse tüm bu sorunlar çözülene dek uyumam. Yemin ederim, dünya rekorunu kıracak kadar uykusuz kalabilirim. Ama sen *şu anda* şansını zorluyorsun."

Spade dişlerini sıkıyordu. Bal rengi gözleri yemyeşil yanmaya başladı ve bana çok sert bir bakış attı. "Yeminini tutsan iyi olur çünkü sana her şeyi anlatacağım."

MEZARA MAHKUM

Spade'in kısaca anlattığı ayrıntılar içimde bir girdap yaratmıştı. Evet, Bones evi terkettiğinde Spade ona nasıl ulaşacağını biliyormuş. Ben daha Vlad'la beraber eve dönmenden önce Bones acil durumlarda araması için Spade'e bir numara bırakmış ama gideceği yeri söylememiş. İki gün önce Spade ona ne zaman döneceğini soran bir mesaj göndermiş. Bones'tan cevap gelmemiş. O zamandan beri telefonlarına ve e-postalarına cevap alamayan Spade birkaç güvenilir arkadaş aracılığıyla Bones'a ulaşmayı denediyse de kimsenin Bones'tan haberi olmadığını görmüş.

"Mala araştırıyorum. Sanırım şu anda Marie'yle birlikte. Sen ve Gregor'un evliliğine şahit olan birini arıyor," dedi Spade. "Rodney üç gün önce Crispin'le konuştuğunu söyledi, sonra da New Orleans'ta havanın çok sıcak olduğundan bahsetti. Bones neden oraya gitmiş olsun ki? Ben de Rodney'yi araştırma yapması için oraya gönderdim. Bildiklerim bundan ibaret."

"Rodney'nin oraya varmasını bekleyene kadar Liza'yı arayıp ona soramaz mıydın?"

"Liza'yı da aradım," dedi Spade. "Bana Marie'nin ona bir hafta önce Fransız Mahallesi'nden ayrılmasını emrettiğini ve orada bulunan kimseyle görüşme izni vermediğini söyledi. Marie, Liza'ya bir açıklama yapmamış, sadece oraya dönebileceği zamanı ona bildireceğini söylemiş."

"Bunu ne zaman öğrendin? Nasıl olur da bunu bana söylemezsin?"

"Crispin seni bu işin dışında tutmayı özellikle istedi," diye karşı çıktı Spade. "En son kaçıp gittiğinde pek de iyi

JEANIE FROST

şeyler olmamıştı değil mi? Bu kez daha sabırlı olmanı tavsiye ediyorum. Bu hepimizin yararına olur."

Spade'i azarlamak üzereyken bilincim devreye girdi ve sustum. *Doğru söylüyor. En son kaçtığında işte bunlar oldu. Belki de Bones şu anda seninle iletişim kurabilecek durumda değildir. Bırak bu işi kendi bildikleri gibi halletsinler. Rodney arayana kadar bekle.*

"Pekala," deyip yerime oturdum. "Rodney'den gelecek telefonu bekleyelim."

Spade beni dikkatle inceliyor, sanki her an sözümden dönmemi bekliyordu. "Yakında arayacağına eminim."

Beş saat sonra aradı. Rodney'ın sesi hoparlorün açılmasına gerek kalmadan herkes tarafından duyulabiliyordu çünkü Rodney bağııyordu.

"Buradaki saçmalık devam ediyor, bütün bölgeyi kapatmışlar! Majestic yalnızca herhangi bir gulyabaninin ya da vampirin hiyerarşisinde olmayanların bölgeye girmesine izin veriyor. Bones'un burada olup olmadığından emin değilim."

"Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu Spade. Şaşırmışa benziyordu.

Ben de şaşkına dönmüştüm. Marie nasıl oluyor da şehrin bir bölümünü karantina altına alabiliyordu?

"Fransız Mahallesi'ndeki her sokakta sözüm ona kaçırılmış bir çocuğu arayan gulyabaniler ve polisler var. Bu onlar için çocuk oyuncağı. *Ellerini havaya kaldır, yoksa çok pişman olursun.* Ben nehir yoluyla bölgeye girmeyi denedim

ama orası bile güvenlik güçleriyle doluydu. Marie oyun oynamıyor. Başka bir yol denemeliyiz."

Annette'in benzi atmıştı.

"Polisi kullanıyorlar," dedim derin bir nefes alıp. Kafamda tilkiler dolaşıyordu. "Eski ekibimden birini arayıp oraya kontrole gönderebilirim. Benim ekibimdekiler insan ve hepsi yüksek rütbeli... Ama bu da işe bizimkileri karıştıracacağımız anlamına gelir. Başka biri lazım."

Telefonumu elime aldım. Bu pek de küçük bir rica sayılmazdı ve şu anda onlardan yardım almayı düşünerek boşa zaman harcıyor bile olabilirdim ama ne olursa olsun soracaktım. Sonuçta aile bugünler için değil midir?

"Don," dedim amcam telefonu açar açmaz. "Doğum günüm için şimdiden hediye bakmaya başlamışsındır diye düşündüm ve sana mükemmel bir hediye buldum. Telefonu Spade'e vereceğim ve o sana bizim nerede olduğumuzu söylerken kulaklarımı tıkayacağım. Sonra da senden, bir hayaleti Louisiana'ya götürmek için bize bir uçak göndermeni rica edeceğim, gerisini hayaletin kendisi halledecek."

"Cat?" Don cevap vermeden önce bir saniye beklemişti. "Sen içki mi içiyorsun?"

Hafifçe güldüm. "Keşke içseydim."

Yine beklemeye koyuldum. Son zamanlarda tek yaptığım buydu. Spade karşılıklı bilgi alışverişi yapmak için birkaç kişiyi aradı. Bones'tan bir haber alıp almadıklarını dolaylı yollardan öğrenmeye çalışıyordu ama kimsenin hiçbir şeyden haberi yok gibiydi.

JEANIE FROST

Kapının önüne bir araba park ettiğinde hemen pencereye koştum, arabadan Bones'un inmesi için dualar ediyordum. Ama gelen Bones değildi. Eve doğru yürüyen kişiyi görünce afalladım. Tate. Eski dostum. Bir zamanlar ekibimde teğmendi. Eve girer girmez sanki odada başka kimse yokmuş gibi doğrudan yanıma gelip bana sarıldı. "Nasıl olur da bana bundan hiç bahsetmezsin?" diye söze başladı.

Spade ve Vlad, Tate'e düşmanca bir bakış attı. Tate benim dostum olabilirdi ama onlarla dost filan değildi. Kalbine gümüş bir bıçak saplanmasını önlemek için üzerimdeki ellerini çekmesini sağladım.

"Bones'un kaybolduğunu bilmiyordum ki, ben sadece bana sinirlenip gittiğini sanmıştım."

Tate küçümseyici bir ses çıkardı. "Mezar Bekçisi de çok umrumdaydı! O heriften bana ne. Ben seni yakalamaya çalışan şu vampirle olan ilişkini kastettim."

Ah, Tanrım. Tate ona Gregor'dan söz etmediğim için mi bozulmuştu? Sanki bunca işin arasındaki en önemli konu buydu.

"Çünkü Don'un ekibinden ayrıldığımdan beri seni neredeyse hiç görmedim. Şimdi, buraya yardım etmek için mi geldin? Senin aksine ben Bones için çok endişeliyim."

"O kayıp filan değil," dedi Tate soğuk soğuk. "O tam bir piç kurusu."

Bu söz ağzından çıktığı sırada Tate ayakta duruyordu. Bir saniye sonra ise yere yapışmıştı. Spade ona ters ters bakıyordu. İkisinin arasına girmek zorunda kaldım.

"Tamam, bunu uzatmayalım."

MEZARA MAHKUM

"Crispin burada olmadığı için onun hakaretlerine cevap veremez ve ben de Crispin'e iftira eden birini susup dinleyemem," dedi Spade sertçe. Eli gümüş bıçağının üzerindeydi.

"Adamınız kayıp değil," diye tekrarladı Tate ayağa kalkarken. "Tahmin ettiğiniz gibi, şu anda Fransız Mahallesi'nde ve eğer ona iftira attığımı düşünüyorsanız çok daha fazlasını hak ettiğinden emin olabilirsiniz."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Tate bana acıyarak ama aynı zamanda katı bir ifadeyle baktı ve ceketinin cebinden birkaç kağıt çıkardı.

"Uydu görüntüleri. Buraya gelmeden önce bilgisayardan çıktısını aldım. Bu yüzden görüntüler biraz bulanık ama buradaki adamın Bones olduğuna şüphe yok. Zaman damgasını görüyor musun? Gece saat 11.32. Dün gece. Bones bana gayet iyi görünüyor."

Spade ve ben fotoğrafları yakındaki masanın üstüne yaydık. İlk resim Bourbon Caddesi'nde çekilmişti. Pek belirgin olmamakla birlikte, evet, fotoğraftaki Bones'tu. Caddenin ortasından yürüyordu. Onca kalabalığın içinde bile ayırt edilebiliyordu.

Şükürler olsun, dedim içimden. İkinci fotoğrafa bakmaya başladım. Eğer binayı yanlış hatırlamıyorsam Bones'un evinin önüydü. Ve kollarında bir kadın vardı. Hırıltıya benzer bir ses bir anda ağzımdan çıkıverdi. Bir sonraki fotoğrafa baktım. Buradaki görüntü beni iyice çileden çıkardı. Fotoğrafları Spade'e fırlattım.

"Biraz zamana ihtiyacı vardı, öyle mi? Görünüşe göre bu zamanı yalnız geçirmiyor!"

JEANIE FROST

Son fotoğrafta Bones'un yüzünün yalnızca küçük bir kısmı görünüyordu. Kapı girişinde duruyordu. Aynı sürtük ona yapışmıştı. Onun da yüzü görünmüyordu çünkü bu fotoğraf Bones onu öperken çekilmişti.

"Sadakatsiz herif," dedi Tate ruhsuz bir tonda. "Bu son pozdan beri uydu kayıtlarına göre Bones evinden çıkmadı."

"Piç kurusu," dedim öfkeden kuduraıak.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Spade şaşkınlığından kurtulup. "Orada neler olduğunu ya da o kadının kim olduğunu bilmiyoruz. Bones'un o kadınla gizli bir bağlantısı olabilir ve bütün bunlar da oyunun bir parçasıdır belki."

"Alı, evet, aralarında bir bağlantı olduğu kesin." Hem fotoğraflara bakmak hem de onları parçalara ayırmak istiyordum. "Önden bakılırsa tam bir bağlantı halinde oldukları kesin!"

"Tamamen öyle," diye mırıldandı Tate.

"Sus!" diye hırladı Spade, Tate'e bakarak. Bana döndüğünde bakışları yumuşamıştı. "Crispin seni bu şekilde aldatmaz, ne kadar kızmış olursa olsun. Bu görüntünün bir açıklaması vardır. Neyse, Fabian gidince öğreneceğiz nasılsa."

Korkunç öfkemin altında aynı yoğunlukta bir acı duyuyordum. Bütün bunların bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğuna inanmayı çok istiyordum. Ama içimde çok derinlerde bir yerde gittikçe büyüyen bir korku vardı. Ya gördüklerim doğruysa?

"Tamam," dedim giiçbela. Başım zonklamaya başlamıştı. "Fabian, oraya gidip Bones'u bulacaksın. Ondan bu

MEZARA MAHKUM

kadının kim olduğunu açıklamasını isteyeceksin. Ben de onun vereceği cevabı bekleyeceğim."

"Lanet olası aklını mı kaçırdın sen?" diye patladı Tate. "Fotoğrafları görmedin mi? Dalia ne istiyorsun, canlı video görüntüsü mü?"

"Bazen gördüklerine de inanmamak gerekir," diye karşılık verdim bağırarak. Gözlerim dolmuştu ama ağlamıyordum. "Zor olanı seçiyorum. Kolaya kaçıp aynı hatayı bir kez daha tekrarlamayacağım."

Tate bana şaşkınlıkla bakıyordu. Bir süre sonra tiksintiyle yanımdan uzaklaşırken "Sen tam bir aptalsın," diye mırıldandı.

"Sana Bones'un cevabını getireceğim," diye söz verdi Fabian.

"Lütfen bunu yap." Gözüm fotoğraflara ilişti. "Sonucu ne olursa olsun."

ON DOKUZ

Ivan, Fabian'ı almak için geldi. Ivan'ın samimi ama tedbirli selamlaşmasına bakılırsa fotoğrafları o da görmüştü.

"Oraya varması ne kadar zaman alır?" diye sordum Juan'a.

Ayağını yere sürttü. "Tatlım, açıkçası sana net bir bilgi vermem doğru olmaz."

"Aşağı yukarı," diye ısrar ettim. Şugizlilik ilkesinden nefret etmiştim ama Gregor'un hala rüyalarımda dolaştığından da emindim. Yanlışlıkla uykuya dalarsam bütün bilgileri ele geçirebilirdi.

"Yaklaşık bir gün, Bones'la görüşme ve dönüş yolu da dahil," diye tahmini bir süre söyledi.

O kadar uzun mu gerçekten? Evin içinde durmadan volta atarken zemini aşındırabileceğim kadar uzun bir süreydi bu.

MEZARA MAHKUM

"Güzel." Bones'tan ayrıldıktan sonra cehennem azabıyla geçirdiğim yıllarda perişanlığımı gizleme becerisi kazanmıştım. "Hayaletime iyi bak."

Juan omzunun üzerinden tedbirli bir bakış attı. Fabian bana gülümserken eli Juan'ın sırtında kaybolmuştu.

"Seni görmek güzeldi, *tatlım*," dedi Juan. Zoraki bir gülümsemeyle ona el salladım. Mutsuz ve terkedilmiş bir kadın gibi görünmemeliydim. Gözucuyla Spade'e baktım, şakağını ovuşturuyordu. Annette kapı girişindeydi ve kapıya yaslanmış halde bekliyordu. Epeydir hiçbirimiz uyumamıştık.

"Biraz uyuyun, çocuklar. Burada kim uykusuzluğa en uzun süre dayanabilecek yarışması yapmıyoruz. Özellikle de sen, Spade. Beklediğimiz haber geldiğinde giicüniin yerinde olması gerekebilir, bu yüzden uyuman lazım."

Başıyla onayladı. "Ama yalnızca birkaç saatliğine. Kısa bir uyku bana yeter."

"Benim uyuyakalmamdan korkuyorsan boşuna endişeleniyorsun. Aklımda bunca şey varken istesem de uyuyamam."

Spade, Tate'e ayıplayan bir ifadeyle baktı. "Hepimiz o fotoğrafların üzerinde oynandığını biliyoruz. Bu herif, Crispin'i çok kışkanyor. Fabian döndüğünde bize öyle bir kadının varolmadığını söylerse hiç şaşırمام."

"Ya, eminim öyledir," dedi Tate alay ederek. "Ben Cat'i kandırmam. Her şeyden önce o benim dostum. Eğer Bones'un gizleyecek bir şeyi yoksa neden ortaya çıkmıyor?"

"Bu kadar yeter, beyler." Bu tartışma baş ağrımı şiddetlendiriyordu.

Spade, Tate'e son kez baktı. "Kısa sürede haksız olduğun ortaya çıkacak. Cat'i elde etmek için onu sahte araştırmalarınla boş yere üzdüğünü Crispin'e büyük bir zevkle söyleyeceğim. Ve Crispin de bunu yaptığın için seni öldürecek."

Tate omuz silkti. "Ben Cat'i gerçekleri söyleyerek üzüyorum çünkü Bones arkasından iş çevirip onu aptal yerine koyarken sesimi çıkarmazsam kahrolurum."

Spade'in Tate'e bakışları beni korkutmaya başlamıştı. Onu sadece öldürmek bile değil, süründürerek öldürmek istiyor gibiydi.

"Şansın var ki sana zarar vermeyeceğime dair Crispin'e yemin ettim," diye lafını oturttu Spade. "Yoksa çoktan kelleni uçurmuştum."

"İyi uyu," diye karşılık verdi Tate.

"Bunlar son sözlerin olabilir," diye Tate'i uyardım.

Spade çok gerilmişti ve o öyle havlayıp da ısırmayan köpeklerle benzemezdi. Tate bunu bilmiyor muydu? Aklımdan onu bir halatla sıkıca bağlamak geçiyordu ama farklı bir taktik uygulamaya karar verdim. Sendeledim ve ellerimi başıma götürdüm. Spade anında yanımda belirdi. Centilmenliği öfkesinden daha ağır basıyordu.

"Neyin var, Cat?"

"Bütün bu gerginlik ve uykusuzluktan... bayılacak gibi oldum."

Spade, Tate'e bir kez daha tehditkar bir bakış savurarak koluma dokundu. "Sana bir bardak su getireyim."

MEZARA MAHKUM

Spade içeri gider gitmez Tate'e döndüm. "Senin hayatını kurtardım," dedim sessizce.

Vlad tüm bu olanları belli belirsiz bir keyifle seyretmişti. Aklımı okuyabildiği için bayılma numarası yaptığımı biliyordu muhtemelen.

"Genç adam, korkarım bir gün korkunç bir kazaya kurban gideceksin," diye seslendi Tate'e. "İnsanları kışkırtmaya devam et, sonun yakındır."

Tate gözlerini devirdi. "Evet, biliyorum, beni sen öldüreceksin. Keşke bu sözü senden her duyduğumda kenara bir on sent atsaymışım."

"Ben ölmeni istersem ölürsün. Birilerini çileden çıkarırcasına kızdırdığın zaman ağzından çıkan sözlere dikkat et. Sonradan başına geleceklere dayanabilecek gücün olmalı."

"Güzel bir tavsiye," dedim. "Onun sözünü dinlesen iyi edersin."

Tate gözlerini üzerime dikti. "Boşversene, Cat. Her tehdide kulak asacak olsaydım kendi gölgemden bile korkmam gerekirdi. Bir gün nasılsa öleceğim. Herkes gibi. İnsanları kızdırmamak için bir ödleğ gibi titreyerek yaşamak-tansa erken ölmeyi yeğlerim. Beni ilgilendiren nasıl yaşadığım. Nasıl öleceğimse benim değil, beni öldürecek olanların sorunu."

"Tanrım," diye mırıldandım. Hiç laf dinlemiyordu.

Vlad ılık çaldı. "Cat'in sende ne bulduğunu çok merak ediyorum. Öyle acınası bir halin var ki. Ama en azından bir parça cesur görünüyorsun."

JEANETTE FROST

"Seni orospu çocuğu..." diye karşılık verdi Tate. Ve bir anda ayakları tutuştu. Hemen ardından elleri. Vlad'a saldırmak için hamle yapmıştı ama şimdi bu hamle ayaklarındaki alevleri söndürmek için yaptığı tuhaf bir dansa benziyordu.

"Görüyor musun? Amma kızgınmışsın," dedi Vlad alaycı bir tonda.

"Öh öh." Boğazımı temizler gibi yaptım. "Sence bu kadar yetmez mi?"

Tate'in bedenini saran alevler yavaş yavaş söndü. Başımı iki yana salladım. Fabian'ın dönüşüne daha çok vardı. Bir hayaletin yolunu böylesine kaygıyla bekleyeceğim kimin aklına gelirdi?

"Dinlenmek için odama çekildiğimde Tate'i öldürmeyeceğine söz verir misin, Vlad?" diye sordum.

Vlad gülümsedi. "Kısa bir süre içinse, evet."

Juan dönmedi. Fabian da öyle. Bones'un cevabını on sekiz saat sonra gelen bir telefondan aldım. Ne tuhaf, bütün kötü haberleri hep telefonla alıyordum.

"Cat." Juan'ın sesiydi. Duyar duymaz kötü bir şey olduğunu anlamıştım. Sesi çok kontrollü geliyordu. Zoraki bir kibarlıkla konuşuyordu.

"Sana haber vermek için daha fazla bekleyemedim, *tatlım*."

Vlad bana bakıyordu. Tate de. Spade ise haberi birinci elden duymak için telefona kulağını dayamıştı.

"Fabian onu bulduğunda Bones'un kendi iradesi dışında orada tutulmadığını görmüş. Bones, Fabian'a gitmesini

M E Z A R A M A H K U M

söylemiş... Biraz sakın olur musun, *dostum*?" Bu son sözü büyük ihtimalle Fabian'a söylemişti çünkü ben henüz yıkılmamıştım. Henüz. "Bak, *tatlım*, Fabian dedi ki Bones çok sinirliymiş. Ona *Buradan defol!* diye bağırmış."

Derin bir nefes aldım. "Yani hala yalnız kalmak istiyor-muş. Peki, ne... ne kadar daha sürecekmış bu? Benimle ilgili bir şey söylemiş mi?"

Sesimin titremesini engelleyeniyordum. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve neredeyse bayılacaktım ama en azından ayakta durmayı başarıyordum.

"67." Juan küflü bir şeyler yutmuş gibi güçlkle konuşuyordu. "Fabian *Bunu karına nasıl söyleyeceğim?* diye sormuş ve Bones da demiş ki..." Durakladı.

"Ne demiş?" diye neredeyse bağıarak sordum.

"*Benim karım yok*, demiş."

Spade uyuşan parmaklarımın arasından telefonu kaptı.

"Bu koskoca bir yalan!"

"Bak, bu durum benim de hoşuma gitmiyor," dediğini duydum Juanın. "Ama Fabian yalan söylemiyor."

Spade bağarmaya devam etti. "Ben bu adamı 220 yıldır tanırım ve şuna eminim ki..."

"Bırak gitsin, Spade."

Spade bir anda bana döndü. Sakin tavrım karşısında sinirlenmişti. "Ne yani bu saçmalığa inanacak mısın?"

Sanırım o anda güldüm. Nasıl tepki verdiğimin kesinlikle farkında değildim. "Uydu görüntülerinden ve Fabian'a söylediklerinden sonra sanırım soruna cevabım evet olacak. Şimdi söyle bana, Bones gerçekten bana dö-

JEANETTE FROST

neceğini mi söyledi? Yoksa sen mi onun böyle yapacağını farz ettin?"

Spade doğruldu. "Onun niyetini anlayabilmem için elimde yazılı belge olması gerekmez..."

Bu cevabın üstüne acı acı güldüm. "Yani, Bones döneceğim demedi, sen öyle sandın."

Bones bu işin bittiğini açık açık söylemişti ama ben bunu anlamak istememiştim, içimde hala bir umut vardı. Annette odanın diğer ucunda oturuyordu. Spade başka tek söz etmeden telefonu Juan'ın yüzüne kapattı.

"Cat, buradan gidelim," dedi Tate. "Don'a ve ekibe dönebilirsin. Orada her zaman bir evin var. Buraya ihtiyacın yok."

Tate'in yüzüne baktım. Buz gibi bir gerçek yakıcı bir acının içine sızıyordu. *Doğruya, burası senin evin değil. Buraya ait değilsin. Sen hiçbir yere ait değilsin.*

"Hayır."

İçimden bu cevap geçiyordu ama söyleyen ben olmadım. Vlad, Tate'i iterek yanıma geldi.

"Gregor, Cat'ın yakasını bırakmayacağını hepimize gösterdi, onu siz koruyamazsınız. Gregor'un üstüne askerlerinizi salarsanız öldükleriyle kalırlar. Sonunda Cat'i koruyamayacak hale gelirsiniz. Cat ne yapacağına karar verene kadar bende kalabilir."

"İyi niyetli olduğundan kuşkuluyum," dedi Spade. Gözleri yavaş yavaş yeşile dönüyordu.

"Eğer Bones benim niyetimi ımmursasaydı şu anda burada olurdu," diye cevap verdi Vlad. Ortam gerilmeye baş-

MEZARA MAHKUM

lamıştı. "Terkedilmiş bir kadını korumaya çalışıyorsun, en yakın dostunun eşini değil. Sen niye kendi aşk hayatına bakmıyorsun? Bu konuda başarısız olduğun için mi acaba..."

Eğer bir vampirin benzinin solması mümkünse Spade şu anda bembeyaz kesilmişti. Vlad'ın Giselda'yı, Spade'in öldürülen nişanlısını ima etmesi tehlikeyi artırıyordu. İşler sarpa sarmadan Spade'le Vlad'ın arasına girdim. Vlad'ın yaralanmasını umursadığımdan değil, Spade'in ona dokunup kül oluncaya dek yanmasından korkuyordum.

"Spade, sen ne dersen de, Bones ilişkimizin bittiğini açık açık söylemiş işte. Bunu kabul etmemek benim suçumdu. Geri dönemem. Bunun dönüşü yok." *Tanrım, keşke olsaydı.*

"Vlad, fiyatın nedir? Vampirlerin bir fiyatı vardır. İşlerimi halledene kadar seninle kalmamın karşılığında benden ne istiyorsun?"

Vlad aklından hesap yapıyor gibiydi. "Makul bir teklifim var. Senden beslenmek istiyorum."

"Anlaştık." Aslında içimden *Saattum!* dedim.

Spade kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onunla gitmene asla izin vermem."

Bu meydan okumaya karşı dudaklarını büktüğünü görünce *Üstüne alınma*, dedim Vlad'a. *Spade benim dostum, şu ancbi hatalı da olsa. Eğer onu yakarsan sana yemek filan yok. Bu, Tate için de geçerli çünkü birazdan kendini önümüze atıp gitmemize izin vermeyecekmiş gibi görünüyor.*

JEANIE FROST

"Bir yerlerden yanık kokusu mu geliyor?" diye sordu Vlad. Yüzündeki o hafif gülümseme hiç silinmiyordu. Bu sorunun ardından duvarlar alev aldı. Sanki bir anda turuncu ve kırmızı renkte sihirli yılanlar belirmiş ve duvarları sarmıştı. Alevler gittikçe büyüyordu. Spade küfrederek banyoya koşup bir yandan kovalara su dolduruyor, bir yandan da bağırarak evdekilerden yardım istiyordu.

"Eğer hızlıysanız yangını çabucak söndürebilirsiniz," dedi Vlad sözüm ona rahatlatıcı bir tavırla ve elini bana uzattı. "Çıkalım mı?"

Burada kalmak daha büyük bir zarara sebep olabilirdi. Bu üçü yumruk yumruğa kavgaya tutuşursa hiçbir kuvvet onları ayıramazdı. Tate mantığını yitirmişti. Vlad'ı omzundan yakaladı ve kendini tavanda buldu. Duvarları kaplayan alevlerin üstüne moloz yağıyordu.

Vlad gözünü bile kırpmadı. "Bu bir uyarıydı. Bir dahaki sefere uyarmayacağım."

Vlad'ın kolunu tutmadan önce tavanda açılan deliğe ve cayır cayır yanan duvarlara son kez baktım, on beş dakikadır aklım başımda değildi.

"Gidelim."

Vlad'a ait olduğunu düşündüğüm bir otomobile bindik. Hareket ettiğimizde üst üste dört patlama sesi duyuldu ve garajdaki araçlar patladı.

"Böylece bizi takip etmeye yeltenemezler," dedi Vlad şaşkınlığıma karşılık açıklayıcı bir tonda.

Yıldırımlar göğü parçalara bölüyordu. Gözlerimi kapatmadan önce gördüğüm son şey bu oldu.

YİRMİ

KEDERİN BEŞ AŞAMASI VAR, EN AZINDAN ÖYLE söylüyorlar. Birinci aşama inkar. Spade'in evinden ayrıldığımdan beri bunu fazlasıyla hissediyordum. Sonra öfke geliyor ve evet, öfkeliydim de. *Durup düşünmek, hatta karmaşanın dinmesini beklemek için birkaç gün yetmez miydi? Ah, hayır, tabii ki senin için yetmezdi, Bones. Nasılsa ipleri eline aldın, değil mi kovboy? Üçüncüsü uzlaşmaydı, belki de en acınası aşamaydı bu ve bilmediğim yeni evime doğru yol alırken kafamı yeterince meşgul ediyordu. Bones geri gelsin ne olur. Onu çok seviyorum, o da beni seviyor. Belki hala ilişkimizi yoluna koyma şansımız vardır...*

Öfkeli yanım hemen atılıyordu: *S.ktir et! Bones'un eski hovardalığına döneceğini biliyordum zaten. Huylu huyundan vazgeçmez, değil mi? Demek karısı yokmuş, peh! Ben de sana kalmıştım sanki?*

JEANETTE FROST

Yanımda oturan vampir, aklımdan geçen tüm bu şizofrenik düşünceleri dinliyorsa da hiç renk vermiyordu. Duygularım Rus ruleti oynarken Vlad'ın ıslık çaldığını duydum. Geldiğimizi söylediği sırada derin bir depresyona gömülmüştüm. Ya da diğer adıyla, dördüncü aşamaya girmiştim. Araba durdu, birilerinin bize doğru yaklaştığını duydum. Hiçbirinin kalbi atmıyordu. Kapımı açtılar. Elimin üzerinde hafif bir dokunuş hissettim.

"Bir dakika daha gözlerini açma. Ben seni yönlendireceğim."

Yavaş ve dikkatli birkaç adımdan sonra durduk.

"Artık gözlerini açabilirsin, Cat."

Açtım. Uzun ve antika görünümlü bir salona girmiştik. Tavanları çok yüksekti. Bu ev, kelimenin tam anlamıyla gotik bir yapıydı.

Vlad gülümsedi. "Kendi özgür iradenle içeri gir, böyle söylemem gerekiyor, değil mi?"

İçinde bulunduğum mekana şöyle bir baktım. "Burada yalnızca kafamı topallayana kadar kalacağım." *Ve kırılan kalbimi onarana kadar.*

"Dilediğin kadar kalabilirsin. Sonuçta karşılığını vereceksin."

Ona yorgun gözlerle baktım. "Bundan hiç şüphelenmasın."

Taçsız Karanlıklar Prensi'nin evinde dikkatimi çeken ilk şey evin çalışanlarının kesinlikle tembel ya da dikkatsiz olmadığıydı. Beni odama götüren Shrapnel adlı vampire evde benim gibiler için ne tür içeceklerin bulundu-

MEZARA MAHKUM

ğunu sordum. Vampir, içecekleri ezberden saymak yerine buzdolabındaki bütün içecekleri önüme getirdi. *İnip kendim de alabilirdim*, dediğimde ise bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.

Bir bakıma haklı... Aklımı kaçırdım.

Vlad yemek yemediği halde her gece masaya benimle birlikte oturuyordu. Gündüzleri onu nadiren görüyordum, kendi işleriyle uğraşıyordu muhtemelen. Tabii bundan emin değildim.

Bense zamanımın çoğunu odamda düşünerek geçiriyordum. Duygularım iki uçta gidip geliyor, bir an Bones'a karşı öfkeyle doluyorsam, hemen ardından kendime kızmaya başlıyordum. Bones eski alışkanlıklarını değiştirme kapasitesine sahip olmadığı için böyle bir ilişkiye başlamak bir hata mıydı? Yoksa gayet güzel ilerleyen bir ilişkiyi Gregor'un yanına giderek mahveden ben miydim? Bilmiyordum ve bilmemek beni deli ediyordu.

Akşam saat dokuzda yemek odasına indim. Malum sebeplerden dolayı akşam yemeği geç başlıyordu. Vlad çoktan masaya oturmuştu. Uzun kahverengi saçlarını tarayıp açık bırakmıştı ve yanındaki sandalyeye oturduğum sırada elindeki şarap kadehinin sapını döndürüyordu. Tabağıma masadaki yemeklerden almaya başladım. Biberiye yatağında ktızu eti, mango soslu salamura kuşkonmaz ve haşlanmış minik patatesler. Vlad şarabını yudumlayıp beni izliyordu. Vampirlerin arasında yaşayan biri olarak masada yemek yiyen tek kişi olmaya alıştığım için bundan rahat-

sız olmuyordum. Birkaç dakika sessizce yedikten sonra durakladım.

"Bu et gerçekten güzel. Tadına bakmak istemediğine emin misin?"

"Ben sonra yiyeceğim."

Sesindeki bir şey tuhafıma gitmişti. Yemeklerden söz etmiyor gibiydi.

"Beni bir şeye mi hazırlıyorsun?"

"Tepkini ölçüyorum," dedi başını yana eğerek.

"Bu gece gözlerin şişmemiş. Moralin düzelmiş gibi. Bu halin Bones'un seni terkedişini kabullendiğin anlamına mı geliyor?"

Dört gündür ilk kez Bones'un adını ağzına alıyordu. "Endişelenme, beni iyi olmaya ikna etmek için bir kez daha konuşmana gerek yok."

"Bunu duyduğuma memnun oldum." Sandalyesine yaslandı ve yeniden kadehini döndürmeye başladı. "Buraya geldiğinden beri ne Spade'le ne de bir başkasıyla konuştun. Bones'tan haber alıp almadıklarını merak etmiyor musun?"

Bu söz üzerine çatalımı masaya bıraktım. Vlad'ın konuyu nereye getireceğini bilmiyordum ama o durduk yere hiçbir şey yapmazdı.

"Sorun ne, dostum? Kanımın şahlanması için mi uğraşıyorsun? Dişlerini boynuma geçirmeden önce etimi yumuşatmak mı istiyorsun? Evet, onlarla konuşmadım ve konuşmak da istemiyorum. Daha fazla can sıkıcı ayrıntı duymaya gerek yok."

MEZARA MAHKUM

"Mesela şu anda Bones'un ellerinin kimin vücudunda gezindiğı gibi ayrıntılar mı? Ya da kimi öpüp kokladığı... kimin çıplak bedenine dokunduğı gibi mi?"

Önümdeki tabağı taş duvara fırlatıp paramparça ettim. Bu sırada içimden kendime, Vlad'a ve en çok da Bones'a lanetler yağdırıyordum.

"Kendimi ne kadar çabuk kaybettiğimi görüyorsun değil mi? *Tepkimi mi ölçüyordun?* Tamam, gördüğün gibi biraz hırçınım, üzgünüm." Keten peçetemi alıp kırılan tabağın parçalarını toplamaya gittim. Kendi döküntümü kendim toplamaya karar vermiştim ama Vlad benden hızlıydı. Yanıma eğildi ve beni kendine doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?" dedim sert bir tonda.

Beni kollarının arasına almış, canımı yakarcasına sıkıyordu. "Kan ücretimi talep ediyorum."

Vlad'ın ağzı boğazıma kapanıp dişleri etime geçmeden hemen önce gerildiğini hissettim. İstemsiz bir çığlık attım ama canım yandığı için değil. Vlad kanımı gittikçe daha güçlü emiyordu. Onun her yutkunmasıyla birlikte içime bir sıcaklık yayılıyordu. *Vampir zehri*. Zararlı değildi ama sahte ve oldukça hoş bir ısınma duygusu verebiliyordu.

"Vlad, bu kadar yeter..."

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Biraz daha." Beni kendine daha da yaklaştırdı. Şimdi, yarı baygın halde ona yaslanıyor ve yutkunuşlarını omurgamda hissediyordum.

Vlad ellerini kollarımdan aşağıya doğru indirdi. Nefesim kesiliyordu. Elleri sıcacıktı, bir vampirin normal vücut ısısının çok üzerindeydi. Herhalde pirokinetikliği yiizün-

den böyleydi. Benim kanım onu bu kadar kısa bir sürede bu denli ısıtamazdı. Beni yakaladığı kadar hızlı bir biçimde bıraktı. Masaya yaslandım, dizlerimde derman kalmamıştı.

"Bu senin kafanı dağıtacaktır," dedi.

"Hayır, işe yaramayacak."

Bu söz ağzımdan kesik kesik çıkmıştı. Bir anda ağlamaya başladım. "Onu hala seviyorum, Vlad! Ve ondan nefret ediyorum belki ama... onu hala seviyorum."

Bakışlarında en ufak bir tereddüt yoktu. "Bunu aşacaksın."

Aşacak mıyım gerçekten? Yüksek sesle söylememe gerek yoktu. Vlad içimdeki sesi de duyabiliyordu.

"Yemeğe devam etmeyeceğim," dedim ve yemek odasından çıktım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uykuya dalmak üzereyken yatağımın sarsıldığını hissettim. Gözlerimi telaşla açtığımda dudaklarıma değen bir parmak beni susturdu.

"Benim. Seninle konuşmak istiyorum."

Uyanmıştım, insanlar genelde konuşmak için Vlad'ın yapığı gibi yatağa girmezdi.

"Gerçekten konuşmak mı istiyorsun?" diye sordum inceden alay ederek.

Umursamaz bir tavırla konuşmaya başladı. "Çarşafa sarınmana gerek yok, Cat. Sana tecavüz etmeyi filan düşünmüyorum."

"Benim geldiğim yerde insanlar konuşmak istediklerinde bunu yatakta değil ayakta yaparlar." Söylediklerimi desteklemek için ayağa kalkmışım. Evet, çarşafa da sarınma-

MEZARA MAHKUM

yı ihmal etmiyordum. "Senin yaptığın biraz zorlamaya giriyor, dostum."

Vlad hiç orali olmadan yastıklardan birini kabartıp başının altına koydu ve güldü. "Sen tam bir öfke timsalisin, Melek. İsteseydim bu çarşafları kül ederdim, bunu ikimiz de iyi biliyoruz. Şimdi, şu Orta Batı'nın katı terbiye kurallarını bir kenara bırak da söyle bakalım, gerçekten öyle bir niyetle mi buraya geldiğimi sanıyorsun?"

Çarşafları sıkı sıkı tutan ellerim gevşedi. Birçok konuda haklıydı. Vlad benden çok daha güçlüydü ve eğer benimle zorla sevişmek isterse bunun için çarşafları yakmaya bile gerek duymazdı. Ayrıca, Vlad benden yarım litre kan emdikten sonra hala böyle bir kaygı duymam da sanki biraz riyakarlıkmış gibi geliyordu.

"Pekala. Hangi konuda konuşmak istiyorsun?"

"Senin geleceğin konusunda."

Gerilmiştim. "Buradan gitmemi istiyorsun. Güzel. Hemmen..."

"Buraya gerçekten seni kovmak için geldiğimi mi sanıyorsun?" diye lafımı kesti. "Beni tanımış olmalıydın."

"Üzgünüm. Ben, şey, zor bir hafta geçirdim de."

"Evet." Sesinde sahte bir acıma filan yoktu. "Özgüvenin ciddi bir hasar aldı ve çok hassassın. Eğer öyle bir amacım olsaydı, seni ayartmak için daha iyi bir zaman bulamazdım."

"Kendini çok beğeniyorsun değil mi?" diye homurdandım. "Benim şefkat dolu bir düzişmeye ihtiyacım olduğunu sanıyorsan yanlış kayaya çarptın."

Vlad dudaklarını büktü. "Daha önce de söylediğim gibi, sana karşı romantik duygular beslemiyorum. Buradayım, çünkü sen benim arkadaşısın ve sevişecek birini bulmak zor değil ama arkadaş bulmak çok zor."

Vlad kesinlikle çok çekici biriydi ama ben de onu sadece arkadaşım olarak görüyordum. Onunla birbirimize benzediğimizi düşünüyordum. "Burada olman beni mutlu ediyor," dedim. Bu doğrudu. Bana sorumluluk gereği acıyarak göz kulak olan Mencheres'in ya da Spade'ın yanında bu süreci atlatamazdım.

Vlad elimi sıktı. "Bunu aşacaksın ama önce *onunla* yüz yüze gelmen gerek."

Onunla. *Bones'la*. Gözlerimi Vlad'dan kaçırdım. "Fikirlerine saygı duyuyorum ama söz konusu Bones ise boşa konuşuyorsun demektir. Onunla görüşmeyeceğim. Onun ne yaptığını ya da kiminle birlikte olduğunu görmek istemiyorum."

"Catherine, aptallık ediyorsun."

Hem gerçek adımlı kullanıp hem de bana hakaret etmesi karşısında donakalmıştım. "Öyle mi, Drakula?" dedim kendisine hitap edilmesinden hoşlanmadığı ismini bastıra bastıra söyleyerek.

"Henüz iyileşmeye başlamadın çünkü hala Bones'un dönüp dönmeyeceğini düşünüyorsun. Böyle yaparak asla iyileşemezsin. Hatta kolayca öldürülebilirsin çünkü dikkatin o kadar dağınık ki bir vampirin odana girdiğini bile yatağına sokulana kadar farketmiyorsun. Bones'la aranızdaki sorunu bir kerede ve tümüyle açıklığa kavuştur. Sonra yoluna devam et, onunla ya da onsuz."

MEZARA MAHKUM

"Aramızdaki her şey bitti," dedim. "Bana yüksek sesle ve açık açık her şeyin bittiğini söyledi."

"Ve gerçek niyetinin bu olup olmadığını merak ediyorsun. Acaba seni incitmek için mi böyle yaptı diye düşünüyorsun. Tıpkı onu savaşın ortasında bir başına bırakıp düşmana kaçtığın zaman yaptığın gibi. Onun bir zamanlar senin peşinden koştuğu gibi sen de onun peşinden koşacak mısın acaba diye bekleyip beklemediğini deliler gibi merak ediyorsun."

"Aklımdan geçenleri okumaktan vazgeç artık!" Gizli düşüncelerimin dile getirilmesi anestezişiz ameliyat gibi bir şeydi.

"Bunlar hastalıklı düşünceler değil," diye devam etti soğukkanlılıkla. "En büyük korkularının üstüne gidiyor, tıpkı senin ona yaptığın gibi. Bence adil bir ceza bu. Ama Bones'ta bunu yapacak gücün olup olmadığından kuşkuluyum."

"Madem hüsrana uğrayacağımı düşünüyorsun, o halde neden denememi istiyorsun?"

"Çünkü eğer sen haklıysan er geç Bones kapıma dayanacaktır. Ama ben haklı çıkarsam belki o an mahvolursun ama talimin ettiğinden de güçlü bir karakterin olduğu için azimle toparlanma sürecine geçersin."

Alt dudağımı kemiriyordum. Bunun vampirlere has tuhaf bir güç gösterisi olup olmadığını düşünürken beynim zonklamaya başladı. Eğer gerçekten öyleyse yine de bağışlayıcı olabilir miydim? Bağışlamak ister miydim? Her iki sonuç da meraktan deliye dönmekten çok daha iyiydi. Vlad

JEANIE FROST

bu düşüncelerimi de okumuş olmalı ki kararımı onaylarcasına başını salladı.

"Sabahleyin Spade'i ara ve Bones'la bir görüşme ayarla. Sana karşı nasıl hisler besliyorsa beslesin, Bones seninle görüşmeyi reddetmeyecektir. Böylece ilişkinizin bitip bitmediğini de görmüş olursun."

Az uyku ve kanundaki düşük demir oranı yüzünden sağlıklı düşünemiyordum. İç çekerek geriye yaslandım. Yatağımda bir başkasının olduğunu neredeyse unutmuştum.

Vlad yanıma uzandı, başını yastığıma koydu.

"O hö." Boğazımı temizledim. "Sadece arkadaş olduğumuz konusunda anlaşılmamış mıydık?"

"Seks yapma derdinde değilim. Benim için değerli olan bir kadının omzuna başımı koyup uyumayı özledim, hepsi bu."

"Alı. Tamam." Drakula'yla pijama partisi mi yapacaktık yani? Diğer her şey göz öniine alındığında, bu neden olmasın ki? "Tamam. Ama ben horlarım."

Sırıttı. "Bir haftadır seninle aynı çatı altındayız. Horladığımı çoktan öğrendim."

Ona pis pis baktıktan sonra her zamanki gibi gerinip yatağıma uzandım. Vlad bana sarıldı ve başını yastığıma koydu. Onunla aynı yatağa girdiğim için utanmalıyım. Özellikle de onun çıplak olduğu, benim de sadece iç çamaşırı üstüne uzun bir tişört giydiğim düşünülürse. Ama utanmadım. Tekrar biriyle uyumak güzeldi, her ne kadar benim istediğim kişi olmasa da.

"İyi geceler, Cat," dedi. Şafak sökmek üzereydi.

Esnedim ve gözlerimi kapattım. "İyi geceler, Vlad."

Kapımın çalındığını duymamışım. Kısa ve hafifçe çalınmış olmalıydı. Yalnızca Vlad'ın "İçeri gir," dediğini duydum. Tanrım, ne kadar da haklıydı. Reflekslerim bombok bir haldeydi. Shrapnel başını kapıdan içeri uzattı. Bana, kaçıp banyoda saklanma şansı bırakmadığı için içimden Vlad'a sayıp sövdüm. Shrapnel suçlayıcı gözlerle bakıyordu.

"Bağışlayın, efendim, ama telefondaki kişi çok acil olduğunu söyledi. Size telefonu verebilir miyim?" Telefonu elinde tutuyordu ve oldukça gergindi.

Belki de Vlad sabahları huysuz oluyordu. Başını salladı. "İyi, getir."

Shrapnel bir tavşan gibi ürkek adımlarla odaya girdi ve telefonu bırakıp ardından kapıyı da kapatarak hızla çıktı.

"Kimsiniz?" diye sordu Vlad ters bir tavırla.

Spade'in sesi öyle yüksek çıkmıştı ki irkildim. "Eğer bu kez de Cat'i telefona vermezsen seni kendi ateşinde kızartırım..."

Telefonu Vlad'ın elinden kaptım. "Neler oluyor? Ben buradayım. Sorun ne?"

Bir an odayı bir sessizlik kapladı. Ne yaptığımı anladığımda artık çok geçti. Vlad omuzlarını kaldırdı. *Şimdi çıkmaza girdin işte*, der gibiydi.

"Bana Vlad'ın yataktayken rahatsız edilmekten hoşlanmadığı söylenmişti." Suçlayıcı bir tonda konuşuyordu. Bu fazlasıyla *rahatsız edici* bir şeydi. "İlanı aşkına, Cat, bu yüzden mi telefonlarıma cevap vermiyordun?"

JEANIE FROST

"Be-be-bcn..." Yüce Tanrım, kekeliyordum.

"Vay canına!"

"Bak, sakın başlama!" Öfkem imdadıma yetişti. "Eğer bir sorun varsa söyle ama ahlak zabıtalığı yapmak için aradıysan beni değil en yakın dostunu soruştur. Şu anda da birilerinin koynunda olduğuna hiç şüphem yok."

"Bones'un başı fena halde belada, hala umrundaysa tabii," dedi Spade buz gibi bir tonda.

Bu söz içimdeki bütün kini söküp attı. Spade asla gereksiz yere abartmazdı. Telefonu sanki elimden kayma ihtimali varnuşçasına sımsıkı kavradım.

"Ne oldu?"

Belki içimdeki korkuyu açıkça belli ettiğim için, Spade'in az önceki kızgınlığı biraz olsun azalmıştı.

"Yardımsever hayaletin Fabian, Bones'la konuşmak için New Orleans'a gitmişti ya. Söylediğine göre, Crispin, Fransız Mahallesi'ni kısa bir süre içinde terketmek zorunda kalacakmış. Ve Gregor da kentin hemen dışında onu bekliyormuş."

"*l'erketmek zorunda kalacakmış*, da ne demek oluyor?" Sesim bundan daha tiz çıkamazdı herhalde. Vlad da ürkmüştü.

"Crispin, New Orleans'a Marie ile görüşmeye gitti. Görüşmeden sonra öğrendiğim kadarıyla Marie bölgeyi yaşayan ölü ziyaretçilere kapatmış ve Gregor'la adamları mahalenin etrafını sararak beklemeye başlamış."

Yataktan fırlayıp giysilerimi bulabilmek için ortalığı talan etmeye başladım. Vlad önümden çekilmişti. Pek şaşırmışa benzemiyordu. "Sen orada mısın? Yolda mısın?"

MEZARA MAHKUM

"Gidemiyoruz, zaten sorun da bu! Senin yüzünden (İregor'a Bones'u alma hakkı doğdu. Bizim yasalarımıza göre şu anda kimse Bones'un yardımına gidemez."

Yere çöktüm, dizlerimde derman kalmamıştı. Bir an nefes bile alamadım. Sonra da kendimi toparlayıp plan yapmaya koyuldum. "Oradan havayoluyla çıkarılması gerek. En iyisi bir helikopter ayarlamak. Helikopteri giimüş mermilerle silahlandırırız. Sonra da Bones'u havadayken bir uçağa transfer ederiz. Az önce bana bunun için mi telefon açtığını söylemiştin?" Vlad'a tehditkar bir bakış savurdum.

"Beni araman için sana telefon açıp mesaj bıraktım ama Gregor'un kurduğu tuzağı bu gece öğrendik."

Vlad omuz silkti, hiç oralı değildi. "Onlarla konuşmak istemediğini söylemiştin. Ben de olanları şimdi öğreniyorum. Bilseydim sana daha önce söylerdim."

Dırdırla vakit kaybetmeye niyetim yoktu. Sonuçta burada gizlenmek benim kendi suçumdu, onım değil.

"Senin planını uygulayamayız, Cat," dedi Spade gergin bir sesle. "Yoksa biz de benzer bir şeyi şimdiye dek yapardık. O bölgenin sınırlarından içeri hiçbir soydan hiçbir yaşayan ölü giremez, havayoluyla da. Eğer böyle bir şey yaparsak Marie tarafından ölüm cezasına çarptırılırız. O çok güçlü biri. Ben kendi hayatımı Bones için riske atardım ama bir vampirin ya da gıtyabaninin bölgeye girmesi halinde Gregor ve adamları da onu takip edecektir. Bölgeden içeri ancak hiçbir soyla bağlantısı olmayan bir insan girebilir, anlıyor musun?"

JEANETTE FROST

Evet, anlıyordum. Şimdi Spade'in beni neden aradığını anlamıştım.

"Bana numaranı ver. Seni arayacağım."

YİRMİ BİR

“DENEME ÜÇ, İKİ, BİR... BİRİ DUYUYORMUSUN, GERİ?”

Don'un ekibinde benim yerimi alan Yüzbaşı Geri Flicks öksürerek mırıldandı. "Olumlu."

Kulağının içine cerrahi operasyonla yerleştirilmiş bir alıcı vardı ve bu sayede sesim tam kulak zarına iletiliyordu. Bağırırsam kulak zarı yırtılabilirdi yani. Boynundaki kolyeye de bir mikrofon gizlenmişti.

"Neredesin, Geri?"

"Şu anda St. Anı Caddesi'ndeyim ve Bourbon'a doğru ilerliyorum. Bir değişiklik yok değil mi? Hedefhala aynı noktada mı?"

Fransız Mahallesi'nin uydu görüntülerini, ödünç dizüstü bilgisayarımdan kontrol ettim. Uçağın türbülansa girmesi işimi zorlaştırsa da Bones'u görebiliyordum. Yanında oturan kadını da.

"Olumlu. Görüntüde küçük bir gecikme oluyor bildiğin gibi ama Bones aynı yerde olmalı. Her şey yolunda mı?"

Geri gergindi. Onu suçlayamazdım. Bones'a ve kendisine herhangi bir zarar vermeden onu bölgeden çıkarması gerekiyordu. Ben de gergindim.

"Her şey yolunda," dedi Geri.

"Anlaşıldı. Şimdi git ve onu ele geçir."

Herhangi bir hiyerarşiyle bağlantısı olmayan ve her türlü silah ya da teknolojiyi temin edebileceğim insan tanıdıklarım olduğunu Spade biliyordu. Tabii eski ekibimin aslında Bones'la bağlantısı vardı ama ben ekipten ayrıldığımdan beri hiçbirisi onun emrinde çalışmıyordu. Amcama yaptığı bu iyilik için çok şey borçluydum.

Geri insan olduğu için Fabian'ı göremiyordu. Fabian da oradaydı ve Marie'nin adamlarına yakalanmadan bize yardımcı olmaya uğraşıyordu. Bu hiç de kolay değildi. Şu işler bittiğinde Fabian'a da minnettar olacaktım. Bir hayaletin iyiliğine nasıl karşılık verilirdi acaba? Bu daha sonra düşünmem gereken bir konuydu.

"Hedefe yaklaştım, sesi kısıyorum," diye fısıldadı Geri.

Ekrandan Bones'a yaklaştığını görebiliyordum. Bones, Pat O'Brien's denen yerde oturuyor ve tahminimce viski içiyordu. Kolunu kendisine sokulan güzel esmerin boynuna dolamıştı. Hatta kadının eli Bones'un kalçasını kavramıştı. Yumruğumu sıktım. *Seni fahişe, şu iş bir bitsin, seninle de hesaplaşacağız.* Cannelle içimden geçenleri duymazdı ama Vlad yanımdaydı ve her şeyi duyuyordu. Karşımdaki koltuğa yayılmıştı ve türbülانstan hiç etkilenmi-

MEZARA MAHKUM

yor gibiydi. Her şey yolunda giderse birazdan buluşma yerine varmış olacaktık.

"O kadından hiç hoşlanmıyorsun."

Mikrofonum açıldı, Geri'nin aklını karıştırmamak için içimden cevap verdim.

Evet, hiç ama hiç hoşlanmıyorum.

"Fazla ileri gidiyorum belki," dedi Geri, Bones'a ve yanındaki kadına yaklaşarak. "Ama sizin gibi iki muhteşem yaratığı görünce önce hanginizle sevişeceğime karar veremedim."

"Akıllı kız," diye fısıldadım. Tanrım, sevdiğim adamı avlaması için bir kızı cesaretlendiriyordum! Neden benim de herkes gibi normal bir hayatım yoktu?

Bones kadehini masaya bıraktı. Geri'yi gördüğüne şaşır-mışsa da bunu belli etmiyordu. Nefesimi tutmuş bekliyordum. Ne yapacaktı acaba? Geri'yi benim yolladığımı biliyor olmalıydı. Maskesini düşürecek miydi? Yoksa oradan kurtulana kadar oyunun kurallarına mı uyacaktı?

"Karar vermek çok kolay, tatlım." Geri'nin kolyesindeki mikrofondan Bones'un aksanı tüm iletliğiyle duyuluyordu. "Önce bayanlar. Değil mi, tarçınım?"

Cannelle'in sinsî gülüşü kalbime bir kazık gibi oturdu. Öfkeden koltuğumun kolçağını parçaladım.

"Bu kız çok azgın görünüyor, *eheri*. Ben daha uysal bir şey umuyordum, *nonf*"

Geri, Cannelle'in aşağılayıcı tavrına bozulmamaya çalışıyordu. Parmağını Bones'un içkisine daldırdı ve sonra da parmağına bulaşan viskiyi ustaca yaladı.

JEANIE FROST

"Kuzu gibi uysal olacağım, balım."

Geri aylar önce benden aldığı eğitimden beri epey yol almışa benziyordu. Cannelle, Geri'nin bileğini tuttu, dudaklarına götürüp yaladı. "Göreceğiz."

Ardından Cannelle kollarını Bones'a doladı ve onu öptü. Geri'nin mikrofonundan Cannelle'in hafif bir iniltiyle Bones'a sürtünüşünü ve Bones'un onu kendine çekerken çıkardığı erkeksi hırıltıyı duyabiliyordum. Tam iki dakika boyunca öpüştükten sonra Bones başını kaldırdı. İşte şimdi gerçekten *ölmelerini* istiyordum.

Vlad bana merhametsizce baktı. "Bıntı bir başkası da yapabilirdi."

Haklıydı. Aldatılmaya giden yola kendim girmiştim. Kimseye hiçbir konuda güvenmemiştim, sonuçları benim için kahredici olsa da.

"Oradan kalkmasını sağla," dedim Geri'ye alçak sesle.

Geri ikisinin arasına girdi. "On sevişmeye gerek yok," dedi. Sesi neredeyse bir hırıltı gibi çıkıyordu. "Tanışmak zorunda mıyız? Ben yalnızca sizinle hayal bile edemeyeceğiniz gibi diizüşmek istiyorum."

Bones, Geri'nin elini tutmak için Cannelle'in kollarından sıyrıldı. "Tatlı bir kızı bekletmekten nefret ederim. Hadi, tarçınım. Bu gece onu istiyorum."

"Benim seçme hakkım yok mu?"

Cannelle'in sesinden surat astığı anlaşılıyordu. Bağır-mamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bu kez yok, sevgilim."

"Cheri... "

"Şimdiye kadar hep sen seçtin," diye sözünü kesti Bones iki kadınla kalabalığa karışırken. "Sızlanmaya devam edersen onunla işimi halledinceye kadar seni bekletmek zorunda kalabilirim."

"Piç kurusu," dedim öfkeyle. Kendimi tutamamıştım. *Şimdiye kadar mı? Ne harika değil mi!*

Bones kaldırım kenarında durakladı. Gerildim. Geri'nin kulaklığından beni duymuş olabilir miydi? Neyse ki tekrar yürümeye başladı. Bir oh çektim. Şimdilik her şey gayet iyi gidiyordu. *Pislik.*

"Kiliseye doğru yürümeye devam edin," dedim Geri'ye neredeyse duyulmayacak bir sesle. Sonra da mikrofonumu kapatıp cep telefonumu aldım, " lamam, Don, harekete geçin. Yoldalar. Cooper'a elli metre yaklaşmaya kadar merdiveni indirmemesini söyle."

"Anlaşıldı, Cat."

Mikrofonumu yeniden taktım. Geri, Bones'a kilisenin çatısında sevişmek istediğini söylüyordu ama Cannelle buna itiraz etti.

"*Non*, orada sıçanlar vardır! Nedcî bunu akşama ertelemiyoruz? Sana Metairie'de tanışmanı istediğim çok güzel arkadaşlarım olduğunu söylemiştim."

"Bak ne diyeceğim, tatlım. Oraya yarın gideriz. Beni onlarla epeydir tanıştırmak istediğine göre muhteşem olmalılar."

"*Oui. Tres magnificjue.*"

Onu şehrin dışına çıkarıp Gregor'un tuzağına düşürmeye uğraşıyor, diye düşündüm öfkeden kudurarak. Belki de

Vlad'ın kazığa oturtma taktiği çok kötü bir fikir sayılmazdı. Bones nasıl oluyordu da bu kadının ısrarlarının ardındaki nedeni göremiyordu? Şehvet gözünü kör mü etmişti?

"Yarın bütün fantezilerini gerçekleştireceğiz ama bu gece benim gecem olsun," diye devam etti Bones. "Sana söz, yarın benim hiç bilmediğin yanlarımı göreceksin."

Sanırım ben de öyle. Cannelle'le yüz yüze gelmeyi büyük bir sabırsızlıkla bekliyordum. Üçü de görüntüden çıkmıştı. Yürümeye başladıklarından beri uydu görüntüsü kesilmişti.

"Etrafına bak, Geri. Takip ediliyor musunuz?"

"Kiliseye giderken peşimizden birilerinin geleceğini düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu Geri kısık sesle.

Bones onu öptü. Onu göremiyordum ama sesleri geliyordu.

"Yok, canım."

Tamamdır. Her şey gayet netti. Tanrım, bu şeyin bir an önce bitmesini istiyordum. Kazasız belasız ve bir an önce.

"İşte kiliseye geldik. Şimdi, canını, bana bak. Gözlerimden ya da dişlerimden korkmana hiç gerek yok, tamam mı? Çünkü onlarda hiçbir tuhaflık yok. Korkmuyorsun çünkü sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Söyle bakalım."

"Bana zarar vermeyeceksin," diye tekrarladı Geri. "Korkmuyorum."

Demek Bones insanlarla seviştiğinde gözlerinin böyle yemyeşil parlamasını ve vampir dişlerinin çıkmasını böyle hallediyordu. Daha önce bunu çok düşünmüş ama asla sormamıştım. Geçmişle ilgili gereğinden fazla şey biliyor-

MEZARA MAHKUM

dum zaten. Bu numara, Cannelle içindi herhalde. Bones, Geri'nin onun sırrını bildiğini biliyordu. Sadece her zamanki prosedürü yerine getiriyordu. Yine de kusacak gibi oldum.

"Tarçınım, çikalım mı?"

"Madem çıkmamız gerekiyor, peki, *eheri*."

"Evet, öyle gerekiyor."

Birkaç dakika süren gıcırta seslerinden sonra Bones yeniden konuşmaya başladı. "İşte çatıya vardık. Sıçan filan yok, *petite*, artık korkma."

Vlad, helikopterin varış süresini öğren.

Zihin yoluyla gönderdiğim mesajı alır almaz Vlad cep telefonumun tekrar arama tuşuna bastı.

"Çatıdalar," diye Donu bilgilendirdi. "Ne kadar zaman var? Tamam." Telefonu kapattı. "Altı dakika."

"Altı dakikan var, Geri. Unutma, Bones zıpladığında yanında sen ve Cannelle de olmalısınız ama Cannelle gelmek istemeyecektir."

"Buraya gelin, kızlar. Burası daha iyi."

Bones'un sesi değişmişti. Bir zamanlar beni eritmek için de böyle çekici bir mırıltıyla konuşurdu. Şimdi bu sesi duy-mak beni yalnızca sinirlendiriyordu. Daha da kötüsü mırıltılar yerini soluk alıp verişlere ve yumuşak öpüşlere bırakmıştı.

"Dur bakalım, şekerim. Yavaşla biraz," dedi Geri sonunda.

"Neden?" diye sordu Cannelle. Sesinde kavgacı bir ton vardı. "Beni memnun etmen için hazırım."

JEANIE FROST

Saate baktım. "Son iki dakika. Biraz daha oyalan ve sakin ol, Geri."

"Tarçınım, bu kadar açgözlü olma. Onu senin için biraz yumuşatacağım. Beklediğine değecek."

Bacaklarımı yumrukluyor ve çığlığını bastırmak için çabalıyordum. Bunun yerine, saniyelerin geçişini izleyip tehlike işareti olabilecek sesleri algılamaya çalışıyordum. Maalesef duyduklarım hiç tehlikeye benzer sesler değildi. Son otuz saniyeye girmiştik. Birileri bizi dinliyorsa bile, daha fazla bekleyemezdik.

"Ona mesafeyi söyle, Geri," dedim.

"Bones, bir helikopter yaklaşık iki yüz metre yükseklikten kilisenin çatısına yaklaşıyor. Zincirden bir merdiven sarkıtılacak. Helikopteri görür görmez kıcını kaldır ve ikimizi de yanına alıp merdiveni yakala. Şehrin sınırlarından çıktığımızda helikopterden başka bir uçağa atlayacaksın. Spade uçakta seni bekliyor olacak."

"Neler oluyor?" diye tısladı Cannelle.

"On saniye," dedim kulak tırmalayıcı bir tonda. "Dokuz, sekiz, yedi..."

"Biliyor musun, tarçınım?" dedi Bones. Sesindeki o baştan çıkartıcı tını yerini çelik gibi soğuk bir tona bırakmıştı. "Senin şu sızlanmalarından bıktım."

"...bir," diye bağırdım.

Ardından helikopterin gürültüsü, metal şıkırtısı ve bir yumruk sesi kulağıma geldi, sonra da Geri'den epeydir beklediğim yanıtı aldım.

"Bindik!"

MEZARA MAHKUM

Helikopterin pervanesinde özel susturucular vardı ve bu sayede normalden daha az gürültü çıkarıyordu. Yine de Cooper'ın ve diğer iki yardımcı pilotun seslerini duyamıyordum ama Geri'nin sesi netti.

"Nefes alıyor mu?" diye sordu Geri. "Ona çok fena vurdun."

"Yaşıyor."

Bir kayma sesi duydum ve "Kafamı bacaklarının arasına sokmaya çalışırsın ha? Şimdi kim mutlu ha, seni fahişe?" dedi Geri acımasızca.

"Şu anda senin tekmelerini hissedemez," dedi Bones. Bunu kınayıcı bir tonda söylememiştii.

"Ah, tabii, ama ben hissedebiliyorum ve çok da hoşuma gidiyor!"

Birkaç tekme sesi daha duydum. Bölmek istemiyordum. Cannelle'in tekmelenmesi benim de çok hoşuma gidiyordu.

"O nerede?" diye sordu Bones.

Donakaldım. Geri öldürücü darbeyi andıran son bir küt sesinden sonra cevap verdi. "Uçağa bindiğinde onun yanına gideceksin."

Bones hiçbir şey söylememiştii ama sessizliği yeterince şey söylüyordu zaten. *Onunla yüz yüze gelmeye gerek yok*, diye düşündüm. *Şimdiye kadar hep sen seçtin*, demiştii Cannelle'e. Evet, aramızdaki her şeyin bittiğini anlamam için bu sözü duymak yeterliydi. Vampirler aldatmayı kabul edilebilir bir intikam biçimi olarak affedebilirdi ama ben bu intikam türünü affedemezdii. Bones'un birçok davra-

JEANETTE FROST

nişini sineye çekebilir, hatta ona hak verebilirdim ama aldatmasını kabullencmiyordum.

Bones, Spade'in uçağına geçene kadar bekledim ve ardından mikrofonumu kapattım. Geri kulağında çınlayan sesimin kesildiğini anlayınca büyük ihtimalle çok mutlu olmuştu. Uçağı yalnızca Bones geçmiş, Geri ve Cannelle helikopterde kalmıştı. Spade'in uçağı Don'un söylediğı yere inecek ve buluşmamız orada gerçekleşecekti ama şu anda böyle bir buluşmaya gerek yoktu.

Amcamı aradım. "Bones'un uçuş planını değiştir," dedim. "Bana nereye ineceklerini söyleme ve onu benim olduğum yere getirme."

Amcam gereksiz sorular sormadı. "Tamamdır, Cat."

Telefonu kapattım. Bu süre boyunca Vlad beni izlemişti. Yüzüme yapmacıklığı gün gibi ortada bir gülümseme kondurdum.

"Eski alışkanlıkları sana pek yabancı değil anlaşılan," dedi Vlad. Sesinde sahte bir sempati bile yoktu.

Evet, aynen öyleydi. Yine de Bones'un ilişkileriyle ilgili açıklamalarını duymaya hiç niyetim yoktu. Yoksa dinlemek ister miydim? Son görüştüğümüzde söylediklerini tekrarlardı belki de. Tanrım, en azından bunu yapmasını engelleyebilirdim. Belki de gözyaşlarına boğulup kalan itibarımı da kaybederdim. İki saat sonra bilmediğim bir yere indik. Dışarıdan bakıldığında bütün askeri üsler birbirine benzerdi. Zaten göremeyecektim. Uçaktan inerken gözlerimi yumup Vlad'ın koluna girdim.

"Selam, komutanım," dedi bir erkek sesi.

MEZARA MAHKUM

Gözlerim kapalı halele gülümsedim. "Cooper, seni görmek ne güzel diyebilmek isterdim ama henüz gözlerimi açamıyorum."

O kendine has, karnından gülüşünü duydum ve bina-ya girdim.

"Şimdi gözlerini açabilirsin," dedi Cooper. Gördüğüm ilk şey Cooper'ın o tanıdık, esmer yüzüydü. Saçları Tate'inkilerden bile kısaydı. Onu içtenlikle kucaklamama şaşırılmış gibiydi ama ayrıldığımızda o da gülümsüyordu.

"Özledim seni, çatlak kadın," dedi gülümseyerek.

Boğuk bir sesle güldüm. "Ben de seni, Coop. Son gelişmeler ne?"

"Geri'nin helikopteri yarım saat önce indi. Mahkum şu anda emniyette ve ayık. İlan burada. Mahkumu sorguluyor."

İşte bunu duymak yüzüme gerçek bir gülümseme kondu. İlan'ın buraya gelmesini özellikle istemiştim çünkü çok soğukkanlı bir herifti ve şu anda onun bu özelliğine ihtiyacımız vardı.

"İster burada kal ister benimle gel, sen bilirsin," dedim Vlad'a.

"Geleceğim," diye karşılık verdi o sırada yanımıza gelen Fabian'a gözucuyla bakarak.

Hayalet, Cooper'ın etrafında uçuyordu ama Cooper insan olduğu için onu göremiyordu.

"Fabian, inanılmazdın," dedim. "Ne olursa olsun, seni koruyacağım. Benim yanımda kalacak bir yerin olduğunu unutma."

JEANETTE FROST

"Teşekkürler," dedi sevgisini göstermek için elini elime sürterek. "Üzgünüm, Cat."

Sebebini söylemesine gerek yoktu. Her şey apaçık ortadaydı. Yüzümdeki gülümseme yavaşça soldu.

"Ne kadar az bilersen o kadar mutlu olursun diyen her kimse, bence öngöründen yoksun biriymiş. Ama olan oldu, şimdi yeniden toparlanmak için elimde yeterince bilgi var."

Hayalet bir anlığına da olsa umutlanmış gibi göründü. "Bones?"

"Hayır. Küçük fahişe içeride ve şu andan itibaren benimle gelmesen iyi edersin, içeride çok çirkin şeyler olacak çünkü."

Ona bir şeyi iki kez söylemek zorunda değildim. Fabian kendi etrafında bir kez döndü ve yok oldu. İyi numara. Bunu ancak bir hayalet yapabilirdi.

Amcam beni koridorun başında bekliyordu. Görünüşü biraz... kötüydü.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Endişelenmiştim. Bones'un uçağı takip mi edilmişti, saldırıya mı uğramıştı, yoksa daha kötü bir şey mi vardı?

"Hayır." Öksürüyordu. "Sadece soğuk algınlığı."

"Öyle mi?" Ona sıkıca sarıldım. Onun da bana aynı yakınlıkla sarılması beni şaşırttı. Biz pek sıcak bir aile sayılmazdık.

Vlad havayı kokladı. "Soğuk algınlığı mı?"

Don beni bıraktı ve Vlad'a ters bir bakış attı. "Aynen. Dert etme. Senin türüne bulaşmaz."

MEZARA MAHKUM

Bu son cümleyi sert bir tonda söylemişti. Tanrım, belki de Don gerçekten çok hastaydı. Amcam, hiç sevmediği bir tür olan vampirlerle biraradayken bile böyle suratsız olmazdı. Vlad onu baştan aşağı süzdü ve omuz silkti. Don hemen iş konuşmaya başladı. Bu onun en belirgin özelliği. "Alt kattaki hücreden geliyorum. Mahkum pek konuşkan değil."

"O halde eski dostumu görme vakti geldi demektir."

YİRMİ İKİ

CANNELLE ON İKİ YIL ÖNCEKİ GENÇLİĞİNDEKİ güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Yalnızca kızıl kahve saçları artık daha kısaydı. Sanırım adını saçlarından almıştı. Cannelle, Fransızcada 'tarçın' demektir. Kuru gibi küçük odanın bir duvarını kaplayan çelik bir banka oturmuştu. İlan ve Geri de odada olduğu için zincire vurulmamıştı. Yine de, mucizevi bir biçimde her ikisinden kurtulursa diye kapının dışına üç nöbetçi dikmişlerdi. Cannelle'in gözü morarmıştı, ağzından ve şakağından kan damlıyordu ama korkmuyordu.

Odaya girdiğimde gözlerini kırıştırdı ve güldü. "*Bonjour*, Catherine! Uzun zaman oldu. Sonunda bir kadına benzemişsin. Çok şaşırdım."

Pis pis sırttım. "*Bonjour*, Cannelle. Evet, memelerim ve kıkım büyüdü. Yıllar beni nasıl da değiştirmiş, değil mi?"

MEZARA MAHKUM

Cannelle hemen belden aşağı vurdu. "Sevgili seçimini takdir ettim. *Qu'un animal, non?* Buna rağmen, pek... merhametli olduğunu söyleyemeyeceğim."

Fahişe. Suratındaki o sırtışı söküp almak istiyordum. "Ne yazık ki yatakodası numaralarına kanmamış. Grup seks yapma bahanesiyle onu şehrin dışına çıkarmayı başaramadın, değil mi?"

İlan kötü kötü güldü. "Ah, siz ikiniz birbirinizi önceden tanıyordunuz demek? Artık konuşmaya başlayabilirsin, ufaklık. Ben sana kibar davrandım ama Cat'in ölkesi fenadır. Büyük ihtimalle ben onu ikna edemedim seni öldürüyor."

"O mu beni öldürecek?" Cannelle aşağılayıcı bir biçimde beni işaret etti. "O daha çocuk."

Tanrım, yanlış kayaya çarpmıştı. "Şu bıçağı bana ver, İlan."

İlan bıçağı bana uzattı. Turkuvaz gözleri parlıyordu. Geri biraz gergin görünüyordu.

Cannelle gözünü bile kırpmadı. "Beni öldüremezsin, Catherine. Sert kadını oynasan da benim karşımda hala küçük bir kız duruyor."

İlan, Cannelle'e şaşkınlıkla bakıyordu. "Bu kadın çıldırmış."

"Hayır, yalnızca beni hala o eski halimle hatırlıyor. Gregor da başta bu hataya düşmüştü." Bıçağı bir elimden ötekine çevirirken Cannelle'e tekrar gülümsedim. Gözleri ellerimi izliyordu ve ilk kez kararsız görünüyordu. "Gregor benim kötü bir fahişe olmamı istemiyordu, anımsıyor mu-

sun? İşte Gregor'un istemediği şey oldu. Şimdi, acelem var ve bak ne yapacağım? Bu bıçağı eline saplayacağım ve beni ancak konuşarak durdurabilirsin. Bu yüzden, lütfen. *Lütfen. Konuşma.*"

Bana inanmamıştı. Ian, Cannelle'in bileğini çevirip oturduğu banka zorla bastırdığı sırada Cannelle bana meydan okuyan gözlerle bakmaya devam ediyordu. Bıçağı elinin üstünde gezdirirken ona konuşması için son bir şans vererek bekledim. Hala blöfyaptığımı sanıyordu. Bıçağı bileğiyle parmakları arasına saplayıp bükttükten sonra Cannelle niyetimi anladı. Ve çılgınlığını bastıramadı.

"Acıdığımı biliyorum," dedim. "Babam geçen yıl aynı şeyi benim bileğime yapmıştı ve lanet bir acı duymuştum. Felç gibiydi. Bıçağı bileğimden çıkardığımda bütün tendonlarım parçalanmıştı. Bileğimi iyileştirmek için vampir kanına ihtiyacım vardı. Senin de aynı şeye ihtiyacın olacak, Cannelle, yoksa o elini hayatın boyunca kullanamazsın. Yani konuşabilir ve azıcık vampir kanıyla elini iyileştirebilirsin. Ya da konuşmayı reddedersen ve ben de aynı şeyi diğer eline yaparım."

"İyileştir şunu! İyileştir!"

"Bize bilmek istediklerimizi anlatacak mısın?"

"Ouir"

İç çektim ve bıçağı sapladığım yerden çıkardım. "Ian?"

Ian avcunu kesip Cannelle'in ağzına uzattığı sırada kaddın çılgık çılgılla bağıırıyordu.

"İnlemeyi kes de yutkun biraz."

Cannelle, Ian'ın kanından içmeye başladı. Birkaç saniye içinde kanaması durdu ve elindeki yara yok oldu.

MEZARA MAHKUM

Geri, Cannelle'in hızla iyileşen elinden gözlerini alamıyordu. Ürpermiş, sanki yaralanan kendi eliymiş gibi avcunu ovuşturuyordu. Ben daha çok Cannelle'in yüzüne odaklanmıştım. Sözünde durup durmayacağını anlamaya çalışıyordum.

"Ruh halimin gerçekten çok kötü olduğunu anladığımıza göre artık soru cevap kısmına geçebiliriz. Ah, tabii bu bıçağı bana bir daha kullandırırsan... kestiğim hiçbir şeyi iyileştirmem ona göre. Fransız Mahallesi'nde Bones'la beraber olma amacın neydi?"

Cannelle bana korkuyla bakarken bileğini esnetmeye devam ediyordu. "Onunla düzişmek için oradaydım, *naturellement*. Sen aldatıldığını öğrendiğinde de onu Gregor'a götürecektim. Marie, Gregor'un adamlarının bölgeye girmesine izin vermiyordu. Oysa Gregor'a tek başına girebileceğini söylemişti."

İşte bu yeni bir haberd. Ben kimsenin içeri girme izni olmadığını sanıyordum.

İlan da meraklanmıştı. "Marie ona giriş izni verdiyse ve Gregor, Bones'u delicesine öldürmek istediye neden onunla orada görüşüp savaştı?"

Cannelle dudaklarını büzdü. "Gregor, Bones'un adil bir savaşa değmediğini söylüyordu."

"Ya da Gregor korkak tavuğun tekiydi ve yandaşlarını toplamak istiyordu," diye mırıldandım.

"Gregor ondan daha güçlü," diye tısladı Cannelle, "ama düşmanın bunca şeyden sonra onurlu bir biçimde ölmesine neden izin versin ki?"

JEAN PIERRE FROST

Cannelle'le Gregor'un karakterini tartışacak değildim. "Demek Gregor, Marie'yi, Orleans Kraliçesi'ni kendi saflarına çekmiş. İlginç."

Cannelle omuz silkti. "Marie, Gregor'a Bones'u yalnızca bölgenin sınırları dışında pusuya düşürebileceğini söylediği için Gregor'un adamlarının içeri girişini engelledi. Marie, Bones'un bölgeden çıkmasına yardımcı olmak istemiyordu aslında ama Marie'yi Gregor yapmıştı."

"Gregor, Marie'yi zorladı mı yani?"

"Non, anlamadın. Marie'yi Gregor yaptı. Marie'yi bir gulyabani olarak geri getiren Gregor'un kanydı ve Gregor, Marie'yi dönüştürdüğü gece efendisini de öldürmüştü. Yani Marie yalnızca Gregor'a bağlıydı. Gregor, Bones konusunda yardım etmesi karşılığında Marie'yi serbest bırakmayı kabul etti. Marie bunu yüzyıllardır bekliyordu."

"Ve Bones, Marie'ye güveniyordu çünkü Marie ona görüşmelerinde her zaman güvenli geçiş sağlıyordu."

Zeki pislik.

Cannelle resmen sırtıyordu. "Oui."

Öfkem buza dönmüştü. "Hepsi bu mu, Cannelle?"

"Oui."

Ian'a döndüm. "Sence daha fazlasını biliyor mudur?"

Ian da bana aynı soğuk bakışlarla karşılık verdi. "Hayır, ufaklık. Bence tüm bildiği bu."

Cannelle'in kanına bulaşan bıçak hala elimdeydi.

"Cannelle," dedim durgun ve net bir tonda. "Seni öldüreceğim. Dua etmek ya da başka herhangi bir şey yapmak istiyorsan bir an önce yap diye bunu sana söylüyorum. Ko-

MEZARA MAHKUM

camı katledilmesi için ayarttın ve bu benim için affedilmez bir şey."

"Cat, hayır," dedi Geri.

Cevap vermedim. Cannelle bana dönüp şeytani bir bakış attı. "Ama Bones senin kocan değil ki. Senin kocan Gregor."

"Boş laflar. Zaman harcıyorsun. Tanrı'ya doğru yola çıkıyorsun. Hızla."

"Ben bir *insanım*," diye tısladı. "Canlı, nefes alıp veren bir insanım. Sen de beni yaralayacak kadar insansın ama öldürecek kadar değil."

Bu sözü de duymazdan geldim. "Marie bu oyundaki rolüyle özgürlüğüne kavuştu. Peki, Gregor sana ne vaat etmişti? Vampire dönüştürmeyi mi?"

Düşmanca bir bakış daha. "*Oui*. Ona hizmet ettiğim bunca yılın karşılığı bu olacaktı."

"Ama yanlış ata oynadın," dedim. "Vampir olmayacaksın, Cannelle. Ama bir vampir gibi ölmene izin vereceğim."

Cannelle ayağa kalktı. "Bunu yapamazsın. Gregor seni öldürür."

Sonra başını öne eğdi. Gümüş bıçak kalbine saplanmıştı. Bıçak, Cannelle'in son nefesiyle birkaç saniye boyunca titredi. Gözleri kapanmadan ve dizleri bükülmeden hemen önce şaşkınlık içinde göğsüne saplı bıçağın titreyen sapını izledi. Ona yaklaştım ve şu korkunç soğukluğu daha fazla hissettim.

"Evet, Gregor beni bu yüzden öldürmek ister belki, Cannelle. Bunu dört gözle bekliyorum."

JEANETTE FROST

+ +

Don'u görmeye gittim. Gitme hazırlıklarıyla meşguldü. Eski birliğimin şu anda nereye tayin edildiğini bilmiyordum ve bilmemem daha iyiydi. Gregor'un bu bilgileri kendi çıkarı için kullanmasına izin veremezdim. Don da buna izin vermezdi. İşte bu yüzden bizim bölümdeki herkes benden hemen sonra burayı tahliye edecekti. Vlad, Donun ofisindeydi. Ben ofise girer girmez ikisi de sustu. Dudaklarımı büktüm.

"Bu kadar mı belli edilir? Hadi ama çocuklar, ne konuşuyordunuz? *Cat kafayı sıyracak mı? ya da ün kolay adımda bir insanı intihardan vazgeçirme* gibi şeyler mi? İkinizin de içi rahat olsun. Ben iyiyim."

Amcam öksürdü. "Abartma. Sen bana kartpostal göndereceğin için seninle haberleşmenin bir yolunu arıyordum ve Vlad bana onunla kalacağını söyledi."

Vlad'a meydan okuyan bir bakış atmak istediysem de aç karnına saatler süren uçak yolculuğu, uykusuzluk ve genel bir yüksek tansiyon hali yüzünden hedefime ulaşamadım.

"Şimdilik."

Vlad gülümsedi. Hem kibirli hem de neşeli bir hali vardı. "Senin tercihin, Cat. Seni zorlayamam."

Don bir bana bir Vlad'a baktı, gri gözlerini kıstı. Gözleri tıpkı benimkiler gibi duman grisiydi ve şimdi içlerinde kuşku kıvılcımları çakıyordu.

"Aranızda bilmem gereken bir şeyler mi dönüyor?"

"Car'in seninle ilgili bilmesi gereken bir şeyler yok mu?" diye karşılık verdi Vlad.

MEZARA MAHKUM

Şimdi iki kişi arasındaki konuşmayı gözleriyle takip etme sırası bana gelmişti. "Ne?"

Don öksürdü ve Vlad'a ters bir bakış attı. "Hiç."

Vlad çekimser bir hırıltı çıkardı. "O halde benden edinebileceğin bilgiler bundan ibaret, Williams."

Tam bütün bu konuşmaların altında ne yattığını soracaktım ki Don konuşmaya başladı.

"Cat, bana bir süre önce bu rüya önleyici hapların bir yan etkisi olup olmadığını sormuştun. Patolojiye bu sorunu ilettim ve bana depresyon, ruh halinde ani değişimler, asabiyet, paranoya ve kronik yorgunluk gibi yan etkilerin olabileceğini bildirdiler. Bunlardan herhangi birini hissettiğin oldu mu?"

Bones'la geçirdiğim son zamanları düşündüm ve kendimi tutamayarak bir kahkaha patlattım.

"Evet. Hepsini, hem de aynı anda. Bu bilgileri birkaç hafta önce verseydin çok yararlı olurdu ama artık önemli değil."

O hapları bir daha kullanmayacaktım. Bones'la aramızın bozulmasına sebep olan yan etkilere maruz kalmaktansa bulunduğum yeri bilmemeyi tercih ediyordum. Don aklımdan geçenleri anlamış olacak ki yüzünde üzgün bir ifadeyle bana baktı. Cooper koşarak içeri girdiğinde ortamın havası değişti.

"B4358 iniş için yaklaşıyor."

"Ne?" diye çıkıştı amcam. "İniş izinleri yok!"

Gözlerim kocaman açıldı. Bu, Dave'in uçağının numarasıydı. Bones ve Spade'i taşıyan uçağın numarası.

JEANIE FROST

"Biliyorum, efendim. Kule onlara iniş izni vermemiş ama bir ingiliz hatta girip kule görevlisine çenesini kapatmasını, yoksa onun canına okuyacağını söylemiş."

Bones. "Buradan gitmeliyiz," dedim Vlad'a. "Hemen."

"Koş, Forrest, kof diye alay etti Vlad.

"Kapa çeneni, Drakula," diye çıkıştım. "Sen gelsen de gelmesen de Bones'un uçağı yere inmeden ben havalanmış olacağım."

"O uçakta ben de olacağım. Williams..." Vlad, amcama bakarak başını salladı. "Hoşça kal. Çok az insan senin kararlılığıyla, sonunu düşünmeksizin yoluna devam eder."

Amcamla vedalaşacak kadar bile vaktim yoktu. Yolu yarlamışken omzumun üstünden bakarak aceleyle "Teşekkürler, *hoşça kal*" dedim.

"Kendine dikkat et, Cat," diye seslendi Don arkamdan.

Bones'un uçağı çok yakındaydı, neyse ki ben Caniulle'le uğraşırken Cooper uçağın yakıtını doldurduğu için hiç vakit kaybetmedik. Vlad hemen arkamdan, omzuna asılı Tabian'la birlikte uçağa atladı. Yerden yükselirken çift motorlu uçağın küçük penceresinden bakmak zorunda kalmasaydım çok daha iyi olacaktım. Diğer Cessna'nın kapısı açıldığında, içinden canımı acıtacak denli tanıdık bir figürün çıktığını gördüm. Kalbimi durduran bir an Bones'un bana baktığını hissettim.

"Neden kafamın içinde *Casablanca'mvı* müziği çalıyor?" diye sordu Vlad alaycı bir tonda.

Gözlerimi pistten başka tarafa çevirdim. "Sen tam bir sinema ansiklopedisinin değil mi?"

MEZARA MAHKUM

"Sen de yalancı çobansın. Eğer bitti diyorsan bırak da gerçekten bitsin. Kendini bile inandıramadığın yalanlar uydurmaktan vazgeç."

Lanet olası merhametsiz Rumen gaspçı. Ben ne diye bu adamlarla aynı uçağa bindim ki? Neden tek başıma çıkıp giderek Gregor, gulyabaniler ve geri kalan herkes beni Bones gibi tümünden unutulmaya kadar yağmur ormanlarında saklanmadım? Pencereden son kez baktım. Artık bize hala bakıp bakmadığını ya da başını benim gibi başka bir yöne çevirip çevirmediğini anlayamayacak kadar yüksekteydik.

"Haklısın," dedim Vlad'a.

Elini bana doğru uzattı. Elinin üzerindeki yara izleri savaşlarla geçen on yılların sessiz bir vasiyeti gibiydi ve bu izler insan olduğu dönemden kalmaydı. Elini tuttum. Sonunda ellerimin boş kalmamasından dolayı mutluydum ve böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. Ne kadar da zayıftım. Vlad elimi bir kez sıktı. "Ben de yalnız kalmak istemiyorum," dedi. Bunu makul bir ses tonuyla söylemişti ve insana utanması gereken bir şeymiş gibi hissettirmiyordu.

İçimi çektim. *Yine haklısın, dostum. İkide iki.*

YİRMİ ÜÇ

BOĞAZIMA KADAR SUYA BATMIŞTIM. HER YER karanlık ve sisliydi. Neredeydim? Buraya nasıl gelmiş-tim? Havada korkunç bir koku vardı. İçinde debelendiğim sıvı siyah ve yüzülmeyecek kadar yoğundu. Ağzıma kaçıyor ve midemi bulandırıyordu. Kesinlikle su değildi. Katrandı.

"Yardım edin!"

Çığlıklarımı kimse duymadı. Katran beni dibe çekiyor-du sanki. Nefesim kesiliyor, tıkanıyordum ve ciğerlerime katran ulaştıkça göğsümde bir yanma hissediyordum. Git-tikçe daha derine batıyordum. Boğuluyordum. Belirsiz bir düşünce zihnimde uçuşuyordu. *Demek böyle ölecekmişim. Ne tuhaf, ben hep bir savaşta öleceğimi sanırdım...*

"Elimi tut," dedi bir ses.

Elimi rasgele ileri uzattım. Gözlerimi kaplayan mükrek-bimsi sıvı görmemi engelliyordu ve işte katrandan kur-tulmuştum. Kaçtığım adam tam karşımda duruyordu.

MEZARA MAHKUM

"Gregor," dedim sinirle, uyanmaya çalışıyordum. *Bu bir rüya, rüyada tuzağa düştün.* "Lanet olası, beni rahat bırak!"

Gregor üzerime doğru eğildi. Kül rengi saçlarının arasından görünmez bir rüzgar esti ve grimsi gözleri alev alev bir zümrüt yeşiline döndü.

"Sevgilini şimdilik kurtarmış olabilirsin ama onu eninde sonunda yakalayacağım. Söylesene, karıcığım, bir kenara atılmak nasıl bir duygu? Ah, *eherie*. Çektiğin acıyı sonuna dek hak ediyorsun."

Gregor kolumu sıkıca kavradı. Derimi yüzecekmiş gibiydi ve bir anda paniğe kapıldım. Bones'un ondan kurtulmasını sağlamıştım ama Gregor'un beni yakalamak için uykuya geçmemi beklediğini neden göz ardı etmişim? Gregor'un gücü içime sızıyor, sanki yavaşça içime akıyordu. Bu tehlikeli havayla beni sarmalamasını engelleyecek bir şeyler yapmak istiyordum.

"Cannlle'i göndermekle hara yaptın. Duymadıysan söyleyeyim, onu öldürdüm. lan onun cesedini büyük kırmızı bir kutuya koyup sana postaladı, insanlar bunu duyduklarında pis işlerini yaptırmak için adam bulman zorlaşacak."

Gregor başıyla onayladı, pek öfkeli görünmüyordu. "*Oui*, bunu hiç beklemiyordum. Yaptığın şeyin karşılığını ödeyeceksin, *mafemrne*. Ama bana dönersen belki cezanı hafifletirim."

"Niye sana dönmeme bu kadar takılıyorsun?" diye sordum hayalkırıklığı içinde. "Birbirimize uygun olmadığımız apaçık ortada. Beni sevdiğin de söylenemez. Hatta benden hoşlandığını bile zannetmiyorum."

Gregor'un yüzünde ani bir ifade belirdi. Bunun ne anlam geldiğini düşünmeye fırsat yoktu. "Sen benimsin," dedi sonunda. "Yakında bana ait olduğunu göreceksin."

Çok fazla şey söyleyebileceğimi biliyordum ama o anda başka ve daha büyük kaygılarım vardı. Gregor'un gücü etrafımı sarmıştı. Ellerini üzerimden çekmesi için uğraşıyordum ama elleri üzerime yapışmış gibiydi.

"O halde sana kötü haberlerim var çünkü sürekli değişen ruh hallerin yüzünden seni üzmemeye çalışarak yıpranacağım bir ilişkiye geri dönemem, üzgünüm, Gregor. Ben büyüyüp kendime saygı duymayı öğrendiğimde sen şansını kaybetmiştin zaten. Sana asla geri dönmeyeceğim."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı sahte dinginliğinden vazgeçerek. "Sana her şeyimi sunuyorum ve sen bana, seni terkedip giden o fahişeden daha aşağılık bir adammışım gibi davranıyorsun!"

Öfkesi gücünü benden uzaklaştırarak kendinde yoğunlaştırıyordu. Üstünlüğü ele geçiriyordum. "Çünkü senin karın olmaksızın bir fahişenin metresi olmayı tercih ediyorum."

Gregor beni itti. Yeniden katran çukuruna düştüm ve omuzlarıma kadar bu siyah, yapışkan şeyin içine gömüldüm.

Gregor tepemde dikilip yumruğunu salladı. "Sen kabul etsen de etmesen de benimsin ve benden kaçmaya devam ettiğin sürece de bunu düşünebilirsin. Bones'u yeniden bulacağım ve etrafında adamları olmayacak. Er ya da geç. Ve sonra da, *eherie*, Bones ölecek."

MEZARA MAHKUM

Gregor'a duyduğum öfkeyi kusmaya bile fırsat bulamadım çünkü katran başımın üstüne kadar yükselmişti. Hızla dibe iniyordum, sanki biri üstüme sifon çekmiş gibiydi. Derken... yatağımdan dimdik fırladım. Çarşafım su içinde kalmıştı ama etrafta katran filan yoktu. Buz gibi terlemiştim.

"Seni öldüreceğim, Gregor," diye gürledim boş odada. Gregor'a karşı hissettiğim o ergenlik dönemimden kalan birkaç olumlu duygu da silinip gitmişti. Gregor'un sırtına bir kez daha gümiş bir bıçak saplama şansım olsaydı, bu kez yüzümde bir gülümsemeyle bıçağı kalbine sokardım. *Bıruu çok önceden yapmalıydın,* diye alay ediyordu zihnim benimle. *Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.*

Vlad kapıyı çalmadan odama girdi. "Son beş dakikadır öfkenle başımı şişirdin."

"Ondan nefret ediyorum," dedim ve yataktan kalkıp odanın içinde turlamaya başladım.

Vlad gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Gregor'la savaşmam için herhangi bir sebebim yok, Cat, ama seni böyle görmek içimi acıtıyor."

"Öyle delirtici bir şey ki," dedim. "Bones, Gregor'u öldürebilecek güçte olabilir, tabii onunla adil bir biçimde savaşırsa. Ama Gregor buna yanaşmaz. Ve ben Gregor'un hakkından gelecek kadar güçlü değilim. Soluk alıp veriyorum, kan kaybediyorum, yaralandığımda hemen iyileşme gücüm yok. Anlayacağın Gregor'un karşısına çıkacak kadar sağlam değilim. Yan insan olmak eski işimde bir avantajdı. Bütün bu insani özelliklerim avımın başını döndürüyor

ve beni daha etkili bir avcı haline getiriyordu. Ama Gregor gibi gerçekten usta vampirlerin karşısında bu beni yalnızca... zayıf bir av yapıyor."

Vlad hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu, ikimiz de anlattıklarımın doğru olduğunu biliyorduk.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu sonunda.

Odanın içinde volta atmayı bıraktım, *işte milyon dolarlık soru, öyle değil mi?*

Ertesi gece Vlad, Maximus, Shrapnel ve ben üst katta poker oynuyorduk. Vlad gece boyunca hep yenmişti. Onun bu başarısını zihin okuma yeteneğine -gerçi bu yeteneğini benim üstümde kullanmadığına yemin ediyordu- ve Shrapnel ile Maximus'un muhtemelen Vlad'ı yenmekten korkmasına bağlıyordum. Alt kattaki kapı gürültüyle çaldığında neredeyse geceyarısı olmuştu. Üç vampir, çıplak gözle larkedilmeyecek bir hızla yerlerinden fırladı. Vlad'ın ellerinde neredeyse kıvılcımlar çakmıştı. Vlad kimseyi beklemiyordu. Bu, kapı sesine verdiği tepkiden de belliydi. Bu yüzden telaşlarının sebebini altlayabiliyordum. Kapıdaki her kimse Vlad'ın heybetli korumalarını atlatmayı başarmış, meydan okurcasına kapıyı çalmış ve bütün bunları şu anda odadan hızla çıkan Vlad gibi güçlü bir vampire bile hissettirmeden yapmıştı. Kısacası, başımız beladaydı.

Vlad'ın peşinden seğırttim ama bana dönüp hırladı. "Burada kal."

Ona içimden kükreyerek karşılık verdim ve pencereden gördüğüm şeye rağmen, kollarımı bağlayıp onu cehenne-

MEZARA MAHKUM

me göndermemi nasıl beklediğini sorarcasına yüzüne baktım. Pencereyi işaret ettim. "Şuna bak."

Vlad'ın yaklaşık üç düzine kadar koruması berrak karanlık göğe doğru savruluyor, yerden metrelerce yüksekte fır dönüyordu. Ağızlarını açıp kapıyor, konuşamıyor ama belli ki bunu yapmaya çabalıyorlardı. Bu bana kapıdaki kişinin kim olduğuna dair sağlam bir ipucu vermiş oldu. Yalnızca bir vampir ifşa olmamak için güçlerini perdelemeyi becerebilir ve yaşayan ölü korumaları atışböceği gibi havaya savurabilirdi.

Vlad da aynı kişiyi düşünmüş olmalı ki sıkıldığı yumruklarından yükselen alevler yavaşça sönmeye başladı. "Mencheres," diye mırıldandı.

Salonun ortasında donakaldım, Ultra Usta vampirin yalnız olup olmadığını merak ediyordum. Kapı bir daha çaldı. Düşman kuvvetleriyle karşı karşıya gelmekten bile daha kaygı verici bir durumdu bu.

Vlad, Shrapnel ve Maximus'a silahlarını indirmelerini işaret etti. "Burada kal," dedi bana bir kez daha ama şimdi önceki heyecanı kalmamıştı. "Gidip ne istediğini öğreneceğim."

Birkaç dakika sonra Vlad'ın kapıyı açıp "Mencheres," dediğini duydum. "Evime hoşgeldin, içeri girebilirsin. Ama sen..." Kalbim yerinden fırlayacak gibi atmaya başlamıştı çünkü bu son sözcüğün içindeki zehir şüphelerimi haklı çıkarıyordu, "...giremezsin."

Bu kaba karşılamaya bir kahkahayla yanıt geldi. Bones'u böylesine yakından hissetmek bende ağır bir yumruk etkisi yaratıyordu.

JEANIE FROST

"Tepesh, buraya gelmek için uzun, lanet bir yol teptim ve artık ejderha süslü kapı tokmağına daha fazla bakıp zaman kaybetmek istemiyorum."

Mencheres dikkatle, yaramaz bir çocukla konuşan bir ebeveyn sabrıyla Vlad'la konuştu. "Vlad, hiyerarşimin diğer yöneticisinin girişini engellemene izin veremeyeceğimi biliyorsun. Böyle yaparak bana da hakaret etmiş oluyorsun ve ben senin böyle bir amacın olmadığını biliyorum."

"Adamlarımı yere indir," dedi Vlad sert bir tonda.

"Elbette." Mencheres otuzdan fazla vampiri havada sallandığını unutmuşa benziyordu. Bir dakika sonra bir gümbürtüyle vampirler hep birlikte yere döküldü. Başka zaman olsa bu bana komik gelebilirdi.

"Çok güzel, içeri gelin." Vlad'ın ses tonunda en ufak bir yakınlık yoktu. "Ama şu merdivenlerden bir basamak bile çıkmaya yellenirsen misafirperverliğimi kötüye kullanmış olursun. Hepimiz kimden bahsettiğimi biliyoruz."

Bones yeniden güldü ve bu kez sesi daha yakından geliyordu. İçeri girmişlerdi.

"Gerçekten de, dostum, sen önündeki kırıntıları kemiren bir tazi gibisin. Dikkat et de farkında olmadan yemeğini yakmayasın, yoksa bu güzelim sahte İran halısını mahvetmiş olursun."

"Evimle ilgili yorumların da yetti artık!" diye bağırdı Vlad. Etrafa yaydığı dumanın kokusunu alabiliyordum. "Ne istiyorsun? Sen bütün bunlara sahip değilsin diye mi bozuluyorsun, *dostum?*"

MEZARA MAHKUM

Vlad'ın abartılı Doğu Londra aksanı üzerimdeki anlık şoktan kurtulmamı sağlamış ve bu şoku telaşa dönüştürmüştü. Bones'un Vlad'ı kızdırmak için fazla zaman harcaması gerekmemişti. Ne yapmaya çalışıyordu ki?

"Buraya Cat için geldim," diye karşılık verdi Bones. Sesindeki şakacı ton uçup gitmişti.

Üzerimden öyle bir duygu dalgası geçti ki bir anda başım döndü. Son hızla düşüncelerimi dışarıdan okunmaya karşı kilitledim. Aynı şeyi kalbime de yapabilmeyi istedim. Bones buraya iş için gelmiş olabilirdi, sesini duyduğumda nasıl etkilendiğimi belli edip de küçük düşmek istemiyordum. Bones zihinsel kalkanlarımın çok güçlü olduğundan söz etmişti. Şu anda bu yeteneğimi kaybetmemiş olmayı diliyordum.

"Eğer seni görmek istemezse vaktini boşa harcamış olacaksın," dedi Vlad. Her sözünde bir meydan okuma vardı. Bones kaba bir biçimde homırdandığı sırada ben onu gerçekten görmek isteyip istemediğimi kafamda netleştirmeye çalışıyordum.

"Yanlış anlıyorsun, Tepesh. Ben onu görmeye gelmedim. Onu alıp götürmeye geldim."

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

Vlad hırıltıya benzer bir ses çıkardı. "Seni olduğun yerde kızartacağım."

Birbirine değen bıçakların sesi kulağıma geldiğinde odamdan fırladım ve Maximus'u tüm gücümle önümden iterken Bones, Vlad'a cevap verdi. "Denesene."

"Durun!"

JEANİENE FROST

Üç kafa aynı anda bana çevrildi. Vlad'ın ellerinde hala alevler vardı ve Bones elinde iki gümüş bıçak tutuyordu. Mencheres birkaç adım ötelerinde durmuş, sessiz bir hakem edasıyla onları seyrediyordu. Merdivenlerden indim. Fabian da peşimden duvarların içinden geçe geçe süzülerek indi. Tek bir bakış, Bones'u son görüşümden bu yana ne kadar değiştiğini farketmeme yetti. Saçları dalıa kısaydı, ensesine kadar kesilmişti ve uçları kıvrılıyordu. Gözleri beni görür görmez kısılmıştı. Bakışları duygudan yoksundu. **FJI** katlanılmaz olanı da buydu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum Bones'a.

"Seni geri alıyorum," diye cevap verdi tek kaşını kaldırarak.

Eğer bunu elinde bir demet giille ve özür dileyen bir tonda söyleseydi beni çoktan kapmıştı. Ama sanki kaybettiği bir çift ayakkabısından söz eder gibiydi. Gözlerimi kısıtım.

"Peki ya ben *geri alınmak* istemiyorsam?"

Bones, Vlad'a ve ardından bana baktı. Yüzünde ürkütücü bir gülümseme vardı.

"O zaman misafiri olduğun Tepesh seni savunmayı bir onur meselesi olarak göreceksin. Yani Vlad'la dövüşmek zorunda kalacağız. Zaten şimdiden yeterince öfkelendi. Piminim beni hemen yakıp kül etmeyi deneyecektir. Tabii ben önce davranıp onun kalbini deşmezsem. Bu yüzden ya benimle gelmeyi reddedersin ve birkaç dakika içinde ikimizden biri ölür ya da benimle gelersin ve ikimiz de hayatta kalırız."

MEZARA MAHKUM

Vlad pis bir küfür savurduğu sırada ben de bağırmaya başlamıştım, "Ciddi misin? Sen *beni* terkettin, unuttun mı yoksa? Şimdi de benim için ölümüne savaşmak mı istiyorsun? Bu nasıl bir oyun böyle?"

"Oyun değil, sevgilim," diye cevap verdi Bones. "Ben yalnızca bana ait olanı geri alıyorum. Kararını hemen versen iyi edersin. Vlad patlayacak gibi görünüyor."

Gözucuyla gerçekten de birkaç dakika içinde patlayacakmış gibi görünen Vlad'a baktım.

"Arkadaşıma şantaj yapmak için mi evime geldin?" diye hırladı Vlad. Alevler ellerinden kollarına doğru yükseliyordu. "Seni..."

"Ben gidiyorum."

Vlad'ın bakışları bana kaydı. Kollarından yükselen alevleri umırsamayarak ona yaklaştım. "Yapma. Ben..." bu cümlenin devamını yalnızca Vlad'ın duymuş olmasını umuyordum. *Ben onun başına bir şey gelmesine dayanamam.*

Bones'a kızgın olabilirdim. Hatta onu bizzat ben yakabilirdim ama inat ederek onun hayatını riske atamazdım. Vlad'ın enerjisi azaldığına göre o da Bones'a zarar vermek niyetinde değildi. Söylemeye bile gerek yok. Vlad'ın hayatını da riske atamazdım ve Bones'un gözle-rindeki kıvılcımlar bundan hiç çekinmeyeceğini gösteriyordu.

Vlad sakalını tutarak Bones'a dondurucu bir bakış attı. "Bunu unutmayacağım."

Bones açık bir alayla gülümsedi. "Umarım unutmazsın."

Gerginlik her an şiddete dönüşebilirdi. Gitme vakti gelmişti. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordum Bones'a dışarı çıkarken.

"Elbette geliyorum," dedi Bones. Beklemedim ve Mencheres'in bana doğru kibarca uzattığı koluna girerek arabalarına bindim. Fabian hala peşimdeydi.

"Evini sevdim," dedi Bones, Vlad'a ayrılırken.

Vlad'ın cevabını duyunca evden ayrılmayı tercih ettiğim için sevindim. Eğer ikisi kavgaya tutuşsaydı hiç şüphesiz biri ölecekti. Hareket ettikten sonra tam yarım saat boyunca hiç konuşmadım. Bones arabaya biner binmez bana bir çift kulaklık vermişti. Ben de kulaklığı rakip sesi tehlikeli olabilecek kadar açtım. Bu gürültüde nereye gittiğimizi anladıysam Arap olayım. Sonunda kulaklığı çıkardım, gözlerimi yumdum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Seninle gelmeyi kabul etmeseydim Vlad seni yakıp kül etmişti."

Bones homurtuyla karşılık verdi. "Beni hiç yanıltmıyorsun. Beni kurtaran kahramanı oynamaktan asla vazgeçmedin."

Pislik, diye düşündüm net ve yüksek perdeden. Bu düşüncemi duymuş olmasını umuyordum. Bones'un bu gece Vlad'ın evine gelmesinin ardında beni yeniden kazanmak gibi romantik bir sebep olmadığı ortadaydı. Vampirlere özgü bir sahiplenme duygusu muydu acaba? Bones beni istemediği halde bir başkasının bana sahip olmasını mı istemiyordu? Evet, büyük ihtimalle durum böyleydi. Ama ben kimenin malı değildim. Bones ve Gregor da bunu öğrenecekti.

MEZARA MAHKUM

"Bu yaptığına pişman olacaksın," dedim.
Tekrar homurdandı. "Buna hiç şüphem yok, Kedicik."
Cevap vermeden kulaklığını geri taktım.

YİRMİ DÖRT

“CİDDİ OLAMAZSIN!” CAMLARI KIRIK, YIKIK duvarlı ve çatısı harap haldeki terkedilmiş binaya dehşetle bakıyordum. Daha da kötüsü, binanın etrafı bir hurdalıkla çeviriliydi. Leş gibi kokan bir hurdalık. Fabian bile buradan hemen kaçmak istiyor gibi görünüyordu.

Bones omuz silkti. "Ben herhangi bir sorun göremiyorum. Burası gayet güvenli bir yer."

Seni kindar, çıkarıcı...

"Odanı görmek ister misin?" diyerek içimden geçen küfürleri böldü. Yüzündeki ifade bundan hoşlandığını gösteriyordu.

"Dur tahmin edeyim, şuradaki hurda arabada kalacağım herhalde," dedim dümdüz olmuş eski bir Buick'i işaret ederek.

"Ah, dışarıda kalmayacaksın," diye karşılık verdi Bones binaya yaklaşırken. "Quasimodo!" diye bağırdı.

MEZARA MAHKUM

Acı çeken bir makineyi andıran yüksek sesli bir gıcırta duyuldu. Sonra binanın yıkık tarafından iki vampir çıktı. Sanki bir anda yerden bitmişlerdi.

"Bir saat önce geleceğinizi sanıyorduk," dedi bir tanesi. "Yemeği soğudu."

Bu tanımadığım adamı burnuma gelen kokuların zaten iştahımı kaçırdığına ikna edecektim ki adamın yanında esmer bir kadın belirdi.

"Catherine."

Bones'a intikam yemini eden bir bakış attım. Bana bakmadı ama dudağının seğirdiğini gördüm.

"Bir dahaki sefere," dedi annem bir selamı bile benden esirgeyerek, "geç kalacaksan arayıp haber ver."

Bina yalnızca bir paravandı. Yıkılacakmış gibi görünen ön cephenin ardında, üzerine salve beton blokları yığılmış bir asansör gizleniyordu. En azından aşağıdaki yapının havalandırma sistemi vardı ve hurdalıktan yükselen pis koku bu yeraltındaki meskene fazla gelmiyordu. Tahminime göre burası eski bir sığınaktı. Don da Birleşik Devletlerde çalışırken böyle yerleri hareket iissü olarak kullanırdı.

"Çöp Şatosu'na hoşgeldin," dedi annem beni ve Fabian'ı sığınakta gezdirirken. "Burayı ilk gördüğümde beni içeri sokmak için sürüklemek zorunda kalmışlardı. Eminim pislik kooın burayı senden intikam almak için seçmiştir."

Ama ben bunu onun yanına bırakmayacaktım. "Senin de duyduğun üzere, Bones benim kocam değil."

JEAN PIERRE FROST

Annem bana kurnaz bir bakış attı. "Sen kendin bile buna inanmıyorsun."

Altı dakika, on saniye. Buradan çılgınlık atarak kaçmayı istemem için bu kadarı yetmişti. Bones burada değildi. Dışarıda bir yerlerde işi olduğunu söyleyip gitmişti. *Madem beni görmeye tahammülün yoktu, ne diye hayatını riske atıp beni Vlad'ın evinden aldın?* diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama böyle yaparak yalnızca onu ne kadar umursadığımı belli etmiş olacaktım. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Ona ne zaman geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini bile sormadan gidişini izledim. Dev bir çöp yığınının altında çürümeyi mi, yoksa Bones'u tekrar görmenin, sessizce onun gidişini izlemenin beni ne kadar yaraladığını söylemeyi mi tercih ederdim? Sorunun cevabını bildiğinize eminim.

Çöp Şatosu'nda üç gün geçirdikten sonra buranın kısa sürede delirmek için en elverişli yer olduğuna karar vermiştim. Aklımda yalnızca beni terkeden adam varken çöple kaplı bir yerin metrelerce altındaki hücreye benzer bu sığınakta sayısız hayalet ve geveze bir anneyle tıklılıp kalmak, yaşadığım bütün korkunç deneyimlerden çok daha hızlı bir biçimde beni deliliğe sürükleyebilirdi. Başımı duvardan duvara vurma fikri beni on dakika kadar oyalayabilecek eğlenceli bir çözüm gibi görünüyordu. Hatta ölümcül deneyimlerin hayalini kurmak çikolatalı pasta gibi çekiciydi. Ergenlik dönemi bile burayla kıyaslandığında bir aromaterapi seansı kadar rahatlatıcıydı.

MEZARA MAHKUM

Pis kokuya rağmen yukarı çıkıp sırf bir şey yapmış olmak için hurdalığı temizlemeye karar verdim. Fabian bu durumla kendince bir başa çıkma yöntemi bulmuştu. Bütün gün hiç aralıksız televizyon izliyordu. Annem bir şeyler okuyor, bulmaca çözüyor, ara sıra da bana onu dinleseydim başıma bunların hiçbirinin gelmeyeceği türünden yorumlar yapıyordu. Şimdi zamanımı neden çöplerin içinde geçirmeyi tercih ettiğimi soran kaldı mı? Çöp yığınının uzak bir ucunu süpürmeye koyduğum sırada bir otomobil sesi duydum. Böylesi bir cehenneme gelenin yolunu kaybetmiş bir turist olamayacağını bildiğim halde, dost mu düşman mı diye düşünmeden en yakındaki çöp yığınının üstüne çıkıp etrafıma bakındım. Ölüm tehlikesi mi? Beni hiç korkutmuyordu. Beni bu Koku Cehennemi'nden uzaklaştıracak bir tatil gibiydi ölüm.

"*Quasimodo* diye parola mı olurmuş?" diye homurdandı Spade arabasından inerken.

"Selam, Spade," diye seslendim ve ince merallerle bir kamyon aksından yaptığım süpürgemi çöp yığınının üstünde savurdum.

Spade kafasını bana çevirdiğinde güzel yüzünde şaşkınlık ve tiksintiyle karışık bir ifade belirdi. "Tanrı aşkına. Sen bir Morlock olmuşsun."

Spade'i beyaz gömleği, parlak siyah ayakkabıları ve ütülü pantolonuyla jilet gibi görünce baştan aşağı pisliğe bulaştığımı ve muhtemelen osuruk gibi koktuğumu hatırladım.

"Günlerdir bir çöplüğün altında yaşıyorum. Ne bekliyordun ki?"

JEANIE FROST

Spade arabanın kapısını öfkeyle kapattı. Arabaya baktığımda gaza basıp direksiyonda bayılana kadar buradan uzağa gitme dürtüsüyle savaşımaya başladım.

"Oturup senin ve Crispin'in inatçılığa devam etmeni zi seyredemem artık. Tanrı aşkına, Cat, bari öl de kurtul şu inadından."

Gözlerimi kırptım. "Senin de canın cehenneme, dostum."

"Hemen arabana bin, buraya giriş iznin yok," dedi görevli vampirlerden biri olan Techno. Binanın arka tarafından fırlamış, içi gümüş mermiyle dolu bir Uzi'yi Spade'e doğrultmuştu.

"Ben izinliler listesindeyim, seni embesil," diye vampiri tersledi Spade. "Şimdi ben o silahı senin üstünde parçalamadan yerine dön."

Spade'in sırtı bana dönüktü. Yakınlardaki bir lastiği alıp ona doğru fırlattım. Mükemmel beyazlıktaki gömleğini mahveden ize bakıp gülümsedim. "Onunla bu şekilde konuşma, o sadece işini yapıyor."

Spade sırtına çarpan lastikten kurtularak nosferatu hızıyla karşıma geçti.

"Tanrı aşkına, Cat, bir adım at, ne bekliyorsun?"

Bir anlığına aklımı kaybettiğimi sandım. Sanki Spade bana kendimi öldürmemi söylüyordu.

"Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Spade arkasını dönüp yumruklarını sıktı. Techno şaşkınlıkla beni izliyor, tehlikede olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Onu vurmamı istiyor musun?" diye sordu kararsızca.

MEZARA MAHKUM

"İşleri kızıştırmak ister misin? Zaten yarı insansın, ne diye ştı gereksiz ölümlü özelliklerine bu kadar bağlanıyorsun?"

"Vurma," dedim namlusunu Spade'e doğrultan Techno'ya. "Hatta git."

"Ama o..." diye söze başladı Techno.

"O ne?" diye sordu Spade. "O sana bunları anlatmaya yetkili değil mi diyeceksin? Bu yüzden Cat bana çıldırmışım gibi bakıyor, değil mi? Çünkü şu anda neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yok."

Nutkum tutulmuştu. Techno'nun yüzündeki ifade her şeyi doğruluyordu. *Orospu çocuğu*. "Yine mi şu gulyabani meselesi?" diye sordum. Kişisel sorunlarıma gömüldüğüm için, içten içe kendime küfrediyordum. Bu konuyu kimse-nin açmamasından şüphelenmemiştim bile.

Spade, Techno'ya son kez tehditkar bir bakış atarak kol-larını kavuşturdu. "Evet, o mesele. Dedikoduları yayma-ya devam ediyorlar. Belli bölgelerde herhangi bir hiyerar-şiye bağlı olmayan vampirler kaybolmaya başladı. Aptal-lıkları yüzünden kendi türlerinden birine yem oldukları-nı da düşünebiliriz ama bence bu kayıpların arkasında baş-ka bir şey var."

Ona dikkatle bakıyordum. Spade'in gözlerinde bir ke-sinlik vardı. *Bu işin arkasında Gregor var*, diye düşündüm. Vampir/gulyabani melezi olacağım yönündeki paranoyayı artırdıkça beni geri alabilmek için ihtiyaç duyduğu gücü de etrafında toplayacaktı.

"Neden bana söylemediniz?"

Spade gözlerini devirdi. "Tahmin edemiyor musun? Crispin bunların senin vampire dönüşme yolundaki kararını etkileyeceğini düşündü."

"Ben onun umrunda değilim," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

"Sen bir aptalsın."

Gözlerimin yeşile dönüp parlamaya başladığını hissedebiliyordum. "Efendim?"

"Aptal," diye tekrarladı Spade her heceye bastını basura. "Seni neden Vlad'ın evinden alıp buraya getirdi sanıyorsun? Crispin, Vlad'ın seninle kendi adamları arasında bir seçim yapması gerekse kendi adamlarını seçeceğini iyi biliyordu da ondan. Tepeshi sana düşkün olabilir ama kendi adamları için hayvansı bir koruma güdüsü vardır."

Bakışlarımı bir anlığına başka yöne çevirdim. Sonra da başımı iki yana salladım. "Eğer Bones beni umursasaydı New Orleans'ta da bunu gösterebilirdi."

Spade beni alaycı bir tavırla siizdi. "Crispin'in sana ait olduğunu diişinseydin ve onım davranışlarını umursamasaydın Tepeshi'le kaçacağına Bones'un New Orleans'tan dönmesini beklerdin."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Sen ne söylediğinin farkında mısın?"

"Sen bir vampir gibi düşünmüyorsun," diye mırıldandı Spade. "Şu insan algılarından ne kadar hızlı sıyrılırsan senin için o kadar iyi olacak. Bak, senin muhakeme eksikliğini daha sonra tartışsak olur mu? Eğer bu kokuşmuş havayı biraz daha solursam kusacağım."

MEZARA MAHKUM

"Muhakeme eksikliğim mi? S.ktir be!"

Spade'in yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Benim söylediklerime kafa yoracağına Crispin'i seni vampire dönüştürmesi için ikna etmen gerektiğinde ne söyleyeceğini düşün."

Bu son sözün ardından kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Spade de bunu duymuş, homurdanıyordu. "Şimdi dikkatini çekmeyi başardım, değil mi? Crispin bunu yapması gereken tek kişi. Ben kesinlikle buna cesaret edemem. Seni vampire dönüştürmeye kalkışan herkesi öldüreceğine kuşkum yok."

"Tür değiştirmeye karar verdiğimi nereden biliyorsun?"

Spade'in yüzündeki alaycı ve küstah tavır silinip gitmişti. Şimdi bana son derece ciddi bir ifadeyle bakıyordu. "Hadi ama Melek. İkimiz de insanlığımıza duyduğunuz bağlılığın uzun zamandır eksildiğini biliyoruz. Yalnızca seni itecek bir güce ihtiyacın var öyle değil mi?"

Aklımdan binlerce farklı düşünce geçiyordu. Annemi üzmemek için insanüstü yeteneklerimi gizleyerek geçirdiğim çocukluğumu anımsadım. Sonra okulda, aslında hiç de öyle olmadığım halde 'sıradan biriymiş gibi' davrandığım zamanları düşündüm. Peki ya vampir avlayarak geçirdiğim yıllar boyunca insanlığım yalnızca içimde gizlediğim bir duygu olmaktan öteye gidebilmiş miydi? Ve işte şimdi, Gregor'la tek başıma mücadele edemediğim için nasıl da öfkeliydim.

Çifte tabiatım yüzünden bir yanım insan olarak kaldıkça, gerçekten yaşlı ve Ultra Usta vampirlerle savaşmak

JEANIE FROST

için fazlasıyla güçsüz olacaktım. Ama bundan daha da önemlisi, Gregor ortadan mucizevi bir biçimde yok olup gulyabarıların dedikoduları sona erse bile, ben insanların arasında 'insanmış gibi' yaşamaya devam edebilecek miydim? Hayır. İçimdeki şeyler hiç yokmuş gibi davranmaya devam edemezdim. Yaşayan ölümler dünyasından bir daha dönmek üzere ayrılışam bile içimde insan yanımda değil vampir yanımda ağır basıyordu. Ve eğer bu dünyada kalıp normal bir insanmış gibi davranmaktan vazgeçeceksem de kalp atışlarıma böylesi sıkı sıkı sarılmanın anlamı kalmıyordu. Tanrım, Bones haklı mı çıkmıştı? Bu adımı çok daha evvelden atmamı engelleyen şey derin önyargıları mı olmuştu? Vampire dönüşmem için birçok neden vardı. Peki melez kalmam için bir nedenim var mıydı?

"Bones'tan bunu yapmasını isteyeceğim," sözlerinin ağzımdan çıktığını farkettim. "Ama büyük ihtimalle hayır diyecek."

Spade nereye gittiğimizi duymamı önlemek için bana kulaklık filan vermemişti. Bunun yerine bana okkalı bir yumruk atmış ve yol boyunca baygın yatmamı sağlamıştı. Spade, Usta bir vampirdi ve kendime geldiğimde attığı yumruk yüzünden hala beynim zonkluyordu.

"Onunla görüşmeden önce doğruca banyoya girmelisin," dedi Spade ben kendime geldiğimde. "Hala iğrenç kokuyorsun. Crispin senin efendin olmayı reddedebilir çünkü sana yaklaşmaya tahammül edemez."

İçimden Spade'e küfürler yağırdırıyordum. Elimin üstünde soğuk bir sürtünme hissettim. Gözlerimi açmadan

MEZARA MAHKUM

bunun Fabian olduğunu anlamıştım. Beni kendi tarzında canayakın bir biçimde okşuyordu. Yol boyunca peşimize takılmıştı. Düşünün, bir hayalet bile Çöp Şatosu'nda yaşamaya tahammül edemiyordu. En azından Fabian benim kokumla ilgili hiçbir yorumda bulunmamıştı ve gerçek bir burnu olmamasının yararı da buydu.

"Ah, işte şurası," dedi Spade. "Gözlerini açma, sen uykuya daldığında Gregor'un kapı numaramızı öğrenmesine izin veremeyiz."

Gittiğim her yerde gözlerimin bağlanmasından bıkmıştım. Bones beni dönüştürmeyi reddederse ikinci adresim belliydi, doğrudan Vlad'a gidecektim. Hatta onu arayıp böyle bir durumda beni kabul edip etmeyeceğini sormuştum bile. Cevabı hiç tereddütsüz evet olmuştu. Vlad'ın dostluğunu nasıl kazanmıştım bilmiyorum ama aramızdaki bu yakın ilişkiye minnettardım. Arabayla yaklaşık bir dakika daha ilerledikten sonra durduk.

"Burada bekle," dedi Spade. "Geldiğimizi söyleyeceğim, sonra dönüp seni alırım."

"Benim bu arabadan inme iznim olup olmadığını öğrenmeye gideceksin, değil mi?" diye karşılık verdim gözlerimi açmadan.

"Endişelenme. Bunun için Crispin'le dövüşmem gerekse bile içeride banyo yapmanı sağlayacağım."

"Sağ ol," dedim.

Spade gülerek kapıyı kapattı. Bones'un en yakın dostu olarak Spade ona bütünüyle bağlıydı ve bu durumun benim için ne kadar zor olduğunu umursamıyordu. Arabanın dı-

şından evden geldiğini düşündüğüm birçok farklı ses duyuyordum. Bütün dikkatimi vererek konuşulanları anlamaya çalıştım. Gürültünün içinde anlamlı bir şeyler duymak güçleşiyordu. *Burası*, artık her neresiyse, fazlasıyla kalabalıktı.

"...Crispin..." Spade'in sesi bir anlığına yükselmişti.

"...getirdin mi?" Bu Bones'un sesiydi ve gerisi duyulmuyordu.

"...dışarıda..." diyordu Spade. "...seni görmek..."

Neden herkes bir dakikalığına çenesini kapamıyor ki şunların ne konuştuğunu duyayım? diye düşündüm.

"... elbette..." dedi Bones.

Duyabildiklerim bundan ibaretti. İç çektim. "Sonuçta içeri kabul edileceğim galiba, Fabian."

"Güzel," dedi ve hemen ardından durakladı. "Tabii senin de istediğin buysa."

Açıkçası bir yanım Bones'un arabadan inmemi bile reddetmesini istiyordu. Birkaç dakika sonra Spade kapımı açtı.

"Doğruca banyoya gidiyoruz, sonra da Bones seninle görüşecek. Ona kendi iyiliği için sen temizlenene kadar beklemesini söyledim."

"Kokumla ilgili bir yorum daha yap da kalbini deşeyim," dedim. Burama kadar gelmişti.

Sırıttı. "Kötü kız. Gel bakalım, tut kolumu. Ama fazla sıkma!"

Kolunu tuttum ve tüm gücümle sıktım. Spade'in acıyla inlediğini duymak hoşuma gitmişti.

"Banyodan sonra giymem için bagajdan temiz giysilerimi çıkarmalısın, yoksa temizlenmek hiçbir işe yaramaz."

MİZARA MAHKUM

"İçerideyiz," dedi Spade. "Gözlerini açabilirsin."

Açtım. Çok hoş bir holde yürümeye başladığımızda Fabian da peşimiz sıra süzülüyordu. Görünürde ne araba hurdaları ne de çöplük vardı. Burası ben çöp yığınları altına hapsedildiğim sırada Bones'un kaldığı yer miydi? *Çokyanı-lıyorsun, Spade,* diye düşündüm. *Bones gerçekten beni sandı-ğın kadar umursamıyor.*

Uzun bir koridor boyunca yürüdük. Tanımadığım bir vampir yanımızdan geçerken üçümüze de meraklı bir bakış attı.

"Bu koku da neyin nesi?" dedi şaşırarak.

Fabian görünmez oldu ama o sırada sırttığı gözümünden kaçmamıştı. Spade gülmeye başladı.

"Sen kendi işine baksana," diye vampiri tersledim, sonra da bozulduğunu farkedince kendime kızdım. *Tanrım, ne kadar da kabayım!* "Üzgünüm," dedim. "Lütfen yanlış anlama. Yeraltındaki bir çöp tenekesine tıklıp kalmıştım da."

Spade hala gülüyordu. Dirseğimle kaburgalarına sertçe vurdum.

"Devam edebilir miyiz?"

"Derhal," diyerek onayladı Spade gözlerinden akan pembe yaşlan silerken. "Devam et, genç adam," dedi şaşakalan vampire.

Kalan bütün itibarımı toplayarak yürümeye devam ettim, gerçi fazla itibarım da kalmamıştı.

YİRMİ BEŞ

BİR SAAT BOYUNCA BÜYÜK BİR ÇABAYLA KENDİMİ ovdum ve üzerimde hiç koku kalmadı. Tabii bunda neredeyse hiç derimin kalmamasının da payı olabilir. Saçımı dört kere sabunlayıp duruladım. Artık kim burnunun direğinin düştüğünü iddia ederse benim parlak kıcımlı öpebilirdi.

Spade bu banyonun yanındaki odada bir koltuğa uzanmıştı. Yanındaki sandalyede duran bir şeyi işaret etti.

"Sana elbise getirdim. Sutyen ya da külot almamı ister miydin, yoksa bundan çekinir miydin bilemedim."

İç çamaşırını meselesini Spade'le tartışmak keyfimi yerine getirecek değildi. "Benim elbiselerim nerede?"

Sırtışı yüzüne yayıldı. "Attım gitti. Kokan çantayı Crispin'in evine getirmeye cesaret edemedim."

Derin bir nefes aldım. "Bunu yapmaya hakkın yoktu," diyebildim son derece sakın bir ses tonuyla.

MEZARA MAHKUM

Spade ayağa kalktı. "Şu alı lak konularını bir kenara bırakalım da sana iç çamaşırı bulmamı istiyor musun, onu söyle."

"Teşekkürler, bilmediğim bir kızın külotunu giyecek değilim. Çıplak çıkmayı tercih ederim."

Spade göz kırptı. "Olay budur. Crispin'i bu sayede istediğini yapmaya ikna edebilirsin."

Kapıyı işaret ettim. "Güle güle."

Çıkarken güldü. Keşke ben de onun kadar neşeli olsaydım. Dehşetle elbiseye baktım. Bunu giydikten sonra Bones'la yiizleçcektim.

"Lanet olsun" dedim yüksek sesle. Teklifimi Bones'a sunacak, muhtemelen reddedilecek ve Vlad'ın yolunu tutacaktım. Giyindim, sıkı ayakkabıları ayağıma geçirdim ve misafir odasından çıktım. Hala nemli olan saçlarımı savurdum, etrafıma baktım. Kimse yoktu.

"Kimse yok mu?" diye bağırdım. Bir de milleti mi arayacaktım? Spade neredeydi? Ya Fabian?

"Aşağıda."

Bones'un sesiydi. Titrememeye çalıştım, kendi zihnime bir tokat attım. Kendine gel.

"Yoksa 'Marco' mu demeliyim?" diye sordum merdivenleri inerken.

Girişin solundaki odanın içinden gülüşünü duydum. "Nasıl istersen."

Kendi isteğinle ve iradenle gel. Omuzlarımı dikleştirdim ve tam da bunu yaptım.

Bones gözlerinden birkaç ton daha açık kahverengi, deri bir kanepede oturuyordu. Duvarlar pas renginde, yer-

ler koyu ahşaptı ve üzerine kalın halılar serilmişti. Bones da odayla çok uyumluydu. Son düğmesini iliklemediği, kollarını sıvıdığı krem rengi bir gömlek, bronz rengi bir pantolon giymişti.

O kadar muhteşem görünüyordu ki ona bakmak bile bana acı veriyordu.

"Seni beklemediğim için yanımda cin tonik getirmemişim," dedi bir kadehi doldururken. "Bunun yerine viski ister misin?"

"Tabii, teşekkürler," dedim tereddütle kapıdan girdikten sonra.

Diğer kadehi doldururken bana baktı. "Buraya kapının çerçevesine sarılmaya gelmedin herhalde?"

Fazla bir seçeneğim olmadığı için karşısındaki kanepeye oturdum. Ama tam o sırada iç çamaşırım olmadığını hatırlayarak irkildim. Elbisem dizlerimin birkaç santim üzerinde bitiyordu. Ya Bones onu tahrik etmeye çalıştığımı düşünürse?

"Şey, buraya geçsem?" diye mırıldandım ve hemen onun yanına geçtim ama mümkün olduğunca uzağında durdum.

Bir kaşını kaldırdı. "Sorun değil."

Bana viskiyi uzattı, bir dikişte bitirdim.

"Susamışsın," dedi kadehimi alıp viskiyi tazelerken. "Susamış olmalısın, yoksa benimle konuşmak için içkiye ihtiyacın olduğu düşünülebilirdi."

Kuru ses tonu bana fazla açık davrandığımı anlatıyordu. Kadehi aldım ama bu defa sadece küçük bir yudum içtim.

MEZARA MAHKUM

Bones arkasına yaslandı, beni inceledi. Kendimden çok emin görünmüyordum. Keşke yü./iimde biraz makyaj olsaydı ya da saçlarımı yaptırsaydım... ve, evet, bir de tabii iç çamaşırı giyebilseydim. Bir şey söylemedi. Sessizlik uzadı. Neden oraya geldiğimi ona söyleyemedim. Belki de bunu zihnimden kendisinin çıkarmasını ummuştum. Böylece konuşma faslını atlamış olurdum. Gözlerimi ondan kaçırdım ama onun bakışını üzerimde hissediyordum.

Bones yarım yaslanmış halde viskisini yudumluyor, çözülmemi bekliyordu. Eğer bu bir sorgulama tekniğiye işe yarıyordu. Kısa süre sonra, sırf bu gerginliği sona erdirmek için konuşacaktım.

"Tamam o zaman... halledelim şunu."

Konuşurken ona bakmaya çalıştım ama yapamadım. Onu görmek benim için böylesine yıkıcıyken onun için bunun hiçbir anlam ifade etmemesi içime dokunuyordu.

"Şey, ben... vampir olmaya hazırım," deyiverdim.

İşte size bir konuya girmenin zarif bir yolu. Bir anlığına bakışlarına karşılık verdim. Koyu kahverengi gözleri gözlerime değdi, sonra başımı çevirdim. Gerginlik beni ürkek yapmıştı. Ayağa kalkıp volta atmaya hazırlandım. Eliyle beni yakaladı.

Kendimi geri çektim ama beni sıkıca kavramıştı.

"Otur," dedi sakın, çelik kadar sert bir ses tonuyla.

Ayaklarımın göğsünü itip kendimi geri çekmediğim takdirde kolumu ondan kurtaramayacaktım. Bıkkın bir şekilde yanına oturdum. "Oturuyorum işte, bırak beni."

JEANIE FROST

"Bırakacağımı sanmıyorum," diye yanıt verdi aynı metalik ses tonuyla. "Canını yakmıyorum. Boşuna bana öfkeyle bakma. Bir kere daha kolunu çekmeye kalkarsan üstüne çıkarım ve bu konuşma bitinceye kadar üzerinden kalkmam."

Bu beni durdurdu. Bones asla boş tehditler savırmazdı. Altında kalma düşüncesi beni pek çok nedenle endişelendiriyordu ama bu endişelerin hiçbirinin kaynağı korku değildi.

"Bu daha iyi." Kavrayışını gevşetti ama beni bırakmadı. "Pekala, bazı sorularım var ve sen de bunları yanıtlayacaksın."

Neden bu konuyu telefonda tartışmak için ısrar etmemiştim?

içimden homurdandım.

"Sor. Beni buraya çiviledin. Bir yere gidemem."

içimden beni bırakmasını diledim. Kolumdaki elini sanki bakışlarımla yok edebilecekmişini gibi bakıyordum.

"Beni yine engelliyorsun."

Bıntı öylesine söylemişti ama gözleri kısıldı. Yeşil renk kendi derinliklerinde döndü, sonra kahverengiye yuttu.

"İyi deneme," dedim sinirlenerek. "Ama savunma gücümün iyi olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Eyvah. Bunu söylerken kolumu çekmiştim. Bu onun zihnime girmesini engellemek için verdiğim içgüdüsel bir tepkiydi. Bir anda kanepenin üzerinde ezildim. Bones bileklerini tutuyor, bacaklarını bacaklarıma bastırıyordu.

"İn üstümden," dedim.

MEZARA MAHKUM

Tersine, beni daha sıkı tuttu. O anda anladım ki daha fazla direnirsem sadece elbisemin açılmasına yol açacaktım. İçinde bulunduğum duruma ve elbisemin dizlerimin çok üzerine çıktığına bakılırsa iç çamaşırı giymemiş olmak şu anda büyük bir sorun haline geliyordu.

"Bones." Kurtulmaya çalışmaktan vazgeçtim. "Üzerimden in lütfen."

"Neden vampir olmak istiyorsun?"

Sanırım konumundan ödün vermeyecekti. Tiim ağırlığıyla üstüme abanmıştı. En ufak bir kurtulma hareketime daha fazla bastırarak karşılık veriyordu. *Vay canına, üzerime çıkmayalı haftalar oldu,* diye düşünmemeye çalışıyordum. Ayrıca bu yakınlıktayken bana bakışlarını görmemek imkansızdı.

Boğazımı temizledim. "Bir kere, Gregor'a kuryelik yapmaktan bıktım. Tam bir vampir olsam Gregor boşta kalır. Artık gözlerimi kapayarak ve kulaklarımı tıkayarak yolculuk etmekten, uyurken rahatsız edilmekten kurtulurum."

Bakışını kaçırmadı. "Tek neden bu mu?"

Ever deseydim bu konuşma sona ererdi. Bones asla bunun yeterli bir neden olduğuna inanmazdı. Ama bunu söylemek bile gözlerimi yaşla doldurdu.

"Sen haklıydın." Bunu belli belirsiz bir fısıltıyla söylemiştim. "Hala vampir olmanın bir biçimde kötü bir şey olduğunu düşünüyordum. Bütün gördüklerime rağmen hala önyargılıydım. Ne kadar aptalım, değil mi? Bütün bunları bana söylediğin içiti muhtemelen şim-

di kendinle gurur duyuyorsundur. Bunun için seni kimse suçlayamaz."

Artık parmakları bileklerimi sertçe sıkıyordu.

Hayır, daha kötüsü. Bileklerimi küçük daireler çizerek okşuyordu. Gözleri hala tam olarak kahverengiye dönüşmemişti.

"Hayır, üzerine bu şekilde gelmekten gurur duymuyorum." Sesi boğuktu. "İlanın bana yaptıklarını kabullenmem on beş yıl sürdü. Bu konuda karışık duygulara sahip olman doğal."

Bunu beklemiyordum. Evet, aslında yaptıklarımın kötü olduğu üzerine bir anlaşmaya varmak için kendimi germiştim. Yutkunup gözyaşlarımın dökülmesini engellemek için gözlerimi kırıştırdım.

"Peki bu beni değiştireceğin anlamına mı geliyor?"

"O kadar acele etme. Değişmek için sıraya girmenin tek nedeni Gregor'u engellemekti."

"Efendim olmanın sorumluluğunu üzerine almak mı istemiyorsun?" diye sordum bana yapılan bu sorgulamadan sıkılarak. "Eğer öyleyse, Vlad zaten bunu yapmayı kabul etti."

Bakışlarında bir şey parıltıydı. "Eminim kabul etmiştir. Ama seni değiştirecek biri varsa o da benim. Bunu hak ettiğimi söyleyebilirim. Eğer benden başkasına bunu yaptırırsan senin efendin her kim olursa olsun, onu öldürürüm."

Seni değiştirecek olan kişiyi öldürür, demişti Spade. Sanırım haklıydı. Lanet olası sahiplenici vampirler.

"Eski önyargımı bir tarafa bırakırsak, yarı insan kalmam için bir neden kalmaz," diye yanıtladım güçlü bir ses to-

MEZARA MAHKUM

nuyla. "Melez bir vampir olarak daha kolay öldürülebilirim. Yeteneklerimin bir sınırı var. Tam bir vampir olursam, sınırlarım benden kaynaklanacak, vücudumun sınırlarından değil. Ayrıca normal bir hayat yaşayabilecek durumda değilim. Tüm niyet ve amaçlarımla ben bir vampir sayılırım. Tek ihtiyacım olan şey dişler."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Sesi ipeksiydi ama bakışları kaya gibi sertti.

"Evet." Hiç duraksamamıştım.

"O halde bunu kanıtla. Zihnini görmeme izin ver."

Olamaz. Hiçbir şekilde zihinsel kalkanlarımı indirip kendimi ona böyle sunamazdım. Söylediklerim yalan olduğundan değil, başka şeyleri görmesinden korktuğumdan.

"Üzgünüm, Bones, söylediklerime inanmakla yetinmen gerekecek."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Nefesimi tutmaktan başka çarem yoktu.

"Tamam o zaman," dedi sonunda. "Bunu yarın yapacağım."

Tam rahatlamıştım ki sözlerini sürdürdü.

"Tek bir koşulla."

Ne diyecek acaba? "Neymiş?"

"Tazla bir şey değil. Sadece bu gece yatağımı paylaşman gerekiyor."

Gülecek diye bekledim ama gülmedi.

"Sen ciddi misin?" Doğruldu.

Bana baktı. "Çok ciddiylim."

"Bunu istemenin nedeni iç çamaşırı giymemem mi?"

JEANİENE FROST

Bu sözüm sırtmasına yol açtı. "Hayır, ama sana bir faydası olduğunu da söyleyemem."

"Gülünç olmaya başladın!" Onu ittim ama tuğladan bir duvarı itmekten farksızdı. "Nedir bu? Vampir kibri mi?"

"Kararlılığını test ediyorum," dedi sakın bir sesle. "Zihnine girmemi engellemenin nedeni Gregor mu, yoksa gulyabaniler mi? Eğer gerçekten söylediğin nedenlerden dolayı bunu istiyorsan, o halde bedel ödemeye değer. Vampirler söz konusuysa daima bir bedel vardır, Kedicik. Bunu biliyorsun." Omuzlarını silkti. "Ya da bunu sadece kendin için istediğini kanıtlamak için zihnini okuma izin verirsin."

Ya hislerimi ya da bedenimi çırılçıplak bırakacaktım. Amma seçimmiş.

"Bu kadar kısa süre içinde yatak programını boşaltman beni şaşırttı," dedim fikrini değiştirmesi için onu sinirlendirmeye çalışarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız."

Her iki seçeneği de nasıl uygulayacağımı bilemiyordum. Her ikisi de kalbimde yaralar açacaktı. "Seninle seks yapmak istememem önemli değil mi?"

Dudakları boynuma değinceye kadar başını çevirdi. "Ah, tatlım... Ben de fikrini değiştirmek için elimden geleni yaparım o zaman."

Sesi zevk vaat ediyordu. Dudakları tenime değdiğinde i'irpermekten kendimi alamadım. Lanet olası duyarlı boynum. Duygusuz görünmeye çalışırken bana ihanet ediyordu. Ama zihnimi okuyacağı düşüncesi, her an onu düşüin-

MEZARA MAHKUM

düğümü bilmesi, bütün bunlar çok daha kötüydü. *Şah ve mat, Kedicik. Kaybettin.*

Yine de yüce gönüllü olmaya niyetim yoktu. Ona fahişelere özgü bir bakış attım.

"Umarım bu hayatının en berbat düzişmesi olur, seni acımasız, buyurgan piç."

"Yatak muhabbetine çok çabuk başladın," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun yoksa?"

Keşke şu lanet olası görüşmeden önce banyo yapmasaydım. Tam ihtiyacım olduğu sırada şu mantar enfeksiyonu riskini yok etmiştim.

"Benim de bir şartım var," dedim. "Boş bir misafir odasında duş aldım. Bu işi de orada yapalım."

Bir gece önce orada başka bir kadınla birlikte olduğunu düşününce, istediğim en son şey, Bones'un yatağında yatmaktı. Öğgk.

"Nasıl istersen." Hala dudakları aynı biçimde kıvrılmıştı. Görünüşe göre fikrini değiştirmesini sağlayamamıştım. "İstersen bu kanepede de yapabiliriz."

Diliyle alt dudağını yalayışından bunu düşündüğünü anladım. Bu hareketi içimde bir ateş yaktı. Ona küfrettim. Onunla seks yaparken aramıza duygusal mesafe koyacaktım.

"Misafir odasında yapalım," diyebildim.

Gözleri parlıyordu, "İmam. Gidelim mi?"

Bu sözlerinde bir sorudan çok daha fazlası vardı. Bu işi erteleyecek bir şey bulma umuduyla etrafa boşuna ba-

JEANNE FROST

kındım. Keşke bir deprem olsaydı. Ya da bir yangın. Ya da bir zombi saldırısı. Her neyse, bir şey işte!

Ama Boncs'tan başka hiçbir şey yoktu ve anlaşma çoktan yapılmıştı,
lamam.

YİRMİ ALTI

BONES ZARIF BİR HAREKETLE KALKIP BENİ AYA-
ğa kaldırdı. Elleri hala belimdeydi. Ürpermeden ede-
medim. Kalbime bir kurşun sıkmadıkça hızla çarpmasını
da önleyemeyecektim.

Bir eliyle arkamdan beni iterek çok yanımdan yürü-
dü. Ayaklarımı sürümedim ama bunu yapmayı isterdim.
Bir ya da iki kişiyi geçip merdivenlerden yukarı yöneldik.
Başımı eğdim. Az sonra olacaklar dışında bir şey düşün-
mek istiyordum.

Onu böylesine isterken soğukkanlılığımı nasıl koruya-
caktım? Ya seni seviyorum gibi korkunç sözler kaçarsa ağ-
zımdan?

Odaya ulaştığımızda paniğimi sakın bir görüntünün al-
tına saklamayı başarmıştım. Eski elbisem hala sandalye-
nin üzerine atılmış öylece duruyordu. Bones kapıyı kapat-
tı. Ben de çaresizce kontrolümü kaybetmemeye çalıştım.

JEANİENE FROST

"Pekala." Sesim normal halinden daha yüksek çıkmıştı. "Aklında özel bir şey var mı, yoksa bildiğimiz gibi mi yapalım?"

Ağzı seğirdi. "Beni bozmaya mı çalışıyorsun? Üzgünüm, tatlım. Ama bu benim gecem. Oniime böyle bir koşulla geliyorsan yapacak bir şey yok. İstedğin kadar kontrolü eline alabilirsin. Bu arada işi ben başlatayım. Şimdi, ayakkabılarını çıkar. Anlaşılan ayağını sıkıyorlar."

Bunu neredeyse sertçe yaptım. Yatak sanki büyüyor, duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Sanki odada yataktan başka bir şey kalmamıştı. Bones gömleğini çıkardı. Karşımdaki harika, heykel gibi vücuda bakmamaya çalıştım. Tüm anılarımız zihnime akın ederken tırnaklarımı avuçlarımın içine gömdüm.

"Arkanı dön."

Bunu hem minnetle hem isteksizce yaptım. Onun gözlerinin içine değil de haliya bakmak beni rahatlatırsa da aynı zamanda kendimi çaresiz hissediyordum. Görmediğim şey karşısında kendimi savunamazdım.

Soğuk parmaklarıyla saçımı yavaşça kenara itti. Titredim. Elbisemi hafifçe çekip fermuarımı en aşağıya kadar indirdi.

Fermuarın tutmadığı elbisem omuzlarıma sarktı, sonra ayaklarımın yanına düştü.

Hafifçe tısladı. Garip bir biçimde, gözlerimi kapadım. Sanki gözlerimi kapatınca daha az çıplak oluyordum. Titreyerek nefesimi tuttum.

"Üşüyorsun, tatlım. Seni yatağa alalım."

MEZARA MAHKUM

Sesi daha kalın, aksanı daha güçlüydü. Yakındaki yatağa gittim. Bones çarşafı kaldırdı ve ben yatağa girince üzerine örttü.

Sonra yatağın yanında diz çöktü. Saçıma dokunmak için uzandı.

"Çarşafı çenene kadar çekince çok genç gösteriyorsun."

"Bu durumda sen de sübyancı oluyorsun sanırım."

Başını eğdi. "Yaş farkı göz önüne alındığında ve birazdan sana yapacağım şeyler düşünüldüğünde gerçekten de öyle oluyorum galiba."

Sonra ciddileşti. "Kedicik, bütün bu küçümseme, ilgisizlik ve öfkenin altında hala beni sevdiğini düşünüyorum. Yoksa bu konuda ısrarcı olmazdım. Acımasız, davalavereci bir piç olduğumu biliyorum ama bir tecavüzcü değilim. Eğer beni gerçekten istemiyorsan seni yalnız bırakırım ve yarın da söz verdiğim gibi seni dönüştürürüm."

Duraksadı. Oynadığı saç tutamımı yüzüme bıraktı. "Ama seni bunun tersine ikna etmek için elimden geleni de yapacağım. Bundan şüphelen olmasın."

Ah, hayır. Ben de bundan korkuyordum. Bittim ben. Çöplüğü düşünmeye çalıştım. O berbat kokuyu. Gregor'un sırtışını. Ne düşünürsem düşüneyim, yeter ki Bones'un pantolonunu çıkardığını görmeyeyim. Bu havayı değiştirecek olan tek şeyi söyledim. "Neden beni aldattın, Bones?" Durdu.

Üst düğmesini çözmüştü ama fermuarını indirmedi.

"Gerçekten sana sadakatsizlik ettiğime inanıyor musun?"

JEANETTE FROST

Kabaca homurdandım. "Resimlerini, Fabian'ın raporu nu gördükten, Cannelle'in anlattıklarını ve Geri'nin seni New Orleans'tan çıkardığını itiraf etmeni duyduktan sonra, evet, inanıyorum."

Sanki kafamın arkasına sondaj yapan bakışlarını hissettim. "Kadınlarla evime girerken çekilmiş fotoğraflarımı gördün ama kapı kapandıktan sonra olanları görmedin. Bekarlığımı kutlama bahanesiyle New Orleans'a gitmiştim. Gregor'un yemi yutacağı umuduyla. Yuttu da. Bu yüzden Cannelle'i oraya gönderdi. Onun kokusunu alamayacak kadar aptalmışım gibi. Onun kanını içip Gregor'a çapkınlık zaafımla ilgili rapor vermesini sağlamak hiç zor olmadı. Fabian karşıma çıktığında Gregor'un casusları etraftaydı. Ona ne diyebilirdim ki?"

Aklım karıştı. "Ama seni duydum. Cannelle'e birlikte becerdiğiniz kadınlardan bahsettin!"

"O da bana inandı," diye yanıtladı Bones. "Fler gece yeni bir insan kadını evime getirmesini sağladım. Sonra ikisinin de kanını içerek bayılttım ve birlikte çıplak uyanmalarını sağladım. Basit bir aldatmacaydı. Sana olayın nasıl görüldüğünü biliyorum ama Tepesh'le gitmektense bana bir açıklama şansı vermeliydin."

Duygularıma şüphe karıştı. Hangi kadın tüm bu gördüklerinden, duyduklarından sonra her şeyin ince ince hazırlanmış bir plan, sahte bir aldatmacadan ibaret olduğuna inanırdı ki?

"Ama beni bıraktın." Sesimdeki üzüntüyü saklayamadım. "Bittiğini söyledin."

MEZARA MAHKUM

Bones iç geçirdi. "Gregor'a gittiğini öğrendikten sonra çok öfkelen dim. Onu sevdiğin için mi, yoksa mecbur kaldığın için mi onunla kaldığını bilmiyordum. Her iki olasılık da beni çileden çıkarıyordu. Sen döndüğünde hala kendimi toparlayamamıştım. Gitmeseydim daha kötü şeyler, pişman olacağım şeyler söyleyecektim. Bu yüzden de Gregor'la kozumu paylaşmak için New Orleans'a gittim. Seninle meselemizi sonra halledecektim ama sen işi bozdun."

Sesinde bir ima vardı.

"Seni kurtararak mı?"

Öfkeyle bana baktı. "Uçabileceğimi unuttun mu? Gregor bıntı biliyordu. Marie de. Gregor'u öldürmemi istiyordu. Bu yüzden Gregor'a beni bölgeden çıkarmayı düşündüğünü söyledi. Gregor ya bizzat gelip benimle dövüşmek zorundaydı ya da uçarak kaçmama göz yumacaktı. Ama sen takımını arkamdan gönderdin. Ne kadar gizlice hareket etseler de Gregor geldiklerini anlayacaktı. Direndikleri takdirde öleceklerini ve Gregor'a zaman kazandıracaklarını bildiğim için beni almalarına izin verdim. Ama bu benim planımı mahvetti."

Bones o malum sözcüğü söylemedi. *Yine*, demedi.

ihanet olsun. Yerin dibinde bir delik açılrsa memnuniyetle içine girerdim. *Spade haklı, sen bir aptalsın. Hem de büyük bir aptal.*

Kendimi böyle azarladığımı o da anlamış olacak ki "Sen aptal değilsin," dedi. "Charles seni buna kendisinin sürüklediğini söyledi. Oysa bunca yıllık arkadaşım olarak

JEANETTE FROST

bir planım olduğunu herkesten iyi bilmesi gerekirdi. Ama Gregor'u tek başına kıştırmanın çok tehlikeli olduğunu düşündüğünden bu plandan ona bahsetmemiştim."

"Benden nefret ediyor olmalısın," diye inledim. "Yardım etmeye çalışırken her iki seferde de işleri berbat etmişim."

Bones'un alnı kırıştı. "Aslında üç kez. Bana yardım ettiğini düşünerek Don'la gidip beni bıraktın. Kendi kavgalarımı kendim etmemi engelleyerek bana saygısızlık ettiğini düşünmüştüm ama anladım ki sen kendini engelleyemiyorsun. Sen busun. Ne kadar söz versen de, sevdiğin insanların kavgasına karışmadan edemiyorsun."

Sözleri kalbime bıçak gibi saplandı. Demek bu yüzden gitmişti. *Sen onun eski günlere dönüp önüne gelenle yatmak için gittiğini düşündün. Böyle düşününce hatayı yapan sen değil o oluyordu. Ama hata. sendeydi. Bones haklı. Sen hiç değişmeyeceksin. Ve akıllı başınd/i hiç kimse sana katlanmaz.*

Öziir dilemenin yararı yoktu. Matta olanlar düşünüldürse özür dilemek hakaret sayılırdı. Bu yüzden her şeyin farklı olmasını nasıl istediğimi ona anlatabilmemi sağlayan tek şeyi yaptım. Kalkanlarımı indirdim, zihnimi Bones'a açtım, her hissimi görebilmesini sağladım. Eylemlerimi meşrulaştırmak için kullandığım bütün savunma mekanizmalarını bir tarafa bırakacaktım.

Gözlerini kapattı. Düşüncelerim ona darbe vurmuşçasına içinden bir akım geçti sanki. Üzerimdeki gerginliği attıktan sonra içimdeki her şey, uzun süredir sakladığım tüm duygular su yüzüne çıktı.

MEZARA MAHKUM

"Kedicik," diye mırıldandı.

"Seni anladığımı bilmeni istiyorum." Boğazımda bir şey düğümlendi, konuşmakta güçlük çekiyordum. "Sen elinden geleni yaptın, Bones. İşleri berbat eden benim."

Gözlerini açtı. "Hayır. Ayrılmamıza sebep olan şey Gregor'la tek başıma uğraşmak konusunda direktmemdi. Seni endişelendirmeden önce bunun bir tuzak olduğunu sana söyleyebilirdim. Sana New Orleans'tan söz edebilir, o hapları alınanı, böylece Gregor'un senin rüyaların sayesinde yerimi öğrenmesini sağlayabilirdim. Ama işleri kendim halletmek istedim. Bizi benim gururum ve kıskançlığım ayırdı. Senin yaptığın hataların tümünü ben de yaptım, Kedicik. Ama bu konuyu artık konuşmak istemiyorum. Bir daha hiç konuşmak istemiyorum."

Ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırırken o fermuarını açıyordu. "Biitiin bunlardan sonra hala benimle yatmak istiyor musun?" diye sordum.

Bones pantolonunu indirdi. Her zamanki gibi pantolonunun altına hiçbir şey giymemişti. "Bütün bunlardan sonra da seni hala seviyorum."

Ona şaşkınlıkla baktım. Sonra aklıma gelen ilk sözleri sarf ettim. "Sen çıldırmış olmalısın."

Yumuşak ve alaycı biçimde güldü. "Sana ilk görüşte aşık olmamı sağlayan şey cesaretindi. Bu cesaret şimdi beni kızdırsa da, eğer farklı biri olsaydın belki de seni sevmezdim."

Aşkın her engeli aşacağına inanmayı delicesine istiyordum. Bones'la sadece duygularımıza dayanarak her şeyi düzeltbilmeyi isterdim ama hayat o kadar kolay değildi.

"Madem ikimiz de değişemiyoruz," dedim kalbim sıkışarak, "o halde er ya da geç birbirimizden yine uzaklaşacağı/

Bir dizini yatağa koydu. "Haklısın, biz değişmeyeceği/ Ben daima seni korumak isteyeceğim, sen de ben bunu ya pamadığım anda delicesine kontrolden çıkacaksın. Ben ne kadar seni kenarda, güvende tutmak istesem de sen her zaman benim için kendini ateşe atacaksın. Sürekli bu işi yürütmek için kendi özümüze karşı savaşacağız. Bu zorlukları göze almaya hazır mısın?"

Bones'la altı yıl önce ilişkiye girdiğimde kalbimin kırılacağını biliyordum. Bones bana bu kez işlerin farklı olacağını garantisini vermiyordu. Yine de, tıpkı altı yıl önceki gibi, ona direnemedim.

"Sadece ödlekler kolayı seçer," diye fısıldadım.

Yuvarlak hatları ve solgun, sert vücuduyla yatağa sokuldu. Sonra öne eğildi, hiç acele etmeden ağzını karnımdan boynuma götürdü.

Beni kollarına alıp ağzını ağzıma değdirdi. Çıplak vücudunu üzerimde hissedince tüm kontrolümü yitirdim. Teninin temas ettiği her yer ürperiyordu. Ona yeterince yakın olamadığım için yorganları bir tarafa attım. Bones boğulurcasına beni öptü. Diliyle dilime dokundu, hafifçe beni okşamaya devam etti. Her tarafıma aynı anda dokunuyordu. Ben de onun ağzına yumuldum ve ellerimi ellerinde gezdirdim. Parmaklarını içime sokup hassas noktayı okşamaya başlayınca çıldırma noktasına geldim. Sırtını tırmalamaya başladım. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Aldığım zevk olağanüstü bir düzeye çıktı ve teni-

MEZARA MAHKUM

me baskı yapmaya başladı. Sonunda ağzımı ağzından kurtardım.

"Tanrım, Bones, evet!"

Bu hem bir ağlama hem de bir inlemeydi. O da bana, beni üzerine çıkararak karşılık verdi. Beni ritmik hareketlerle kaldırıyor, ağzını bacaklarımın arasına gömüyordu. Bir anda gerildim ve beni titreten spazmlarla sarsıldım. Kollarını belime dolayıp etimi yaladı ve zevkimi içermiş gibi, dişlerini çıkarmadan beni emdi. Son zevk dalgaları gelirken titreyerek başına tütündüm. Bones ağzını oramdan çekmeden beni şilteye dayadı. Hala orgazmdan nefes nefese, yastıkların üzerinde yarı baygın yatıyordum.

Başını kaldırdı ve bana doğru yaklaşırken gözlerini gözlerime dikti.

"Bana bak," dedi.

Bacaklarımı açtım ve onun ilk gelip gidişini hissederek ona baktım. Aman Tanrım, Bones'tan uzaklaştığımdan beri beni nasıl açtığını unutmuşum. Sertliği duvarlarımı yanlara itti, gözlerimi yaşlarla doldurdu. Evet. Evet. Sana öyle ihtiyacım vardı ki.

"Daha sert."

Bones içimde hafifçe hareket ederken inliyordum ama ondan istediğim hafif hareketler değildi. Kibar olma kaygısını bir kenara bırakan Bones'u istiyordum. Daha fazla güç vererek hareket etti, beni öptü. Gözleri hala açıktı. Ben de gözlerimi kapamadım. Saçlarını tutup bakışlarımı bakışlarına kilitledim ve nefes almak zorunda kalana kadar onu öptüm.

JEANETTE FROST

"Ağızdayken kendi tadıma bakabiliyorum," dedim nefes nefese kalarak. "Kendi tadına benim ağızımda bakmanı istiyorum. Seni emmek, boşaldığında seni yutmak istiyorum."

"Böyle konuşma, yoksa hemen boşalırım." Elleriyle kalçamı kavradı ve beni daha sıkı tuttu. Beni tutkudan parçalayan o sert darbeleri sırasında bunu anladım. Orgazma yakın olması beni daha da ateşledi. Onu sürekli o halde tutmak istedim. Ona iyice yapıştım ve ne kadar iyi hissettiğimi ona haykırışlarımla anlattım.

"Daha fazla, daha sert bccer beni."

Bütün gücüyle abandı. Tatlı bir acı hissettim. Onun kaba, hızlı vuruşlarıyla bağırırken bile ona daha yakın olmak istiyordum. Zirveye geldiğinde beni kaldırdı. Tüm vücudu titriyordu. Ona ttitundum. Ben de titriyordum. Kalbim patlayacak gibi hızla atıyordu. Birkaç saniye sonra Bones beni yatağa bırakarak vücudunu benden -ve hatta yaktan- ayırdı.

"Vay canına, Kedicik, iyi misin?"

Suluk soluğa kalmasaydım Bones'un yaralandığımı sanmasına gülebilirdim.

"Buraya gel." Onu yükseldiği yerden çekerek tekrar üzerine indirdim. Meme ucunu emmek için aşağıya doğru kaydığım sırada Bones tek eliyle başımı okşadı ve üzerimdeki ağırlığını dengeledi. Vücudundaki tuzlu tat büyük ihtimalle benden ona bulaşan terden kaynaklanıyordu. Beni kendine doğru çekerken parmaklarını saçlarıma doladı ve gırtlığından derin bir inilti yükseldi.

MEZARA MAHKUM

"Bu kez daha kibar olacağım ama şimdi yine seni istiyorum."

Onu ısırıldığında ürperdiğini hissedebiliyordum. Evet, bundan hoşlanıyordu. Ben de öyle. Ona dokunmaktan, tadına bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Kibar olma. Kontrolünü kaybetmeni seviyorum ve yine öyle olmanı istiyorum."

Daha da aşağıya kaydım ve terden başka bir şeyin tuzlu bir tat bıraktığı orasını yalamaya başladım. Dudaklarım aletini sarmıştı ve taşana kadar onu ağzıma sokuyordum. Ardından Bones bana karşılık vermek için dönerek pozisyon değiştirdi. Her şey ten, dudak, dil ve sert etin birbirine karıştığı bir sisle kaplanmıştı. Bana karşılık verdikçe ona duyduğum ihtiyaç şiddetleniyordu. Bir saat kadar sonra gözücuyla Bones'un omzunun üzerinden odaya sızan ışığa baktım.

"Lambayı sen mi yaktın?" diye sordum. Bunu hangi arada yapmıştı ki?

Bones boynunu uzatıp odanın köşesini aydınlatmaya başlayan ışık huzmesine baktı. "Olamaz," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum yataktan fırlayarak.

Bones şimdi perde olduğunu anladığım şeyi çektiğinde içeriye daha fazla ışık doldu. Bana döndü ve tek kaşını kaldırdı.

"Güneş doğmuş."

Gün bu kadar erken doğmuş olamazdı. Ama işte gün ışığı Bones'un önündeki zemini aydınlatıyordu.

JEANNE FROST

Bones kalın perdeyi kapattığı sırada bana bakıyordu. "Umrumda değil," dedi yatağa dönerken. "Neyse, nerede kalmıştık?"

YİRMİ YEDİ

“**S**ENİ FAHİŞE!”

Daha kimden geldiğini bile anlamadan ilk yumruk beni yere serdi. Sonra bir yumruk daha yedim ve bir tane daha. Kendimi savunmaya çalıştım ama kollarım kıpırdamıyordu. Bacaklarım da. Birkaç saniye içinde sebebi- ni anladım. Yere zincirlenmişim. Gregor üstüme eğilmiş, bana acımasızca vuruyordu.

"Bunu yaptığına pişman olacaksın," diyebildim Gregor durakladığı sırada.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Mideme yediğim sert bir yumrukla bileklerimdeki zincirler izin verdiği ölçüde iki büküm olmuşum. Rü- yada acı hissetmediğimizi her kim söylediyse, canı ce- henneme!

"Ben senin koçanım, sen bunu hak etmesen de, seni hain sürük!"

JEAN PIERRE FROST

Aniden yumruklar kesildi ve Gregor yanağını okşadı. "*Cherie*, bunu neden yapıyorsun? Neden beni kızdırmakta ısrar ediyorsun? Bana ihanet ettiğin için seni cezalandırmam gerektiğini biliyorsun ama bunu yapmak bana da acı veriyor."

Çektiğim acıya rağmen gülmeyi başardım. "Ah, elbette. Hatta benden daha çok acı çekiyorsun, değil mi? Sen dünyadaki en büyük kış deliğisin, Gregor."

"Benim sözüme geleceksin!" O sahte tatlılığından eser kalmamıştı. Şimdi ağzından çıkan her sözcükle birlikte beni tekmeliyordu. "Bana *derhal* geri döneceksin, yoksa çok pişman olursun."

"Elinden geleni ardına koyma. Gösterini yap bakalım! Ben daha önce de dayak yiyip işkence gördüm. Üstelik seninki gözlerimi açınca son bulacak. Beni korkutamazsın, Gregor."

Saçımı eline dolayıp öyle sert bir biçimde çekti ki saçımın tutam tutam koptuğunu hissettim.

"O herifin seni vampire dönüştürmesine izin verirsen," diye tısladı, "sana çok büyük acılar çektiririm. Beni anladın mı?"

Ona dik dik baktım. "On altı yaşımdayken seni önemsiyordum. Hafızamı geri kazandığımda bir parça da olsa seni önemsemeye devam ettim. Şimdi ise Gregor, Tanrı şahididir, seni geberteceğime ant içiyorum. *Sen* beni anladın mı?"

Bana öyle sert vurdu ki bir anda her şey karardı ama Gregor'un öfkesi işime yaramıştı çünkü o öfke sayesinde uykudan uyanarak yeniden gerçekliğe döndüm.

MEZARA MAHKUM

Kaygı dolu bir ses duydum. "Kedicik, uyan!"

Bones beni sarsıyordu. Yanağımda hafif bir sızı vardı ve bunun sebebi Gregor'un rüyamda attığı yumruklar değildi. Bones beni sadece sarsmakla yetinmemişti.

"Kes şunu, dayak yemek canıma yetti zaten," diye homurdandım. Bones'un ellerini yüzümden uzaklaştırmaya çalışarak.

Bones ellerini yüzümden çekmemişti ama en azından artık beni sarsmıyordu.

"Sana dayak mı attı? Sana *vurduğu* için mi uykunda çılgınlıklar atıyordun?"

Doğrularak oturdum ve çarşafı üstüme çekip rüyanın etkisinden kurtulmaya çalıştım. Dayağın acısı her saniye biraz daha hafifliyordu.

"öfkeden kudurmuştu."

Bones gırtlığından çıkan bir hırıltıyla konuşuyordu. Bütün vücudu gerilmişti. "Yalnızca bir saat uyudun. Aca-
ba yine uyanık mı kalsan? Elinde o haplardan kaldı mı? Yeniden uykuya daldığında sana saldırması ihtimaline katlanamıyorum."

"Hap filan yok." O hapların beni ne hale soktuğunu düşünüp yüzümü buruşturdum. "Gregor asla aynı gün içinde iki kez gelmiyor. Sanırını rüyalara girmek onu fazlasıyla yoruyor ve ikinci kez için bir süre dinlenmeye ihtiyaç duyuyor."

"İkinci kez diye bir şey olmayacak," dedi acımasız bir tonda.

Evet, olmayacaktı çünkü bu geceden sonra vampire dönüşecektim. Bu yüzden Gregor böyle öfkelenmişti. Ben

JEANİENE FROST

vampire dönuştükten sonra bir daha bana ulaşamayacaktı. *Hoşça kal, Gregor. Umarım güzel bir uyku çekersin. Çünkü ben öyle yapacağım.*

Bones beni alnımdan öptü. "O halde biraz uyumaya çalış, sevgilim. Yakında her şey bitecek."

Hayır, diye aklımdan geçirdim. Ben Gregor'u öldürene kadar hiçbir şey bitmeyecek. Ve vampire dönuştükten sonra bu amacıma bir adım daha yaklaşmış olacağım.

Uyandığımda Bones yoktu. Perdeler hala kapalıydı ama saat büyük ihtimalle öğleden sonra biri geçmişti. Yarı insan olarak yaşadığım son sabahı uykuda geçirmiştim. Vampir olduktan sonra en erken bu saatlerde uyanacaktım, tabii yarı vampir olarak geçirdiğim onca yıl uyku zamanımda herhangi bir kesintiye sebep olmazsa.

O gün gelip çatmıştı. İçimde büküm büküm kıvranan bir gerginlik vardı. Ya vampire dönüşmek beni güçlendirmek yerine zayıflatırsa ve her şeye sıfırdan başlamak zorunda kalırsam ne olacaktı? Tanrım, uyandığımda kendimi pısrırığın teki gibi hissetmeyi asla kaldıramazdım. Nefes almamak nasıl bir şeydi acaba? Kalp atışlarımı bir daha duymamaya nasıl dayanacaktım? Şiddetli kan emme isteğim ne kadar sürerdi? Birkaç gün mü, yoksa birkaç hafta mı? Nadir bulunan bir melez olmaktansa sıradan bir acemi vampir olmak nasıl bir duyguydu? Aslına bakarsanız bu hoşuma giden bir düşünceydi. *BuracLı tuhaf olan hiçbir şey yok, millet. İlerleyin.* Evet, hayatım boyunca bunu istemiştim.

MEZARA MAHKUM

Kapı açıldı ve içeri Spade girdi. Hala çıplak olduğum için çarşafı kaptığım gibi üstümü örttüm ve Spade'e kızgın bir bakış attım.

"Kapı çalmayı bilmiyor musun?"

"Uyandığınızı duydum," diye karşılık verdi Spade. "Al. Sana kahvaltı getirdim. Belki de saat itibarıyla öğle yemeği demeliyim."

Yüzünde muzip bir gülümsemeyle elindeki tepsiyi yakınındaki bir sehpa üzerine bıraktı.

"Crispin'le aranızdaki anlaşmazlıklar çözülmüşse benziyor. Doğrusu dün gece ikiniz evdekileri uyutmadınız."

Gözlerimi kapattım. Yaşayan ölülerin hassas kulakları sayesinde en özel anlarımı duymalarından dolayı hissettiğim çekingenliği şimdiye dek aşmalıyım ama bunu bir türlü başaramıyordum.

"Umarım güzellik uykun bölünmemiştir, Spade."

Sesimdeki sertlik onu yıldırmadı. Elini salladı. "Hiç bölünmedi. Crispin'in moralinin düzelmesine sevindiğimi söylemeliyim. Son zamanlarda berbat bir haldeydi."

Hazır ondan bahsetmişken... "Bones nerede?"

"Mencheres'i getirmeye gitti. Bu geceki büyük olaydan önce uyuman ihtimaline karşılık sana tam olarak nereye gittiğini söyleyemeyeceğim elbette. Ama birkaç saatte döner."

Ah. Anlıyordum ama keşke onu gitmeden önce görebilseydim. Aramızda geçen onca kötü olaydan sonra Bones'la zaman geçirmeyi delicesine özlemiştim.

"Kahvaltı için teşekkürler," dedim.

"Sorun değil. Şimdi ben de kendi kahvaltımı etmeye gi diyorum."

Spade'in gitmesiyle birlikte önümdeki birkaç saat boyunca ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Yemek yemek ve banyo yapmak fazla zamanımı almazdı. Belki de birkaç kişiyi arayıp bu akşam yapacağım şeyi haber vermeliydim.

Denise'i arayabilirdim. Ama Denise şu sıralar ona vampirleri hatırlatacak hiçbir şey duymak istemiyordu. Randy'nin vahşice öldürölmesinin ardından bir de Spade'in rodeo barında ortalığı birbirine katmasını görmek Denisc'e ağır gelmişti. Bütün bunlar bittikten sonra ona anlattırdım nasılsa. Böylece bir şeylerin ters gideceğinden endişelenerek kendini yiyip bitirmezdi. Bir dost olarak onu en azından boşuna endişelenmekten kurtarabilirdim.

Amcamı aramayı da düşündüm ama hemen vazgeçtim. En başından beri bu kararımın kaçınılmaz olduğunu bilse de beni bu yüzden tebrik etmeyeceği kesindi.

Annemi hayatta aramazdım. Bana söyleyebileceği her şeyi biliyordum zaten. *Sakin yapma!* anlamına gelen bin farklı cümle kuracaktı. İşin iyi yanı, annem vampirlerden nefret ettiği halde değişimim yüzünden ilişkimizin sona ermeyeceğini bilmekti. Aynı şeyi birkaç yıl önce söyleyemezdim.

Vlad'ı arayıp ona ihtiyacım kılmadığını söylemeliydim. Her nasılsa bu yeni durumun onu şaşırtmayacağını düşünüyordum. Ama telefonu elime aldığım anda aslında bir başkasıyla konuşmak istediğimi farkettim. Kapıyı kapattım

MEZARA MAHKUM

ve yatağın kenarında diz çöktüm. *Selam, Tanrım, ben Catherine. Uzun zaman oldu, biliyorum...*

Bones'un eve geldiğini duydum. Spade'e nerede olduğumu sordu ve ardından uzun adımlarla salona yöneldi. Koltukta oturmuş kitap okuyordum. Televizyon izleyip de yerel kanallardan birinden, bulunduğumuz yeri yanlışlıkla öğrenmek istemiyordum. Bones içeri girdiğinde ayağa kalktım ve görüntüsü karşısında büyülendim. Siyah pantolon, kısa kollu siyah gömlek ve siyah ayakkabılar giymişti. Koyu renkler ona çok yakışuyordu. Beyaz teni koyu renklerle ram bir tezat oluşturarak göz kamaştırıyordu.

"Çok uyumlu," dedim heyecanımı gizlemek için. "Tam anlamıyla Azrail olmuşsun." Bana öyle uzun uzun baktı ki boğazımı temizledim. "Tamam, kötü bir şakaydı..."

"Kararın kesin mi, Kedicik? bkrini değiştirmek için geç değil."

"Bunu istiyorum." İstiyordum gerçekten. Hazırdım.

Bones mağrur bir edayla bana doğru yürüdü ve aramızda birkaç adım kala durdu. Ellerimi tutup dudaklarına götürdü. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Zamanı sen belirle. İstedğin kadar bekleyebiliriz. Acelemiz yok."

Bütün gün bu anı beklemiştim. Ama beklemek insana kendini daha fazla hazır hissettirmiyordu, bu yüzden en iyi zaman ram şu andı.

"Şimdi. Şey, biz, bunu yapmak için başka bir yere gitmeli miyiz?"

"Burası iyi."

Odaya göz gezdirdim. Yakınlardaki insanların varlığını düşününce burası bana pek güvenli gelmiyordu ama burada fazla kalmayacaktım... Şey, yani öldükten sonra. Ne kadar süre ölü kalacağımı merak ediyordum. Acaba ölmek rüya görmek gibi miydi, yoksa gözlerimi tekrar açıncaya dek hiçbir şeyin bilincinde olmayacak mıydım? Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

"Pekala."

Bones, Tate ve Jtlan'ı vampire dönüştürdüğünde her şeye baştan sona şahit olduğum için neyle karşılaşacağımı biliyordum ama dönüşümü izleyen kişi değil de dönüştürülen kişi olmak tamamen farklı şeylerdi. Kalbim küt küt atmaya başladı. Zaten kalbim ancak böyle zamanlarda işe yarıyordu.

Bones'un gözleri yeşile döndü, vampir dişleri sivrildi. Beni kendine yaklaştırarak saçlarımı geriye attı. Eğilip yanağını benimkine değdirdiğinde gözlerimi kapattım. Teni serindi. Kısa bir süre sonra benimki de böyle olacaktı.

"Gergin olman doğal ama korkacak bir şey yok," diye fısıldadı Bones. "Bunu çok, birçok kez yaptım. Başına kötü bir şey gelmeyecek."

Beni rahatlatmaya çalışması işe yaradı. O, koşullar ne olursa olsun ölüme ortaparmağıyla hareket çeken biriydi.

"Hazır mısın, Kedcik?" diye sordu diliyle boynumdaki damarı ararken. Isırmak için en iyi yeri arıyordu.

"Evet... Bekle!"

MEZARA MAHKUM

Dışlerinin boynuma yaptığı basınç anında azaldı. Derin bir nefes aldım. "Canlı yemek istemiyorum, o kişi bunu hak etse bile. Bana torbadan kan verin. Suratımda kimse- nin atardamarının parçalarıyla uyanmak istemiyorum."

Bones doğrulup yüzüme bakarken enseme okşuyordu. "Bunu hallettik. Endişelenme. Uyandığında yanında olacağım ve her şey yolunda olacak."

Kollarımı boynuna doladım. Beni mezara koyup geri getirecek kişinin bir başkası değil de Bones olmasına çok seviniyordum.

"Bones."

"Evet?"

"Beni vampir yap."

Bazı şeyleri asla unutmayacağım. Başını boynuma doğru eğdiğinde Bones'un gözlerindeki o ifade. Dışlerini boynuma yavaş ve derinlemesine geçirişi. Bir eliyle bana sarılmış elimi tutarken diğeriyle beni kendine doğru çekişi. Şimdiye kadar hissettiğim en derin ısırsın ardından kanım onun ağzına hücum ettiği o an. İçime yayılan o sıcaklık hissi. Kalbim. Önce yerinden çıkacakmışçasına heyecanla, sonra da yavaşlayarak atmaya başlayan kalbim. Yaşamın ve sıcaklığın benden yavaşça kopup gidişi.

Düşüncelerim allak bullak olmuştu. *Uğultu eskisi kadar yoğun değil. Artık hiçbir şey göremiyorum. Ne tuhaf, az önce ışık vardı ve binlerce küçük parlak nokta görüyordum. Çok hoştu. Şimdi nereye kayboldu? Gittikçe soğuyor. Bu rüzgar da neyin nesi? Neler oluyor? Bir şeyler beni çekiyor. Neredeyim? Konuşamıyorum. Hareket mi ediyorum? Göremiyorum.*

JEANIE FROST

Neden göremiyorum? Neden kıpırdıyamıyorum? Neredeyim ' Neredeyim? NEREDEYİM?

Ne? Sizi çok zor duyuyorum... Evet! Evet, o benim, buru- dayım! Şimdi sizi görebiliyorum. Hemen geliyorum. Geliyo- rum. Bekleyin, gitmeyin. Geri gelin! Durun, lütfen, sizi gör- meyeli çok oldu. Hayır, beni de alın! Onları bir kez daha gör- mek istiyorum...

Cehennemdeydim.

Beni sarmalayan ateş öyle bir şiddetle yanıyordu ki dün- yada yaşadığımı/, en biyyük acı bile bunun yanında hiç ka- lırdı. Bu ateş acımasızdı ve her yerdeydi. Beni öldürmeden yakıyordu. Bana kelimelerle anlatılamayacak bir acı veri- yordu. Çılgılık atamıyordum, hatta artık bir ağzım olup ol- madığımı bile bilmiyordum. Hissedebildiğim tek şey acı- dı. *Artık yeter, durun, durun, canım yanıyor. CANIM YANI- YOR! CANIM YANIYOR!*

Ardından içime soğuk bir şey yayıldı ve etrafımı sarma- layan ateş yavaşça söndü. Lanetlilerin umutsuzluğuyla ça- balarken acım hafiflemeye başladı. *Biraz daha, ah. Tanrım, hala canım yanıyor. Lütfen biraz daha ver, biraz daha, ah, lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var...* Yeniden bir ses duy- dum, davul sesi gibi bir ses. Işık. Davulun ağır vuruşlarını bastıran sesler. Çeşitli kokular.

Gözlerimi açtım ve karşımda, üzerinde alevler yükselen bir ateş denizi yerine yalnızca sıradan bir beton duvar gör- düm. Hemen ardından insanların gözlerini bana diktiği- ni farkettim ve bilincim netleşti. *Tamamdır, Bones'un evin- deyim ve o beni vampire dönüştürdü. Cehennemde değilim,*

MEZARA MAHKUM

vampire dönüştüm ve her şeyyolunda. Acı filan kalmadı. Göre biliyor, duyabiliyor, hissedebiliyor, tat alabiliyorum. Ah, Tanrım, bu tat...

Ağzımda çok lezzetli bir tat vardı. Ah, evet, güzeldi. Çok güzeldi. Gerçekliğin son parçası da yerine oturmuştu. Lanet olsun, kollarımda biri vardı. Kanı bir poşetten değil bir *insandan* içiyordum. Ağzımı onun boynuna bastırmıştım ve vampir dişlerimden kan damlıyordu. Ha s.ktir, vampir dişleri mi? Ve dudaklarımın altında nabız filan atmıyordu.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdım dehşete kapılarak ve kanını emdiğim kişiyi kollarımdan fırlattım. "Bones'a insan kanı içmek istemediğimi söylemişim! Nerede o?"

Etrafta Bones'u aradım. Birini öldürmeme izin verdiği için kendimi berbat hissediyordum ama Spade'in yüzündeki ifadeyi görünce durakladım. Afallamış gibiydi.

"Crispin'i az önce yere fırlattın."

Yere baktım. Kollarımdan yere fırlattığım ceset doğrulup oturmuş ve şaşkınlıktan büyüyen kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Hiç açılmamış bir torba kan Bones'un elinde duruyordu. O an bir başka sorunun varlığını hissettim.

"Olf, çocuklar..." diye başladım tereddütle. "Neden hala kalbim atıyor?"

YİRMİ SEKİZ

AZ ÖNCE DUYDUĞUM DAVUL SESİ KENDİ GÖĞ-
sümden geliyordu. Bir an aklım karıştı. Yoksa işe
yaramamış mıydı? Ağzımın içinde uzayıp dudaklarıma ba-
tan iki vampir dişi bunun tam tersine işaret ediyordu ama
neden hala kalbim atıyordu?

"Birazdan duracak mı, yoksa başka bir şey mi var?"

Bana söylemeyi unuttukları önemli bir ayrıntı mı
vardı acaba? Mesela *Kalp atışlarını yalnızca birkaç sani-
ye daha duyacaksın, sonra kalbin duracak*, gibi. Ama yüz-
lerindeki ifade bunun doğal bir durum olmadığını gös-
teriyordu.

"Biriniz bana cevap verirse harika olur."

"Kan istemiyor musun?" diye sordu Spade bir anda.

Bones'un elindeki morumsu kan torbasına gelişigüzel
bir bakış attım.

"Pek istemiyorum."

MEZARA MAHKUM

Bones ayağa kalktı. Bana tuhaf gözlerle bakıyordu. Elindeki torbayı dişiyle yırtarak açtı ve bana uzattı.

«f »

İç.

"İçmek istemiyorum."

"Sadece bir yudum al!" diye ısrar etti Bones.

Suratımı astım ve torbanın yırtık yerine ağzımı dayayıp göstermelik bir yudum aldım. *Böğk!* Metal para gibi bir tadı vardı. Tükürdüm.

"Bana daha önce ne vermiştiniz? O mükemmeldi ama bunun berbat bir tadı var."

Spade'in rengi atmıştı. Bones kan torbasını elimden aldı ve birkaç yudumda bitirdi.

"Bu kanda tuhaf bir şey yok," dedi. Sonra pantolonunun cebinden bir bıçak çıkarıp hiçbir şey söylemeden koluma bir çizik attı.

"Aaah! Bu ne içindi şimdi?"

Yaralanan kolumu tuttum ama bir anda acı hafif bir sızıya döndü. Bones az önce kestiği kolumu tuttuğunda tamamen iyileşmişti. Yara izi filan kalmamıştı. Her şeye rağmen sırtıtmaya başladım. "Dövüşürken bu çok işime yarayacak."

"Nefes almadığının farkında mısın?" diye sordu Bones.

Haklıydı. Nefes almıyordum ve bunun farkına bile varmamıştım! İnsan nefes almadığını nasıl olur da anlamaz? Nefes almaya ihtiyacı olmazsa, anlamaz tabii!

"Kalbi," dedi Mencheres. Çözlerimi açtığından beri ilk kez konuşmuştu. "Yavaşlıyor."

Bana bir şey söyleyebilecekmiş gibi göğsüme baktım. Başlangıçta düzenli bir biçimde *küt küt* atan kalbim tem-

JEANETTE FROST

belleşmiş ve *küt... küt... küt...* diye teklemeye başlamıştı. Bu, şeyey, son derece garip bir histi. Sanki onu dinlerken paniğe kapılmam gerekiyordu.

"Bu iyi bir şey değil mi? Belki de artık işe yaramadığını anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekiyordu."

Bones bir kolunu omzuma attı. "Kedicik, kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Gayet iyi harta. Biliyor musun, harika kokuyorsun. Gerçekten, gerçekten harikasin, *mummmmm.*"

Kendime geldiğimde ağızımda o leziz tat vardı. Ancak bu kez biri beni belimden ve boynumun hemen altından sıkıca kavramıştı. Bones ve Spade karşımda olduğuna göre beni tutan Mencheres olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Beni ısırdın," dedi Bones.

"Ha?"

Spade başıyla onayladı. Donakalmıştım. "Özür dilerim, bunu yaptığımı bile hatırlamıyorum..."

Sonra dikkatim dağıldı ve Mencheres'in kolunu koklamaya başladım. *Bu tat. Mmmm.*

Derken Mencheres'in bileğini ağızıma alıp bir köpekbalığı gibi sağa sola savurduğumu gördüm. Kendime gelir gelmez Mencheres'in bileğini emmeyi bıraktım.

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" Bağırırken bile dudaklarımda kalan kanı yalamaktan kendimi alamıyordum. *Bu tat. Öyle mükemmeldi ki. Tanrım, şimdiye dek bunun yarısı kadar bile lezzetli bir şey tatmamıştım!*

MEZARA MAHKUM

"Yalnızca yaşayan ölülerin kanıyla besleniyorsun."
Mencheres bunu o her zamanki akıl almaz özgüveniyle söylemişti.

Bones tek kaşını kaldırdı. Sonra bana yaklaşıp dişiyle kendi bileğini kesti ve kan damlayan yarayı burnuma doğru uzattı.

"Bunu istiyor musun?"

Düşünmeye bile fırsat bulamadan ani bir dürtüyle öne doğru atıldım. Mencheres boşta duran elini şaklattı ve aynı anda görünmez bir duvara tosladım.

"Orada kal."

Başka şansım yoktu zaten. Dizlerim bükülmüş, ellerim öne uzanmış ve ağzım yırtıcı bir biçimde açılmış halde donakalmıştım. Daha da kötüsü, şu halim umrumda bile değildi.

"Ver şunu bana."

Bu benim sesimdi ama sesimdeki o vahşi tonu tanıyamıyordum. Yine canım yanmaya başlamıştı, sanki içimden dışıma taşan bir yangın vardı.

"Ver şunu diyorum!"

Mencheres beni serbest bıraktı. Bunu ancak Mencheres, elinde yeni bir kan torbası tutan Bones'un yanına gittiğinde farkedebilmiştim. Bu kez Bones torbadaki kanı doğrudan dudaklarıma deşirdi.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu torbayı ağızma yaklaştırarak.

Dudaklarımdaki kanı yaladım.

"Hayır." Öfkeyle hırıliyordum.

Üç adam birbirine baktı.

Ardından Bones içini çekti. "Tamam, o zaman. Başka bir yol deneyeceğiz." Torbadaki kanı içti.

Boğazındaki kasların hareketini izlerken büyülenmiş tim. Bones bana doğru yaklaştığı sırada içimdeki acı doruk noktasına ulaşmıştı ve gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Lütfen. Canım yanıyor, canım yanıyor!"

Bones bileğini ağzıma dayadı. Daha sonra bileğini vah şice parçaladığımı anlasam da o anda farkettiğim tek şey, içimdeki acının serinleyerek hafiflediğiydi. O mükemmel tat boğazımdan aşağı iniyordu. Bütün bedenim orgazma çok yakın bir keyifle rahatlamış gibiydi.

"Biliyor musun, bu hiç duyulmamış bir şey," dedi Spade.

Sesi çok uzaktan geliyordu. Bones'un bileğinden emdiğim son birkaç damlanın lezzetiyle iirpermeye devam ediyordum.

"Her şeyin ilkini görüyoruz," diye cevap verdi Bones. "Her şeyi bildiğini zannederken hiçbir şey bilmediğini görürsün. Dinle. İşte şimdi kalbi durdu."

Bu benim de dikkatimi çekmişti. O sırada Bones'un bileğindeki yara da kapandığı için etrafımda olup bitenin farkına varmaya başlamıştım.

"Sence kalbim sonsuza dek durdu mu?"

Herkes birbirine bakıyordu. Sonunda Bones omuz silerek soğutucudan bir torba kan daha aldı ve içmeden hemen önce bana cevap verdi.

"Bekleyip göreceğiz."

MEZARA MAHKUM

Küçük, korunaklı bodrum katı aslında bir hücreydi. Hiç penceresi yoktu ve kapısı yalnızca dışarıdan kilitleniyordu. Çift kişilik yatak, odanın uzak kenarına konmuştu. Oda da eski ve yeni birçok kitap ve kağıt kağıt vardı. Ve elbette soğutucu. Soğutucuya kan torbalarının yanı sıra şişelerce de su konmuştu. Bones metabolizmamın dengesi bozulacağından, vücudumun sıvı ihtiyacını karşılamak için bu şişeleri buraya koyduğunu söylemişti. Sürekli kanla beslenip hiçbir şey yakmamak fazla kuru görünmeme sebep olabilirmiş. Bu yüzden ortalama bir hafta boyunca su içmem gerekiyordu. Sonrasında, bana söylenen, giinde yalnızca bir bardak herhangi türden bir sıvının yeterli olduğuydu. Benim tercihim, o bir bardak sıvı limitini cin tonikle doldurmaktı.

Havadaki kan kokusu çok yoğundu. Odaya ayrıca Spade, Bones, Mencheres ve tanımadığım başka kişilerin kokusu sinmişti. Duyduğum her bir kokuyu tanımaya çalışıyordum ama şu anki koku hafızamla bunu yapmakta zorlanıyordum.

Karşı konulmaz açlık üç kez daha başıma vurdu ve kendime geldiğim her seferde Bones'un bileğini kudurmuş bir sülük gibi emdiğimi gördüm. Bones kendi bedenine kan takviyesi yaptığı müddetçe benim ondan beslenmemin sorun olmadığını söyledikten sonra Mencheres önüme diktiği görünmez duvarı kaldırdı.

"Anlaşılan bunu bile normal bir biçimde yapmayı beceremiyorum," dedim Bones'un bileğindeki son damlaları emerken. Bir yanım Bones'tan bu şekilde beslenirken ne-

den herhangi bir utanç duymadığımı merakla sorguluyordu. Birinin damarından çaresizce kan emmek bağımlılığın apaçık bir göstergesiydi ama nedense bunu hiç umursamıyordum. Belki de hala Bones'un bana verdiği litrelerce kanın mutluluğunu yaşıyordum.

"Neyi becermiyorsun, sevgilim? Vampir olmayı mı? Isırmayı mı?"

"Isırışım da mı yanlış yoksa?"

Bones yüzüme gözüme vahşice dağılan saçlarımı düzeltip kıkırdadı. "Sen her yeni vampirin ısırdığı gibi ısılıyorsun. Çok sert ve vahşice. Ama bu çok doğal. Şu anda açlığının önüne geçemezsin. Daha önce hiçbir melez bir vampire dönüşmedi. Belki senden önce bunu yaşayan başka bir melez olsaydı o da aynı şeyleri yapardı ve sen de her şeyin yolunda gittiğini görmüş olurdun."

"Beni rahatlattığın için teşekkürler." Bones'un benim durumuma getirdiği açıklamayla sakinleşmiş, tabii bu ırada açlığımı da dindirmiştim. "Her sorunu hemen çözüyorsun."

"Evet, tecrübelerim sayesinde. Hadi, Kedicik, seni temizleyelim."

Bones bir şişe su açıp elindeki havlunun üzerine döktükten sonra havluyla çenemi ve boynumu silmeye başladı. Havlunun rengi kırmızıya dönmüştü. Bones yüzümü iyice temizlediğinden emin olana kadar sildi. Oda da hiç ayna olmadığı için kendimi temizleyemiyordum ve Bones'un beni temizleme vesilesiyle bana dokunmasına bayılıyordum. Elleri çok güçlüydü ama bana son dere-

MEZARA MAHKUM

ce nazik yaklaşıyordu. Sanki yüzümü okşarken biraz sert olsa bana kalıcı bir zarar verecekmişçesine hassas davranıyordu.

Burnuma başka bir koku geldi. Bu güzel kokuyu derin derin içime çekiyordum ki bir anda kokunun kendi bedenimden yükseldiğini anladım.

Bones da aynı kokuyu aldı ve gözleri bir anda yeşile döndü. Şimdi havaya kesif bir misk, yanık şeker ve baharat kokusu karışmaya başlamıştı. Bu Bones'un kokusuymuştu. Benimkinden çok daha sert ve güçlüydü.

"Seni ne kadar istediğimi duyabiliyor musun?"

Sesi boğuklaşmış, son birkaç saattir kontrol edemediğim açlığımı boğuşurken beni rahatlatmak için kullandığı o ses tonu yok olmuştu. Birbirine karışan büyüleyici kokuları içime çektim.

< R' n

hvet.

Benim sesim de gırtlığımdan çıkan bir hırıltıya dönüştü. Az önce geri çekilen vampir dişlerimin şimdi yeniden uzadığını hissediyordum. Yeni bir açlık dalgası içime yayılıyordu. Bu açlık anımı yakmasa da tıpkı diğerleri gibi acilen giderilmesi gerekiyordu.

Bileğini çekiştirirken yere inmiştim. Bones'u yatağa uzatıp bacaklarımla kalçasını iki yanından kavradım.

"Bekle," dedi yerdeki bir şeye doğru uzanırken.

Beklemek istemiyordum. Saf bir arzu dalgasıyla gözüm dönmüştü. Üzerimdeki giysileri parçalayıp Bones'un pantolonunu çıkarmaya başladım ve aletini elime aldığım anda bir çığlık attım.

Bones keyifle hırladı. "Sana bekle dememin bir sebebi vardı. Bütün kanımı emdin. Neyse, dert etme. Burada fazlasıyla kan var."

Yatağın çok yakınında duran soğurucudan bir torba daha kan aldı ve giysilerini çıkarırken torbayı kafasına dikti. Bütün kan tek bir yere gitti. Birkaç saniyede Bones eski kıvamına gelmişti ve ben de tutkuyla kıvranmaya başlamıştım.

Ön sevişmeyle oyalanmadı. Torbadaki katı biter bitmez içime girdi. Bir çılgılla Bones'un üstüne çıktını. Ağzımdan sözler dökülmeye başlamıştı. Ne söylediğimin farkında bile değildim ama kendime engel olamıyordum. Bones doğruldu. Kalçamı avuçlamıştı ve göğüslerimi emiyor, göğüs uçlarını ısıtıyor, hızlandıkça beni daha güçlü tutuyordu.

Tutkumuzun ağır ve erotik kokusu her yeri sarmıştı. Aynı anda kendimi hem sarhoş hem de fazlasıyla *canlı* hissediyordum. Sanki bu ana kadar bütün hayatımı derin bir uykuda geçirmiştım. Tenimin her santimetresi aşırı derecede hassaslaşmış, arzuyla yanıyor ve şimdiye dek hiç sahip olmadığım türden bir enerjiyle uğulduyordu. Bones'un her dokunuşu bana kendimi ve etrafımdaki her şeyi unutturan bir zevk veriyordu. Artık yalnızca şu an vardı ve bir de yaşadığını haz. Bedenimden şehvet fışkırıyordu.

"Evet," diye inledi Bones hızlanırken. "Çok güzel, sevgili. Bekle, benimle kal, benimle kal..."

Nereye gideceğimi sanıyor ki? diye düşündüm bir an, derken her şey karardı.

YİRMİ DOKUZ

“**B**UNA HAZIR MISIN?”

Başımınla onayladım. “Evet, başla.”

Bones koluna boydan boya damarları görünecek biçimde bir kesik arı. Aynı anda da kırmızı ve baştan çıkarıcı o sıvı, kesici doldurdu. Ağzım sulanmıştı. Ardından Bones kanına buladığı parmağını dudaklarımın birkaç santim önüne yaklaştırdı. Güçlkle yutkundum. Parmağına, eline ve ardından kesik koluna saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonra kanlı parmağını ağzıma bastırdı. İnanılmaz bir tatlılıkla beni kışkırtıyordu. Tir tir titriyordum ama Bones'un kanlı parmağını ne yaladım ne de ısırdım.

Bunu yapabilirsin, Cat. Sakın pes etme.

Bones elime bir peçete verdi. "Tükür, Kedici."

Tükürdüm, ağzımı istekle yakan o damlaları peçeteye bıraktım.

“^{unr 1}Jekrar.”

JEANIE FROST

Bones bu işkenceyi beş kez daha yaptırdı ve ben bedenimin uğruna sancıyla kıvrandığı o sıvıyı tükürüp durdum. Sonunda Bones bana bakarak gülümsedi.

"Başardın, sevgilim."

"Aferin, Cat," dedi Spade.

"Aferinden fazlasını hak etti." Bones beni alnımdan öptü. "Açlığına üç gün içinde hükmetmeye başlaması olağanüstü bir başarı."

"Saat kaç?"

"Yarım falan," diye cevap verdi Spade.

Şafağın sökmesine altı saatten daha az kalmıştı. Bu dönüşümün bir diğer 'yan etkisi' de buydu. Güneş doğduğunda bütün enerjim tükenmiş oluyordu. Yalnızca uykulu olmuyordum, o anda lafımı bile tamamlayamadan, bütün ömrüm boyunca hep bu saatte uyumuşum gibi uykuya gömülüyordum. Bir anlamda, bu benim için yaşadığım o açlık dalgasından çok daha düşündürücü bir durumdu. Gün ağarırken bir savaşın ortasında olsam mesela, canıma okurlardı.

Şafak vakti, tıpkı şimdi olduğu gibi uyanık kalmaya çalışıyordum. Bedenim pes ederken gözlerimi birkaç saniyelikine açık tutmayı başarabiliyordum. Bunu da zamanla aşabilirdim ama kim bilir *ne kadar* zamanda? Şimdilerde öğlene kadar deliksiz uyuyordum.

"Dışarı çıkmak istiyorum," dedim. "Arabama atlayıp bir yerlere gitmek, önünden geçtiğim bütün tabelaları okuyup gözlerim kör oluncaya kadar yol haritalarına bakmak ve adım başı durup birilerine adres sormak. Ah, ama önce

MEZARA MAHKUM

duş almalıyım. Buradaki küçük duştan yalnızca soğuk su akıyor."

Mencheres odaya girdi. Yüzündeki ifadeyi görür görmez korkunç bir sorun olduğunu anladım.

"Gregor, değil mi?" dedim onun konuşmasına fırsat vermeden. "Yine ne yaptı?"

Mencheres ellerini omuzlanma koydu. "Cat, annen kayıp."

"Olamaz!" Bir anda gözyaşlarına boğuldum.

Bones'un kolu belimi sıkıca sardı. "Nasıl oldu? Hurdalığa mı saldırmış?" diye sordu.

Mencheres başını iki yana salladı. "Rodney onun odasından kaybolduğunu söyledi. Geceliği yatağın içindeymiş."

Gregor onu uykusundayken kaçırmıştı muhtemelen. Alı, Yüce Tanrım, Gregor annemin rüyalarına da girebiliyormuş.

"Bana acı çektireceğini söylemişti," diye fısıldadım. Gregor'un son sözleri kulaklarımda çınılıyordu. "Annemin peşine düşeceğini hiç düşünmemiştim. Annemin kanını emmeden onu nasıl kaçırabildi ki?"

Sesim hafifleyip söndü. Birden hatırlamıştım, Gregor bunu yapabiliirdi. Gregor'la tanıştığımız gece annemi bizim dostumuz olduğuna inandırmıştı. Ve o giin annemin kanını da emmişti muhtemelen.

"Gregor'la konuşmam gerek," dedim bir çırpıda. "Ona nasıl ulaşacağımı bilen biri vardır eminim."

Menclerces ellerini omuzlarımdan çekmişti.

"Onun istediği de bu zaten. Anneni kullanarak seninle pazarlık etmek istiyor."

JEANETTE FROST

"O halde istediğini yapacağım," dedim.

Bones'un elleri belime çelik sertliğinde kenetlenmişti.
"Hayır, yapmayacaksın."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Omuz silkip Gregor'un anemi öldürmemesi için dua etmekle mi yerineyim? Annemden hoşlanmadığını biliyorum, Bones, ama o benim annem. Onu ölüme terkedemem!"

"Gregor onu kesinlikle öldürmeyecek, Kedicik," diye cevap verdi Bones. Sesi çok sertti. "Artık bir vampir olduğun için sana ancak bu yolla ulaşabileceğini düşünüyor çünkü artık senin rüyalarına sızamayacağını biliyor."

Korku, öfke ve haya lık klığı, bedenimden yanmış plastik kokusuna benzer bir koku yayıyordu.

Gregor'a gidebilirsin ama Bones yerini öğrenir öğrenmez ona saldırır. Gregor bunu beklediği için çoktan bir tuzak kurmuştur bile. Eğer Bones tuzaktan kurtulmak için yeterli sayıda adam toplayabilmişse Gregor onu kandırdığını anlar ve gözünü kırpmadan anneni öldürür.

"Mencheres!" diye bağırdım gömleğinin yakasına yapışarak. "Sen benimle gelebilirsin. Sen Gregor'u daha önce hapsedmeyi başarmıştın, bunu yine yapabilirsin! Ya da daha iyisi, onu öldürebiliriz."

Mencheres başını iki yana salladı. "Onunla benim soyum arasında savaş çıkmasın diye ben onu gizlice hapsedmiştim. Eğer Gregor şimdi ortadan kaybolursa herkes bu işin içinde bizim parmağımız olduğunu anlar. Gregor'un adamları da bizden intikam almak için saldırıya geçer."

MEZARA MAHKUM

Başka bir yol düşünmeye çalıştım. "Gregor ve adamlarını şu görünmez, duvarlarına hapsedebilirsiniz. Bunu yapabildiğini biliyorum. Sonra ben annemi bulurum ve kaçırız."

Öyle bağıırıyordum ki Mencheres'in saçlarının bir kısmı geriye savrulmuştu ama bakışları sabitti. Vc üzgün.

"Bunu yapamam, Cat."

"Neden?" diye bağırdım.

"Çünkü bizim yasalarımıza göre Gregor'un bunu yapmaya hakkı var," dedi Mencheres usulca. "Ele geçirdiği birini geri almak için Gregor'a saldırmak üstümüze çok daha fazla sayıda düşman çeker."

"Gregor'un annem üzerinde hiçbir hakkı yok," diye tersledim Menchres'i.

O anda başımdan aşağı kaynar sular boşaldı. Evet, Gregor'un bunu yapmaya hakkı vardı. Vampir yasalarına göre ben onun karışıldım. Bu da bana ait olan herkesin ona da ait sayıldığı anlamına geliyordu. Hepsinin de ötesinde, Gregor annemi ısırmıştı. Vampir yasalarına göre Gregor isterse annemin kendisine ait olduğunu iddia edebilirdi. Ah, Tanrım. Annemi geri almam için hiçbir vampir bu yasaları çiğneyip de bana yardım etmezdi. Vlad bile.

"Madem yasalar bu kadar katı, o halde neden kimse beni Gregor'a dönmeye zorlamadı?" diye sordum acı içinde. "Neden ben özgürken annem özgür değil?"

"Öncelikle sen onun karısı olduğunu topluluk önünde kabul etmedin. Yine de Gregor'a inanan bazı vampirler senin onun elinden zorla alındığına inanabilir, Kedicik. Ama çoğu senin bir başkasını seçmeni kişisel bir karar olarak al-

JEANETTE FROST

gılayıp bunu umursamayacaktır. Ancak anneni almak için Gregor'a saldırmak kişisel bir mesele olmaktan çıkar. Öyle ya da böyle, annen ona ait sayılıyor, biliyorsun. Ve ona ait bir şeyi çalmak benim ve Mencheres'in sebepsiz yere hırsızlık yaptığımız anlamına gelir."

"Sebepsiz yere mi?" diye sordum öldürücü bir tonda.

Bones bana bir bakış attı. "Onların gözünde, bizim değil."

"Ben annemi Gregor'un ellerine bırakamam, başlarım yasalarına," diye son noktayı koydum.

Bones bana döndü ve yüz yüze geldik. "Kedicik, ben de onu Gregor'un ellerine bırakmayacağım ama biraz beklememiz gerek. Gregor'u öldürdüğümüzde annen de özgürlüğüne kavuşacak. Gregor senin ona gitmeni bekliyor. Seni dinlemeyecek. Bana güvenip doğru zaman gelene kadar bekleyecek misin?"

Dudağımı ısırdım. Ağzıma dolan kan, vampir dişlerimin sivrildiğini farketmemi sağladı. Bütün bunların üstüne bir de acıkmıştım. Gregor'un ona dönmem için annemi parçalara ayırıp bana yollamayacağını umarak elim kolum bağlı mı bekleyecektim? Ve daha da önemlisi, elimde hiçbir güç ve hiçbir planım yokken onunla nasıl savaştımtım? *Onu bunu boşver, tam gaz ileri taktığım son zamanlarda hiç işe yaramıyordu.*

Bones yanağıma dokundu. "Onu bulacağım, sevgilim. Ve onu öldüreceğim. *Güven* bana."

Yutkundum, yanağımdan aşağı bir damla yaşın süzülüğünü hissettim. Pembe renkte olduğunu tahmin edebiliyordum.

MEZARA MAHKUM

lamam.

Bones beni çabucak ama şefkatle öptü. Sonra da Mencheres'e döndü.

"Değişimini duyuracağız. En iyisi resmi bir toplantı düzenlemek. Böylece herhangi bir saldırı riski olmadan tam bir ateşkes halinde onu vampir toplumuna tanıtmış oluruz."

"Kabul," dedi Mencheres. "Hemen ayarlayacağım."

"Parti mi yapmak istiyorsunuz?" diye sordum. Duyduklarımı anlayıp anlamadığımdan emin değildim. "Büyük fikriniz *bu mu?*"

"Seni kendi türü için hala bir tehlike olarak gören gulyabaniler var," diye karşılık verdi Bones. "Özellikle de Apollon. Senin hakkında en çok o konuştu. Ona ve diğerlerine senin vampire dönüştüğünü göstererek bu sorunu çözeceğiz. Ayrıca vampir toplumundaki diğerlerinin de iyi niyetini kazanmış olacağız. Böylece Gregor'un talihsiz, ürkütücü ölümünü hazırlarken onların iyi niyeti çok işimize yarayacak."

Soğukkanlılık ve iş bilircilik. Bunlar Bones'un en güçlü silahlarıydı. Eğer annemin canlı olarak bana dönmesini istiyorsam benim de bu özelliklere sahip olmam gerekiyordu.

"İyi düşünmüşsün." Acı acı gülümsedim. "Eğer seni daha çok dinleseydim büyük ihtimalle annemin başına bu belaların hiçbiri gelmeyecekti."

Bones çenemi tuttu. "Kendini suçlama. Sen kısacık hayatında azımsanmayacak sayıda insanın canını kurtardın.

JEAN PIERRE FROST

Kendine çok fazla yükleniyorsun. Her sorunun cevabını kendinde arama, Kedicik. Artık yalnız değilsin."

Bones son iki yıldır hayatımdaydı ama kendimi hep yalnız hissetmiştim. Şimdi bu hisleri değiştirmek benim için pek de kolay olmayacaktı.

"Tamam, yaşayan ölüler dünyasına giriş partimi yapacağız. Hatta işe yarayacaksa topluluğun önünde bir insanın kanını emmeye bile razıyım çünkü sanırım beslenme alışkanlığım hala bir sır olarak saklanıyor."

Bones omuz silkti. "Onları böylesi önemsiz bir ayrıntı için alarma geçirmenin anlamı yok bence ve evet, sırrımızı saklamaya devam edeceğiz. Ama öyle abartılı bir gösteriye de gerek yok. Sen artık tam bir vampirsin. Bunu bilirsinler yeter."

"Bu parti nerede yapılacak?"

"Burada. Bu evde yeterince kaldık. Toplantıyı yaptıktan sonra başka yere geçeriz. Ve sonra da anneni kurtarmanın bir yolunu buluruz."

O anı iple çekiyordum. Şu anda Gregor'un korumalarını kırıp geçme fikri beni her şeyden çok cezbediyordu. Ama ya başaramazsam? Ben de her yeni vampir gibi son derece güçsüzdüm. Son birkaç gündür fiziksel gücümü test etme fırsatımız olmamıştı. Açlık cinnetini aşarak yalnızca zihinsel dayanıklılığımı ispatlayabilmişim.

"Bones. Dövüşmeliyiz."

Çok şükür ki gücümün vasat bir yeni vampir düzeyine *düşmediğini* keşfettim. Hatta Bones ilk dövüşmemizde gücü-

MEZARA MAHKUM

nü tam kullanmadığı için bir an boş bulunup bana yenilince çok şaşırdı. Göğsüne sapladığım -gümüş değil çelik- bıçağa bakakaldı, ardından başını geriye doğru atarak kahkahalarla güldü. Bana kuralsız bir dövüş teklif edip saldırıya geçtiğindeyse bir uçurumdan düşmüş ve üzerimden tren geçmiş gibi yere serildim.

Dövüşürken aldığım yaraların iyileşme hızı, melez olduğum zamana oranla kat be kat artmıştı ama bu yükselişin de bir bedeli vardı. Her şeyi çok daha yoğun hissediyordum. Bu, yatakta işe yarayan bir özellikti, dövüşte değil. Kırık bir kemik ya da bıçak yarası birkaç saniye içinde iyileşiyordu ama o birkaç saniye beynimi uyuşturan bir yoğunlukta geçiyordu. Bones bunu artık vücudumun şok yaşamadan acıyı doğrudan hissetmesine bağlayarak açıklamıştı. Bir an yakıcı bir acı duyuyor, sonra hemen iyileşiyordum ve eski yaralar kapanmadan yeni bir yara almayacak kadar hızlı olduğumu da biliyordum.

Keşfettiğim bir başka şeyse, metal ile gümüşle yaralanma arasındaki farktı. Daha önce hiçbir zaman gümüşten böylesi derin ve vampirlere has bir nefretle tiksинmemiş ya da melez olmanın beni bu histen nasıl koruduğunu farketmemiştim. Bir gümüşle yaralandığımda sinir uçlarımda duyduğum kavurucu acıyla yaşadığım o şokun yanında, özellikle yaralanmak bir mutluluk kadar hafif kalırdı. Şiddetli acılara karşı verdiğim içgüdüsel tepkileri kontrol altına almayı öğrenmek zorundaydım. Şu anda bu tür acılar bana zaman kaybettiriyordu. Oysa annemi geri almak için gireceğim savaşta kaybedecek zamanım olmayacaktı.

JEANNE FROST

+ + +

Annemle ilgili hiçbir gelişme olmadan geçirdiğim dördüncü gündü. Giindoğumunun beni hareketsiz kıldığı zamanlar dışında, günlerimi ardı arkası gelmeyen uğraşlarla dolduruyordum. Bones'tan ne kadar fazla beslenirsem şafak vakti o kadar fazla ayakta kalabildiğimi farketmiştim. Uyanık kalma sürem şafaktan sonraki bir saate kadar uzamıştı. Gerçi o bir saati felçli gibi kımıldamadan geçiriyordum ama bu da bir gelişmeydi.

Dünyadaki tek melez ben değildim ama görünüşe bakılırsa vampire dönüşen tek melek, bendim. Kimse, sıradan bir yeni vampiri etkileyen giindoğumunun benim üzerimde ne kadar etkisi olacağını kestiremiyordu. Bir hafta sonra şafak vaktinde taklalar atmaya başlayabilirdim ya da bunu yapabilmek bir yılımı alabilirdi.

Beşinci gece parti vardı. Orada dikilip gülümseyerek kısa bir süre öncesine kadar kellemin peşinde koşan bir yığın yaratığın elini sıkma havasında değildim hiç ama yapacaktım. Vampirler ve gulyabaniler arasındaki gerilimi azaltacak ve annemi bulmama yardım edecekse bu işi çıplak bile yapabilirdim.

Resmi bir yaşayan ölüler toplantısı olduğundan her türden yiyecek, içecek ve eğlence bulmak mümkündü. Diğer bir deyişle, bir tür lise mezuniyet balosu gibi olacaktı.

Alt kattaki kapının açılıp hızlı adımların üst kata çıktığını duyduğum sırada saçlarımı kurutuyordum. Bones gelmişti. Niyeyse bugün evde bana uygun bir giysi bulamadı-

MEZARA MAHKUM

ğından benim için alışverişe çıkmıştı. Elinde bir elbise çantasıyla odama girdi.

"Tam zamanında," dedim. "Ben de saçlarımı şekillendirmek üzereydim. Hadi şu elbiseye bir bakalım."

Bones çantanın fermuarını açtı ve içinden ince askılı, bele doğru daralan ve üst kısmı kristallerle bezenmiş uzun, siyah bir elbise çıktı. Elbisenin kesimine bakılırsa kristalli kısım göğüslerimi kaplayacaktı ve bu kristaller odanın loş ışığında bile göz alıcı bir parıltı yayıyordu ortaya.

"Çok güzel," dedim ve yarım ağız gülümsedim. "Gerçi sutyensiz giymem gerekecek ama... Eminim sen alırken buna dikkat etmemişsindi."

Bones sırttı. "Elbette dikkat etmedim."

Gerçekten güzel bir elbiseydi. Sade, gotik ama yine de göz alıcı. Vampire dönüşen birinin partisi için son derece uygundu.

"Vampir dişlerimle çok uyumlu görünecek," dedim gerginliğimi arsızlıkla gizlemeye çalışarak. Yine de kendi kokumu alabiliyordum. İç bayıltıcı tatlılıkta, fazla olgunlaşmış bir şeftali gibi kokuyordum. Gerginliğin yaydığı bu kokuyu ancak *pirinç teslis parfümü* bastırabilirdi.

Üstümde sadece havlu vardı, Bones eğilip çıplak omzumu öptü.

"Her şey düzelecek, Kedicik."

Boğazıma dizilen yumruların tam aksini iddia etmesine aldırmadan gülümsedim. "Elbette düzelecek."

+ + •

JEANETTE FROST

En son Randy'nin cenazesinde kabul sırasına girmiştim. Bugün de ancak o günkü kadar keyifliydim. Bones konuşmasına başlayana dek pek bir şey söylemedim.

"...Size Cat'i, soyumun en yeni üyesini takdim ediyorum," dedi nihayet. Ve elinden gelse beni kızgın kömürlerde kızartmaktan büyük zevk alacak kişilerle tokalaşmaya başladım.

Rodney de oradaydı ve yüzü benimki kadar ekşiydi. An-nemi, Gregor onu kaçırmadan önce uykusundan uyandırmadığı için kendini suçluyordu. Rodney'ye o anda olup bitenleri anlamasının mümkün olmadığını anlatmaya çalışsam da sözlerim bir kulağından girdi, ötekinden çıktı.

Fabian ortalıkta şeffaf bir başgarson gibi uçarak içkisi ya da tabağı boşalanları bildiriyordu. Spade'le lan sıraya girip beni tebrik etti. Yaklaşık otuz tebrikten sonra sıra Annette'e geldi. Askısız elbisesi şehvetli vücudundan adeta akıyordu. Uzun siyah eldivenleri ona ayrı bir zarafet katmıştı. Ben onun yanında gecelik giymiş Havuç Kafa gibi kalıyordum. Annette bana sarıldı. Şaşırmış, donakalmıştım.

Beni kollarının arasında bir kez sıktıktan sonra "Doğru karar verdin," diye fısıldadı ve gülümsedi. "Harika görünüyorsun, Cat. Tam bir ölüm meleği olmuşsun."

Ondan böylesi içten bir tebrik beklemiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu senenin modası buymuş."

Annette güldü, gülüşünün altında sinsî bir tavır vardı. "Nabzınla birlikte heteroseksüelliğinden de kurtulduğunu umuyorum."

MEZARA MAHKUM

İşte tanıdığım Annette buydu. Güzel bir kadın kılığındaki açgözlü köpekbalığı.

"Hayır, cinsel tercihim değişmedi," diye karşılık verdim yavan bir ses tonuyla. "Bunu da ancak sen sorabilirdin."

Gözleri parladı. "Ne demişler, denemeden bilemezsin. Ah, neyse, ilerlemem gerek. Bir yığın herif nefes almadığını görebilmek için sırada bekliyor."

Ön kapı girişinde dolanan tanıdık bir sima dikkatimi çekti. Alnının ortasında sivrilen uzun düz saçları köşeli yüzünü çevreliyor, bakır yeşili gözleri beni izliyordu.

"Vlad!" Son birkaç saatin gerginliği bir anda yok olmuş, güvendiğim birini burada görmek beni çok mutlu etmişti. Bu yüzden yerimden ayrılp onu selamlamaya gittim. *Tarçın ve tütsü gibi kokuyor*, diye düşündüm ona sarıldığımda. *Ne ilginç bir koku karışımı.*

O anda salonu bir sessizlik kapladığını farkettim. Etrafıma baktım ve herkesin şaşkınlık içinde bizi izlediğini gördüm ve Bones'un bana attığı bakışla irkildim.

"Kedicik," dedi. "Lütfen yerine döner misin? *Hemen*"

Hoppala. Galiba yerimden ayrılp bir dostu selamlamaya giderek hata yapmıştım.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım Vlad'a. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Ne demek." Yüzündeki o içten gülümseme her zaman ki alaycı sırtışa dönüştü. "Git ve hayranlarını selamla."

Doğru ya, hayranlarım. Hayatımdan hiçbir zaman bana bu geceki kadar merakla ve dikkatle bakan insanlarla karşılaşmamıştım. Kalbimin artık atmadığını, soluk alıp verme-

JEANIE FROST

diğimi görmeyi bir kenara bıraktım, ağzımı zorla açıp vampir dişlerime bakmak isteseler de şaşırmayacaktım.

"Çok özür dilerim," dedim Bones'a. Bones niyeysel çok öfkeliydi.

"Neyse," dedi. Buz bile onun ses tonundan daha sıcaktı. "Seni Malcolme Untare ile tanıştırayım. Kendisini diğer adıyla tanıyorsun. Apollyon."

Gözucuyla suratına baktığım adamın cansız tokalaşmasından sonra elimi hızlıca geri çektim. Benim hakkımda en çok dedikoduyu yayan gulyabani *bu* muydu? Malcolme Untare ya da diğer adıyla Apollyon benim boylarımdaydı. Boyadığı son derece belli olan siyah saçları vardı ve saçının bir yanından aldığı tutamı diğer yanına uzatarak tepesindeki keli örtmeye çalışıp milleti *ben kel değilim* imajıyla aptal yerine koymaya çalışanlardandı.

Kelini örten tutamı kaldırıp *ce-ee* diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Onu sırada bırakıp Vlad'ın yanına fırladığımda işi biraz yokuşa sürmüştüm sanırım. Ama olan olmuştu artık.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim elini sertçe sıkarak.

Apollyon benimle tokalaşmak onu tiksindiren bir şeymiş gibi davranıyordu. Donuk mavi gözleri ve kişiliğiyle çelişen tombul bebeksi yanakları vardı. Nedense aklıma bütün bedeninin siğillerle kaplı olduğu düşüncesi geldi. Belki de onu bodur bir karakurbağasına benzettiğim içindir.

"Tam tahmin ettiğim gibisin," dedi dudaklarını küçümseyici bir biçimde bükerek.

MEZARA MAHKUM

Duruşumu dikleştirdim. Topuklularla ondan beş santim kadar daha uzundum. Apollyon gibi bir herif kadınların kendisine yukarıdan bakmasından hoşlanmazdı.

t(A »

Aynen.

"Kedicik," dedi Bones.

Doğru, bu 'kavgasız' bir gece olacaktı.

"Seninle tanışmak harikaydı, Apollyon. Bana bir dans borcun var. Bahse girerim dans ayakkabıların ayağındadır."

Vlad gülüşünü gizleme gereği duymadı. Mencheres bana şu 'yine hiç tedbirli davranmıyorsun' bakışlarından birini attı. Bones da beni boğazlayacak gibi bakıyordu. Pekala, biraz abartmıştım. Ama Apollyon da yalanlar ve paranoyalar yayıp gulyabanılcı beni öldürmeleri için kışkırtmıştı. Şimdi onun kıcını öpüp *tadı da şeker gibiymiş* diyecektim.

Apollyon öfke kokuları yayarak ilerledi. Bu kokuyu alınca keyfim yerine geldi ve yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıp sıradaki meraklı konuğu selamladım.

OTUZ

TEBRİK SIRASI BİTTİĞİNDE BONES BANA DÖP-
dü ve dişlerinin arasından hırladı. "Neden Tepesh'i
davet ettin?"

Vlad'a baktım, salonun diğer ucunda Lincoln diye bir
vampirle sohbet ediyordu. Bildiğim kadarıyla bu vampir,
köleleri özgürleştiren adamdı. Ayrıca *çok* uzun boyluydu.

"Ben davet etmedim."

Bones bana inanmayan gözlerle bakıyordu.

"Bana inanmıyorsan git kendin sor," dedim kızarak.
"Vlad'ı buraya çağırmak aklıma gelmemişti çünkü o be-
nim kelleme isteyenlerden biri değildi."

"Sesini yükseltme," diye tısladı Bones ve kolumu nazik-
çe tutarak beni ön kapının yanındaki çardağa götürdü.

Onu bu kadar kızdıranın ne olduğunu bilmiyordum.
Tebrik sırasını terkedip Vlad'ı selamlamam bu kadar önem-
li bir şey miydi? Lanet vampirler ve lanet kuralları. Belki de

MEZARA MAHKUM

bu son sözümü bir kez daha düşünmeliydim çünkü artık ben de tam bir vampirdim ve böyle düşünerek kendime de hakaret etmiş oluyordum.

"Senin derdin ne?" diye sordum sesimi alçaltarak.

Bones bana sanki boynumun üstünde iki başım varmış gibi şaşkınlıkla bakıyordu. "Benim *derdim*, sevgilim, yerini terkedip sanki delicesine özlemişsin gibi eski sevgilinin kollarına koşman."

Şimdi Bones bir uzaylıya dönüşmüş gibi şaşkınlıkla ona bakma sırası bendeydi.

"Eski sevgilim mi? Sen aklını mı kaybettin?" Ses tonum az önceki yumuşaklığını yitirmişti.

Bones'un parmakları kolumu acıtacak kadar sıktı. "Aramızdaki sorunu herkesin önünde ortaya sermek ister misin? O halde söyle gitsin."

Sakinliğimi korumak için kendimi zorluyordum çünkü bunu yapmazsam her an çığırından çıkabilirdim. "Benim Vlad'la seks yaptığımı neye dayanarak söyleyebiliyorsun?" diye sordum fısıldayarak.

Bones tek kaşını kaldırdı. "Charles seni aradığında Tepesh'le yatakta olduğunuzu duymuş."

Of, lanet olsun, bu doğru. Vlad'ın benim odamda kaldığı gecenin sabahında Spade beni aramıştı. Bunca şey olup biterken o durumun dışarıdan nasıl görüldüğünü unutmuştum.

"Başkalarından duyduklarıma inanmak yerine New Orleans'ta olanları sana sormam gerektiğini bana sen söylemiştin, hatırlıyor musun? Tamam, şimdi sıra sende, Bo-

JEANIE FROST

nes. Eğer bana sorsaydın Vlad'la sevişmediğimi, hatta onu hiç öpmediğimi sana söylerdim. Aynı yatakta uyuduk çünkü ikimiz de yalnızdık ve bir dosta ihtiyacımız vardı. Hepsi bu."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa Bones duyduklarıyla savaşıyor gibiydi. Ayağımı yere vurdum. *Eğer ben Cannelle'le kızları eve attığında sadece kanlarını emdiğine inandıysam, sen de benim Vlad hakkında söylediklerime inanmayı denesen iyi olacak*, diye düşündüm gözlerimde bir parıltıyla.

"Tamam," dedi sonunda. "Sana inanıyorum ve sana sormam gerekirdi."

"Vlad'la yattığımı düşünüp bunu bana söylemediğine inanamıyorum."

"Söyleyecektim. Ama önce annenle ilgili durumun halolmasını bekliyordum." Sesi çok sertti. "Seni birçok kadınla aldattığımı düşündüğün için böyle bir şey yaptığını sanmıştım. Nasıl olduğunu anlıyordum ama elbette bunun devam etmesine izin vermeyecektim."

Demek ki Bones'un Vlad'ın evine gelip onu düelloya davet ermesinin ardındaki diğer sebep buydu. Beni oradan alıp götürmek istemesinin nedeni yalnızca Vlad'ın herhangi bir gulyabani saldırısında beni feda edeceğini düşünmesi değildi.

"Seni aldattığımı düşündüğün halde yine de beni almaya geldin, öyle mi?"

Bones yiizümü avcunun içine aldı. "Seni terkedip başka kadınlarla beraber olduğumu düşündüğün halde sen de beni New Orleans'tan kurtardın. Vampirler böyle yapar,

MEZARA MAHKUM

Kedicik. Biz her zaman bizim olan şeylerin peşinden gideriz, şartlar ne olursa olsun."

Vampir olduğuma hiç hu kadar sevinmemişim, diye düşündüğüm sırada kulağıma boşuk bir ses geldi.

"Ellerini karımın üzerinden çek."

Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde bedenim kaskatı ke-sildi. Kapının önünde duran Gregor'du. Bones bize doğru yaklaşan vampirle arama girmek için önüme geçti. Mencheres'in yanımıza geldiğini hissettim.

"Sen davetli değilsin, Rüyahırsızı," dedi Mencheres korkunç bir nezaketle.

"Mencheres." Gregor aşağılayıcı bir tavırla dudaklarını büktü. "Sen karımın hafızasını silip beni yıllarca hapsederek beni yendiğini sandın ama aslında sen yenildin. Şimdi herkes Catherine'le birbirimize kanla bağlı olduğumuzu biliyor ve bizim yasalarımız eşlerden birinin düzenlediği toplantıya diğerinin davet edilmemesi gibi bir durumun olmayacağını belirtiyor."

Gregor haklıydı. Ben bunu nasıl düşünememiştim? Neden yanımda duran bin yaşındaki vampir bunu akıl etmemişti? Tanrım, Mencheres'in şu meşhur öngörülleri en lazım olduğu anda neredeydi?

"Senin karın olarak anılmaktan daha aşağılayıcı bir hakaret duymadım," dedim hırsla. "Annem nerede, Gregor?"

Vlad da yanımıza yaklaşmıştı. Eğer Gregor saldırmaya yeltenirse Mencheres onu tutar, Vlad da pişirirdi. İşte o zaman bu partinin bir anlamı olurdu.

JEAN PIERRE FROST

"Sivri dilin sana yalnızca daha fazla ceza getirir," diye karşılık verdi Gregor eve girerken.

Bones beklenmedik bir biçimde gülümseyip elini kolunda gezdirerek omzumu okşadı.

"Ne tuhaf. Dili, onun vücudunda en sevdiğim yerlerden biri."

Gregor öfkeyle öne doğru atıldı ama hemen durakladı. Mencheres ve Bones'a pişkin bir bakış attı. Sonra da kahkahayı bastı.

"Hayır," dedi. "Ateşkesi bozan ben olmayacağım. Sen ve ben bir gün karşı karşıya geleceğiz, *chien*, ama bugün değil. Aslında ben buraya Catherine'e bir hediye vermek için gelmiştim."

Rodney dirsekleriyle kalabalığı dürterek öne çıktı ve Gregor'a en az benim kadar nefretle baktı. Gregor umursamadı bile. Arkasında duran kadını çağırmak için sırtını döndü. Kırmızı bir gece elbisesi üzerine beyaz bir kiirk giyen kadının arkasında da yerde sürünen bir vampir vardı.

"Sen öldün," dedim gözlerime inanamayarak.

Kahverengi saçlı kadın güldü. "*Oui*, Catherine! Beni öldüren sen olduğun için bilmen gerekirdi. Beni öldürmeden hemen önce bana vampir kanı içirmiştin. Meğer bata yapmışsın. Çünkü bana kan içirip beni öldürdükten sonra başımı gövdemden ayırmadan cesedimi Gregor'a gönderdin. *Merci*, canım. Böyle yapmasaydın Gregor beni gulyabaniye dönüştürmezdi."

Cannelle konuşması boyunca sırtıtmıştı. Bu arada ben de kendimi gebertmek istiyordum. Elbette. Cannelle kal-

MEZARA MAHKUM

bine bıçağı yemeden hemen önce lan ın kanından içmişti. Gregor bunu benim rüyalarım sızdığı vakit öğrenmiş olmalıydı, tıpkı başka yüzlerce ayrıntıyı öğrendiği gibi. Cannelle vampir olmak istiyordu ve ben onun gulyabani olmasını sağlamıştım.

Cannelle ayağının yanındaki vampiri tekmeledi. Yerdeki vampire baktığımda, uzun koyu renkli saçları yüzünü örtüyordu... Kanım dondu.

"Olamaz," diye fısıldadım.

Vampir başını kaldırdı, saçları yüzünün iki yanına döküldü... Ok gibi yerimden fırladım.

"Anne!"

Bones beni yakalayıp geri çekti. Bones'un kollarından kurtulmak için umutsuzca çabalarken annemin bir zamanlar mavi olan gözlerinin yeşil bir parıltıyla yandığını gördüm.

"Catherine." Sesi o eski gücüyle çıkmıyor, titriyordu.

"Lütfen. Öldür beni."

"Bones, bırak beni!"

Bones beni daha sıkı tutup geri çekti. Yanımda duran Spade de Gregor'a lanet yağdıran Rodney'yi benzer bir biçimde kavramıştı.

Mencheres öne çıktı ve parmağını Gregor'un göğsüne doğru uzattı.

"Bu ne demek oluyor?"

Gregor başını salladı ve güldü. "Bu benim karıma armağanım. Ne kadar merhametli olduğumu görmüyor musun? Artık Catherine annesine sonsuza dek kavuşacak... Ta-

bii sevgili Cannelle'imnin bir uşağa ihtiyaç duymadığı andan itibaren."

Cannelle gülümsedi ve annemin yüzüne bir tekme attı. Annem yüzüstü yere düştü.

"Seni *bunun için öldürecekđim*, Gregor!"

Kulaklarıma bir gümbürtü geldi. Once bunun, beni zaptedebilmek için tüm gücüyle tutan Bones'a savurduğum yumrukların sesi olduğunu sandım. Ama sonra bu gümbürtünün benim içimden geldiğini farkettim. Cannelle'in gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. Etrafımızdakilerden şaşkın bir uğultu yükselmeye başladı. Herkes gözlerini bana dikmişti.

Apollyon kalabalığı yarıp öne çıktı ve bana dik dik baktı.

"Kalbi atıyor. Bu nasıl bir kandırmaca böyle?"

İlk yumruğu kimini attığını bilmiyorum ama bir anda herkes birbirine girdi. Apollyon ve gulyabaniler çığlıklar atarak bana doğru koşmaya başladı.

Bones kalabalığın içine dalmadan önce, "Onu buradan götür," diye Vlad'a seslendi.

Vlad beni mengene gibi kollarının arasına sıkıştırarak geri çekildi. Mencheres gücünü bir ağ gibi kullanarak şiddeti bastırmaya çalışsa da yaşayan ölülerin hepsini birden aynı anda hareketsiz tutmayı başaramıyordu. Çığlıklar havayı yırtıyor, kavga şiddetleniyordu ve sonunda Vlad kendine bir çıkış yolu açabilmek için alevlerini kullandı.

Etrafımızda bizi koruyan alevden bir duvar belirdi ve Vlad beni sıkıca tutup yükseldi. Sonra tepemizdeki beton tavan patladı, ardından bir tavan daha ve bir tavan daha.

MEZARA MAHKUM

Sonunda üstümüzde karanlık gökten başka bir şey kalmamıştı.

"Kahretsin, onları yalnız bırakmayacağım!" diye bağırdım parçalanmış çatıdan göğe yükselirken.

"Tek seçeneğimiz bu," diye homurdandı Vlad. Beni öyle sıkı tutuyordu ki neredeyse kusacaktım. *Küt. Küt. Küt.* Kalbim göğsümde çarpmaya devam ediyordu. Bir haftadan sonra bu hissi yeniden duymak başımı döndürmüştü.

Evle aramızdaki mesafe açıldıkça aşağıdaki görüntüler içimi parçalıyordu. Anne. Ah, Tanrım. *Anne.* Vampire dönüşmüştü. Yerlerde sürükleniyor, dayak yiyordu. Bones kendini kalabalığın içine atmıştı. Gregor gülüyordu.

"Mencheres her şeyi halleder," dedi Vlad. Hızımız arttıkça rüzgar yüzünden bağırmak zorunda kalıyorduk.

Kuyruklu yıldız gibi yükseldikçe ardımızda ateşten bir iz bırakıyorduk.

"Ama sen Gregor'a duyduğum öfke ve gizemli kalp atışlarına rağmen orada kalırsan işler Mencheres'in bile çözemeyeceği bir hal alır. Sen orada kalırsan kalabalığın yarısı ölene dek bu iş hallolmaz."

Kendimi Vlad'ın kollarından kurtarıp eve dönmek istiyordum ama ne yazık ki haklıydı. Bir kez daha, benim gitmem, önemsedğim insanlar için daha iyi olacaktı.

Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu anlamam birkaç saniye sürdü. İlk olarak, bir arabanın arka koltuğunda oturduğumu farkettim. Sonra arabanın hareket etmediğini gördüm. Son olarak dişlerimi birinin boynuna vahşice geçir-

JEANIE FROST

miştim ve tadından anladığım kadarıyla da bu kişi Bones değıildi.

Kendimi bir çırpıda geri çektiğimde, boynunu parçaladığım kişinin Vlad olduğunu anladım. Gömleğini parçalamış ve kocaman adamı arabanın kapısına doğru sıkıştırmıştım. Vlad doğruldu.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Ona beslenme alışkanlığımla ilgili önemli bir ayrıntıdan bahsetmeyi unuttuğum için kendime kızıyordum. Gerçi bu, şu anda düşündüğüm son şeydi.

Parti diye başlayıp meydan kavgasına dönen akşamdan kaçtıktan sonra Vlad yolda karşılaştığımız ilk adamı hipnotize ederek ona bizi en yakındaki tren istasyonuna götürmesini söylemişti. Orada bekleyip ilk trene bindik. Trene bindikten sonra ısrarla Bones'u aradım, cevap vermedi. Spade ve Mencheres de cevap vermiyordu.

Vlad endişelerimi yersiz buluyor, hepsi birden çok meşgul oldukları için telefonlarına bakamadıklarını söylüyordu. Bir saat sonra gün doğmaya başladığında bir sandalyede uyuyakalmıştım. Hatırladığım son şey buydu.

"Bones'tan haber var mı?"

"Onunla birkaç saat önce konuştum. Birazdan burada olur."

Rahatlamıştım. Kalabalığın birbirine girmesine sebep olan kalp atışlarımın da kesildiğini farkettim. Gulyabanilerin kaygılarını gidermek ve onları yatıştırmak için bir parti düzenlemiş olmamız ne kadar da ironikti. şimdi dün gece olanlar yüzünden Apollyon'un paranoyalarını hepten tetik-

MEZARA MAHKUM

lemiştik. Mencheres ve Bones'un ortalığı yatıştırdıklarını umut etmekten başka şansım yoktu. En azından gulyabaniilere göre, tuhaf bir vampir olmam, her an gulyabaniye dönüşebilecek potansiyelde bir melez olmamdan daha az tehlike arz ediyordu.

Vlad parçalanmış gömleğinin yakalarını biraraya getirmeye çalışırken ben de bu yaptığım tuhaflığı açıklamaya koyuldum.

"Ben vampire dönüştüktan sonra garip bir şey oldu. İnsan kanı yerine vampir kanma susuyorum. Bazı sebeplerden dolayı vampir kanına, of, nasıl diyeyim ki, içim gidiyor. Ve işte gördüğün gibi bir de kalp atışlarım var, arada bir atacağı tutuyor."

Vlad'ı hiç böyle afallamış bir halde görmemiştim.

"Olağandışı," diye mırıldandı.

O bunu söylerken ben dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyordum.

Vlad'ın kanında değişik bir tat vardı ama yine de lezzetliydi. Dudaklarımı yalarken beni izlediğini görünce durdum. Her ne kadar bilinçle yapmış olmasam da arkadaşımı ısırđım için pişmanlık duyuyordum.

"Üzgünüm," diye mırıldadım.

Vlad dudaklarını büktü. "Seninle ilgili hiçbir şeyi tahmin etmek mümkün değil, Cat."

Keşke ben kendimle ilgili şeyleri tahmin edebilseydim. Önceden çatlak bir yarı vampirdim, şimdiyse daha çatlak ve tam bir vampir olmuştum. Hatta artık annem de bir vampirdi. Annem. Hayatı boyunca vampirlerden

JEANETTE FROST

nefret eden kadın. Dün gece beni öldür diye yalvaran kadın.

"Benimle arkadaşlığını gözden geçirmek isteyebilirsin, Vlad, çünkü bütün vampir yasalarını çiğnemek pahasına da olsa annemi geri alacağım."

Vlad'ın bakır yeşili gözleri durgun bakıyordu. "Senden de farklı bir şey beklemezdim zaten."

Bu söze karşılık vermeden pencereden dışarı baktım. Güneş göğü yarılamıştı. Öğlen olmalıydı. Saatlerdir uyuyordum. Bütün vampir yasaları bir yana, şafak vakti bu kadar giiçsiiz olan ben, annemi kurtarma sözümü nasıl yerine getirecektim ki? Gregor'un annemi sakladığı yeri bilmediğimden bahsetmiyordum bile. Annem şu anda her yerde olabilirdi.

"Cat." Ona baktığımda zaten gözlerini benden hiç ayırmadığını gördüm. "Sana bu konuda yardımcı olamam, bunu biliyorsun."

Küçük ve üzgün bir gülümsemeyle dudaklarımı bük-tüm. "Evet, biliyorum." Onu anlıyordum ama keşke arkamda Vlad gibi bir destek olsaydı.

"Gregor'un en büyük zaafı gururudur," diye belirtti Vlad. "Ona karşı gururunu kullan. Her seferinde aynı hataya düşer."

Arabasının yaklaştığını duymadan dakikalar önce Bones'u hissetmeye başlamıştım. Vampire dönüşükten sonra aramızda inanılmaz bir bağ gelişmişti. Halta şu anki sabırsızlığımı bile hissedebiliyordum.

Siyah Mercedes, Viad'ının yanına park eder etmez dışarı çıktım. Bones arabadan indi ve konuşmama fırsat

MEZARA MAHKUM

vermeden beni yanına çekti. Nefes alabilseydim, nefes kesen bir sertlikte beni öptüğünü söyleyebilirdim. Sonra beni bıraktı ve dudaklarıma baktığı sırada gözleri yeşile döndü. Ağzımda Vlad'ın tadı okluğunu anlamıştı, içimden bir ses özür dileyip durumu açıklamam gerektiğini, diğer ses ise Bones'un beni zaten anlayacağını söylüyordu.

"Bones," diye söze başladım.

"Dert etme," dedi dudaklarımı silerek. "Gidelim. Tepesh." Bones, Vlad'a kısa bir selam verdi. "Görüşürüz."

Vlad yüzünde o bildik gülümsemesiyle arabasına yaslandı.

"Nedense bunun tahmin ettiğimizden de kısa bir süre içinde olacağını düşünüyorum."

OTUZ BİR

ÖÖPCEKİ GECE YALNIZCA ÜÇ KİŞİNİN ÖLDÜĞÜ-
nü duyunca şaşırmıştım. Ateşkes olduğu için parti-
dekilerin çoğu silahsızdı. Ölen üç kişi de vampir ve gulya-
banilerle silahsız bir meydan savaşına dayanamayacak tek
tür olan insanlardı. Ateşkesin bozulmasıyla büyüyen kav-
gada olayların fitilini ateşleyen kim olduğunu hiç kimse
bilmiyordu. Mencheres ve Bones savaş ilan edilmeden top-
luluğu sakinleştirmeyi başarmıştı.

Gregor yanında annem ve Cannelle'le birlikte gözden
kaybolmuştu. Apollyon ve gulyabanilerinin benim şu eşsiz
kalp atışlarımla ilgili ne düşündüklerine gelince... Bunu
zaman gösterecekti.

Annemi kurtarma planları yapmak için pusuya yatmış-
ken bu gibi şeylere kafa yoramazdım. Bükreş'e giden yol
boyunca uzun uzun düşündüm. Don ve eski ekibim bana
yardım edemezdi. Amcamın uluslararası bağlantıları vardı,

MEZARA MAHKUM

doğru, ama yaşayan ölüler dünyasından değil. Amcam bu senayoda ancak figüran olabilirdi, tıpkı benim gibi. Onu aramayı da ertelemiştim çünkü telefon açıp "Amca, ben vampir oldum," diye söze başlayamazdım. Amcamın uzun vadeli önyargılarını yıkmak şu anda kafamda planladığım yapacaklar listesinin en sonundaydı.

Sabaha karşı saat üç civarında korku filmlerinden fırlamış gibi görünen yeni evimize varmıştık. Birkaç saat içinde gündeğümüyla birlikte yine baygın düşecektim. Sabahlan yaşamamaya kendimi çok önceden hazırlamıştım ama koşulların bu kadar ağır olacağını tahmin etmemiştim. Şimdi beni sabaha yaklaştıran her dakika biraz daha zor geçiyordu. Gregor şu anda anneme ne yapıyordu kim bilir! Tanrım, Cannelle ona neler yapıyordu acaba? Gregor'un anneme yapabileceği en kötü şeyin onu öldürmek olduğunu düşünmüştüm. Ama o herifin bu kadar merhametli olmayacağını bilmeliydim.

Rodney bizi karşılamaya gelmişti. Gulyabaninin yüzünde aynı öfkeli ifade vardı, içgüdüsel olarak ona sarıldım ve o da bana aynı içtenlikle karşılık verince boğazımda bir yumru oluştu. Bones annemi geri getirebilmek için kendini ateşe atardı ve bunu sadece bana duyduğu aşktan dolayı yapardı. Yoksa anneme karşı herhangi bir bağlılığı yoktu. Zaten annemin çok seveni yoktu, ki bu da kendi suçuydu. Şu anda annemi gerçekten kimin umursayıp umursamadığını görebiliyordum.

"O güçlüdür," dedi Rodney. Bana sarıldığı sırada sakalı yüzümü tırmaladı. "Eğer onu kurtarabilirsek her şeyin üs-

JEANETTE FROST

tesinden gelir. Şu anda ne olduğu ya da Gregor'un ona ne yaptığıнын bir önemi yok."

"Annem onu öldürmemi istedi," diye fısıldadım. "Tanrım, Rodney, vampir olmaktansa ölmeyi tercih ettiğini söylediler hep."

"Annen bunu üstesinden gelecek," diye tekrarladı. Sesi sertleşmişti. "Sen çok sıkıntı çektin, o da öyle. Justina şu anda şaşkın ve korkuyor ama kolay kolay pes etmez. Bu konuda hayatım üzerine bahse girebilirim."

"Rodney, yasalar," diye söze girdi Bones.

"Biliyorum." Gulyabani beni bırakıp Bones'a döndü. "Eğer Gregor'u öldürmeyi başaramazsanız, Justina'yı ben kurtaracağım, yasa masa dinlemeden. Arkamda kimse olmasa bile."

"Aptallaşma, bu bir intihar olur," diye tersledi onu Bones.

Rodney ona buz gibi bir ifadeyle gülümsedi. "Sen her zaman kimse sonsuza dek yaşamaz derdin."

Rodney'ye bir kez daha sarılma isteği ile Bones'un haklı olduğu düşüncesi arasında gidip geliyordum. "Onu geri getirdiğimizde sana ihtiyacı olacak," dedim mantıklı düşünmeye çalışarak. "Annemle ben hep çatışıyoruz, biliyorsun. Bir tek senin sözünü dinliyor. Eğer sen de ölürsen bu yeni durumla asla başa çıkamaz."

Rodney bana şöyle bir baktı ve başka tek kelime etmeden eve döndü. Bu davranışıyla beklemeyi kabul mü etmişti, yoksa bu kendine özgü bir hayır deme biçimi miydi, bilemedim.

MEZARA MAHKUM

"Çok uzun sürmeyecek, Kedici," dedi Bones ağırlaşan sessizliği kırarak.

"Gregor'un yapabileceği bütün hileler tükendi. Yakında beni bulmak zorunda kalacak çünkü insanlar ona karısını kaçıran ve kendisini düelloya çağıran adamla neden hala yüzleşmediğini soracak."

Bu duyduklarım dikkatimi annemden uzaklaştırdı.

"Sen ne zaman onu düelloya çağırdın?"

Bones'un bakışları karanlık ve sabitti. "Mencheres'ten Gregor'un senin rüyalarına sızdığını duyar duymaz ona herkesin önünde meydan okudum."

Bones'un New Orleans'ta Gregor'la karşı karşıya gelmeyi planladığını biliyordum ama ortada bir düello olduğundan haberim yoktu. Gregor'un bu düelloyu her an kabul edip Bones'la savaşması ihtimalini idrak ettiğimde içim korkudan buz kesti.

"O senden daha güçlü." Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Bones homurdandı. "Biliyorum, sevgilim. Ama daha önce de benden güçlü birçok rakibi yere serdim. Yapacağı en ufak bir hata, o pislik herifi elime düşürecek."

Kalbimi acıtan şeyi söylemeye dilim varmadı. *Ya Gregor hiç hata yapmazsa?*

İki gün boyunca Gregor'la ilgili hiçbir gelişme olmadı. Rodney ve ben evin içinde turlamaktan döşemeyi eskitmiştik. Bones temkinli bir sabırla bekliyordu.

Bu gerginliğin tek olumlu yanı, şafak vakti ve sonrasında uyanık kalmayı, hatta hareket etmeyi başarmam oldu.

Arrık sabah saatlerinde yürüyebiliyordum. Gerçi çok sarhoş birinin sendelemesine benziyordu ama olsun. Beni motive eden diğer şey de, gündüz vakti Bones'un kanından ne kadar çok içerse şafak sersemliğinden o ölçüde kurtulduğumun farkına varmamdı. Belki de insan sağlığı gibi vampir sağlığının anahtarı da iyi beslenmeydi.

Bugün benim için kişisel bir dönüm noktası olmuştu. Sabahleyin, üç kat aşağıdaki mutfağa inip odama çıkmayı başarmıştım. Öğleden sonra birkaç saniye içinde yapabileceğim şeyi tam iki saatte yapıp sonrasında en yakın sandalyeye yığılıp kalsam da bu büyük bir gelişmeydi.

"Yarın, dışarı çıkacağım," dedim. Doğrudan gün ışığına maruz kalmak benim için çok zor olacaktı ama kendimi buna da alıştırmam lazımdı. Yoksa sıradan bir insan bile şafaktan öğleye kadar kolaylıkla kırıma tekme basabilirdi.

"Sen şu saatte ayık kalabilmenin bile ne büyük bir başarı olduğunun farkında değil misin?" dedi Bones, sonra Mencheres'e döndü. "Anlat ona. Ben ilk iki ay boyunca şafak vaktinden günbatımına kadar yattım. Üçüncü ayımda, hava aydınlıkken uyanık kalmak benim için büyük bir gelişmeydi. Sen vampir olalı yalnızca üç hafta geçti, Kedicik."

"Senininki eşi benzeri görülmemiş bir durum," diye Bones'u onayladı Mencheres.

Mencheres'in ses tonu dikkatimi çekmişti. Yüzüne baktığımda aniden vurdumduymazlığa dönen bir ifadeyi son anda yakaladım. Bones da bunu farketmiş olmalı ki tek kaşını kaldırdı.

"Eklemek istediğin bir şey mi vardı, Büyük Efendi?"

MEZARA MAHKUM

Tam jMencheres cevap verecekti ki mutfağa tanımadığım bir vampir girdi. Mencheres'in adamlarından biri olmalıydı ama nedense Mısırlı vampir yerine Bones'u selamladı.

"Ne oldu?" diye sordu Bones.

"Bağışlayın, efendim. Ama telefondaki kişi size bir telefon geldiğini söylüyor."

Kaşlarım havaya kalktı. Bones da aynı tepkiyi vermişti. " Telefondaki kişi bana bir telefon geldiğini mi söylüyor?" diye sordu şüpheli bir tavırla.

Vampir elindeki cep telefonunu uzatırken endişeli görünüyordu. " Telefondaki benim arkadaşım Tachlan. Beni aradı ve arkadaşı Chill adlı vampiri, Kyoko'nun soyundan olan Nathan adında bir başka vampirin aradığını söyledi. Nathan, Rollo diye bir vampirin kendisiyle görüştüğünü söylemiş ve Rollo size bağlı olan bir *hayaletle* tanıştığını..."

"Fabian!" diye bağırdım ve o anda parti gecesinden beri onu görmediğimi farkettim.

Bones, vampirin ona uzattığı cep telefonunu aldı ve her şey bir anda değişti.

Gregor'un annemi hapsettiği Moldova'daki evin iki kilometre uzağında bekliyorduk. Rodney sağ tarafımda çömelmişti. 'Taşdığı bir yığın öldürücü gümüş bıçak yüzünden ağırlığı bir hayli artmış olmalıydı. Bones da solumdaydı ve öylesine hareketsizdi ki mermer bir heykele benziyordu. Ben de onun gibi hareketsiz kalmaya çalışsam dı beceremiyordum. Gözlerim sabırsızlıkla fıldır fıldır do

nüyordu. *Fabian nerede kalmıştı? Şimdiye kadar dönmesi gerekirdi.*

Spade çalıların arasında saklanmıştı. Biz Fabian'ın getireceği haberi beklerken bizi gözetleyen olup olmadığını kontrol ediyordu. Spade'in başıyla verdiği onayın ardından bu soğuk bölgede bizden başka gizlenen olmadığını öğrendik.

Hiç bitmeyecek sandığım bu bekleyiş ağaçların arasındaki soluk ışığı görmemizle son buldu ve Fabian buzla kaplı zeminin üzerinde süzülerek yanımıza geldi.

"Gregor burada değil ama Cannelle'in hareketlerine bakılırsa yakında gelecek," dedi hayalet. "Şu anda yaklaşık bir düzine koruma var. Gregor döndüğünde bu sayı artacaktır."

Spade'le Bones gözlerini bir noktaya dikmişti, Bones bakışlarını oradan ayırmadan cevap verdi. "O halde en uygun zaman tam şu an. Fabian, sen yolu gözle. Gregor ya da adamlarının yaklaştığını görür görmez bize haber ver."

Hayalet bu talimatı başıyla onayladı. Yarı saydam yüzünde kararlı bir ifade belirmişti.

"Sizi hayalkırıklığına uğratmayacağım."

Belki bugün onuncu kez içimden Fabian'a sarılmak gelmişti. Bir hayalete bu kadar minnettar olacağım aklımın ucundan geçmezdi ama Fabian'a çok şey borçluydum.

O talihsiz parti gecesinden sonra Fabian, Gregor'un kullandığı ya da durdurup büyü yaparak bindiği araçlara sızarak onu izlemeyi akıl etmişti. Gregor ya da adamları hayaleti bir anlığına görseler bile bunu dikkate almamış ve iz-

MEZARA MAHKUM

lendiklerinin farkına varmamışlardı. Her düşüşün arkasında muhakkak kibir vardır.

Fabian'ın en zor görevi, Gregor'un saklandığı yeri bulduktan sonra bu bilgiyi bize ulaştırmaktı. Bir hayalet, telefon, elektronik posta ya da mektup yoluyla haberleşemedi. Fabian epeyce uğraştıktan sonra onu dinleyecek vampir müttefikler bularak Bones'a ulaşacak telefon zincirini başlatmayı başarmıştı.

Oraya varana kadar Gregor'un hala o evde olup olmadığından emin değildik. Fabian'ın evin bulunduğu bölgeden ayrılıp bize ulaşma çalışmalarını başlattığı andan Bones'a telefonun geldiği sabaha kadar iki buçuk gün geçmişti. Sonra bizim Moldova'ya varmamız ve bunun bir tuzak olup olmadığını değerlendirmemiz de saatlerimizi almıştı. Fabian'ın sadakatinden kuşkumuz yoktu ama Gregor'un onı farkedip tutsak sayısını ikiye çıkarma ihtimali de vardı. Neyse ki şimdiye dek evdeki hiç kimse saldırıya uğrayacağına farkına varmamıştı.

Kaygılı gözlerle gökyüzüne baktım. İyi haberler buraya kadardı. Kötü haberse şafağın sökmesine yarım saat kaldığıydı. Bones düşüncelerimi duymuş olacak ki gözlerime baktı.

"Sen burada kalmalısın, Kedicik."

İlk tepkim itiraz etmektir. Hem de ağzımı bozarak. O eve hapsedilen *benim* annemdi. Şimdi burada durup her şeyin yolunda gitmesini umut ederek bekleyemezdim. Sonra bana bakan yüzleri gördüm. Buradaki herkes kendi hayatını annem için riske atıyordu. Daha da önemli

JEANIE FROST

si, bunu vampir yasalarını çiğneyerek yapıyorlardı ve içlerinde gün ışığına duyarlı olan tek kişi bendim. Gerçi ben de artık gündüzleri uyanık kalabiliyor ve yürüyebiliyordum ama dövüşebilir miydim? Hayır. İşin ucunda annemin hayatı olsa bile.

"Burada kalacağım," dedim. Bones'un gözleri bıç beklediği bu cevap karşısında şaşkınlıkla büyüdü. "Bana patlatıcıyı verin. Siz annemi kurtaramadan Gregor dönerse dikkatleri başka yöne çekmemiz gerekebilir."

Spade başıyla onayladı ve beline yerleştirdiği patlatıcıyı bana verdi. Evin mümkün olduğunca yakınındaki ağaçlara TNT paketleri bağlamıştık. Bir kavga esnasında bu patlayıcılar uzakta duran hiçbir vampiri ya da gulyabaniyi yaralayamazdı ama kopardığı gümbürtüyle herkesin dikkatini dağıtırdı. Bazen hayat ve ölüm ya da esaret ve özgürlük arasındaki ince çizgiyi dikkat denen şey belirliyordu.

Bones dudaklarıma kısa ve sıkı bir öpücük kondurdu. "Annemi almadan dönmeyeceğim," diye söz verdi.

"Böyle söyleme." Sözcükler ağızımdan bir anda çıkmıştı. "Eğer kötü bir şey olursa, onu kurtarmak çok tehlikeli bir hal alırsa geri dönersin. Başka bir yol deneriz."

Rodney çalıların arasından sürünmeye başlamıştı. Spade bana hüznle baktıktan sonra Rodney'yi takip etti. Bones yanağını okşadı ve o da gitti. Fabian da gitmişti. Olduğum yerde kalakalmıştım. Eve varışlarını izlemek için dürbüne ihtiyacım yoktu. Dışarıda dört koruma bekliyordu. Fabian'ın dediğine göre içeride en az sekiz kişi daha ve tabii bir de Cannelle vardı. Şu anda şans bizimkilerden yana gö-

MEZARA MAHKUM

rünüyordu çünkü Gregor'un evde koruma olarak en zayıf vampir ve gulyabanileri bıraktığını varsayıyorduk.

Evle aramızda iki kilometre bile yoktu ama bizimkilerin oraya sürünerek varması on dakikayı buldu. Onlar eve ulaştığında ben artık bir enkaza dönmüştüm. Korku, umut, heyecan ve sinir içinde hop oturup hop kalkıyordum. Korumalar herhangi bir saldırı anında annemi öldürme talimatı almış olabilir miydi? Bones, Spade ya da Rodney anneme ya da kendilerine bir zarar gelmeden onu kurtarabilecek miydi? *Ah, Tanrım, lütfen planımız işe yarasın.* Kendimi tutamadım ve sürünerek eve doğru ilerlemeye başladım. En fazla bir kilometre kadar yaklaşacaktım. Olup biteni görmek için bu kadar mesafe yeterliydi. Ağaçlar rüzgarla savruldukça evi az buçuk görebiliyordum.

Eve yirmi beş metre kala uzun bitkiler son buluyordu ve Bones, Rodney ve Spade için gizlenecek bir yer kalmıyordu. Uç adam aynı anda ayağa fırladığında heyecandan kasatı kesildim.

Dört koruma, acil durum çığlığı atmaya başlamıştı. Aynı anda dördünün birden sesi kesilince içime vahşi bir rahatlama hissi doldu. İkisini Bones indirmişti. Spade ve Rodney de diğer iki korumanın hakkından gelmişti. Böylece üç adam eve girmeyi başardı.

Evin içinden çığlıklar yükseldi. Yerde sürünerek evde olanları görmeye çalışıyordum. Otomatik silah sesine benzer, kesik kesik ama sürekli bir atış duyuluyordu. Öfkeli ve aksanlı bir kadın çığlığı duydum. *Cannelle.* Elinde bir tasmayla annemi tekmeleyişi gözümün önünden gitmiyordu.

JEANİENE FROST

Onun ölümünü de en az Gregor'un ölümü kadar istiyordum. Eve bir kilometre kadar yaklaşmışken Fabian saydam kollarını sallayarak bana doğru geldi.

"Gregor döndü!" diye bağırdı.

Of, kahretsin! "Git ve Bones'a söyle," dedim belime yerleştirdiğim patlatıcıyı çıkarırken.

içimde artan bir çaresizlikle gökyüzüne baktım. Evdeki savaşa katılmam için artık kesinlikle çok geçti. Yine de birkaç tuşa basacak gücüm kalmıştı. Elimden gelenin hepsi buydu.

Fabian eve girdi ve gözden kayboldu. Büyük bir gerginlikle saniyeleri sayıyordum. Fabian'ı evin çatısından süzüldüğünü görene dek bekledim. Fren seslerini duymaya başladığım sol tarafı işaret ediyor gibiydi. Lanet olası Gregor zeki bir kan emiciydi. Kolay bir hedef olmamak için eve normal yoldan gelmiyordu. Ağaçların ve çalılıkların arasından pusuya yatarak geliyordu. Dikkatle ve kendimi gizleyerek Fabian'a el salladım, hayalet bir anda gözden kayboldu, birkaç dakika sonra da burnumun dibinde belirdi.

"Bana nerede olduklarını söyle," diye fısıldadım.

Fabian tekrar gözden kayboldu. Onu bekleyerek geçirdiğim birkaç saniye adeta işkenceydi. Sonra hayalet, başını toprağın içinden saydam bir sincap gibi bir anda çıkarıverdi.

"Etrafa yayıldılar." Öyle sessiz konuşuyordu ki onu duymakta güçlük çekiyordum. "Bu tarafa doğru geliyorlar ama buradan biraz uzaktalar."

MEZARA MAHKUM

Acımasızca gülümsedim. TNT paketlerinin sarılı olduğu ağaçların bulunduğu yöne doğru geliyorlardı. *Gel, Gregor. Göster kendin bana.* Elli metre uzağımdaki çalılardan sinsi sesler duymaya başladığımda dileğim gerçekleşmişti. Uzaklığı hesaplayarak bekledim. *Yirmi metre. On. Neredeyse geldiler. Neredeyse, işte...* Gregor ve korumaları en fazla patlayıcının sarılı olduğu ağaca yaklaştığında düğmeye bastım.

Arka arkaya patlayan TNT paketleri Gregor'la adamlarını şaşkına çevirmişti ve afallayan vampirler bir sonraki patlamanın ne tarafta olacağını kestiremiyordu. Bu aynı zamanda, annem yanlarında olsa da olmasa da, artık dışarı çıkmaları için Bones'a bir işaretti. Gregor'un düzinelerce koruması bizim hayatta kalma ihtimalimizi zaten yeterince düşürüyordu. Daha fazla bekleyemezdik. Aydınlanmaya başlayan göğe nefretle baktım. Keşke bir saat daha erken olsaydı. O zaman ben de savaşabilirdim! Annemi kurtarmaya yardımcı olabilir, birkaç korumayı haklayabilir, burada böylece durup yakalanma riskiyle beklemekten başka herhangi bir şey yapabilirdim.

Evin pencerelerinden ikisi bir anda patladı ve iki kişi dışarı fırladı. Bunları tanıyordum, hatta Bones'un elinin Cannelle'in boğazını sımsıkı kavradığını gördüğümde içim bir anlığına da olsa rahatladı. Bones sert bir hareketle Cannelle'in başını gövdesinden ayırdı. *Adieu, fahişe,* diye geçirdim içimden, cansız bedeni yere yığıldığında. Ama zafer sevincim kısa sürdü. Gregor bağırarak Fransızca bir şeyler söyledi ve on iki adamı birden Bones'un üstüne atıldı.

JEANÉNE FROST

Spade evden çıktığı zaman gizlenmem gerektiğini unutup ayağa kalkmıştım bile. Spade elindeki gümüş bıçakları arkadaşının üstüne çullanan yaşayan ölü yığınının doğru savuruyordu.

Ödlek, dedim içimden Gregor'un evin köşesinde saklandığını görünce. *Şimdi ne yapacaksın, Rüyabırsızı? Şansın varken kaçacak mısın, yoksa hayatını tehlikeye atarak kılıp savaşıp mısın?*

On kapı bir tekmeyle açıldı. Rodney'nin kollarının arasında annemi görünce soluğum kesildi. Ellerini Rodney'nin boynuna sarmıştı ve hareket ediyordu. *Annem hayatta. Ah, çok şükür.* Gregor hırıltıyla bir şeyler söyledi ve bir kılıç çekti. Rodney duraksadı, kollarında annemle hızlıca dönmeye başladı. Gregor'un Rodney'ye savurduğu kılıcı, doğmaya başlayan güneşin altında parlıyordu. Bones ve Spade ise kişi başına yarım düzine vampirle dövüşüyordu. İkisi de Rodney'ye yardım edebilecek durumda değildi. Belimdeki bıçakları çıkarıp küfrederek koşmaya başladım. Gregor onu vuramayacağı kadar uzaktaydı. Tanrım, neden daha hızlı koşamıyordum ki? Rodney annemi yere indirip bir an yanağındaki yarayı okşadı ve sonra Gregor'a döndü. Elinde yalnızca iki bıçağı kalmıştı ve Gregor ondan çok daha güçlüydü.

"Gregor," diye seslendim.

Başını çevirdiğinde ona doğru koştuğumu gördü. "Catherine," dediğini gördüm ama sesini duyamadım. O bir anlık dikkat dağınıklığı sırasında Rodney bıçaklarından birini Gregor'a fırlattı. Bıçak Gregor'un göğsüne saplanmış-

MEZARA MAHKUM

ti ama Gregor onu bir çırpıda çıkarınca kalbine isabet etmediğini anladım. Gregor elinde kılıcıyla Rodney'ye doğru koştu. Rodney eğilmek yerine Gregor'un üstüne atıldı. Tüm gücüyle Gregor'a vurduysa da Gregor sadecce sendeledi, yere düşmedi bile. Rodney'nin Gregor'un kalbine saplamak için kaldırdığı bıçak hedefine varamadı. Gregor, Rodney'yi bileğinden yakalayıp onu kendi ağırlığını kullanarak yere serdi. Uzun kılıcı acımasızca parıldayarak hareket etti.

Annem öne atıldı. "Rodney, hayır!" diye bağırdı. Gregor başını kaldırmadı. Ta ki bıçak Rodney'nin boynunu bir uçtan diğer uca kesene dek. Sonra dönüp bana baktı. Güllüm-süyordu. Gözlerimi Gregor'un zümrüt yeşili bakışlarından ayırmadım. Rodney'nin başını anneme doğru fırlattığında ya da bana doğru koşmaya başladığında da. Sanki bir rüyadaymışım gibi, koşmaktan vazgeçmiştim. Elimdeki bıçaklar yere düştü ve Gregor'un acele etmeden bana doğru gelişini izledim.

Bones'un sesini duyuyordum ama çok uzaktan. Göğsümde bir şeyin çarpmaya başladığını hissettim. Kalbimdi ama şu an umrumda bile değildi. Yalnızca damarlarımda dolaşan saf nefretin beni olduğum yerde patlatacak bir güçle dalga dalga yükseldiğini hissediyordum. Bu yüzden etrafımdaki otlar alev aldığında bunu sıradan bir şey gibi karşıladım. Gözüme kızıl bir perde inmişti. Rodney'nin kanını kurutacak bu otlar burada varolmamalıydı. Gregor'un anneme işkence ettiği bu ev de burada varolmamalıydı. Aslında, buradaki her şey yanmalıydı. Her. Şey.

JEANETTE FROST

Otları tutuşturan turuncu-kızıl alev evin duvarlarını yalamaya başladı, çatıya tırmandı. Alevler Gregor'un etrafını sarmış, bacaklarını yakıyordu. Gregor'u böyle alevler içinde görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı ama bu yetmezdi. Onun cayır cayır yandığını görmek istiyordum. Fltrafindaki her şeyin için için yanıp küle döndüğünü görmeliydim. Ve bu şimdi olmalıydı. Yanımdaki ağaçlar patlıyordu ama ben gözlerimi Gregor'dan ayırmadım. *Yan. Yan.* Zihnim yalnızca bu düşünceye sabidenmişti. Geri kalan her şey gerçekliğini yitirmişti. Annemin Rodney'nin cesedi üzerine kapaklanıp feryat figan ağlaması ya da Gregor'un alevler içinde çılgık çılgıca bağırması bile.

"Catherine, dur!" diye bağırıyordu Gregor.

Sersemlemiştim. Gregor bu güzel ateşten niye beni sorumlu tutuyordu ki? Spade onun etrafına yeni patlayıcılar fırlatmıştı muhtemelen. Belki de bunu Bones yapmıştı. Gregor yanmakla meşgulken annemi buradan götürmeliydim. Ama kımıldayamıyordum. Şu sıcak ve mükemmel nefret dalgaları beni olduğum yere mılılamıştı sanki. *Yan. Yan.*

"Kedicik!"

Bones'un sesi dikkatimi dağıttı. Ona baktığımda kırmızı ve maviye boyanmış gibiydi. Her şey öyleydi. Bones önündeki vampire sapladığı bıçağı çekip cesedi bir kenara fırlattı. Yüzünde şok geçiren bir ifade vardı. Gözleri belime odaklanmıştı. Ben de eğilip aynı yere baktım ve şok oldum. Dirseklerimden aşağısı mavi ve titreyen ama her nasılsa hissetmediğim bir alevle kaplanmıştı. Ellerimdeki tu-

MEZARA MAHKUM

runcu ve kızıl ateş toplan ayakucumdan evin çatısına kadar ne var ne yoksa yakıyordu.

Bones beni sarmalayan alevlere aldırmadan koşarak geldi ve bana sarıldı.

"Charles, Justina'yı al!" diye bağırdı ve o anda ayaklarım yerden kesildi.

Gözlerimi kaplayan kızıl-mavi perde arasından Spade'in annemi kapıp havalandığını gördüm. Aşağıda, Gregor ve ev yanmaya devam ediyordu ama şu anda bile Gregor'un kendini alevlerden kurtarmaya başladığını görebiliyordum.

Katil, diye düşündüm ve içimi yeniden bir öfke kapladı. Kızıl perde bakışlarımı örtüyor, alevler yükseldikçe Gregor kendini yerden yere atıyordu. Bulutlar aralanmış, gün ışığı yüzüme vurmaya başlamıştı. Başıma sıkı bir yumruk yemiş gibiydim ve gözlerimdeki kızıl perde yavaşça kalkıyordu. O anda Bones'un dişlerini boynuma geçirdiğini hissettim. Kanımı tüm gücüyle emiyordu. Gördüğüm son şey, gün ışığının aklınızdaki toprağı tutuşturan bir alev gibi parlayan renkleri idi.

OTUZ İKİ

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA GÖZÜME YALIN BETON duvarlar ilişti, ardından da karanlık bir siluet üzerime eğildi.

"Nasılsın, Kedicik?"

Bones'un yüzü bulanıktı. Odaya ağır bir duman çökmüştü. Hemen ellerime baktım. vSoluk ve masum bir şekilde karnımın üzerinde duruyorlardı. *Belki de olanları sadece hayal ettim.* Hızlıca doğrulduğumda kafam Bones'un kafasına tosladı. Mencheres, vampir hücresi olduğunu sandığım küçük bir odada birkaç adım ötemde duruyordu.

"Yavaş, sevgilim," dedi Bones kollarımı sıvazlayarak.

Dinamitleri ateşledikten sonra bayılmış olmayı ve sonrasındaki her şeyin bir düşten ibaret olmasını umuyordum.

"Annem? Rodney?"

"Annen güvende. Rodney... gitti." Bones'un sesi pürüzlü çıkıyordu.

MEZARA MAHKUM

Rodney'nin ölümü gerçektir, demek ki yangın da gerçektir. *Yangın. Benim neden olduğum yangın*, inanmak istemesem de hatırlıyordum. Evet, hatırlıyordum! İçimdeki tüm nefretin ve öfkenin çıkmasına izin vermenin yaşattığı keyfi, daha sonra nasıl yangına dönüştüğünü hatırladım.

"Ben pirokinetiğim."

Bunu Bones'un yüzüne bakarak yüksek sesle söylemiştim. Yine de onun farklı bir açıklama yapmasını umuyordum. Ama yapmadı.

"Evet, öyle görünüyor."

"Fakat nasıl olur?" Ayaklarımı karyoladan aşağı sarkıttım. Bacaklarım paçavra gibi sallanıyordu. Bedenim yorgunluktan tükenmişti. "Sen bana bir vampirin güçlerinin onlarca yıl ortaya çıkmadığını söylemiştin. Hem ben yeni vampirlerin güçlerinin efendilerinin güçleriyle doğrudan ilişkili okluğunu sanıyordum. Ama sen bir piro değilsin, Bones. Tabii benden bir şeyler gizlemiyorsan."

"Senden bir şey gizlediğim yok ve insan olduğun yılları eklesek bile senin gibi, değiştikten kısa şüre sonra güçleri ortaya çıkan bir vampir hiç görmedim."

Bones'un sesinde hayret vardı. Mencheres'e bir bakış attım ve diğer vampirin soğuk, kömür karası bakışıyla karşılaştım. Mencheres'in gözlerinde hiçbir şaşkınlık ya da karışıklık yoktu ve bir anda nedenini anlayıverdim.

"Seni piç herif," diye fısıldadım. Once Bones onunla konuştuğumu sandı, sonra diğer vampire doğru baktığını gördü.

"Başından beri biliyordu." Sesim yükselmeye başlamıştı, öfkem de. "Gregor bunun olacağını biliyordu. Benim üzerimden bu gücü kontrol edebilmek için beni istedi. Ama Mencheres de bunu biliyordu ve o da aynı şeyi istiyordu. Mencheres'in beni Gregor'dan almasının ve onu bu kadar sene kilitli tutmasının nedeni buydu. Benim gücümü kendi yanında istiyordu. Bütün bunların hepsinin sebebi işte bu!"

Bones, Mencheres'e bunun doğru olup olmadığını sormadı. Kahverengi gözleri, 220 yıldır tanıdığı adama bakarken yeşile döndü. "Bunun için seni öldürmem gerekir." Sesi neredeyse bir hırıltı gibi çıkıyordu.

Mencheres'in ifadesinde bir değişiklik olmadı. Cam bile onun bakışları kadar duygusuz olamazdı. "Tabii ki yapacaksın. Gelecekte sadece bu sabaha kadar olup bitenleri görebildim ve sanırım yakında öleceğim. Artık sen benim soyumun başısın ve Cat de olması gereken kişiye dönüştü. Ben öldüğümde halkım korunmuş olacak."

Erişilemeyen maskesi sonunda düşmüş, yüzünde kararlı bir ifade belirmişti.

"Evet, Cat'in gücünü Gregor'un halkı için değil de kendi halkım için istediğimden on iki yıl önce onu Gregor'dan aldım. Dahası, Ohio'daki bara gitmeni telkin eden de bendim. Böylece orada onunla tanıştın, Bones. Bunu da mı çok hileli buluyorsun? Ben böyle düşünmüyorum. Aynı soydan olduğum binlerce insan onları koruyacağım konusunda bana güveniyor ve bu şimdi hissettiğin ihanet duygusundan çok daha önemli benim için. Benim kadar uzun

MEZARA MAHKUM

süre hayatta kalırsan, sevdiklerin söz konusu olsa bile, soğukkanlı davranman ve olayları yönlendirmen gerektiğini öğreneceksin."

Bones benim hissettiğime yakın bir acıyla mırıldandı. "Beni sevdiğini mi söylüyorsun? Ben senin için bir piyondan farksızım."

Mencheres'in karanlık bakışları değişmedi. "Seni her zaman sevdim. Bir oğul gibi sevdim."

Bones, Mencheres'in üzerine yürüdü. Üzerinde sabah-tan beri aynı giysi vardı ve bu yüzden her yeri kan, is ve kirle kaplanmış görünüyordu... ve geriye kalan birkaç gümüş bıçakla. Mencheres hareket etmedi, hatta gözünü bile kırpmadı. Bones bıçağını çektiğinde bile muazzam gücünü dışarı sızdıran hiçbir belirti göstermedi.

"Kendinden bu kadar emin misin?" dedi Bones, Mencheres'in göğsünde bıçağın ucunu gezdirerek. "Bu bıçağı kalbine saplamadan önce beni durdurabileceğine emin misin?"

Yerimden fırlayıp aralarına girmek istedim. Mencheres'in yapamayacağı şey değildi. Eğer Bones, Mencheres'e saldırır ve Mencheres kendini savunmaya karar verirse bıçak bir anda Bones'un kalbine saplanabilirdi. Ama benim lanet ayaklarım hala çalışmıyordu.

"Seni durdurabilirim ama yapmayacağım." Mencheres'in sesi çok yorgun geliyordu. "Yaptıklarına karşılık intikam almak istiyorsan al. Ben zaten gereğinden fazla yaşadım."

"Bones," diye fısıldadım bıçağı kullanmasını mı, yoksa bırakmasını mı telkin ettiğimden emin olamayarak.

JEANETTE FROST

Bones'un kolu bıçağı sıkıca kavradı. Mencheres hala hareketsizdi. Sanki nefes almayı çoktandır bırakmamışım gibi nefesimi tutarak bekliyordum. Bones'un eli bir anda hızla indi ve bıçak kemerindeki yuvaya girdi.

"Bir keresinde senin elinden ölümü hak etmiştim, Mencheres, ama sen yaşamama izin verdin. Şimdi de ben senin yaşamana izin veriyorum. Artık ödeştik. Bana yalan söylersen, beni kullanırsan ya da onu kullanırsan durum değişir."

Bones geri adım attı. Sanki Mencheres biraz gevşemişti. Ama rahatlamadan mı, yoksa şaşkınlıktan mı gevşediğini bilemedim. Bones yanıma oturdu, elini hala kullanamadığım ayağımın üzerine koydu.

"Artık sır filan yok. O bu güce nasıl sahip olabildi? Daha çok genç ve bu güç ona benden de geçmedi. Peki nasıl oldu?"

Mencheres cevap vermeden önce elini uzun siyah saçlarının içinden geçirerek başını sıvazladı. "Vampirler ölümlülerden, vampirlerin sahip olmadığı hayatı almak için insan kanı emiyor. O, ölü kanı içmiyor çünkü gerçekten ölü değil."

Afallamıştım. Bones hiç tepki vermedi. "Devam et."

"Ne zaman duyguları yükselse kalbi atıyor," diye devam etti Mencheres. "Bu da onda hala hayat olduğunun kanıtı. Bu hayattan dolayı onun vücudu insan kanını reddediyor. Çünkü insan kanındaki hayata ihtiyacı yok. Vücudunun yaşaması için ihtiyaç duyduğu şey güç. Nasıl ölen insan, vampire dönüşmek için vampir kanındaki gücü alıyor-

MEZARA MAHKUM

sa, ölüme daima yakın olarak, diğer vampirlerden beslendiği her seferinde diri gücü emiyor."

Ama ben sadece Bones'tan beslendim, ah, hayır bir dakika. *Vlad*. Vlad'dan beslendim ve o bir pirokinetikti. Onun kanını emerek ateş üzerindeki gücünü de emmiş olabilir miydim acaba? Öyle olmalıydı. Ellerimden çıkan ateş toplarını başka türlü açıklayamazdım. Ayrıca ne zaman Bones'tan beslensem daha da güçlendiğimi farkediyordum. Herhangi bir yeni vampirden çok daha güçlü oluyordum.

Yutkundum. "Gregor bu güce nasıl sahip olduğumu biliyor mu?"

"Gregor'un hisleri benimkiler kadar güçlü ya da sürekli değil. Onun tek gördüğü senin gücündü. Kaynağını bilmiyordu. Büyük olasılıkla gücü kazanman için büyümen gerektiğini düşündü, yoksa seni on altı yaşında vampire dönüştürürdü."

Gregor'u tanıdığım için Mencheres'in söylediklerine inanmıştım. Bu aynı zamanda Gregor'un güçlerini ona karşı kullanmamdan neden korkmadığını da açıklıyordu. Bu kadar kısa sürede güç kazanacağımı düşünmemişti.

"Bu güçler kalıcı mı? Özel becerileri olan vampirlerin kanını içmezsem kaybolur mu?"

Mencheres başka tarafa baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Size söyledim, artık geleceği göremiyorum. Sana... ya da başka birine dair hiçbir şey göremiyorum."

+ + +

JEANETTE FROST

Benim 'durumum' hakkında yapılabilecek bir şey olmadı-
ğından annemi görmeye gittim. Son iki hafta kabus gibiy-
di. Vücudumun hareket etmeyi reddetmesinin üstesinden
gelmek için Bones'un kanından emdim ve biraz tuhaf olsa
da anında kendimi iyi hissettim. Gidişatımdan çok gurur-
luydum, oysa aslında bu ilerlemenin sebebi ben bile de-
ğilmişim. Yarı melezden ölü güç emicisine dönüşmüştüm.
Kendimi sahtekar biri gibi hissediyordum.

Annemi görmek için üst kata değil de bodrum katında-
ki dar bir hole doğru ilerlediğimizde vampir hücreğine ben-
zer bir yerde olduğunu keşfetmek beni şaşırttı.

"Neden?" diye sordum. "İnsanlara duyduğu kan arzusu-
nun üstesinden gelemedi mi?"

"Bu onun kendi güvenliği için," dedi Bones geveleye-
rek. "Kendine zarar vermeye kalkıştı. Hem de birkaç sefer."

Ah, olamaz. Ben kendime gelmeye çalışırken Bones çe-
lik bir kapının önündeki korumaya başıyla kapıyı açması-
nı işaret etti ve içeri girdik. Annem küçük odanın bir köşe-
sinde oturuyordu. Görünüşe göre yıkanmamış, hatta giysi-
lerini bile değiştirmemişti. Uzun kahverengi saçları, diğer
her yeri gibi kana ve kire bulanmıştı. Odaya kimin girdiği-
ne bakmak için başını çevirmedi bile.

"Anne," diye seslendim yavaşça. "Benim, Catherine."
Bunun üzerine başını kaldırdı. Üzerime diktiği parlak ye-
şil gözlerine ve konuştuğunda dudaklarının arasından gö-
rünen sivri dişlerine bakınca nefesim kesildi.

"Beni seviyorsan lütfen buraya beni öldürmeye geldiği-
ni söyle çünkü bu şekilde yaşayamam."

MEZARA MAHKUM

Kalbim acıyla burkuldu, ellerimi sıkınm. "Olanlardan dolayı çok özür dilerim," diye başladım. Kendimi hiç bu kadar aciz hissetmemiştim. "Ama yapabilirsin..."

"Neyi yapabilirim?" diye gürledi. "Bir katil olarak yaşamayı mı? Ben insanları öldürdüm, Catherine! Boğazlarını yırttım ve benden kurtulmaya çalışırlarken onları öldürdüm. Ben böyle yaşayamam!" Gözyaşlarına boğulmamı öfkem engelledi. Gregor piçi, annemi dönüştürdükten sonra onun yanına özellikle insanlar götürmüştü. Ne olacağını biliyordu. Hiçbir yeni vampir kana karşı duyduğu ilk açlığının getirdiği çılgınlıkla bir insanın kanını öldürü'nceye kadar emmekten sakınamazdı. Eğer Bones zaten ölü olmasaydı, kendi açlığımın pençelerindeyken onu birkaç defa da ben öldürürdüm.

"Bu senin hatan değil," dedim ümitsizce.

İğrenerek başka tarafa baktı. "Anlamıyorsun."

"Tabii ki anlıyorum."

Bones'un ölçülü sesi annemin ona bakmasına sebep oldu.

"Kesinlikle anlıyorum," diye devam etti. "İlan beni irademim dışında vampire dönüştürdü ve ben ondan kurtulmaya çalışırken o benim kanımı ölümüne emdi. Sonra ben kollarımda bir genç adamla mezarlıkta uyandım. Zavallı çocuğun boğazı parçalanmıştı ve ağzımda muhteşem bir tat vardı. Açlığımı kimseyi öldürmeden gidermeyi öğreninceye kadar bu altı defa daha tekrarlandı ve bana inan, Justina, her seferinde kendimden nefret ettim. Yine de hayatta kaldım ve sen de bunu yapabilirsin."

"Hayatta kalmak istemiyorum," diye bağırdı annem ayağa fırlayarak. "Bu benim tercihim ve bu şekilde yaşamayı reddediyorum!"

"Rodney sana inanmıştı." Kaybettiğimiz dostumuzu hatırlayınca sesim titredi. "Seni kurtarabilirsek bunu başaracağımı söylemişti. Ne olursan ol, başaracağını düşünmüştü."

"Rodney öldü," diye yanıt verdi. Yanaklarında pembe gözyaşları ışıldıyordu.

Gözümü açıp kapatıncaya kadar Bones annemi gömleğinden tutup havaya kaldırmıştı, annemin ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu.

"Rodney'yi bulduğumda daha altı yaşındaydı. Yetimdi ve Polonya'nın sokaklarında açlığa terkedilmişti. Onu yetiştirdim, sevdim ve sonra da onun gulyabaniye dönüşmesine yardım ettim. Bunların hepsi sen doğmadan bir asır önce olup bitti. O seni yaşatmak için öldü ve sen kendini öldürerek onun bu fedakarlığına saygısızlık edemezsin. Hayatın geri kalan her kanlı gününden nefret etmen beni hiç ilgilendirmiyor. Rodney bunu hak ettiği için yaşayacaksın. Beni anlıyor musun?"

Bones onu bir kez daha salladı ve yere bıraktı. Annem yere düştü ama ben Bones'u azarlamayı düşünmedim bile. Sesindeki acı çok içten ve çok derindi. Kapı açıldı, içeri Spade girdi. O da benim gibi çok yorgun görünüyordu ve her zaman muzip bakan kaplan bakışları şimdi kasvetli ve sertti.

"Gregor yaşıyor ve senin düello davetini kabul etmeye karar verdi. Yarın gece burada olacak."

MEZARA MAHKUM

Bir anlığına gözlerimi yumdum. *Neden şimdi? Bunca yıkıcı olaydan sonra neden şimdi?* Elbette Gregor, Bones'un dostunu kaybetmesinden duyduğu üzüntüden faydalanmak istiyordu. Ya da Gregor'un egosu, Bones'un beni geri almak bir yana annemi de kurtardığını çok yakında herkesin duyacağı gerçeğine dayanamamıştı belki de. *Gregor'un en zayıfyanı gururudur,* demişti Vlad. Belki de Gregor'un gururu, tekrarlanan darbelere dayanamamıştı.

"Tamam, yarın," dedi Bones.

"Nedir bu düello?" diye sordu annem.

"Ölümüne dövüş," diye kısaca cevapladı Bones.

Annem hala yerdeydi ama parlayan, pembeye çalan gözlerinde farklı bir ifade belirdi. Daha önceki kendinden nefret etme ve kalırın yerini şimdi öfke almıştı.

"Gregor'u öldür. Eğer bunu yaparsan, ne katlar nefret etsem de bu şekilde yaşarım," dedi hırıltılı bir sesle.

"Onu öldüreceğim," diye söz verdi Bones.

İçimi büyük bir korku sardı. Yarın gece Bones ya bu dövüşten galip çıkacak ya da ölecekti.

OTUZ ÜÇ

BONES ÜZERİNDE BOL, SİYAH BİR PANTOLONLA karşımda duruyordu. Paniğe kapıldığımı belli etmeye çalıştım ama yüz ifademi ne kadar gizlemeye çalışsam da hastalıklı ve tatsız görüntüm beni ele veriyordu.

Ellerimi sıktı. Son yemekten beri elleri sıcaktı. Benimkilerse buz gibiydi.

"Belki de dün Gregor'u yakmalıydım," diye söylendim. Yaklaşan dövüşten çok korkuyordum. "Beni götürürken neden ısırdın? Benden bu kadar çok kan emmeseydin bu düelloya gerek kalmazdı."

Bones acı bir kahkaha attı. "Evet, ama senin düşündüğün gibi değil. Seni tuttukça beni yakıyordun, Kedicik. Ya beni kavurmana izin verecektim ya da seni ısıracak ve güneşin gücüyle birlikte kan kaybetmenin seni durdurmasını umacaktım. Son ihtimal de yanmamak için seni aşağıya bırakmaktı. Hala tercihim eleştiriyor musun?"

MEZARA MAHKUM

Bones u da mı yakacaktım?

"Umarım bir gün bu güç beni terkeder," dedim samimiyetle.

Omuz silkti. "Olabilir. Vampirler, insan kanı emerek yalnızca birkaç günlüğüne güç kazanır, sonra azalan güçlerini tazelemeye ihtiyaç duyarlar. Aynı şey senin için de geçerli olmalı. Ateş yaratma becerini tazelemek için Tepesh'i yeniden ısıracağını da pek sanmıyorum."

"Bir daha asla," diye doğruladım. *Bones*'u yakma düşüncesi beni irkiltmişti. Kontrol edemediği ve sevdiklerini incitmesine sebep olabilecek bir gücü kim ister ki?

Spade kapıyı çalmadan içeri girdi. "Zamanı geldi," dedi. Yüzü sert ve duygusuzdu. Oysa o da benim kadar endişeliydi.

Bones'un koyu kahverengi gözleri benimkiyle buluştu. Gülümsedi ama hayatımın buna bağlı olduğumu bilsem bile karşılık veremezdim. Gücü beni okşar gibi üzerimden geçti. Bilincime işleyerek korkumu giderdiğini ve bizi daha da sıkı bağladığını hissettim.

"Endişelenme, sevgilim," dedi usulca. "Yakında her şey bitecek ve Gregor ölecek."

Başımı sallayarak onayladım. Konuşmaya cesaretim yoktu. Tanrım, keşke *Bones*'la yer değiştirebilseydim. Bunu hiç düşünmeden yapardım.

"Senden burada kalmanı isteyeceğim," diye devam etti *Bones*, "ama sanırım reddedeceksin."

Burnumdan soludum. "Aynen dediğin gibi, *haklısın*." *Bones*, Gregor'la ölümüne dövüşürken bir odaya kapanıp

bekleyemezdim. "Ama beni merak etme. Ona odaklan. Ben iyi olacağım."

"Eh, tabii, tüm dikkatim onda olacak, Kedicik," dedi Bones acımasız bir ses tonuyla. "Bana güvenebilirsin."

Bones'a bunu yapmak zorunda olmadığını, başka bir yol bulabileceğimizi söylemek istiyor ama bunun faydasız olduğunu biliyordum. Ne olursa olsun bu dövüşten geri adım atmayacaktı. Gregor artık bizimle uğraşmayacağına söz verse ve annem bir vampir olarak yaşamına mutlu mesut devam etse bile. Gregor, Rodney'yi öldürmüştü. Bones'un Gregor'la dövüşmek için çok fazla sebebi vardı.

Mencheres kapı eşiğinde göründü, arkasında da lan geliyordu. Biri koyu renk saçlı ve egzotik, diğeri de kızıl kahverengi saçlı olan iki vampire baktım. Her ikisi de Bones'un hayatından sorumluydu çünkü Mencheres, lanı ve lan da Bones'u vampire dönüştürmüştü.

Bones eğildi, dudaklarının hafıl bir dokunuşuyla beni öptü. Kafasını kaldırdığında çenesini parmaklarımla okşuyor, onu tutmaya, gitmesine izin vermemeye çalışıyordum. Üzüntünün acı kokusu bütün vücudumu kuşatmıştı. Bones omuzlarımı nazikçe sıkarak tuttu.

"Ölümle ilk kez yüzleşmiyorum, Kedicik. Ve bu son da olmayacak. Ben tehlikeli bir hayat yaşamayı seçtim ve hep öyle yaşadım. Sen de böyle bir yaşam seçmiştin ve biz hiç karşılaşmasaydık bile böyle olacaktı."

Ne demek istediğini anlıyordum. *Eğer ölürsem bu senin suçun değil*, demek istiyordu. Evet, eğer hiç karşılaşmasaydık bile Bones ve benim aynı şekilde tehlikeli bir hayat ya-

MEZARA MAHKUM

şayacağımız doğruydı ama bugün ölürse bu tümüyle benim hatam olacaktı.

"Seni seviyorum."

Şu anda söyleyebileceğim tek şey buydu. Başka herhangi bir söz onu üzerdi ve Gregor'u yenmek için sadece düelloya odaklanması gerekiyordu.

"Beni sevdiğini biliyorum," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum. Her zaman sevdim."

Göz açıp kapayıncaya kadar dönüp kapıdan çıktı.

Düellonun Mencheres'in evinin arka bahçesinde yapılmasına karar verilmişti. Yüksek ağaçlarla sınırlanan arka bahçede yeterince büyük bir boş alan vardı. Beyzbol sahası büyüklüğündeki alan, Bones ve Gregor'un karşılaşacağı yer olarak topraktan başka her şeyden arındırılmıştı. Neden bu kadar yere ihtiyaç olduğunu bilmiyordum. Bu tür bir şeye ilk kez şahit olacaktım ve bunun son olmasını umuyordum.

Gregor gelmişti bile. Sarışın hizmetkarı Lucius'un yanında duruyordu. Lucius'un hayatta olmasına şaşırdım çünkü Bones, Spade ya da Rodney'nin evin içinde öldürdüğü vampirlerden biri olduğunu zannedyordum.

Dün Lucius'un evde bulunmaması tuhaftı çünkü ne zaman Gregor'u görsem her zaman onunlaydı. Dün neden Gregor'un yanında değildi ki, merak etmekten kendimi alamadım.

Eve gelenler sadece Gregor ve Lucius değildi. Resmi bir düello ciddi bir olaydı. Tanımadığım birkaç Usta vampir

JEANİENE FROST

de gelmişti. Mencheres'in bana söylediğine göre Gregor'un müttefikleri ve Bones'un soyundan birkaç vampirle Yasa Koruyucu olarak tanınan dört vampir de buradaydı. Bu dört vampirden biri, etrafa beni rahatsız edecek güçte bir enerji yayan uzun boylu, sarışın bir kadındı. Sadece on sekizinde görünürken yaklaşık beş bin yaşında hissettiriyordu ve diğer üç erkek Yasa Koruyucu da aynı zamanda Ultra Ustalardı.

Bones, Spade ve ben, annemi Gregor'dan almak için yasalara karşı gelmiştik. Tabii Rodney de öyle. Ama o herhangi bir yargılama yapılamadan ölmüştü. Geri kalanımızı ise belki de ağır cezalar bekliyordu.

Annemden söz etmişken, evet, o da burada hazırды.

Annemin Gregor'un yakınlarında olmak istemeyeceğini sanmıştım ama bahçenin uzak kenarında duruyor ve gözleri sokak lambası gibi yanarak Gregor'u izliyordu. Annemin birkaç metre yakınında duran herhangi biri bile ondan yükselen öfke ve nefreti koklayabilirdi. Gregor'un annemi esir aldığında ona neler yapmış olabileceğini hayal bile edemiyordum. Ellerim tekrar alevlenmeye başlar diye içim kaygıyla doldu.

Bones yirmi dakika önce odadan çıktığından beri bana bakmıyordu. Nedenini anlıyordum. Şu anda onu bekleyen dövüşten başka her şeyi aklından çıkarmak istiyordu. Bir şekilde, vampir olarak uyandığımdan beri aramızda kurulan bağlantıyı da engellemişti. Şimdi onda hiçbir şey algılayamıyordum. Bilinçaltımda sanki onunla aramıza bir duvar örülmüştü. Kendimi bu yüzden sakat gibi, bir uzvumu

MEZARA MAHKUM

kaybetmiş gibi hissediyordum. Birçok defa Bones'un vampirlerin kendi efendilcriyle aralarında bir bağlantı olduğunu söylediğini duymuştum. Şimdi bu duygu gitmişti ve bunun ne kadar derin bir bağ olduğunu yeni anlıyordum.

Bones dövüş sahasının kenarında, Spade'le konuşuyordu. Ya herkesin arka plandaki sesinden ya da Bones çok alçak sesle konuştuğundan onu duyamıyordum. Ayışığı Bones'un solgun, güzel yüzünü aydınlatıyor ve koyu saçları, kaymaktaşı renkli ışık huzmeleri altında aydınlanıyordu. Ona bakmaktan kendimi alamadım. Endişem gidecek artıyordu. *Bones bu gece (ilemezdi).* Sadece ölmemeliydi, o kadar. Yaptığı bu kadar kötülükten sonra kader bir de Gregor'un yenmesine izin verecek denli kötü olamazdı, değil mi?

Böyle olmasını umuyordum.

Soğuk kırmızı toprak üzerinde bekleyen izleyiciler arasında tanıdık bir kafa gördüm. Vlad. Bana baktı ama ters yönde yürümeye devam etti. Bones ona el salladığında kaşlarım kalktı. Bones'un çevresindeki iki Yasa Korumacı, Vlad'ın geçmesine izin vermek için geri adım attı. Vlad, Bones'u dinlerken eğildikçe saçları yüzünü örtüyordu. Spade'in belirsiz ifadesinden hiçbir şey anlayamıyor ve tek bir kelime bile duyamıyordum. Hayalkırıklığıyla sadece Vlad'ın cevap vermesini izleyebildim, o da sessizdi. Bones bir kez başını salladı. Daha sonra Vlad onlardan uzaklaştı, bana doğru yürüdü.

"Ne dedi?" diye sordum yanıma geldiğinde.

Vlad omuz silkti. "Ne söylemesini bekliyorsun ki?"

Omurgam baştan sona buz kesti. Bones'u tanıyordum. Gregor onu öldürürse Vlad'ın bana göz kulak olmasını istemişti muhtemelen. Vlad'ı sevmese bile tam da Bones'un yapacağı türden bir şeydi bu. Sadece dikkatli mi olmaya çalışıyordu, yoksa Gregor'u yenmesine imkan olmadığımı biliyor muydu? Tanrım, Bones bunu bilse bile dövüşü reddetmeden öldürdü. Bones'a doğru koşup her şeyi iptal etmesi için yalvarmaya başlayacaktım ki uzun sarışın Yasa Koruyucu açıklığın merkezine doğru geldi.

"Düello şimdi başlayacak, önceden kararlaştırıldığı üzere rakiplerden biri ölene kadar sona ermeyecek. Kim müdahale ederse hayatını riske atmış olur."

Mencheres elimi tuttu. "Artık durdurmak için çok geç," dedi usulca. Ne yapmak istediğimi anlamıştı. "Şimdi müdahale edersen ölürsün." İstemeyerek yutkundum ama ağızım kupkuruydu. Bones açık alana ilerlerken Vlad elini omzuma koydu. Spade, Bones'u takip etti. Gregor da açıklığa geldi, Lucius da yanındaydı. Spade ve Lucius dostlarına bir bıçak verene ve düzensiz dairenin kenarına çekilene kadar ne olduğunu anlamadım. Dövüşün silahla yapılacağını o zaman farkettim. Spade ve Lucius'un elinde sadece üç bıçak vardı ve şimdi onlardan birini dövüşecek olanlara vermişlerdi. Bu silahlar tükendiğinde başka silah olmayacaktı. Yine yutkundum.

Yasa Koruyucu da açık alanı terketti. Şimdi Gregor ve Bones birbirinden on adım ötede yüz yüze duruyordu. Gözleri yeşildi ve dişleri uzamıştı. Llavayı ağırlaştıran bir

MEZARA MAHKUM

enerji yayıyorlardı. Sarışın Yasa Koruyucu "Başlayın," dediğinde dağılacak durumdaydım.

Bones ve Gregor birbirine doğru uçtu ve yerden birkaç metre yukarıda çarpıştı. Bir an, Gregor da gömleksiz olduğundan soluk etlerin karmaşasında kim kimdir seçemedim. Daha sonra birbirlerinden ayrıldılar. Her ikisinin vücudundaki kırmızı kesikler hızla iyileşiyordu.

Ona çok kızgın olmama rağmen Mencheres'in elini yakaladım ve hafifçe elimi sıkarak bana yanıt verdiğini hissettim. İana yakın duran Annette'i gördüm. Yüzü bembeyazdı. İan da kasvetli görünüyordu. Yeni bir korku içimi kapladı. Onlar da mı Bones'un öleceğine inanıyordu? Ben hariç herkes bunu biliyor muydu yoksa?

Gregor ve Bones tekrar şiddetle çarpıştı. Bu sefer gümüşün eti kestiğini görebiliyordum. Gümüş bıçaklar kırmızıya bulanana kadar ayışığında parladı. Hiçbiri ses çıkarmadı. İzleyenlerin hiçbirinden de ses çıkmadı. Sanki sessizlik başlı başına bir çılgılık olmuştu.

Bones kalbine yönelen kuvvetli bir darbeden son anda Gregor'u iterek kurtulmuş, toza toprağa bulanmıştı. Ardından bıçağını salladı ve bıçağı Gregor'un bağrına sapladı ama bu arada Gregor da boş durmadı ve bıçağını Bones'un gözüne soktu.

Çılgılığımı bastırdım. Ufacık bir ses bile Bones'u ölümcül bir duruma sokabilirdi.

Anlık bir duraksamayla bıçağı hızlıca dışarı çekti ve Gregor da bıçağı göğsünden çıkarıp inanılmaz hızla üzerine gelince onun saldırısını karşıladı. Gözü yavaşça iyileşiyordu.

Gregor sola kayarak Bones'un altından geçti ve diğer taraftan o kadar hızlı çıktı ki Bones acı içinde yay gibi bükülene kadar ne yaptığını farketmedim bile. Gregor bıçağını Bones'un sırtına gömmüştü.

Gregor, Lucius'a bir emir verdi ve Lucius'un attığı gümüş bıçağı kaparak Bones'a doğru ilerledi. Bu arada Bones sırtındaki bıçağı ulaşılmaya çalışıyordu. Yapamadı ve Gregor'un saldırısını da durduramadı.

Gregor hızını aradı, Bones'un vücudunda yeni kesikler oluştururken sanki döner eli vardı. Bu arada Bones parlayan gümüş bıçağı göğsünde taşıyordu. Gregor daha da hızlandı.

Bones geri çekilmek zorunda kaldı. Diğer bıçak hala kürek kemiğince saplı duruyor, bu arada Gregor saldırmaya devam ediyordu. Tek duyulan, gümüşlerin çarpışması, etin kesilmesi ve kemiklerin kırılma sesiydi. Göğsümde ağır ve aralıklı bir gümürtü başlamıştı.

Mencheres elimi acıtırca sıkıca da kalp atışımı durdırılamıyordum. Her yeni darbe, yeni kesik ya da bıçağın kızıl parıltısı, göğsümdeki kalp atışını hızlandırıyordu sanki. Kalabalıkta bir uğultu başladı, özellikle de yeni gelenlerde çünkü içimdeki gümürtünün temposu daha istikrarlı ve daha duyulur şekilde artıyordu.

Gregor bana bir bakış attı ve o sırada Bones atılıp kafasını Gregor'unkine vurarak bıçağını Gregor'un kaburgalarını parçalayacak biçimde salladı. Gregor sendeledi ama bıçağın kalbine yaklaşmasını önleyerek geri çekildi. Bones'un kaburgalarını parçalamasına aldırmaz etmeden onu altında ezmeye devam ediyordu.

MEZARA MAHKUM

Bones'un soluğu kesilip yüzü acıyla buruşana dek anlamamıştım. *Sırtındaki bıçak.* Bıçağın gümüş ucu Bones'un göğsünden çıkıp kalbine yaklaşmıştı. Bu çok tehlikeliydi. Bones, Gregor'u üzerinden atıp yeni saldırısını karşılamak için döndüğünde, bıçağın kabzasının sırtına tamamen girdiğini gördüm. *Şimdi onu hiç çıkaramaz,* diye düşündüm ve göğsümdeki atış daha da güçlendi.

Bones bedenindeki gümüş onu bitirirken Gregor'u nasılayacak? Her seferinde bıçak kalbine daha da yaklaşırken nasıl yapacak?

Ama Bones hiç lüz kesmeden, azimle dövüşmeye devam ediyordu. Takibi zor bir hareketle Gregor'u geriye itti ve Gregor kalbini korumak için hareket ettiğinde bıçağını Gregor'un gözlerine derinlemesine soktu. Hemen ardından atladı ve Gregor'un sırtına daldırmak istediği bıçaktan kurtularak yüzüne bir avuç toprak atıp onu daha da körletti. Gregor kendini korumaya çalışırken Bones ona öyle güçlü vurmuştu ki Gregor toza toprağa bulandı.

Dua etmek istiyordum. Ellerimi kaldırmak için Mencheres'in tuttuğu elimi hızla çektim. Tam o anda Gregor, Bones'un bıçak darbesinden havaya sıçrayarak kurtuldu ve Lucius'a üçüncü ve son bıçağı vermesi için bağırdı. Gregor'un gözleri gümüş parıltısını görebilecek kadar iyileşmiş olmalıydı ki Lucius bıçağı Gregor'un yakalaması için yükseğe fırlattı. Gregor bıçağı eline aldığı sırada Bones onu havada yakaladı. Gregor'un göğsünü hedeflemiş ama Gregor son anda darbeyi engelleyince bıçağı karnına isabet ettirebilmişti. Bones bıçağını yanlara doğru salladı ve kır-

mızı sıvıyı her yana saçtı. Her ikisi de yere çakıldı. Bones ayaklan üzerinde düşmek için dönmüş, Gregor ise sırtüstü düşmüş ve karnındaki geniş yaraya elini bastırıyordu.

Bones, Gregor'a saldırdığı sırada Rüyahırsızı kendini korumak için hiçbir şey yapmayınca bir anda zafer sevinci yaşar gibi oldum. Ama Bones'un bıçağı Gregor'un korunmayan sırtına indiğinde -ki tam kalbine isabet ediyordu- Gregor ileri doğru atılarak bıçağı yakaladı ve tüm gücüyle Bones'un karnına sapladı.

Bones'un aramıza ördüğü duvar eridikçe bilinçaltımda derin bir acı duyuyor ve onun duygularının kalbime saplandığını hissediyordum. Sırtındaki ve karnındaki gümüşün acısını duyuyordum. Karnındaki yara daha beter yanıyordu. İçgüdüsel olarak karnımı tuttum. Eğer bu, Bones'un hissettiği acının bir gölgesiye, o zaman gerçek acı onu bir asit gibi yakıyor olmalıydı. Bones'un bıçağı rakibinin kalbine saplanmak yerine sırrından sekmişti. Bones sendelediği sırada ben de afallamış halde onu izliyordum. Eli hala karnına saplı duran bıçağa gitmişti. Gregor ayağa kalkarken Bones da karnındaki bıçağı çıkardı. Gregor'un karnındaki yara da hızla iyileşiyordu.

Bones geri çekilmeye devam etti, sendeliyordu. Gregor, Bones'un elinden bıçağı alıp onu sert bir tekmeyle yere serdiğinde çılgılığımı tutamadım. Nefret ve öfke tüm bedenimi sarmıştı. Hislerimin bana mı, yoksa Bones'a mı ait olduğunu anlayamıyordum. Bıçak karnından çıksa bile Bones'un acısı dinmemişti. Bu acının inanılmaz biçimde artan bir yoğunlukla beni parçaladığını hissed-

MEZARA MAHKUM

yordum ve Vlad'ın omuzlarımı kavrayan kollan sayesinde ayakta duruyordum.

Bir şeyler yanlış gidiyordu. Daha fazla kötüleşmeme-
si gerekirdi, gümüş vücudundan çıkmıştı. Neden hareket
edemiyordu? İçimden *Ayağa kalk!* diye bağırdım. *Ayağa
kalk!*

Kiit. Küt. Gregor, silahsız olan Bones'un üzerine atla-
yınca kalbim göğsümde yıldırım gibi çarpmaya başladı.
Anncttc'in hıçkırıklarını duyuyordum. Vlad'ın kolunun
omzumda kasıldığını hissettim ama toprağa bulanmış iki
adamdan başka hiçbir şeyi düşünecek halde değildim.

Gregor'un yavaş bir hareketle bıçağını kaldırdığını gör-
düm. Dizleri Bones'un kollarının üzerindeydi ve Bones
onu üzerinden kaldırmaya çalışıyordu.

Bıçak Bones'un kana boyanmış göğsüne doğru inme-
ye başladı. Bones'un çaresizliğini hissettim. Zehir gibi bir
acıydı. Gregor'un parlayan zümrüt gibi bakışının kalaba-
lığın içinde beni bulana kadar gezindiğini gördüm. Gü-
lüyordu. Rodney'yi öldürdükten hemen sonraki gülüşü-
nün aynısıydı. Zafer gülüşü. Acımasızca. Gregor'un bıça-
ğı Bones'un göğsüne dokunup derisini kestikçe gülüşü ar-
tıyordu. Gözlerime kızıl bir perde indi. Tüm vücudumdan
tek bir düşünce yayılıyordu: *Hayır.*

Alevler Gregor'a yöneldi ve gülüşü yüzünü terkede-
meden, hızla üzerini kapladı. Bir anlığına gülümsedim ve
Gregor'un kafası patladı. Elleri hala Bones'un göğsündeki
bıçağı tutuyordu ama gövdesi bir yana yığılmıştı ve kafası-
nın olduğu yerde sadece alevler vardı. Yanımda duran Vlad

JEANNE FROST

şok geçiriyordu. O anda herkesin bana baktığını gördüm.
Ellerimde mavi ateş vardı.

"O ölecek," dedi sarışın Yasa Koruyucu.

OTUZ DÖRT

YASA KORUYUCULARDAN ÜÇ ERKEK BEPİ YAKALADIĞI sırada onları kimse durdurmaya çalışmadı. Gerçeği söylemek gerekirse ben de onları durdurmaya çalışmadım. Bones'u görmeye çalışıyordum ama görüşümü engelleyen insanlar vardı. Bir süredir hareket etmiyordu. Gregor'un bıçağı çok mu derine inmişti?

"Cat, ne yaptın sen?" diye hırladı Vlad. Ellerime bakmaktan kendini alamıyordu. Alevler sönyordu ve sanırım Koruyucular ellerimi tuttukça bunu hissediyordu.

"Bones iyi mi?" diye sordum hiçbir şeye aldırmadan. Üstüme tuhaf bir sükunet çökmüştü. Gregor'un kafasına o ölümcül ateş topunu atmayı bilinçli olarak istememiştim ama pişman da değildim. Bones'u kurtaramasam bile ona katılmam uzun sürmeyecekti ve Gregor'u öldürmem annemin de serbest kalması demekti. Uğruna ölmeye değer şeyler vardı.

JEANİENE FROST

Mencheres de Vlad gibi donakalmıştı. Gerçekten de geleceği görme yetisini kaybetmiş olmalıydı çünkü bunu hiç beklemiyordu. Annem insanların arasından çıkageldi. Bakışları hala yeşildi ve karşısına çıkan ilk Koruyucuyu yumrukladı.

"Kızımın üzerinden ellerinizi çekin!" diye bağırdı.

"Vlad," dedim, "lütfen..."

Vlad ne demek istediğimi anlayarak başını salladı. Sonra annemi tutup göğsüne yasladı. Ona minnettar bir gülümsemeyle baktım ve annemi yalnızca şu anda değil, gerekirse bundan sonra hep koruyacağını anladım.

"Sen iyi bir dostsun," dedim. Yalnızca bunu söyleyebilmişim. Koruyuculardan biri beni boğazımdan tuttu ve anneme veda etmeye çalışırken beni susturarak açık alana doğru sürükledi. Sarışın Koruyucu zaten ortada duruyordu ve elinde uzun bir gümüş bıçak vardı.

Cezaları uygulamakta amma hızlıydılar.

Cesaretimi toplayarak düşündüm. Bones'un etrafına üşüşen insanlara bakmaktan kendimi alamıyordum. Eğer yaşıyorsa bunu görmesini istemiyordum. Koruyucuların hızlı olmasını ve Bones ne olup bittiğini görmeden hepsinin bitmesini istiyordum.

"Durun."

Bones'un kısık sesini duydum ve kalbim attı. Yaşıyordu. *Lütfen bunun hızlı olmasını sağla, Tanrım, görmesine izin verme.*

"Yasayı bozdu," dedi sarışın Koruyucu. Beni yakaladı ve Bones'un göreceği şekilde kafamı arkaya doğru çekti.

MEZARA MAHKUM

O anda onu sevdiğimi söylemek için bakışlarını yakaladım. Korkmuyordum ama Bones'un sözleri Koruyucuyu durduracaktı.

"Gregor hile yaptı."

Koruyucu beni öyle sert bir biçimde bıraktı ki yere yığıldım. Bones bana bakmıyordu. Tüm dikkati üzerine gelen kadında yoğunlaşmıştı.

"Eğer yalan söylüyorsan sen de ona katılırsın," dedi kadın.

Bones kendi karnını gösterdi. Kan lekeleri içinde bile derisinin altında tuhaf, koyu bir bulanıklık görünüyordu.

"Sıvı gümüş," dedi Bones. Gregor'un bıçağını tutuyordu. "Bunun bir yerinde enjektör cihazı var. Gregor son darbesiyle beni zehirledi, böylece onunla dövüşürken daha yavaş ve zayıf olacaktım. Ben ölünce de hiç kimse bunu bilmeyecekti tabii."

Bu, Bones'ta hissettiğim ıstırapı açıklıyordu. O hileli vuruşla damarlarına gümüş zerk edilmişti. Bu acıya normal bir yaranın neden olmayacağını o anda anlamıştım. Gregor, Bones'u adil bir dövüşte yenemeyeceğini farkedince hile yapmıştı.

Koruyucu kadın, bıçağı aldı ve dikkatle inceledi. Evirip çevirirken başparmağını kabzasının her iki ucuna bastırınca bıçaktan parlak bir sıvı aktı.

"Zekice," diye mırıldandı. Daha sonra bana döndü, bakışları yine sertleşmişti. "Bunu bilmesine imkan yoktu. Dolayısıyla onun cezası, müdahale etmekle aynı."

"Biliyordum."

Koruyucu bana doğru eğildi.

JEANİENE FROST

"Gümüşün Bones'un bedenini içten içe yaktığını hissettim," diye devam ettim. "O benim kocam olduğu kadar efendim de. Bu yüzden bağlantılıyız. Aramızdaki bağ sayesinde anladım."

Lucius uzun adımlarla bana doğru ilerledi. "O senin kocan değil, senin kocan Gregor!"

Bones başını Gregor'un cesedine doğru çevirerek tek kaşını kaldırdı. "Şimdi tek bir kocası kaldı, öyle değil mi?"

Yasa Koruyucunun yüzündeki ifadeye bakılırsa bu açıklamam onu tatmin etmemişti. İyice sinirlendim. Bones'u kurtarmak için gözümü kırpmadan öldürdüm ama yaşama şansım varsa da...

"Ayrıca da Gregor bana ben daha küçükken benzer bir bıçak göstermişti," diye ekledim. "Çok uzun zaman önceydi, unutmuşum. Ama Bones bıçak saplandığında öyle tuhaf davrandı ki. Ve bıçak çıktığında bile acının yayıldığını hissedebiliyordum."

"Yalancı," diye bağırdı Lucius. "Düne kadar Gregor'un böyle bir bıçağı yoktu!"

Koruyucu gözlerini Lucius'a dikmişti. Çok geç. Lucius ne yaptığını geç farkettili.

"Bu hilenin bir parçasıydı, öyle mi?" dedi kadın. "Yakalayın onu!"

Erkek Koruyuculardan ikisi, kaçmaya çalışan Lucius'u yakaladı. Çok güçlü olduklarından Lucius'un kurtulma şansının kalmadığını biliyordum. Tabii ben de kurtulamazdım. Koruyucu yeşil gözlerini bana dikmişti ve gözlerinde şüphe vardı.

MEZARA MAHKUM

"Gregor'un hile yaptığını farkedince düelloya müdahale ettiğine kanın üzerine yemin eder misin?"

kvet.

Sonuçta bu neredeyse doğruydu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Ve Gregor'un hile yaptığını hissedene kadar da müdahale etmemiştim. Her şey bir yana, Gregor hile yapmasaydı, benim müdahale etmeme de gerek kalmayacaktı zaten. Bones onu eninde sonunda öldürürdü.

Koruyucu uzun bir süre bana baktı. Gözlerimi kaçırmadım. Daha sonra etrafına bakındı. Bones ona sert bir biçimde bakıyordu. Mencheres, Spade ve Vlad da öyle. Benim aleyhime karar verirse Bones bunu asla kabul etmezdi ve ortalık kan gölüne dönerdi. O da bunu biliyordu muhtemelen. Ama bu kararını etkileyecek miydi?

Sonunda pes etti. "Yalan söylediğini kanıtlayamam. Gregor'un suçu da apaçık ortada. Dolayısıyla gidebilirsin."

Bones bana sarıldı, eğer ciğerlerimde hava olsaydı hepsini boşaltacak biçimde beni sıktı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim ve Gregor'un müttefiklerinin itirazlarını duydum. *Tepkiler olacak*, diye düşündüm. Ne kadar süre bu güce sahip olacağımı bilmesem de bu kadar çok insana ateşle neler yapabileceğimi göstermemden dolayı kesin tepkiler gelecekti. Ama bu kaygıları sonraya sakladım.

"Crispin, gümüşü senden çıkarmamız gerek," dedi Spade.

"Henüz değil," diye karşılık verdi Bones.

Onu hafifçe dürttüm. "Tabii ki hemen. Deli misin?"

JEANETTE FROST

Bones beni bırakınca derin bir soluk verdi. Bakışlarında bir yoğunluk vardı. "Hayır, sevgilim. Deli olan sensin." Bones, sadece Gregor'un hile yaptığını farkettiğim için müdahale etmediğimi biliyordu. *Bunun için de tepkiler gelecek*, diye düşündüm ama ilk önce yapılması gereken başka şeyler vardı. Bones'taki sıvı gümüş çıkarılmalıydı. Bu, Gregor'u binlerce kez öldürmemi istetecek kadar ağır ve kanlı bir süreçti.

Böyle bir şeyin düelloda yasadışı sayılmasına şaşmamak gerek. Ben bu sinsî silahı hiçbir düşmana karşı kullanmazdım. Bones'la aramızda bir duvar vardı ama Spade, Bones'un etini keserken aramızdaki duvar onun çektiği acıyı duymamı engellemiyordu.

Bu sırada Lucius, Yasa Koruyucular tarafından idam edildi.

Lucius'la işleri bitince Koruyucu, Gregor'un soyundan olan annemi çaldığımız için tazminat gibi bir para cezası ödememiz gerektiğini bildirdi.

Cezanın miktarını duyduğumda ağzım bir karış açık kaldı ama Bones başıyla onayladı ve bunu halledeceğini söyledi. Gregor öldüğüne göre çeki kim alacaktı acaba?

Mencheres kana bulanmış toprağa eğilerek diz çöktü. Bones'a elini uzattı ve Bones kendisine uzatılan ele karşılık vermeden önce bir anlığına Mencheres'e baktı.

"Bunların hiçbirini görmedin mi?" diye sordu Bones.

Mısırlı vampir hafifçe gülümsedi. "Hiçbir şeyi görmedim. Ne olacağını bilmemekten nefret ediyorum."

Bones konuştu. "Bizim gibi yaşamaya hoş geldin."

MEZARA MAHKUM

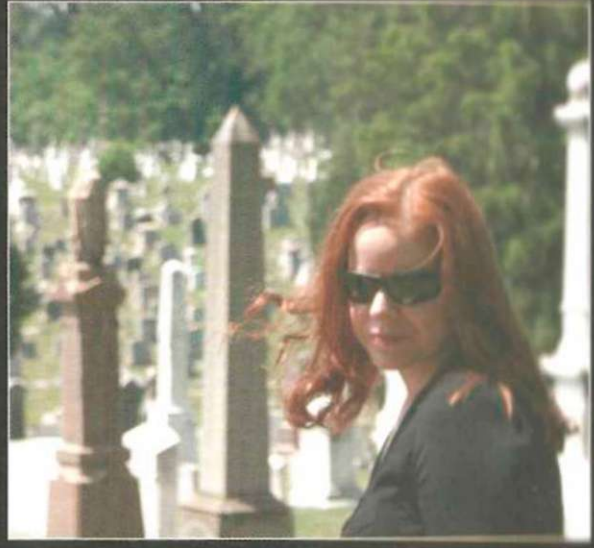
Spade, Bones'un bedenindeki gümüşün son artıklarını da çıkardı ve Bones homurtuyla doğrulup oturdu. "Vay canına, Crispin, umarım bir daha böyle bir şey yapmam gerekmez."

Bones bir kez daha homurdandı. "Kesinlikle katılıyorum, dostum."

"Buradan gidebilir miyiz?" Bones'un içinde onu zehirleyen gümüş kalmadığına göre gitme vakti gelmişti. Koruyucuların varlığına rağmen Gregor'un müttefikleri bize hala düşmanca bakıyordu ve Bones'un müttefikleri herhangi bir saldırıya karşı tetikteydi. Yine de şansımızı zorlamasak iyi ederdik. Bones ve ben, muhtemelen o gece dokuz canımızın dokuzunu birden kaybetmiştik.

"Mükemmel bir fikir, sevgilim," dedi Bones ayağa kalkarken. "Nereye gitmek istersin?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Paris olmasın da neresi olursa olsun, Bones. Neresi olursa olsun."

JEANIENE FROST

Kocası ve şımarık köpeğiyle Florida'da yaşıyor. Belki vampir değil ama yüzü kireç gibi, genelde siyah giyiyor ve geç yatmayı seviyor. Dahası hayaletleri göremediği halde mezarlık ziyaretlerini asla aksatmıyor. Jeaniene, şiiire ve hayvanlara aşık. Fakat çocuklardan korkuyor, yemek yaptıktan sonra nefret ediyor. Şu anda çoksatar "Gece Avcısı" serisinin yeni kitabını yazmakla meşgul.

www.jeanienefrost.com
www.artemisyaayinlari.com

Regency KEDİCİK

ÖLÜMCÜL RÜYALARI MEZARA GÖTÜRECEK

MEZARA MAHKUM

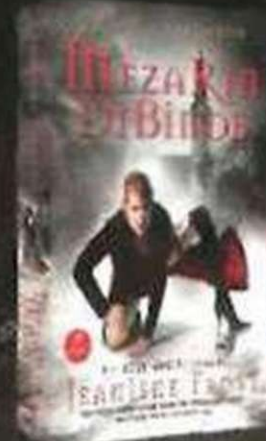
Yarı vampir Kedicik Cat Crawfield altı yıl önce tanıştığı ölümsüz aşkı Bones'la birlikte, ta ilk günden beri ölümsüzlere karşı savaştı, intikam peşinde koşan bir usta vampirle uğraştı ve aşkını kan bağıyla mühürledi. Artık tatil zamanı! Ama müthiş bir Paris seyahati hayali, Kedicik'in bir gece dehşet içinde uyanmasıyla son buldu. Cat, Gregor adında, Bones'dan daha güçlü bir vampirle ilgili rüyalar görüyordu. Üstelik bu vampirle arasında Cat'in bile bilmediği bir bağ vardı.

Gregor, Cat'in kendisine ait olduğuna inanıyordu. Onu elde edene kadar da durmaya niyeti yoktu. Kedicik'in kabuslarını süsleyen vampirle, kalbinin sahibi arasında bir savaş çıkması kaçınılmazdı ve Gregor'un etkisini sadece Cat yok edebilirdi. Şimdiye kadar karşısına çıkan en amansız kan emiciden kurtulmak için Cat'in bütün gücünü toplaması gerekiyordu. Bu güç, onu mezara mahkum etse bile...

"BAŞTAN ÇIKARICI DUNNAK BİLMEYEN BİR HEYECAN."

Melissa Marr

TÜM KEDİCİKLERİ!

Facebook Artemis Severler!

ISBN 978-605-4377-95-4

9 786054 377954

www.artemisyyayinlari.com

sezinn